

NOVEMBER

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

November 1

Megőriz és tökéletessé tesz

**„Hű az, aki elhív erre titeket; és ő meg is cselekszi azt”
(1Thessz 5,24).**

Mit cselekszik meg? Mindenestől megszentel minket. Olvasd el az előző verset! Addig folytatja a megtisztítás művét rajtunk, míg teljes egészében tökéletesek nem leszünk. Feddhetetlenül megőrzi szellemünket, lelkünket és testünket a mi Urunk, a Krisztus eljövetelére. Nem hagyja, hogy kiessünk a kegyelemből, s nem engedi, hogy a bűn uralma alá kerüljünk. Milyen nagy kegyelem ez! Minden okunk megvan arra, hogy áldjuk a nagy Adakozót kimondhatatlan ajándékáért.

Ki fogja ezt megcselekedni? Az Úr, aki elhívott minket a sötétségből az Ő csodálatos világosságára, a bűn halálából a Krisztus Jézusban való örök életre. Csak Ő tudja ezt megtenni, egyedül csak a minden kegyelem Istene képes minket ilyen tökéletesen megtartani.

Miért cselekszi ezt meg? Mert hűséges - hű ígéretéhez, amelyben a hívők megszabadításáért kezekedett. Hűséges Fiához, akinek jutalma az, hogy népét szeplőtelenül állítja majd Atyja elé. Hűséges az elhívásunkkor bennünk elkezdett munkához. A szentek nem a maguk hűségére építenek, hanem Isten hűségében bíznak.

Jöjj, én lelkem, lásd, a ködös november nagyszerű ígérettel kezdődik. Legyen bár kint borús az idő, bennünk ragyogjon a napfény.

*

Elhívott szentek

Pál... az Isten gyülekezetének, amely Korinthusban van, a Krisztus Jézusban megszentelteknek... (IKor 1,2)

Így címezi Pál apostol Korinthusba írott levelét, s utána ezeket a szenteket keményen megdorgálja bűneik miatt. Hogyan? Hát a szentek nem büntelen emberek? Nem, és nem is erkölcsi hősök, nem vallásos lángelmék.

A Biblia azokat nevezi szenteknek, akik hisznek Jézus Krisztusban mint Megváltójukban és életük parancsoló Urában, és neki igyekeznek engedelmessé válni. Az az ember szent, aki komolyan veszi, hogy Jézus kereszthaláláért bűnbocsánatot és örök életet kapott Istentől, s hálából alárendeli akaratát Isten akaratának. Aki így Isten számára elkülönített (ezt jelenti a szent szó), akit ő arra használhat, amire akar, aki nem képzelet, hogy a maga ura, de nem enged Istentől idegen erőknek sem.

Az ilyen ember is követhet el még bűnöket, de az Istennek való engedelmesség közben a jelleme mégis egyre szentebb lesz, vagyis egyre jobban hasonlít Jézushoz. Mert meg van írva: „Őt tette nekünk Isten bölcsességgé, igazsággá, megszentelődéssé...” (IKor 1,30)

Ez a szentség ajándék és feladat egyszerre. Isten adja ezt a benne hívőknek, de nekünk is törekednünk kell rá: „Az az Isten akarat, hogy megszentelődjete” (IThessz 4,3). „Szentek legyetek, mert én szent vagyok.” (IPt 1,16) Isten országába csak a szentek juthatnak be.

A szentek tehát olyan újjászületett emberek, akik készek Istennek engedelmessé válni, és akiket ő képesekké is tesz erre. Ők azok, akik vetkezni is tudnak még, de már tudnak nem vetkezni is. - Jelen állapotomban én vajon szent vagyok-e?

Úr Jézus, kérlek, tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen fényedből fény sugar az életem! Ámen.

*

„Ültetett az Úristen egy kertet Édenben, keleten, és ott helyezte el az embert, akit formált. Sarjasztott az Úristen a termőföldből mindenféle fát, szemre kívánatosat és eledelre jót; az élet fáját is a kert közepén, meg a jó és a rossz

tudásának fáját."

I Mózes 2,8-9.

A kert abban különbözik más földdarabtól, hogy abban minden a gazda kívánsága szerint él. Minden növénynek megvan benne a maga helye, s ha nem válik be, kiirtja a gazda. Egész földünk ilyen kertje az Úristennek. Megvan benne minden, ami „a szemnek kívánatos és eledelre - azaz az ember hasznára - jó”. Isten szeretetből teremti meg az embert, szeretete minden ajándékát a keze ügyébe helyezi. De legnagyobb ajándéka „az élet fája”. Ott volt, ott van életünk közepén. Jelentése: az örök élet rendelkezésedre áll. Gyümölcse nincs eltiltva. Jogod van hozzá. Fogadd el - biztat Isten szeretete. Hiányzik valami a mi életünkéből, a mi világunkból a boldogsághoz, amit Isten ne adott volna meg? Berendezett kert az életterünk. Milyen kár volt, milyen kár ma is elrontani. Egy székely falunak több erdője volt, mint amennyit a román törvény visszaadhatott. A szomszéd falunak nem volt erdője, a megmaradt részt annak adták. A birtokos falu fel volt háborodva. Magyarázták nekik: ha nem adnák oda, ők úgysem kapnák meg, az államé maradna! Nem baj, mondták a derék székelyek, inkább maradjon az államnak! Ez lett az Édenből. Nem csoda, hogy az élet fája eltűnt belőle. De él a mennyben azok számára, akik hajlandók Édent építeni.

Uram, talán inkább ne is mutattad volna meg, mire teremtetted az életet ezen az áldott, majd megátkozott földön. Inkább törődnénk bele, hogy ennyi a mi boldogságunk. Ne bántana napról napra az a tudat, hogy milyen szépen, milyen boldogan lehetne élni javaiddal, mindenkinek bőven juthatna a föld terméséből, feleslegesen halnak éhen naponta annyian. Pusztító háborúk helyett élhetnénk testvéri életet. Hozd el országodat, s addig is engedd meg, hogy Édent építhessenek otthon maguknak és egymásnak azok, akik benned bíznak. Enyhíthessük a földön a szenvedést! Ámen.

*

Mindig előre

Úgy futok, mint aki előtt nem bizonytalan a cél...

I. Korintus 9,26.

Az igazi hívő keresztyénben csodálatosan párosul a harc és a békesség. Isten gyermeke békességre jutott, mégsem hagy nyugtot önmagának. Mindig csendes, de a hívő állapota harc és nem játék, fut, és nem üldögél vagy sétálgat az élet útján - ez kellene hogy jellemezze.

Mai keresztyénségünk az elpuhultság és lanyhaság bélyegét viseli magán. Milyen más az, amit Pálnál látunk. Ha egy ember lelkiileg felébredt, felszökken a közöny és a bűn álmából. Magabiztosságát, amiben addig éldegélt, lerázza önmagáról. Hajtja belül valami, siet, hogy kimeneküljön a pusztulásból és megragadja a szabadulást. Jézushoz

siet és újra meg újra hozzá menekül, különösen a kísértés órájában. Közben szemmel tartja a nagy célt. Pál nem vakon, hanem céltudatosan és biztosan futott. Ha valaki nem siet mindjárt a megtérésekor, az már hitélete elején megtorpan, tétovázó marad.

Minden reggel újra kezdődik ez a futás. Rosszul kezdődik a nap, ha az ember nem tudja időben otthagyni az ágyat, csak ha a munka készíti erre. Igyekezzél, hogy már korán reggel legyen találkozásod az Úr Jézussal, különben egész nap nem találsz a helyed. Maga Jézus akar magához vonni: „Ha felemeltetem a földről, magamhoz vonzók mindeneket” (Jn 12,32). Adj alkalmat a Megváltónak már a kora reggeli órákban arra, hogy kegyelmét és szeretetét reád áraszsa, és vonzó erejével benned munkálkodjék. Ha Igéjével foglalkozol és imádkozol, közel lép hozzád, megerősödik a veled való kapcsolatod. Különben csökken a vonzása, és futásod is egyre erőtlenebb lesz. Még az út kis kövei is feltartóztatnak. Nagyobb nehézségeken még inkább megakadunk. Szükségünk van mindig új felfrissülésre, különben nem tartunk ki. „Parancsolataid útján járok, mert bizakodó szívet adsz nekem” (Zsolt 119,32.35).

Ebben a tekintetben a nap első órája a legfontosabb, mert akkor még nem bonyolódunk bele a napi munkába, terhekbe és gondokba. Ilyenkor még szellemileg is frissek vagyunk és könnyebben felemelkedünk az Úrhoz. Könyörögjünk hozzá: „Vonz engem magadhoz, mert az én igyekezetem nagyon hiányos!” - Ha engedünk az Ő vonzásának, akkor átjutunk minden akadályon. Olyanok leszünk, mint a tovasietők, szárnyaló léptekkel haladunk a nagy mennyei cél felé.

*

Egyedüllét idején

„Nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van. ” (Jn 16,32/b)

Magunkra-hagyatottságunk idején hányszor nehezedik ránk az egyedüllét érzése. Nem ismeretlen ez a sokakat lehangoló, többször leroskasztó érzés egyikünk előtt sem. Sőt, az Úr Jézus előtt sem ismeretlen. Az Ő lelkéből is fölszakadt a fájdalmas panasz szava: „Íme eljő az óra, és immár eljött, hogy szétoszoljatok ki-ki az övéihez, és engem egyedül hagyjatok; de nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van”. Mi is hányszor vagyunk így, különösen amikor a legnagyobb szükségünk volna arra, hogy ne érezzük magunkra-hagyatottságunkat, hanem úgy érezzük, hogy van mellettünk valaki, aki együtt érez velünk. Valaki, aki nemcsak együtt érez velünk, de készséggel meg is tesz mindent, ami tőle telik, csak hogy könnyítsen terhünkön. Ne feledjük, hogy Jézussal együtt mi is elmondhatjuk: „Nem vagyok egyedül, mert az Atya velem van” De ezt csak az a lélek tudja elmondani, aki egészen átadta

magát Urának, Istenének és meg is tapasztalta már jelenlétét.

Dicsérlek és magasztallak Téged, Uram, azért a drága bizonyosságért, hogyha azt kellene is látnom, hogy egészen magamra maradtam, Te akkor is mellettem vagy, nem hagysz sohasem magamra. Szívem mélyéből köszönöm azt a csodálatos erőt, amit mellettem-léted tudata áraszt belém. Maradj velem, Uram, mindenkor! Annak a nevében kérem ezt, akit sohasem hagytál egyedül. Ámen.

„Tudom, kinek hittem és kinek szolgáltam, Kit szeretett
lelkem, kihez folyamodtam, Kit hívtam Uramnak, ki mellett
harcoltam, Azért hűségemnek jutalmát találtam.”
(Énekeskönyv 403. é. 5. v.)

*

A kivétel nélküli szabály

'Áldott az ÚR, aki nyugalmat adott népének, Izraelnek egészen úgy, ahogyan meg ígérte. Egyetlen szó sem veszett el mindabból a jó ígéretből, amit megígért szolgája, Mózes által.' (IKir 8,56)

Isten jó dolgokat ad az embereknek, ígérete szerint.

Ez ténykérdés, és nem csupán vélemény. Mi kijelentjük ezt, és az egész világgal dacolunk, ha bármilyen bizonyítékot felhoz, cáfolandó ezt az állítást.

Ebben a kérdésben a szerző személyes tanú. Sokéves tapasztalattal rendelkezem, és széleskörű megfigyeléseket tettem, de még nem találkoztam olyan személlyel, aki bízott Istenben, és úgy találta volna, hogy az Úr ígérete cserbenhagyta őt. Sok embert láttam, akik úgy éltek túl a nehéz megpróbáltatásokat, hogy bíztak az Úr szavában, és láttam sok haldokló embert is, akik a halálban diadalmaskodtak ugyanezen hit által. Még sohasem találkoztam olyan hívővel, aki ideiglenes megpróbáltatásai miatt szégyellte volna a reménykedését, sem olyanal, aki halálos ágyán megbánta volna, hogy bízott az Úrban. Minden megfigyelésem ezzel ellentétes, és megerősít abban a meggyőződésben, hogy az Úr hűséges mindazokhoz, akik bíznak benne. Ebben a dologban kész vagyok ünnepélyesen tanúságot tenni a bíróság előtt. Nem állítanék valótlanságot a kegyes csalás ürügyén, hanem becsületes tanúként tanúskodnék ebben a fontos kérdésben fenntartás és kertelés nélkül. Sohasem ismertem olyan embert, aki a halál kínjai között amiatt siránkozott volna, hogy bízott az Üdvözítőben. Sőt, sohasem hallottam, hogy ilyen dolog bárhol és bármikor megtörtént volna. Ha lett volna ilyen eset,

az evangélium gyűlölöi széltében-hosszában hirdették volna; minden utca hangos lett volna a rossz hírtől, minden prédikátor szembesült volna vele. Gúnyiratokat találtunk volna minden templom és imaház ajtaja előtt, amelyek beszámoltak volna arról, hogy valaki, aki szent életet élt, és bízott a Megváltó érdemeiben, utolsó óráiban rájött, hogy rászedték, és hogy a kereszt tana merő ámtás. Kihívjuk az ellenzöket, hogy mutassanak fel egyetlen ilyen esetet, akár a gazdagok, akár a szegények, akár az öregek, akár a fiatalok között. Tanúskodjon maga az ördög, ha tud, az Örökkévaló Isten ígéréteinek egyetlen kudarcát mellett. De még senki sem mondta, hogy Jahve becsapta valamelyik emberét, és nem is fogja soha, mert Isten hű minden szavához, amit valaha kiejtett.

Isten soha nem hazudik. Már a pusztá feltételezés is istenkáromlás. Miért állítana valótlan? Mi lehetne, ami arra késztené, hogy megszegje a szavát? Ez ellenkezne a természetével. Hogyan lehetne Isten, ha nem lenne igazmondó és becsületes? Ezért hiányos hűséggel nem szegheti meg ígéréteit.

Továbbá a Mindenható Isten sohasem tesz olyan ígéretek, amelyek meghaladják az erejét. Mivelünk gyakran előfordul, hogy szeretnénk az ígéréteink szerint cselekedni, de a körülmények úrrá lesznek rajtunk, és ígéréteink füstbe megy, mert képtelenek vagyunk teljesíteni. Ez sohasem történhet meg a Mindenható Istennel, mert képességei határtalanok. Számára minden lehetséges.

Lehet, hogy az ígéréteinket tévedésből tettük, és utólag rájövünk, hogy nem lenne jó úgy cselekedni, ahogy mondtuk; de Isten tévedhetetlen, ezért ígéréteit sohasem vonja vissza tévedés miatt. A végtelen bölcsesség hagyta jóvá minden ígéréteit; a csalhatatlan ítélet jegyezte fel minden szavát, és az örök igazság iktatta őket törvénybe.

Az ígéretek nem vallhat kudarcot az Isteni ígéretek megváltozása miatt. Mi változunk; gyarló, esendő emberek vagyunk! De az Úr nem ismer változékonyságot, a változásnak még az árnyékát sem; ezért szava örökre ugyanaz marad. Mivel nem változik, ígéréteit szilárdan állnak, akár a nagy hegyek. Mond-e olyat, amit meg ne tenne?' Erős vigaszunk Isten változhatatlan dolgain alapszik.

Az Úr ígéréte nem mehet füstbe feledékenysége miatt sem. Mi mondhatunk nagyokat; mert bár a szándék megvan bennünk, kudarcot vallunk a végrehajtásban, mert közbejönnek más dolgok, és elterelik a figyelmünket. Elfeledkezünk az ígéretről, vagy lelkesedésünk alábbhagy; de ez sohasem történhet meg a Hűséges Ígéretekével. Legrégibb ígéréte is frissen él emlékezetében, és ma ugyanaz a szándéka vele, mint amikor először kimondta. Valójában folyamatosan mondja az ígéréteket, hiszen számára nincs idő. Az írás régi ígéréteit új ígérétek a hit számára; mert a szavak ma is Isten szájából erednek, hogy lelki táplálékul szolgáljanak az emberek számára.

Mindezek miatt Isten szava megérdemli, hogy elhiggyük, akár kimondjuk, akár nem. Ez a leg-bizonyosabb dolog, ami valaha létezett vagy valaha létezhet. Szavának hinni annyi, mint elhinni azt, amit senki sem vonhat kétségbe. Isten mondta? Akkor úgy kell lennie. Az ég és a föld elmúlik, de Isten beszédei nem múlnak el. Isten felfüggesztheti a természet törvényeit: a tűz megszűnhet égni, és a víz megszűnhet folyni, mert ez nem jelenti Isten hűtlenségét; de ha a szava megghiúsulna, az azt jelentené, hogy az Isten jellemében és természetében dicstelen állhatatlanság van, ez pedig sohasem fordulhat elő. Pecsettünkkel hitelesítsük, hogy Isten szavahihető, és eszünkbe ne jusson arra gyanakodni, hogy nem mond igazat.

Az ígéret változhatatlan szava Isten ajándékozási szabálya, és mindig is az lesz. Tettem egy további megfigyelést is: ennek a szabálynak egyetlen más szabály sem mondhat ellent. Isten ígéretének szabályával egyetlen más törvény - akár vélt, akár valóságos - sem kerülhet összeütközésbe.

Gyakran a kiérdeklés törvényét helyezik szembe veled, de az nem kerekedhet felül. 'Ó - mondhatja valaki -, én nem hiszem, hogy Isten üdvözíthet engem, mert semmi jó sincs bennem!' Helyesen beszélsz, és félelmed nem lenne alaptalan, ha Isten a kiérdeklés szabálya szerint bána veled. De ha hiszel az Ő Fiában, Jézusban, ez a szabály nem működik, mert az Úr az ígéret szabálya szerint bánik veled. Az ígéret nem az érdemeiden alapszik; Isten önként tette, és önként tartja meg. Ha aziránt érdeklődsz, hogy mi a válasz méltatlanságodra, hadd emlékeztesselek Jézusra, aki azért jött, hogy megszabadítson a bűneidből. Az Úr Jézus határtalan érdemei a te számládon lesznek jóváírva, ami egyszer s mindenkorra kiegyenlíti érdemteleniségedet. Az érdem törvénye pusztulásra ítélne téged a saját személyedben; de aki hisz, az nem a törvény, hanem a kegyelem hatálya alatt áll; és a kegyelem hatálya alatt a nagy Úr a színtiszta irgalom alapján bánik az emberekkel, ahogyan ígéretében kinyilatkoztatta. Ne légy önelégült, különben az igazságszolgáltatás elítél; fogadd el készséggel a megváltást, mint ingyenes ajándékot, amit Isten az Ő uralkodói előjoga gyakorlásával ad neked, ezt mondva: 'Irgalmazok, akinek irgalmazok. Légy alázatos, és bízz Isten kegyelmében, amelyet kijelentett Jézus Krisztusban, és az ígéret bőségesen teljesül számodra.

Az Úr nem erkölcsösségük mértéke szerint bánik az emberekkel. 'Ó - mondja az istenkereső -, úgy gondolom, hogy üdvözülhetnék, ha jobbá tudnám tenni magam, vagy ha vallásosabb lennék, vagy nagyobb lenne a hitem; de én erőtlen vagyok. Nem tudok hinni; nem tudok bűnbánatot érezni; semmit sem tudok jól csinálni!' Ne feledd, hogy a kegyelmes Isten nem aszerint ígérte neked az áldást, hogy mennyire vagy képes szolgálni Őt, hanem kegyelmének gazdagsága szerint, amint azt Igéjében kijelentette. Ha ajándékait lelki erőd mértéke alapján adná neked, semmit sem kapnál; mert semmit sem tehetsz az Úr nélkül. De mivel Isten az ígéretét kegyelmének végtelensége okán tartja meg, nem férhet kétség hozzá. Ne tétovázz

hitetlen módjára az ígéretnél, hanem tekintsd úgy, hogy aki az ígéretet tette, az teljesíteni is tudja! Ne korlátozd Izrael Szentjét, azt képzelve, hogy szeretetét behatárolják a te képességeid. Egy folyó vízhozamát nem annak a sivatagnak a szárazsága alapján kell kiszámítani, amelyen keresztül folyik: a kettő között nincs logikai összefüggés. Első pillantásra látható, hogy a végtelen szeretet kiterjedését nem lehet az emberi gyengeség mértéke alapján kiszámítani. A mindenható kegyelem működését nem korlátozza az erkölcsi erő, vagy az erő hiánya. Isten ereje megtartja Isten ígéretét. Gyengeséged nem győzheti le Isten ígéretét, erőd pedig nem teljesítheti azt: aki az ígéretet tette, maga fogja teljesíteni. Nem a te dolgod, és nem is az enyém, hogy megtartsd Isten ígéreteit: ez az Ő feladata, és nem a miénk. Szegény gyámoltalan ember, tehetetlenséged nehéz vagonját kapcsold az ígéret mozdonyához, és az végigvontat téged a kötelesség és az áldás pályáján! Bár inkább vagy halott, mint élő, bár több a gyengeséged, mint az erőd, ez nem befolyásolja az isteni ígéret bizonyosságát. Az ígéret ereje abban rejlik, aki az ígéretet tette. Tekinteted fordítsd hát magadról Istenre! Ha erőtlenség vagy, borulj az isteni, ígéret kebelére; ha halottnak tartod magad, légy eltemetve abba a sírba, ahol az ígéret csontjai fekszenek, és mihamarabb megérinted őket, életre kelsz. Nem az a kérdés, hogy mi mit tudunk vagy mit nem tudunk megtenni, hanem minden attól függ, hogy az Úr mire képes. Elég, ha saját szerződéseinket teljesítjük, anélkül, hogy megpróbálnánk teljesíteni Isten ígéreteit. Nem szeretném, ha egy embertársam kétségbe vonná fizetőképességemet csak azért, mert egy koldus, aki a szomszéd utcában él, nem tudja kifizetni az adósságát. Akkor én is gyanúsíthatnám az Urat, mert nyomós okom van arra, hogy ne bízzak magamban? Az én képességem és Isten hűsége két különböző dolog, és kár lenne összekeverni a kettőt. Ne szégyenítsük meg Urunkat, azt gondolva, hogy az ő karja megrövidült, mert a mi karunk elgyengült vagy elfáradt. Istent nem szabad a saját érzéseinkkel mérni. Gyakran halljuk a siránkozást: 'Nem érzem, hogy üdvözülhetek. Nem érzem, hogy megbocsátható egy olyan nagy bűn, mint az enyém. Nem érzem, hogy meg lehet lágyítani és újíttani az én kemény szívemet.' Ez szálnalmas, ostoba beszéd. Milyen útmutatást adhatnak érzéseink ilyen dolgokban? Vajon érzed-e, hogy a sírban fekvő halottak feltámadhatnak? Érzed-e, hogy a tél hidegét a nyár meleg követi? Mi módon érezhetnéd ezeket a dolgokat? Nem érzed, hanem hiszed őket. Abszurd dolog érzésről beszélni ebben a kérdésben. Vajon az elájuló ember érzi-e, hogy magához fog térni? Ennek az állapotnak nem természetes következménye-e a halál? Vajon a halott testek érzik-e, hogy egyszer feltámadnak? Érzés itt szóba sem jöhet.

Isten bölcsességet adott Salamonnak, ahogy megígérte neki, és neked is megadja, amit ígért, bármilyenek is az érzéseid. Ha elolvasod Mózes ötödik könyvét, látni fogod, hogy Mózes milyen gyakran használja az ahogyan megígérte' kifejezést. Ezt mondja (5Móz 1,11): 'Áldjon meg (az Úr), ahogyan megígérte nektek!'; nagyobb áldást nem is mondhatott volna Izraelre. A szent ember szünni nem akaró csodálattal tekintett

az Úr bánásmódjára, mert Isten úgy bánt népével, 'ahogyan megígérte'. A mi esetünkben az Úr bánásmódjának a szabálya: 'ahogyan megígérte'. Az isteni kegyelmet nem úgy tapasztaljuk meg, ahogyan pillanatnyilag érzünk, hanem ahogyan ő megígérte.

Miközben ezt írom mások vigasztalására, úgy érzem, köteles vagyok megvallani, hogy az én érzéseim nagyon változóak, de megtanultam, hogy ne tulajdonítsak nekik nagy jelentőséget: mindenekelőtt felhagytam azzal, hogy az ígéret szavahihetőségét pillanatnyi lelkiállapotom alapján értékeljem. Ma olyan jó kedvem van, hogy táncolni tudnék Mirjám dobjának ütemére; de holnap reggel, amikor felébredek, talán csak arra leszek képes, hogy sóhajtozzak Jeremiás siralmaival összhangban. Vajon üdvösségem ezeknek az érzéseknek megfelelően változott? Akkor bizonyára nagyon ingatag alapja volt. Az érzések szeszélyesebbek, mint a szelek, súlytalanabbak, mint a buborékok: ezek lennének az isteni szavahihetőség mércéi? A lelkiállapot többé-kevésbé a máj vagy a gyomor állapotától függ: ezek alapján kéne megítélnünk az Urat? Természetesen nem. A barométer emelkedhet vagy süllyedhet, és ettől függően jó vagy rossz kedvünk lehet: függhetünk ilyen változékony dolgoktól? Isten örökkévaló szeretetét nem teszi függővé érzelmeinktől; ez olyan lenne, mint hullámokra templomot építeni. Mi a tények alapján üdvözülünk, nem pillanatnyi szeszélyeink szerint. Bizonyos örök igazságok bizonyítják, hogy meg vagyunk váltva vagy sem; és ezeket az igazságokat nem befolyásolja jókedvünk vagy búskomorságunk. Kedves olvasó, ne próbáld az Úr szavahihetőségét az érzéseiddel lemérni! Az ilyen viselkedés az örültség és a gonoszság egyfajta keveréke. Ha az ígéretet az Úr tette, akkor teljesíteni fogja - akár diadalittas vagy, akár csüggedt.

Megismétlem: Isten nem a valószínűségek szabálya szerint ajándékoz meg téged. Nagyon valószínűtlennek tűnhet, hogy téged, barátom, megáld az Úr, aki a mennyet és a földet teremtette; de ha bízol az Úrban, akkor kegyeibe fogad, akárcsak az Áldott Szület, akiről írva van, hogy minden nemzedék boldognak fogja nevezni: 'Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki' (Lk 1,45). 'Seregek Ura, boldog az az ember, aki benned bízik!' (Zsolt 84,13) Valószínűtlennek tűnik, hogy egy vén bűnös, aki elmerült a bűnben, a Jézusban való hit által egyszer csak új életet kezdjen; de ez mégis lehetséges. Nagyon valószínűtlennek tűnik, hogy egy asszony, aki bűnben él, meghallván az ígéretet - 'Aki hisz benne, annak örök élete van' -, azonnal megragadja, és egyszerre csak elnyerje az örök életet; de ennek ellenére igaz, és én a saját szememmel láttam ilyet. Istenünk csodatévő Isten. A számunkra lehetetlen vagy valószínűtlen dolgok számunkra mindennaposak Ővele közösségben. Ő rá tudja venni a tevét, hogy átmenjen a tű fokán, a púpja ellenére. Ő létrehívja a nem létezőket (Rom 4,17). Vajon nevensz-e üdvözülésed gondolatára? Ha igen, akkor ne úgy nevensz, mint a bizalmatlan Sára, hanem úgy, mint a bizakodó és jókedvű Ábrahám. Higgy Jézusban, és akkor mindenben nevetni fogsz, kívül és belül, és nem a

hitetlenkedés miatt, hanem egészen más okból. Ha megismertük Istent, nem szűnünk meg csodálkozni, és kezdünk jártasságot szerezni a csodákban. Hidd el Isten kegyelmének ígéretét, és hívőként egy új világban fogsz élni, amely mindig csodákkal teli lesz számodra. Öröm, ha valaki olyan erősen hisz Istenben, hogy teljes bizonyossággal várja azt, ami emberi ítélet szerint teljesen valószínűtlen. 'Istennél minden lehetséges'; ezért lehetséges, hogy üdvözít minden lelket, aki hisz Jézusban. A gravitáció törvénye minden esetben működik, és így van ez az isteni hűséggel is: nincs kivétel a szabály alól, hogy Isten megtartja a szövetségét. A szélsőséges esetek, a nehéz esetek, a lehetetlen esetek mind Isten ígéretének hatókörébe tartoznak, ezért senkinek sem kell kétségbe esnie vagy kételkednie. Isten számára akkor jön el az alkalom, amikor az ember eléri képességei határát. Minél nehezebb az eset, annál biztosabb, hogy az Úr segít. Ó, bárcsak a reménytelen és gyámoltalan olvasók megtisztelnék az Urat azzal, hogy hisznek benne, és mindent reá bízna!

Mikor fognak az emberek végre hinni Istenükben? Kicsinyhitű, miért kételkedtél?' Ó, bárcsak jól az eszünkbe vésődne, hogy soha többé nem szabad bizalmatlanoknak lennünk a Hűséges Isten iránt!

Igaz az Isten, az emberek pedig valamennyien hazugok (Róm 3,4). Az Úr maga mondta: 'Hát olyan kevés az Úr ereje? Majd meglátod, beteljesedik-e az én beszédem, vagy sem' (4Móz 11,23). Ne adjunk rá okot, hogy az Úr haraggal beszéljen hozzánk, hanem higgyünk, és legyünk benne biztosak, hogy az Úr ünnepélyes kijelentései beteljesülnek. Ne kérdezzük többé egymástól: "Mi az igazság?", hanem legyünk bizonyosak abban, hogy az Úr szava csalhatatlan és örökérvényű.

Íme egy ígéret az olvasó számára, amit próbára tehet, és amiről meggyőződhet, hogy igaz-e: Hívj segítségül engem a nyomorúság idején! Én megszabadulok, és te dicsőítesz engem' (Zsolt 50,15).

November 2.

Jézus számára teljesen szabaddá kell lenni annak, aki az Ő tanítványa szeretne lenni!

„¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és András, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalászká teszek titeket. ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat

rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.” (Márk 1;16-20.)

Ha elgondolkodunk rajta, akkor meglepő lehet számunkra az, ahogyan Jézus kiválasztja tanítványait. Amikor következetesen végig gondoljuk ezt az eseményt, akkor azt kellene mondanunk, hogy Jézus, az Isten Fia, a megígért Messiás, amikor tanítványokat gyűjt, akkor a papok, vagy legalább az írástudók és a farizeusok közül kell, hogy kiválasszon olyanokat, akiket elhívhat magának. A választott nép lelki magja rendelkezik ugyanis olyan mély és pontos tudással, amely által alkalmassá lehetnek a Messiás fogadására, követésére. S ezek az emberek nem csak ismeretekkel rendelkeznek, de buzgón meg is tartják az ószövetségi előírásokat, az atyák hagyományait is. Életük példa minden időben a nép számára. Jézus azonban még a közelébe se megy ennek a kitüntetett csoportnak, hanem a Galileai-tenger partján szólít meg egyszerű halászokat, őket hívja el, őket teszi tanítványaivá. És akkor, ha a tizenkét tanítvány reánk maradt elhívási történeteit megvizsgáljuk, akkor azt látjuk, hogy Jézus eléggé következetesen kerüli el a hivatalosan alkalmasnak ítélteteket, és máshol keresi meg azokat, akiket elhívhat.

Mi lehet ennek az oka? Miért nem választja ki Jézus a legbuzgóbb, legkiválóbb tudósokat, a nagyszerű, szent életű papokat, vagy a kegyesek közül a legnagyobb odaadással szolgálókat?

Jézus mindennek előtt azért nem választja ki azokat, akiknek a szívébe mélyen beíródtak a különféle parancsok, hagyományok és így élik az életüket, mert ezek a szívükbe nagyon mélyen beíródott igazságok egy pontos és szigorú belső meghatározottságot eredményeznek. Megkötözik, megbénítják őket olyan mértékben, hogy képtelenek szabadabbá lenni tőlük. Minden szavuk, minden tettük a szívükbe írt ismeretek által meghatározott.

Nagy ellentmondás ez! Hiszen minden ember arra törekszik, hogy tisztábban lásson, hogy jobban megértse Isten titkait. Mindenki érzi, hogy szükségünk van erre, mert biztonságot jelent számunkra az ilyen tudás. De egy ponton mégis megkötöző erőként határozza meg az életünket, elveszi a szabadságunkat. Jézus pedig azt az embert, aki belülről megkötözött, bármilyen kegyességi irányzat által, nem tudja használni. Ezek a halászok bizonyára elég jól ismerték az írásokat, de még nem voltak annyira megkötözve, hogy Jézus követésére alkalmatlanok legyenek.

Erre a szabadságra minden időben szükség van! Aki bármilyen felekezeti korláthoz, dogmatikai rendszerhez, kegyességi irányzathoz mereven ragaszkodik, az egy ponton már alkalmatlanná válik Jézus követésére, szolgálatára.

Ez nem jelenti azt, hogy Jézus elveti az ószövetséget, az atyák hagyományait. Ellenkezőleg! Nagyon fontosnak tartja ezeket. Egy vesszőcskét sem enged kétségbe vonni a törvényből és a prófétákból. De az Írások komolyanvétele mellett alapfeltételként tartja fontosnak a belső szabadságot. A kettő ugyanis nem feltétlenül zárja ki egymást!

Ez a belső szabadság, amit Jézus megkíván azoktól, akik tanítványai lesznek, az embert alkalmassá teszi arra, hogy a Lélek által tanítottá, vezetetté válhasson.

Isten kijelentésének tanulmányozásánál fontos az, hogy az ember megértse az Írásokat, megértse az eszével Isten kijelentését. Ez szüntelen tanulás által lehetséges és a különféle vélemények ütköztetésével. De Isten kijelentése nem csak az anyagi világ dolgaitól meghatározott, hanem a mennyek országa, az Isten emberi szemmel láthatatlan, emberi gondolattal felfoghatatlan világa által is, az által a világ által is, amely körülveszi a látható világot. A tanítványnak szüksége van arra, hogy tudományával a Lélek vezetése alatt tudjon élni. Legyen szabad a Lélek számára.

Végül azok, akiket Jézus elhív, kell, hogy képességük legyen arra, hogy lelkesen, teljes lényükkel, örömmel tudják képviselni az evangéliumot. Lelkesedni tudó, lángoló szívű, lelkű emberekre van szüksége Jézusnak. A nagy tudósok, a farizeusok és az írástudók erre legtöbbször alkalmatlanok. Ezért hív el Jézus tanítványságra halászokat és egyszerű hétköznapi embereket.

*

Mennyei gazdagság

„Nem vonja meg javait az Úr azoktól, akik feddhetetlenül élnek” (Zsolt 84,12).

A „kellemes” dolgokat sokszor megtagadja tőlünk az Úr, de a jót soha. S hogy nekünk mi jó, annak Ő a legbölcsebb elbírálója. Bizonyos dolgok kétségkívül jók, és ezeket elkérhetjük Urunktól, a Jézus Krisztus által.

A szentség jó dolog, és ezt Ő bőségesen munkálja is bennünk. Kész győzelmet adni gonosz hajlamaink, indulatos természetünk és rossz szokásaink felett, ezért bátran kérjük csak Tőle mindezt.

Üdvösségünk felől teljes bizonyosságot, és Vele való szoros közösséget akar adni nekünk az Úr, az igazságban vezetni minket és bátorságot adni, hogy bizalommal járjunk a kegyelem trónusa elé. Ha mindezeknek híjával vagyunk, annak az az oka, hogy nincs hitünk az elfogadásukra, nem pedig az, hogy Isten nem akarja mindezt megadni nekünk. Ő mennyei lelkületet, béketűrést és buzgó szeretetet akar

mindazoknak adni, akik komolyan kérik ezt Tőle.

De vigyázz: feddhetetlenül kell élned! Ne legyenek hátsó gondolataid, se görbe utaid; ne legyen benned képmutatás vagy csalárdság. Ha hamisan élünk, Isten nem halmozhat el ajándékaival, mert akkor a bűnt jutalmazná. Csak az őszinte becsületesség útja vezet mennyei gazdagsághoz, amely minden jó dolog összessége.

Hatalmas ígéret ez, amelyre szabad imádságban hivatkozunk. Térdeljünk hát le, és tegyük ezt!

*

Jézus tanítása a halottakról

...köztünk... nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni..., ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki. (Lk 16,26)

A gazdag és Lázár történetében Jézus Krisztus nagyon fontos igazságokat tanít arról, hogy mi van a halál után, mit tudhatunk az elhunytakról.

Egészen természetesen tanítja, hogy van folytatása az emberi létnek a biológiai halálunk után is. Jézus szerint a halál nem pont az élet mondatának a végén, hanem kettőspont: folytatása következik. Más létformában, de tovább létezik minden ember, a nem hívők is, akár akarjuk, akár nem.

De nem mindenki ugyanolyan körülmények közt létezik tovább. A gazdag a pokolba, Lázár az üdvösségbe került. Az előbbi szenvedett, az utóbbi boldog volt. Ne feledjük, hogy már itt is két különböző állapotban létezőnk: Istennel közösségben vagy Isten nélkül. Ez válik véglegessé a halálunkkor. Jézus tehát világosan tanítja: van üdvösség és van kárhozat.

Van összefüggés az ember földi élete és örök sorsa között. „Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van, aki pedig nem engedelmeskedik a Fiúnak, nem lát majd életet, hanem az Isten haragja marad rajta.” (Jn 3,36) Mindnyájan Isten haragja alá születünk, innen lehet megtérnünk hozzá.

Jézus azt is világosan tanítja, hogy örök sorsunk eldőlt a halálunk pillanatában, s utána már ezen nem lehet változtatni. A történet mindkét szereplője azonnal odakerül, ahol el kell töltenie az örökkévalóságot. S hiába próbálna a gazdag akárcsak enyhülést is kérni, utána már nem lehet változtatni semmin.

Jézus tanítása szerint egy életünk van, ez megismételhetetlen, ebben van lehetőségünk megtérésre. A Szentírástól távol áll a reinkarnáció elképzelése, és a halottakért való imádkozás gyakorlata is. Hiszen a sorsuk végleg eldőlt.

*

Lelki kísértések idején

„Az embernek ellensége az ő háznépe... ” (Mt 10,36)

Néha úgy érezzük magunkat, mintha összeesküdött volna ellenünk az egész világ. Még azok is ellenünk törnek, akiket sohasem számíthattunk ellenségeink sorába. Mint igénk mondja, néha még saját házuk népe is ellenségünk lehet. Ez a legszomorúbb állapot! Mit csináljunk ilyenkor? Imádkozzunk buzgón és higgyük, hogy mennyei Atyánk, akinek semmi sem lehetetlen, még az ilyen reménytelennek látszó helyzetből is ki tud minket szabadítani. Semmi kétség se legyen lelkünkben efelől és csodát fogunk megtapasztalni! Isten még ellenségeinkből is jóakaró barátokat tud támasztani számunkra! De olyan bizonyosoknak kell lennünk efelől, hogy előre is meg tudjuk ezt Néki köszönni. Más is fenyegetőzött már. Más is adta már az engesztelhetetlen haragost. Ne törődjünk vele! A mi mennyei Atyánk erősebb minden fenyegetőzőnél. Kapaszkodjunk erősen szent Kezébe: az minden Benne bízót megvédelmez. Minket sem fog cserbenhagyni...

Uram, örök Jóság, örök Szeretet vagy. A Benned bízók esedezéseit meghallgatod, és ami szent terveiddel nem ellenkezik, teljesíted. Mutasd meg erőd, hatalmad az ellenem összefogókkal szemben! Ne engedd elbukni igazságom! Azok örvendezzenek, akik Benned bíznak. Dicsőítsd meg, Uram, erődöt erőtlenségemben! Krisztusért. Ámen.

„Ha ágyamban nyugszom, Csendesen aluszom, Nincsen semmi félelmem. Midőn felserkenek, Semmit sem kesergek, Mert Isten őriz engem. Ha százezer népek Mind körülvennének Jobb és bal kezem felől, Ha rám ütnének is, Nem rettegnék mégis Semmi veszedelemtől.” (Énekeskönyv 3. é. 3. v.)

*

„Formált tehát az Úristen a földből mindenféle mezei állatot, mindenféle égi madarat, és odavitte az emberhez, hogy lássa, minek nevezi... így adott az ember nevet minden állatnak, az égi madaraknak és minden mezei élőlénynek.” I Mózes

2,18-20

Az ókori, a Bibliára is jellemző gondolatvilágban aki valakinek vagy valaminek nevet ad, az tulajdonába veszi azt. Isten gyakran változtatja meg a nevét annak az embernek, akit kiválaszt magának. Példák: Ábrám - Ábrahám, Jákob - Izrael, Száraj - Sára. (A magyar népmesében, ha a hős kitalálja az ördög nevét, úrrá lesz felette.) Amikor Ádám nevet ad az állatoknak, az azt jelenti, hogy megismeri és hatalmába vonja őket. Ebben az értelemben lesz ez az ige az emberi tudomány alapigéje. A teremtési parancs: „Hódítsátok meg a földet!” - így válik gyakorlattá. Maga Isten vezeti az állatokat az ember elé, maga Isten bízta meg az embert megismerő, felfedező, tudományos munkával. A keresztyén embernek ma sem kell félnie a tudománytól, hiszen az isteni megbízatás. Hit és tudomány viszonya évszázadokon keresztül sok vitához, sőt háborúshoz vezetett. De Istennek hála, mára elmondhatjuk, hogy a természettudományok állításai nem mondanak ellent a keresztyén hitnek, és a hívő ember és tudós minden természeti törvényben az Alkotó nagyságát csodálhatja.

Uram, annyim elvont és bonyolult korunk természettudománya, beleszédülünk, ha követni próbáljuk. De egy bizonyos: a Te teremtő munkád egyre szebben, hatalmasabban tűnik ki eredményeiből. Köszönöm, hogy olyan korban élek, amikor nem kell ellentétet látnom hitem és tudásom között. Amikor a holdutazó ígét hirdet, és a sebészprofesszor imádkozva veszi a kést a kezébe, így én is bátran tehetek rólad vallást bárki előtt, s én nevezhetem elavultnak azt az ateistát, aki még ma is a tudomány mögé bújva akarja támadni a hitemet. Tedd gyermekeinket a tudás világos gondolkodású élvezőivé, hogy annak minden eredményében Téged lássanak, és a Te műveidben gyönyörködjenek! Ámen.

*

Magasröptű cél

Akik tehát tökéletesek vagyunk, így gondolkozzunk...   Filippi 3,15

A folyón átkelő hajókapitánynak az erős sodrás miatt a kikötőhelynél sokkal feljebbre kell irányítania a komphajóját. Nekünk is így kell kitűznünk a célt. A világ és a Sátán ellenállása, meg a saját gyengeségünk egyébként is mindig félre sodornak.

A keresztyén tökéletesség nem büntelenség, mint némelyek gondolják. A Bibliában a tökéletesség azt jelenti, hogy valami teljes vagy egész, szemben a féllel, a rész szerint valóval. A Biblia a belső magatartás és a megismerés tökéletességéről beszél. Aki nemcsak lelki-szellemi életet kapott, hanem Szellem szerint is jár, tehát győzedelmes életet él, az ilyen tökéletes az ő életében. A korintusiak az ajándékba kapott új életüket még nem voltak képesek minden ponton érvényre juttatni, ezért nevezi őket az apostol

„testieknek" (IKor 3; Gal 5,25). Még nem engedték, hogy hétköznapi életükben valóban minden vonalon a Szent Szellem uralja őket; óemberük még erősen érvényesült. Ezért tökéletlenek voltak. De a tökéletesekben is van még bűn. „Bennem, azaz a testemben nem lakik semmi jó" - ez életünk végéig így van. De még ha meg is mozdul a testi vágy a szívben, többé nem szabad uralomra jutnia. A test cselekedeteit a hívő ember szakadatlanul öldöklí a Szent Szellem által.

Bűnösnek lenni és bűnt cselekedni nagy különbség. A bűnre észrevehetően megmarad bennünk a hajlam, de a Szellem ereje által a hívő nem adja oda többé az akaratát, így a bűn csábító ereje gyengül, elveszti táptalaját. Mégse mondja senki: bennem már meghalt minden bűnös hajlam a tisztátalanságra, fösvényiségre, sértődékenységre, irigységre. Egy fatönből még új hajtások nőhetnek ki. A Biblia azonban nem emeli túl magasra a mértéket, elég, ha a világosságban járunk. Aki úgy gondolkozik, mint Pál (Fii 3,7-14), az tökéletes: teljesen átadva magát az Úr Jézusnak, múltjától elszakadva szabad a bűntől, ha nem is bűntelen. Miként az életmódban, úgy az ismeretben is van kezdeti állapot és van tökéletességi fok. Különbség van az alapvető tanítások - ide tartozik mindenekelőtt a kereszt üzenete, a keresztről való beszéd - és azon tanítások között, amit csak a belsőleg érettek tudnak felfogni és megemészteni. „Bölcsességet az érettek között hirdetünk" - írta Pál (IKor 2,6).

*

A rettenetes bíró

75-76. zsoltár

A csodák Isten közelségét hirdetik. Ahol Isten jelen van, ott csodálatos módon nyilatkozik meg. Csodálatos, titokzatos, megfoghatatlan maga az élet. Ha az élet folyamatára tekintünk, kiváltképp, ha a hit szemével tekintünk ezekre, fölismerhetjük, hogy az események nem véletlenszerűen követik egymást, hanem csodálatos, bár sokszor érthetetlen összefüggésben állnak egymással. Hívő szívünk ezeket a csodatetteket látva, tisztelettel és hódolattal áll meg Isten előtt.

Némelykor úgy tűnik, mintha Isten késne. A föld lakosai elcsüggednek, mert erőszakos hatalom uralkodik felettük, és nem látszanak feltűnni Isten csodatettei, nem jelentkezik Isten igazságos ítélete, hanem az elnyomó és erőszakoskodó ráerőlteti igazságtalan erejét a szűkölködőre, mintha korlátlan hatalma volna. Az idő azonban Isten kezében van.

Ha késik is, bízzál benne. A mi szemünkben a gonosz már megért az ítéletre, Isten

szemében viszont még hátra van ez az idő.

A kijelentés, mely szerint a kananeusok gonoszsága még nem telt be, az újkori történelemre is áll: Isten vár még az ítélettel, amíg az általa kiszabott idő letelik. Azután majd megtartja ítéletét.

Az ítélet Istené. A megaláztatás és felmagasztaltatás tehát nem emberektől jön, hanem Istentől, aki így szól: „Ne kérkedjeteK”; „ne emeljéteK magasra szarvatokat, ne szóljatok megkeményedett nyakkal”. A hitetlen erőszakoskodó úgy gondolja, hogy „napkeletről” vagy „napnyugatról”, vagy „a pusztá felől támad a felmagasztalás”. Emberekben, országokban, országrészekben látja az erejét, azokban bízik, azokra támaszkodik, és azt reméli, hogy ezek által fog felmagasztaltatni és győzni, holott Isten a bíró, aki valakit megaláz, mást meg felmagasztal.

Nehéz azt megérteni, hogy a felséges Isten uralkodik az ember birodalmán, és annak adja azt, akinek Ő akarja, és azt emeli fel, akit Ő akar. Nehéz elfogadni egyéni életünkben is, hogy megaláztatásunk nem emberek kezéből jön, és felmagasztalásunkért sem embereknek kell hálásnak lennünk, mert mindez Isten kezéből származik. Hívó életünknek is nagy fogyatkozása, hogy megtartatásunkat emberekhez vagy eszmékhez kötjük, holott egyedül Istentől szabadna függenünk, mert nála van a megtartatás és az élet.

Az ítélet eljön. Amikor Isten elkövetkezettnek látja az idejét, akkor tölt a kezében levő pohárból, úgyhogy még a seprűjét is meg kell innia a föld gonosztévőjének. Akkor összetöri „a kézív villámaikat, pajzsot, szablyát és a hadat”. Akkor „kifosztatnak a bátor szívűek”, és az Ő dorgálásától „megzsibbad mind a szekér, mind a ló”. A pohár ott van az Úr kezében, pezseg a bortól, telve van, csak az idejét varia, hogy mikor töltsön belőle a föld gonosztévőinek. Ne hidd, hogy elkésik az Úr! Ne hidd, hogy nőni hagyja „a gonoszság örvényeit”. Egyszer majd megmozdul kezében a pohár, és önt, és inni fognak ellenségei.

Akkor válik majd nyilvánvalóvá, hogy milyen rettenetes Ő, amikor haragszik. Nem állhat meg előtte senki. Az egekből kijelentett ítéletre a föld megretten és elcsendesedik. Azok, akik az előbb még az égre tátogatták szájukat, akik azt gondolták, hogy nekik minden sikerül, hogy elérik céljukat, egyszerre csak megrettenve és elcsendesedve állnak Ő előtt. A nagyhangú megnémul, a bátor rettegve menti az életét. Akik hősködtek, gyávákká lesznek, az erőszakos kezűek összetörnek.

Rettenetes az Isten, amikor haragszik. Nincs ember, aki merne szembeszegülni vele. Ha lesújt villámaival és dörgő fellegével, a népek összetörnek, királyi székek hullnak alá, hatalmasok mentik rettegve életüket. Sem emberi erő, sem emberi igazság nem állhat

meg e súlyos ítéletben.

Minden rettenetessége mellett az a csodálatos az ítéletben, hogy jóllehet a fejedelmek gőgjét megtöri, a gonoszok szarvát letöri, a föld nyomorultját és az igazak szarvát fölmagasztalja. Míg a kevélyeket megalázza, az alázatosokat fölemeli. Az ítélet tehát folyamatát tekintve mindenkre nézve rettenetes, kimenetele tekintetében a kevélyekre nézve megalázó, az alázatosságban járókra nézve mindazonáltal felemelő.

„Az igaz is alig tartatik meg”: Isten választottaira nézve is félelmetes az ítélet, az ő szívük is szinte elhal a félelemtől, noha tudják, hogy ez az ő kimenekedésüket hozza. Joggal teszi fel az apostol a kérdést, hogy mi lesz azoknak a végük, akik nem engedelmessé válnak az Isten evangéliumának: ha még „az igaz is alig tartatik meg”, hová lesz az istentelen és a bűnös? Bizony, a bíró igazságos ítéletében csak az tartathat meg, akit a kegyelem karja hordoz.

Hozz hát ajándékot a „rettenetesnek”! Hozd ajándékkul megalázott szívedet, igazság után szomjúhozó lelkedet! Nem kíván Ő más ajándékot, csak ezt: „A szíveteket szaggassátok meg;” „adjad, fiam, a te szívedet nekem”. Ahogy egyetlen szerelmesének is szíve szakadt meg a kereszten, a bűn terhe és a kárhoztatás rettenetes kínjai közepette, tőled is azt várja, hogy bűnbánattal megszaggatott szívedet hozd elé, hogy kegyelemmel fordulhasson feléd, amikor majd rettenetes ítélete elhangzik a teremtett világ felett.

Zajlik majd az ítélet, mint a folyamok vize, ismeretes lesz az Isten Júdában, és nagy lesz az Ő neve Izraelben; hajléka lesz Sálemben, és lakhelye Sionban. Az igaz pedig hirdeti Isten nagy szabadítását, mert rettenetes bíró Ő, ítélete az Ő ellenségei számára kárhoztatás, azok számára pedig, akik hisznek, akik áldozatul hozták neki a szívüket, megtartatás és élet.

November 3.

Emberhalásszá lenni

„¹⁶Amikor a Galileai-tenger partján járt, meglátta Simont és Andrást, Simon testvérét, amint hálót vetettek a tengerbe, mivel halászok voltak; ¹⁷és így szólt hozzájuk Jézus: Kövessetek engem, és én emberhalásszokká teszek titeket. ¹⁸Erre azok a hálókat otthagya azonnal követték őt. ¹⁹Amikor egy kissé továbbment, meglátta Jakabot, Zebedeus fiát és Jánost, a testvérét, amint a hálóikat rendezgették a hajóban; ²⁰és azonnal elhívta őket, azok pedig apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána.” (Márk 1;16-20.)

Jézus pontosan megmondja ennek a négy halásznak, hogy milyen feladatot szán nekik. Így fogalmazza meg az elhívás célját: Kövessetek engem, és én emberhalászokká teszek titeket.

Kivétel nélkül minden ember a bűnnek és a halálnak a foglya. Minden ember az Isten ítélete alatt van, s ezért a kárhozat, az örök halál az osztályrésze. Jézus azért jött, hogy szabadulást hozzon minden ember számára, hogy kiragadja a benne bízó embert a halálból, a kárhozatból. A tanítványok feladata az, hogy Jézus szolgálói legyenek ebben. Emberhalászokká legyenek.

Ahogy a halászat sem könnyű munka, úgy az emberhalászat sem az. Ahhoz, hogy a tanítványok embereket ki tudjanak halászni, emelni az elveszettségéből, ahhoz arra van szükség, hogy „evezzenek a mélyre”. A parton, a sekély vízben nem lehet halászni, csak a mély vízben. Ez azt jelenti, hogy abba a világba kell megérkezni Jézus tanítványainak, ahol az emberek élnek. A bűnök, a szenvedések, a reménytelenség világába. Tehát nem elvonulniuk kell a csendes belső szobába, hanem kimozdulniuk kell inkább onnan.

Jól látható ez Jézus életében. Jézus mindig ott van azok között az emberek között, akik jönnek a betegekkel, a megszállottakkal, a különféle emberi nyomorúságokkal, azok között van, akik olyanok, mint a pásztor nélküli juhok. Az apostolok hasonlóképpen elindulnak a világ minden népe felé, a pogányok felé, és ebben az aktivitásban rendkívül sok fáradság, szenvedés lesz az osztályrészük. A mélyre eveznek.

A mély vízben az a feladat, hogy ki kell vetni a hálót. Mi ez a háló? Nem más, mint az evangélium. Hirdetik bátran, szeretettel mindenki felé. S vannak, akiket megfog az evangélium. Megtérnek. Új életre támadnak. Semmi más nem alkalmas az emberhalászatra, csak az evangélium! Ezt azért kell hangsúlyozni, mert sokféle módszer, eszköz van forgalomban, amivel embereket foglyul ejtenek különféle célból. Ez másféle halászat! Jézus tanítványai csak az evangélium hálóját használhatják.

A halászat célja az, hogy az emberek a kárhozatból az üdvösségre legyenek felemelve, vagy a halálból az életre.

A nem evangéliummal folytatott halászat felekezetekbe, emberi közösségekbe, tanrendszerekbe emel be. Ez nagyon kevés, mondhatni, hogy semmi. Az ember élete akkor változik meg, akkor oldódnak a problémái, akkor gyógyul meg, ha Jézus szabadítását elfogadja és átéli. Minden embernek erre van szüksége!

*

Istentől rendelt időben

**„Mert ez a kijelentés meghatározott időre vonatkozik, hamarosan célhoz ér, és nem csal meg; ha késik is, várd türelemmel, mert biztosan bekövetkezik, nem marad el”
(Hab 2,3).**

Lehet, hogy az irgalom várat magára, de bizonyosan eljön. Az Úr tévedhetetlen bölcsességgel pontosan tudja, mikor kell kegyelme erejét megmutatnia. Az ő általa kijelölt idő pedig mindig a legalkalmasabb idő. Nekünk minden sürgős. Isten ránk vonatkozó ígérete nagyon foglalkoztat bennünket, vágyunk mielőbbi beteljesedésére, és ez csak növeli türelmetlenségünket. Az Úr azonban ismeri az alkalmas időt: ő soha nem késik, de nem is siet.

Isten Igéjéről, mint élő valóságról szól ez az igerész. Az Ige itt beszél és cselekszik. Sohasem halott betű, még ha túlságosan sokáig is kell várunk beteljesülésére. Az élő Ige az élő Istentől jön ki, és beteljesedése csak látszólag késlekedik. Isten vonata soha nem késik. Csak még egy kis türelem, és nemsokára tulajdon szemünkkel győződhetünk meg az Úr hűségéről. Egyetlen ígérete sem marad beteljesületlenül: „Meg nem csal”. Egyetlen ígérete sem vész el a semmiben: „Célhoz ér”. Micsoda nagy vigasztalás ez a hívőknek! Egyetlen ígéretét sem kell megújítani, mint valami váltót, amelyet nem tudnak kiegyenlíteni a lejárat napján, Isten ígérete „bekövetkezik, nem marad el”.

Én lelkem, hát nem tudsz várni Istenedre? Nyugodj meg benne, légy csendben, és kimondhatatlan békességet találsz, meglátod.

*

Nagy veszedelmek idején

„Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen bizonyos segítség a nyomorúságban ” (Zsolt 46,2).

Nemcsak lelkünket, de testünket is fenyegetik nagy veszedelmek: szerencsétlenségek, árvíz, tűzvész, földrengés, háború. Bár Isten gyermekei tudják ezt, ezektől sem rettegnek. Fülükben cseng igénk biztató szava: „Isten a mi oltalmunk és erősségünk! igen bizonyos segítség a nyomorúságban”! Kihez mennénk máshoz, hisz emberi erő, ha kéznél volna is, kevés ilyenkor. Hányféle szerencsétlenség leselkedik ránk! Ezekben legföljebb segítségünkre lehetnek mások, de aligha menthetnek meg minket. A nagy területeket elárasztó árvíz és tűzvész ellen ki

védelmeszhetne meg minket? A földet félelmetesen megmozgató földrengések ellenében ki oltalmazhatna meg minket? A háború borzalmait ki tudja elhárítani fejünk fölül? Emberi kéz, bármilyen jóindulat mozgassa is, nem oltalmazhatna meg minket. Mennyei Atyánk hatalmas keze kiragadhat minket a nyomorúság mélységeiből is, ha körülöttünk szedi is áldozatait és könnyörtelenül felénk is tart... Isten a mi oltalmunk és erősségünk! Igen bizonyos segítség a nyomorúságban, hirdeti - Isten Szentlelkétől ihletve - a zsoltáros. Hányan tehetünk bizonyoságot ennek igaz-volta mellett?!

Mennyei Atyám, boldogan teszek bizonyoságot arról, hogy gyermekeid számára nyomorúság és veszedelmek idején nincs olyan segítség, oltalom, erősség, mint Te vagy. Hányszor forgott életem emberileg halálos veszedelemben és a Te erős karod mindegyikből kimentett eddig. Egy élet minden hálája és köszönete kevés lenne meghálálására! Adja kegyelmed, hogy a hála szava sohase némuljon el ajkamon! Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Küldj fiaidból, akik nem hiába Élvezik kincsed: hirdessék szavad; Ontsd lelked értük győzelmes imába: Mindent, mit adtál, Krisztus visszaad. Légy örömmondó, békekövet, Hirdesd: a Szabadító elközelgetett!" (Énekeskönyv 397. é. 4. v.)

*

A próbák szükségessége (I.)

**Istened, az Úr, próbára tett téged, hogy megtudja, mi van a te szívedben.
5Mózes8,2**

„Az Isten senkit sem kísért" - írja Jakab apostol. Ez ellentmondana a fenti Igének? Semmi esetre sem! A kísértésnek kettős értelme van a Szentírásban. Jelentheti ez a szó a gonosz, bűnös csábítást, de jelölheti a próbát is, amelyben megmutatkozik, hogy az ember szilárd-e az Istenhez való viszonyában vagy sem. Isten soha nem vet a leiekbe gonosz szikrát; ilyen értelemben nem kísért meg soha senkit. De küld mindenféle próbát, hogy az övéi megtisztuljanak és kipróbált voltuk nyilvánvaló legyen. A próbák által nyilvánvaló lesz a világ rejtett szeretete és az önszeretet, valamint a titkos bűnökre való hajlam. Azért engedi meg ezt az Úr, hogy így ezek a dolgok mély bűnbánatban oldódjanak ki belőlünk, és hogy a szívünk megtisztuljon.

A megdicsőült Úr a szmirnai keresztyénekre tíz napig tartó nyomorúságot

küldött, hogy „kipróbálja” őket (Jel 2,10). Isten az ilyen kísértésekre még a Sátánt is felhasználja, mint ezt Jób könyvéből tudjuk. Az apostolok is belekerültek a Sátán rostájába: a Sátán „kikérte” őket. Az ördög kétségbe von mindent, ami jó; nem hitt az apostolok hűségében és hitük valódiságában sem. Azt várta, hogy a rostálásnál majd mindenestől kihullanak, mint a polyva. Péter szégyenült meg a legmélyebben, aki előzőleg a legjobban bízott magában. Kitűnt, hogy még sok benne a polyva, de mégsem volt mindenestül az. Isten azt akarja, hogy a rejtett hiba nyilvánvaló legyen. Nem akarja, hogy a hűtlen hívők elveszenek, ezért felrázza őket.

A Sátán viszont el akarja pusztítani az igazat. Nem Isten ingerel a gonosz kívánságra, ezt a kísértő teszi. Isten soha nem állít csapdákat, nem ébreszt bűnös vágyat és nem szítja fel a gőgöt. Sokan Istenre hárítják bukásuk okát, mintha Ő hozta volna őket abba a helyzetbe. Ez nagy tévedés! Az igazság az, hogy én a magam bűne miatt buktam el.

A próbákban derül ki, mi van a szívben. Az apostolokban még sok volt az emberfélelem és kishitűség. Izrael népében a különféle próbák alatt - a pusztai vándorlás közben - még sok elégedetlenség, zúgolódás és engedetlenség volt. - Isten tudja, mennyi salak, tisztátalanság rejlik még bennünk. Ezt akarja Ő felszínre hozni, hogy ez által mindig újabb bűnbánatra és megalázkodásra késztesen.

*

A halottak és mi

Ha Mózesre és a prófétákra nem hallgatnak, az sem győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül. (Lk 16,31)

A gazdag és Lázár történetében külön hangsúlyos, hogy a pokolba került ember szeretne segíteni még élő testvéreinek, hogy azok ne oda kerüljenek. Ezért szeremé, ha Lázár visszajöhetne a földre, hogy tájékoztassa őket erről. Megtudja azonban, hogy ez lehetetlen. Az élők és az elhunytak közt semmiféle érintkezés, kapcsolat nem lehetséges. Egyetlen, de nagy lehetőségük, hogy olvassák és vegyék komolyan a Szentírást. Az megmentheti őket a pokoltól.

A Biblia más igéivel együtt ez azt tanítja, hogy a halottak lelke nem jár vissza. Isten a mi érdekünkben éles határt vont a két világ közé. Aki az ő tilalma ellenére mégis megpróbálkozik valamiféle halottidézéssel, az nem az elhunytak lelkével, hanem démoni

lelkekkel kerül kapcsolatba, és ennek mindig súlyos következménye szokott lenni. (Erről szól egyebek közt: 5Móz 18,9-14 és Ézs 8,19-21.)

Ezért nem helyes az sem, ha valaki elhunyt szeretteivel kezd beszélni. A halottakkal minden kapcsolatot megtiltott Isten - a mi érdekünkben. Amíg élnek, addig vigyünk nekik virágot, addig imádkozzunk értük és velük, addig kérjük a tanácsukat!

Jézus azonban világossá teszi a végén azt is, hogy Isten ígéje menthet meg mindnyájunkat a pokoltól. A halott Lázár nem jöhet vissza ilyen céllal sem. De Isten gondoskodott arról, hogy a Bibliából pontosan megtudjuk, milyen helyzetben vagyunk, mi vár ránk, ha így maradunk, milyen út vezet vissza hozzá, és mit készített a benne hívőknek. Erre hív bennünket nagy szeretettel. De ennek a hívásnak csak itt, a földi életben lehet engedni. Ne halogassuk!

*

Minden lélek dicsérje az Urat

145-150. zsoltár

A Zsoltárok könyve a jó úttal kezdődik. Az első zsoltárban arról van szó, hogy boldog az az ember, aki az Úr útjaiban jár, és az Úr törvényében van gyönyörűsége. Tehát jó úttal kezdődik, és Isten dicséretével végződik. Közbeesik az élet minden nyomorúsága. A mélységbe került, bűnnel megterhelt élet, a győzedelmes, diadalmas élet, a vesződésekkel egészen odáig megterhelt élet, hogy átokszóra nyílik az ajka. A legszínesebb és legváltozatosabb életszimptomák kerülnek elő a zsoltárok könyvében a jó út és a befejező akkordok között, hogy: Minden lélek dicsérje az Urat.

Arról szól ez, hogyha Isten gyermeke elindul a jó úton, akkor a jó kezdet és a között az időpont között, amikor majd az örökkévalóságban énekelheti a megöletett bárányt megillető méltó dicséretet, sok kísértés és hányattatás lesz osztályrésze. Aki jó útra tette a lábát, annak számolnia kell a hívő élet minden kísértésével, viszont számot vehet azzal is, hogy miként a Zsoltárok könyve olvasása közben ismételten láthatjuk, a vége minden harcnak az Úr győzelme a megváltottak életében. A végkifejlődés mégis ez, hogy a szív, amelyik virraszt, mint magányos madár a háztetőn, amelyik így kiált: utolértek bűneim, csendesen megnyugszik az örökkévaló Isten alatt való karjaiban, mint a megfáradt gyermek anyja kebelében elpihen, abban a boldog ölekezésben, hogy szeretlek, Uram, én erősségem, kősziklám és védőváram vagy te, óh Isten. Ha egyszer befejeződik a földi pályafutásom, nekem sincs forróbb vágyam, mint hogy életem és halálom hirdesse: dicsőség az Istennek, minden lélek dicsérje az Urat.

A Zsoltárok könyve befejező akkordjaiból hallgassuk meg Isten néhány üzenetét. A legelső kérdés, hogy hol dicsérjük Istent, és hol dicsérik az Istent? Egészen kézen fekvő dolog, hogy Isten dicsérete a mennyekben kezdődött meg. Előtte voltak a hajnalcsillagok mind, és dicséretet zengtek neki. A föld teremtését megelőző időkben is ott voltak Isten angyalai, a hatalmasságok, a fejedelemségek, és dicséretet mondtak az Úrnak. Akkor még a többi teremtmények nem dicsőítették az Urat, a nap, a hold és a csillagok még nem zengtek dicséretet neki, a nap még nem keringett futó pályán izzó fényben, mintha izzó szerelemtől lángolva magasztalná Istent, de ott álltak az Úr előtt angyalai, és azok zengtek dicséretet neki. Azok mondták, hogy nagy az Isten, csodálatos, dicsőséges, hatalmas és mindenható. Dicsérjék Őt a magas helyeken. Isten dicséretének nyilvánvalóvá kell lennie a világban. Nem maradhat rejtekben. Legyen nyilvánvalóvá az egész teremtett világ szemei előtt. Az Istent dicsérő nép menjen haza, magaslatokra, és kiáltások a házak tetejéről, hogy dicsőséges az Isten. Nem teheted a gyertyát a véka alá és a bizonyságokat rejtekhelyre, hadd jöjjön ki szívedből, zengje a világba, hogy dicsőséges az Isten. Isten népe, miért húzódasz a rejtekbe, miért teszel úgy, mint Gedeon, aki behúzódott az ajtó mögé és ott csépelte a gabonát? Hadd lobogjon Istennek zászlója a magas helyeken mindennek szeme láttára, hadd ragyogjon tündöklő fényben, lássa meg minden vak az éjszakában, legyen fényesség, szövetnek, amikor pedig minden a fényben tükröződik, legyen félelmes füstoszlop, és lássa meg minden, hogy dicsérje az Istent.

Dicsérjétek Őt a kegyesek gyülekezetében, vigadozzanak a kegyesek tisztességben, ujjongjanak nyugvóhelyükön. Hol adnának Istennek dicsőséget, ha nem az Ő megváltottainak seregében? Ha a te szíved is néma, ha a te ajkad is hideg, benned nincs tűz, ami dicsőséget ad neki. Hogy adnak Istennek dicsőséget, ha a kegyesek szíve nem törik össze? Ha nem alázódik meg orcája előtt, hol adnak Istennek dicsőséget? Ha a kegyesek hallgatnak, akkor a kövek fognak kiáltani és dicsőséget adni az Úrnak.

Dicsérjétek Őt a hatalmának boltozatán. Hol leghatalmasabb az Isten, hol emel csodálatos szédítő ívet az Ő hatalmának? Hatalmának leghatalmasabb bolthajtása az, amikor az ég és a föld találkozik egymással. Csodálatos, szédítő ívelés ez, amikor a két legcsodálatosabb ív borul össze, az én megtérésem és Isten elválasztása. Dicsérjétek az Ő hatalmának boltozatán, a golgotái kereszten, mert mindezek a kérdések ott oldódnak meg, ott a legcsodálatosabb az Isten. Megtörte a halál hatalmát, megoldotta a kárhozat bilincseit, utat nyitott a menny felé. Az Ő hatalmának boltozatán legcsodálatosabb, a leghatalmasabb az Isten, íme, ami embereknél lehetetlen, lehetséges az Istennél. Ami számomra kizárt dolog, Isten lehetővé tette az üdvösséget az Ő szerelmes Fiában, Jézus Krisztusban.

Kik dicsérjék az Istent? Ez a második kérdés. Kik dicsérhették volna előbb mások, mint az Ő angyalai? Dicsérjék Őt az angyalai mind. Isten dicsérete a mennyekben kezdődött.

Ott zendültek fel először a legcsodálatosabb karok, ott csendültek fel először az Istent dicsérő himnuszok. De azután elkezdtek Őt dicsérni a teremtett állatok, a nap, a hold, a fényes csillagok. A vizek, amelyek az ég felett vannak, és dicsérik Őt a tűz, a jégeső, a hó és a köd, minden, minden teremtett hatalmasságok és erők. Minden, ami e világban történik, egy dologért történik, hogy a mindenség orgonája dicsőséget zengjen az Istennek. E világnak a nagy énekében és dicséretmondásában tökéletes összhang van Isten dicséretére. Minden zengi Istennek a dicsőségét ebben a világban, bármerre tekinthetünk, ez lesz nyilvánvalóvá, dicsérjétek az Urat, adjatok dicsőséget az Istennek. Dicsérik Őt a földi hatalmasságok, a földi királyok, és nemzetek fejedelmei, a bírák és kicsinyek, ifjak és szüzek, vének és gyermekek egyaránt. A történelmi eseményekben fejlődésükben, összeütközésükben, a történelem nagy szakadásaiban is, mindenütt Isten dicsősége lesz nyilvánvalóvá. Lehet, hogy olyan történelmi alakok születnek e világban, mint Nabukodonozor, aki állati értelemre elváltozva füvet eszik, kinő a szőre, megnő a körme, de ez is Isten dicsőségére való. Összetörnek királyi székek, és az alacsonyabb sorsú embert emeli uralkodóvá Isten. Lehetséges, hogy olyan családi botrányok lesznek, amikor a gyermek támad apja ellen és apja a gyermek ellen az Úr nevéért, amikor az ifjú okosabb, mint az öreg, amikor a gyermek tanítja apját, minden felborul, feje tetejére áll, és mindez Isten dicsőségére való, mert minden, a legparányibb víz megmozdulás és a legszörnyűbb tornádó is mind arról beszél, hogy dicsőséges az Isten.

Dicsérje Istent Sión. Dicsérje Őt az Ő megváltottainak serege. Kik dicsérik Őt, hogyha nem te? Kinek van több oka a dicséretmondásra? Isten trónja előtt meghajol mind a föld alatt lévők, mind a mennyben lévők térde. Lesznek, akik fogcsikorgatva hajtanak térdet, akik irtózáttal és borzadállyal hajtják meg fejüket, és lesznek, akik boldog hálaadással hajtják meg a zászlót és adnak dicsőséget neki. Porba hullanak szent színe előtt, és úgy magasztalják Őt az Ő megváltottai, Sión népe, a kegyesek gyülekezete, akik nem csak annyit tapasztaltak meg felőle, hogy olyan, mint a zúgó orkán, olyan, mint a kölykeitől megfosztott medve, amelyik széttépi az emberi szívet, hanem, hogy olyan Isten gyöngédsége és szeretete, mint az óriási tölgy árnyékában a szelíden hallgató ibolya. Azt tapasztalta meg Sión népe, hogy olyan az én Uram, mint a gyermek után sóvárgó édesanya, olyan, mint egy hatalmas erős kéz, amelyik átkarol és megtart engem. Akik megtapasztalták, hogy Ő a megtartó és szabadító, tudják igazán zengeni leborulva, hogy méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást. Ki adhatna nagyobb dicsőséget az Úrnak, mint a te büntől megszabadított szíved, ki zenghetne jobban, mint bilincsektől megoldozott lelked, ki adhatna nagyobb dicsőséget, mint te, aki megtapasztaltad, hogy Megváltóddá, Uraddá, tündöklő Jézus Krisztusoddá lett? Ha tudnak neki zengeni a hegyek, ha tudnak neki dicsőséget zúgni a halmok, ha arról beszélnek, hogy dicsőség az Istennek, mennyivel inkább beszélhetsz erről te, aki megtapasztaltad Isten dicsőségét. Az Ő hatalmának boltozatán hozzá hajol szívének

végzetlen szerelmében. Mennyivel inkább zenghet neki dicsőséget a kegyesek gyülekezete.

A kegyesek gyülekezetén belül pedig dicsőítse Őt a hozzá közel való nép. Istennek mindig az ad legnagyobb dicsőséget, aki legközelebb van hozzá. Minél távolabb van valaki tőle, annál kevésbé ad dicsőséget neki. Minél közelebb kerül szíved hozzá, annál inkább dicsérd Őt.

Állítom, hogy akinek szíve Isten közelségébe került, az eljut a lélek olyan állapotába, amikor szólni sem tud már, mert a dicsőségtől megnémult az ajka, amikor látni sem tud már, mert a dicsőségtől megvakultak hiú szemei, csak egyet tud, hogy átjárt Isten dicsősége engem és én szeretnék feloldódni ebben a dicsőségben. Szeretném, hogyha napsugárként felcsókolnál engem, a reszkető harmatcseppet, szeretném, ha felszívnál engem, hogy ne legyek én, csak te légy, hogy ne járjak én, csak te járj, ne látsszak én, csak te. „Akik hozzám közel vannak, azokban kell megszenteltetnem.” Igazán dicsőséget azok adnak neki, akik közel vannak hozzá.

Milyen messze vagy Istentől és milyen közel vagy hozzá? Ott ver a szíved az Ő szívéhez közel, ott van a lelked az Ő lelkével átfonódva, ott van-e életed az Ő életében elrejtve? Nézd azt a csodálatos összhangot, amit a Korinthusi levélben Pál kifejezésre juttat, amikor arról beszél, hogy majd eljő a vég, amikor Krisztus átadja az országot az Atyának, és akkor Ő is feloldódik az Atyában. És Isten lesz minden mindenkiben. Kész vagy-e te így feloldódni Istenben? Ahogy a festék feloldódik a folyadékban és nem látszik meg benne, csak színt ad neki. Hajlandó vagy-e így feloldódni Istenben? Ékesíteni az Ő tudományát - mint a Titushoz írt levélben olvassuk. - Vagy távol tartod magad Istentől, nehogy elragadjon magával, nehogy közel vigyen magához, nehogy egészen magába vonjon? Vannak elválasztó hártypapírok életedben, melyek elválasztanak Istentől és nem engedik, hogy felszívódj benne? A hozzá közel való nép dicséri az Urat. Minden lélek dicsérje Őt, fakadjon fel a hidegek szívéből az Isten dicsérete, fakadjon fel a közömbösek lelkéből az Isten magasztalása, egyszerre zengje ember, angyal és minden teremtett lélek, hogy dicsérjétek az Istent! Minden lélek dicsérje az Urat.

Miért dicsérjük Őt? Isten dicséretében mindig van egy bizonyos fokú növekedés. Akiben Isten egy parányi értelmet elhelyezett, annak dicsérnie kell Istent mint Teremtőt. Aki kinyitja szemeit e világban, annak látnia kell, hogy valaki alkotta ezt a világot. Valaki van a dolgok mögött, valakinek teremtenie kellett az ibolyát, és dicséri Őt mint Teremtőt. Ha még tovább szemlélődik valaki, akkor arra is rájön, hogy Isten az, aki fenntartja ezt a világot, nem csak úgy megteremtette és odavágta, hogy menj a magad útján. Nem úgy teremtette Isten e világot, mint a gyáros az autót, amely kigurul az utcára, és a gyárosnak többé semmi köze hozzá. Isten a világot fenn is

tartja. A tűz és jég, eső, hó és köd, szélvihar az Ő rendelkezései szerint cselekszenek. Az eső nem ott esik, ahol a fizikai törvények előírják, hanem ott, ahol Isten megszabta, hogy esnie kell. A tűz nem ott támad, ahol megfelelő hőfokra felmelegszik valami éghető anyag, hanem ott, ahol Isten tüzet akar támasztani. Ő uralkodik e felett a világ felett. Ő a királya Sión fiainak. Idáig nagyon sok ember eljut, de ez még, akármilyen nagy dolog, semmi az igazsághoz képest. Hogy elismered, hogy Isten teremtette a világot, hogy igazgatja életedet, hogy Ő szabja meg a történelmi idők folyását, még nem sok. Rendkívül nagy dolog, és nem sok. Majd amikor azért dicséred Őt, mert megszabadítja az Ő népét, amikor majd bűn miatt görnyedező életedben megtapasztalod mint szabadító Istent, akkor igazán nem hallgat el ajkadon az Isten dicsérete.

Majd ha egyszer rádöbbsz, hogy Isten megnyitotta börtönöm kapuját, és én, börtönbe rekesztett ember, emelkedhetem a dicsőség felé, szabad vagyok, szabad, az írás széjjel tépve, nincs aki vádoljon többé. Nem hagyhat többé cserben a szíved és nem vádolhat többé a sötétség hatalma, mert kicsoda vádolhatja Isten választottait? Isten az, aki megigazít. Majd, amikor egyszer Isten fiai dicsőséges szabadságára eljutottál, akkor lesz igazi istendicséreted. Egyszer összezavarodhatnak előtted a szálak arra nézve, hogy Isten intézi életed sorsát, de a golgotái kereszt mindezek felett is diadalmasabb és győzelmesebb.

De még ezen felül is van egy fokozat, amikor valaki nem azért dicséri Istent, mert megszabadította bilincseiből, hanem dicséri, mert egyedül az Ő neve dicső. Amikor dicsőíti önmagáért. Majd egyszer így tudsz szólani, Uram, vess a pokolba, kárhóztass el engem, töröld ki a nevemet az élet könyvéből, mégsem tudok mást tenni, mint éneket zengeni neked. Amikor majd dicsőséget adsz Istennek. Amikor majd dicséred Őt csak azért, mert az Ő neve egyedül dicső, az lesz az igazi.

Most feleljünk meg arra, hogy hogyan dicsérjük Őt?

Dicsérjük Istent az Ő rendelkezései cselekedvén. Dicsérd Istent úgy, hogy elvégzed azt, amit vár tőled az életben. Azon a helyen, ahová állított, az Ő dicsőséges neve magasztalására élsz és dicséred Őt úgy, mint aki egyedül méltó arra, hogy vegyen dicsőséget. Ne törődj vele, hogy lesz-e üdvösséged lesz-e győzelmed, lesz-e lelki hasznod, hogy megállasz őrhelyeden. Ha áldozom, vagy áldozatul esem is, én örömet teszem ezt, megállók őrhelyemen én a bástyán, ahová állítottál, hogy dicséret adassék Istennek. Cselekszem az Ő rendelkezései még akkor is, ha a kárhózatba küld engem. Gondold el, milyen megrendítő lehetett Hóseás számára az érthetetlen, megfoghatatlan parancsolat, hogy eredj é: végy magadnak parázna asszonyt feleségül. Annál a Hóseásnak, akit egyszer már megcsalt a felesége. De mit tehetett mást, mint hogy engedelmeskedett Istennek.

Dicséritek Istent úgy, hogy az Ő rendeléseit cselekszitek, dicséritek úgy, hogy hivatástokat betöltitek. A hegyek és halmok, minden gyümölcsfa, minden ti cédrusok, vadak és minden barmok. Hogyan dicséritek Istent egy kukac? Furcsa, amit mondok de úgy, hogy rágja az almát. Úgy, hogy betölti hivatását. Hogyan dicséritek Istent a gyümölcsfa? Úgy hogyha vacsor a természete, akkor azt terem. Úgy dicséritek az Istent, hogy betöltöd hivatásodat. Azon a helyen, ahová Isten állított, életed árán i: megmaradsz. Onnét el nem futsz.

Dicséritek az Istent úgy, hogy a szolgálatban vigyázva megálltok. Isten dicsőítése legyen torkuk és kétélű fegyver kezeikben. Az ördög, mint ordító oroszán, szertejár és meg akarja zavarni a dicsőítését. Azért légy készen és legyen ott a kétélű fegyver kezében. Amikor az Úr elszánta magát, hogy dicsőíteni fogja az Istent még az élete álltai is, akkor eljött a sötétség hatalma és így szólt rá: Ha Isten Fia vagy, akkor vedd alá magadat, t meg van írva, hogy az Ő angyalainak parancsolt felőled és kézen hordoznak téged, hogy meg üsd lábadat a kőben. Válaszként megvillant a kétélű fegyver: de ismét meg van írva. Csak hadd suhogjon a kétélű fegyver Isten dicsőítése közben a kezében, hadd suhogjon Isten igéje, vágjon, tegye fogollyá a fogságra ítéltet, hogy végrehajtsák rajtuk a megírott ítélet. Dicséritek az Urat úgy, zengjen ajkatokon Isten kétélű beszéde, és megbotránkoznak majd az igében, botránkozik meg, amire rendeltettek is. A te életed pedig én életnek illatja életre és halál illatja halálra, d az üdvözülők, mind az elkárhozók között, dicséred úgy, hogy nem hozol szégyent az Ő neve. Vigadozzanak a kegyesek tisztességben. Ne hozzatok szégyent Isten nevére. Ez a legminimálisabb Isten dicséret. Hogy legalább ne káromolják miattad Isten neve. Dicséritek Istent a műét minden eszközével, az éneklés minden lehetőségével. Dicséritek Őt kürtzengéssel, hárfán és citerán, dobbal, tánccal és hegedűkkel, dicséritek minden hangszerrel, minden mozdulás, minden cselekedet Istent dicsérite. Táncoljatok úgy, hogy Isten dicsősége magasztaltassék. Majd eljön az idő, amikor az erdő fái is táncolnak az Úr előtt, eljön az idő, amikor ujjong a néma nyelve és táncolnak a sánták lábai, mert dicsőítik Istent.

Milyen mértékű legyen Isten dicsérete? Azt mondja a zsoltáríró, hogy dicséritek Őt az Ő nagyságának gazdagsága szerint. Most a végére értünk, mert olyan dolog történt, mintha azt mondaná az ige, hogy öleld át, parányi porszemem, két karoddal a Sión hegyét. Mit tehetsz mást, minthogy porba hullasz színe előtt és magatehetetlenül azt mondok, hogy képtelen vagyok az Ő nagyságának gazdagsága szerint dicsérni Istent. Ha a szívem minden érzését kitenném is, hasonlítható-e a szeretethez, amivel szeretett engem a kereszten, ha minden tudásomat odaadnám, hasonlítható-e egyetlen fizikai törvényhez, amelyet alkotott? Ha minden erőmet odaadnám, hasonlítható-e az Ő erősségének egyetlen rezdüléséhez, amellyel fenntartja a teremtettséget?

Hogyan adhatnék én, a bűnös ember, dicséretet néki az Ő nagyságának gazdagsága szerint. Ha összefognánk az összes dobost, kürtöst, hárfást és minden hegedűst, egy csodás nagy zenekarban néki hegedülnének, hasonlítható-e ahhoz az orgonához, amelyik szól a világban dicsőségesen és hatalmasan az Úrnak? Ha minden megváltott ajkon felzendül az Istent dicsérő ének, hasonlítható-e az angyalok karához? Midőn tehát porba hanyatlik lelkünk őelőtte, megalázottan azt kell mondanunk, Urunk, mi nem tudunk néked dicséretet adni: és nézd csak, ez a csodálatos titka az Ő szerelmének, hogy Ő mégis a te dicséretedre vágyik. Nem elégíti ki az angyalok dicsérete, a teremtés orgonájának csodálatos összhangja, nem elégíti ki a tomboló szélvész és az orkán zúgása, a te szívedből talán tehetetlenül, erőtelenül felfakadó dicséretmondásra vár.

Fiam, adj dicsőséget az Istennek! Testvérem, dicsérd az Urat, hogy a szíved mélyéből felfakadt halk dicséretmondás megdobogtassa Isten hatalmas szívét.

Dicsérjétek az Urat! Minden lélek dicsérje az Urat, dicsérjétek az Ő hatalmának boltozatán!

November 4.

Az igazán jó igehirdetés

²¹Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton pedig azonnal a zsinagógába ment, és tanított. ²²Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. (Márk 1;21-22)

Több olyan Igét találunk az evangéliumokban, amelyekben arról számolnak be az evangélisták, hogy Jézus szombatonként felkereste a zsinagógát és ilyenkor sok esetben tanított is, vagy valamilyen betegségben szenvedőt gyógyított meg. A tóra tekercsből történő felolvasásra minden zsidó férfinak lehetősége és joga is volt, amivel Jézus élt is.

Jézus tanítás ámulatba ejti a jelenlévőket, mert azt tapasztalják, hogy nem úgy tanít, ahogyan az írástudók. Az írástudók egészen biztosan alapos felkészültséggel tanítottak, hiszen tudós emberek voltak mindannyian. Igyekeztek tanításaikban arra, hogy a köztiszteletben álló zsidó bölcsek tanításaiból merítve, minél pontosabban elmagyarázzák az írások egy egy részletét. Ez a tanítási mód valószínűleg nagy figyelmet igényelt a hallgatóságtól és megkövetelte tőlük is az írásokban való

jártasságot. Fárasztó, de azért élvezetes lehetett egy ilyen felkészült, sokféle ismerettel rendelkező írástudónak a tanítását hallgatni.

Jézus tanítása azonban más volt, ahogyan Ő tanított az különbözött az írástudók tanítási módszerétől. Ő úgy tanított, hogy a hallgatók azt érezték meg, hogy nem csak tudása, hanem hatalma is van.

Ez azt jelentette mindenképp, hogy Jézus úgy tudta tanítani az Őt hallgató gyülekezetet, hogy szavai mindenkit szíven találtak. Ezért nem lehetett Őrá nem figyelni. Más dolog ugyanis elvont kérdéseket hosszan és pontosan fejtegetni esetleg órákon át, és más dolog úgy magyarázni az írásokat, hogy az a szíveket éri el. Amikor a szíveket éri el a magyarázat, akkor megérinti azokat a fájó, vagy éppen eltakargatott pontokat, amik gyógyulásra, megoldásra várnak. Amikor a szíveket éri el a tanítás, akkor megszólalnak benne azokra az égető kérdésekre a válaszok, amiknek meghallására az ember nagyon vágyik, amikre nagy szüksége van, s amiket nagyon szeretne végre meghallani.

Természetesen ezek a szívig ható tanítások minden esetben kétféle hatást fejtenek ki. Vannak, akik örömmel és álméltkodva hallgatják az ilyen szavakat és vannak, akik vitatkozni kezdenek vele. A szívig jutó üzenetre válaszolni kell, a szívig ható tanítás nem mindenki számára egyformán kedves.

Milyen fontos és milyen nagyszerű az, ha a zsinagógában, templomban olyan igehirdetés hangzik fel, amelyik nem csak egy semlegesen megszólaló elvont magyarázat, egy kedves fejtegetés, hanem a hallgatók szívet eltaláló, megérintő élő üzenet, amelyben személyes üzenet hangzik fel, válasz valamilyen égető kérdésre, vagy éppen a szív mélyén lévő zavarokat, gondokat leplezi le!

Jézus tanítása azért is hatott ilyen erőteljesen azokra, akik hallgatták Őt, mert nem csak szíven találta őket, hanem lehetőséget adott a tovább indulásra. Felkínálta a hallgatóinak a tovább indulás lehetőségét. Ajtót nyitott előttünk, utat tárt fel számukra.

Az igazán jó tanítás, igehirdetés nem csak feltár, leleplez, hanem felkínálja a tovább indulás lehetőségét. Nem elegendő rámutatni a bűnre, szükséges megmutatni a bűnből, bűntől való szabadulásnak a lehetőségét is. Nem elegendő különféle emberi problémákról, élethelyzetekről kimerítő magyarázatot adni és elmondani, azt, hogy egy egy kérdés milyen sok problémát okoz az egyén, a család, a társadalom számára. Az igehirdetésben meg kell, hogy fogalmazódjon a megoldás is. Jézus így tanított! Aki Őrá figyelt az megértette azt, hogy miben van, s azt is, hogy abból hogyan és merre lehet tovább lépni.

De Jézus szavaiban ott volt az az isteni erő is, amit láthatunk a teremtésben és a Biblia sok történetében. Isten szavának, Igéjének nem csak az a jellemző vonása, hogy feltárja a szív titkait és megoldást kínál, segít a tovább lépésre! Isten szavában van erő, amely által megerősödik az ember annak véghezvitelére, amit Isten vár tőle.

Ezért jó Jézus szavát meghallani, Jézus szavára figyelni! Nem úgy tanít, ahogyan az írástudók. Nagyszerű ajándék az is, ha valahol igehirdetőkön, embereken át így szólal meg az üzenet, erővel, hatalommal, mert ott biztosan megváltozik, gyógyul az emberek élete. Ott Isten szeretete, hatalma munkálkodik.

*

A hatalmas mágnes

„Én pedig, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok" (Jn 12,32).

Istennek munkásai, gyertek, bátorodjatok fel! Attól féltek, hogy igehirdetésetek nem vonzza az embereket? Próbáljátok meg a megfeszített, feltámadott és mennybe ment Megváltót hirdetni. Ez a legnagyobb „vonzerő", amely valaha is nyilvánvaló lett az emberek között. Mert mi egyéb vont téged is oda Krisztushoz, ha nem Krisztus maga? Ha valami más készítetett arra, hogy „hívó" legyél, hamarosan el fogod hagyni „hitedet". De ha Krisztus lényre ragadott meg, akkor ő meg is tart az élő hitben mindvégig. Miért kételkedel tehát abban, hogy Krisztus ereje másokat is magához tud vonzani? Indulj Krisztus Jézus nevében azokhoz, akik idáig megmakacsolták magukat, és majd meglátod, hogy az Úr Krisztus őket is magához fogja vonzani.

Az Ő hívásának egyetlen ember sem tud ellenállni. Legyen fiatal vagy öreg, gazdag vagy szegény, tanulatlan vagy tudós, kiállhatatlan vagy szeretetreméltó - egyszer minden ember megérzi vonzóerejét. Krisztus maga a nagy mágnes. Ne keressünk másikat. A zene nem vonz Krisztushoz, sem az ékesszólás, sem a szép szertartás vagy ügyes hírverés. Önmagában mindez nem elég. Krisztus kell, hogy az embereket önmagához vonzza, és ő ezt meg is tudja tenni. Ne próbálkozz tehát semmiféle modern emberi ügyeskedéssel, hanem - mint Isten munkásaihoz illik - az Ő módján dolgozzál. Krisztushoz hívd az embereket úgy, hogy magad is Krisztusban vagy, és meglátod: ő rajtad keresztül hívja majd az embereket önmagához.

*

A próbák szükségessége (II.)

Csak próbára tesz benneteket Istenetek, az úr, hogy megtudja, valóban teljes szívvel és lélekkel szeretitek-e az Urat. 5Mózes 13,4

Ezért állít bele minket Isten a gonosz világba, amely nem akar róla tudni, és amely a mulandóban, a hiábavalóban keresi örömét, javait és tisztességét. Ha Isten gyermekei mindig csak egymással érintkeznek, csak egymást hordozzák és segítik, könnyen túlértékelik magukat és a valódi szeretetet összetévesztik a szeretet érzésével. Ha azután kikerülnek a rideg világba, úgy járnak, mint az üvegházi növények a zord levegőn: lekonyulnak.

Ha igazságtalanság vesz körül minket, ki kell, hogy tűnjön, az istenfélelem erősebb-e bennünk, mint bármi más. Némelykor még azok is, akik Isten gyermekei közé számítják magukat, meg vannak mértelendezve a kapzsisággal. Ha mindenki uzsoraárat kér, ők sem elégednek meg kevesebbel. Milyen sok fiatal lelket elsodort már Jézus és az Atya szeretetétől a világ öröme, a mindenáron való férjhezmenés vagy nősülés vágya, és sok más, ami a szemet és fület gyönyörködteti. Beigazolódott, hogy nem szerették az Urat teljes szívvel és teljes lelkükkel. Démon nem állta ki a próbát, pedig szoros kapcsolatban volt Pállal. Amikor az apostol sorsában veszélyes fordulat állt be, elhagyta őt, újra megszerette a világot. Sámuel azonban kiállta a próbát. Éli istentelen és kicsapongó fiaival mellett is szilárdan ragaszkodott az Úrhoz és nem tért le sem emberfélelem, sem hamis kímélet miatt az engedelmesség útjáról.

Különösen veszteségben és nyomorúság közepette mutatkozik meg, milyen erős az Úr iránt való szeretetünk. Isten gyermekeinek úgy kell megtisztulniuk, mint az aranynak a tűzben. Ki kell tűnjön, Istenhez, vagy ajándékaihoz ragaszkodnak-e jobban. Az igazi szeretet így szól: Ha az Úr az enyém, nem érdekel engem semmi, sem Égen, sem Földön. „Ha elfogyatkozik is testem és szívem, szívemnek kösziklása és az én örökségem te vagy, ó Isten, mindörökké” (Zsolt 73,26). - Aki súlyos veszteségek, kemény csapások és csalódások súlya alatt megkeseredik és titokban vagy hangosan zúgolódik Isten ellen, az azt bizonyítja, hogy még nem áll helyes viszonyban Istennel és szíve inkább emberekhez és dolgokhoz ragaszkodik, mint Őhöz. Csak ha feladjuk magunkban ezt a teremtmény-szeretetet, jutunk előbbre s válik tisztábbá és teljesebbé a szeretetünk.

*

Dicsőítsd Istent, ha mint keresztyén szenvedsz!

„Hapedig mint keresztyén szenved, ne szégyellje, sőt dicsőítse azért az Istent!” (IPt 4,16)

A különféle okokból szenvedők szégyenlik többször, hogy szenvedniük kell. Sok ember azt sem szereti, ha szánakoznak rajta, mint szenvedőn. Inkább azt szeretné, ha irigyelnék. A szenvedéseknek van olyan neve is, ami miatt egyikünknek sem szabad szégyenkeznie, sőt dicsőítenie kell érte Istent. Mint igénk mondja, az az eset ez, mikor valamelyikünk azért szenved, mert Krisztus követője. Ezt szégyenkezés helyett boldog örömmel kell vállalnia mindenkinek! Örömmel azért, hogy az egyház Ura megengedi, hogy az Ő nevéért, vagy Véle együtt szabad szenvednünk! Ez a legnagyobb kitüntetés arra nézve, akit ér, mert még szorosabb kapcsolatba kerül az Úr Jézus Krisztussal: részesévé válik mindazoknak a drága ígéreteknek, amelyeket az Érte szenvedőknek ígér. Pál apostol azt írja: „ha vele együtt szenvedünk, vele együtt is dicsőülünk meg. Mert amiket most szenvedünk, nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, mely nekünk megjelentetik” (Rom 8,17/b-18). Méltán kívánja Péter, hogy dicsőítse Istent mindenki, akit ez a kitüntetés ér! Minket ért-e már?

Megváltó Krisztusom, dicsőítelek, hogy abban a nagy kiváltságban részesítettél, hogy kegyelmedből szenvedhetek Érted, a Te egyházad ügyéért. Köszönöm, hogy olyan csodálatosan megjutalmazod azokat, akik ezért szenvedhetnek. Add, Uram, hogy mi sem a láthatókra, hanem a láthatatlanokra nézzünk. Add, hogy boldogan szenvedhessen Erted és egyházadért mindenki, akit ezzel a kiváltsággal tüntetsz ki! Krisztusért. Ámen.

„El ne távozzék tőlünk A Szentlélek Isten, Légyen ő
gyámolítónk A mi életünkben; Tartsa meg szent
Igédnek Szerelmét szívünkben: Hogy legyünk
kedvében.” (Énekeskönyv 388. é. 8. v.)

*

Elengedés

**Mert közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal meg önmagának... Tehát akár élünk, akár meghalunk, az Úréi vagyunk.
(Rom 14,7-8)**

Gyászunkra nézve azt tanácsolja Isten igéje, hogy engedjük el a halottainkat. Vegyük komolyan, hogy minden Istené, s amikor ő elhív valakit mellőlünk, nem a mienket veszi el, hanem a magáéval rendelkezik. Szeretteinket is csak egy időre bízza ránk, egy időre ajándékoz meg egymással, hogy addig szeressük és őrizzük egymást. Amikor pedig ez az idő letelik, adjuk vissza őket neki! Ne is találgassuk, hogy vajon hova kerültek, bízzuk őrá egészen! Istent tisztelő ember nem ragaszkodik halottaihoz, hanem átadja őket Teremtőjüknek.

Jób komolyan vette ezt, s ezért tudta súlyos gyászában elmondani: „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve!” (Jób 1,21)

Kinek nehéz ez az elengedés? Aki bálványozta azt, akit elveszített, vagy akinek rossz a lelkiismerete mulasztásai miatt. Aki bálványozta, tegye most életében az első helyre Istent! Legyen valóság, amit az ének így mond: az úrt ő töltse ki! Egyedül ő tud adni igazi vigasztalást nekünk.

Akit pedig vádol a szíve, vegye komolyan, hogy sok mulasztást nem lehet már pótolni, de Isten kegyelme ezekre is elég! Vallja meg neki őszinte bűnbánattal, higgye, hogy bocsánatot kapott, s az Úrral való közösségben békessége lesz.

Egyvalamit soha nem vesz vissza tőlünk Isten: önmagát. Aki őbenne hisz, az is szegényebb lesz a gyászban, mert elveszített valakit, de nem lesz nincstelen, nem marad üres az élete.

A földön ha elvesztem
Szerelmem tárgyait,
Maradjon meg mellettem
Szerelmed és a hit;
Csak azt el ne veszítsem,
Mi benned, ó, Úr Isten,
Remélni megtanít!

(Fejes István)

*

Keresztelő János bizonyágtétele

Olvasásra: Jn 1,19-28

Itt és így kezdődik János evangéliumának kevésbé nehéz, kevésbé „elméleti” része, az úgynevezett elbeszélő rész, mégpedig olyan hallatlan pontos időrendi sorrendben lejegyezvén Jézus fellépésének első hetét, amelyre nincs példa az első három evangéliumban. Napról napra felsorolja ennek a hétnek a sűrített eseményeit. Ugyanebben a részben három, Jézus mellett szóló bizonyágtétellel is találkozunk:

- Keresztelő Jánoséval.
- A tanítványokéval, akik hozzá csatlakoztak.
- Jézus csodás erejével. Ez is mellette tesz tanúságot.

Történetünkben a „zsidók” papokat és levitákat küldtek ki Keresztelő Jánoshoz, hogy „levizsgáztassák”, mai szóval kikérdezzék: ki is ő tulajdonképpen. (A negyedik evangéliumban mintegy hetvenszer fordul elő a „zsidók” kifejezés, rendszerint, mint Jézus ellenfelei.)

Három kérdést tettek fel neki, és Keresztelő János lefelé licitálva, mind a háromra hallatlan Jézus-tisztelettel és szerénységgel válaszol.

Az első kérdés: ő-e, azaz Keresztelő János-e a Messiás? Sokféle módon, sokféle színezetben, de minden zsidó várta a Messiást. Jézus megjelenésének idejében különösképpen. Az ekkori várakozásnak inkább politikai, mint vallási színezete volt. „Nem én vagyok a Messiás.” Még pontosabban így hangzik a válasz: „Nem én vagyok a Krisztus.” (Messiás - görögül: Krisztus). Keresztelő János válaszában tehát az is benne van: van Messiás, itt van, megérkezett, de nem én vagyok.

A második kérdés: vajon ő-e Illés próféta?

Egyáltalában miért és hogyan vetődhetett fel ez a kérdés? Valamiféle reinkarnációs gondolat volna ez? - Nem! Malakiás próféta az Ószövetség utolsó soraiban megjövendöli, hogy a nagy és félelmetes nap előtt az Úr elküldi népéhez Illés prófétát: „Én pedig elküldöm hozzátok Illés prófétát, mielőtt eljön az Úrnak nagy és félelmetes napja. Az atyák szívét a gyermekekhez téríti, a gyermekek szívét az atyákhoz, hogy pusztulással ne sújtsam a földet, amikor eljövök.” (Mai 3,23-24)

A zsidók olyan mélyen hitték, hogy Illés újra visszajön (tehát nem Illés lelke valaki másban, hanem maga Illés!), hogy például ha két zsidó valami anyagi ügy felett vitázott és nem tudott megegyezni, elnapolták a megoldást Illés visszajöveteléig, aki majd eldönti a vitát. Hitük szerint Illés visszajövele lesz a jele annak, hogy itt az ideje a Messiás megérkezésének. Keresztelő János ezt a feltételezést is elutasítja. Ő nem Illés.

Akkor azt kérdezik, hogy ő-e a próféta.

Itt Mózes szavaira találunk utalást: „Prófétát támaszt atyádfiai közül Istened, az Úr, olyant, mint én, őreá hallgassatok!” (5Móz 18,15) Mózes ígérete óta a kiválasztott nép

visszavárta a prófétát, sokan Ézsaiást, de még inkább Jeremiást. Hiszen leginkább ők voltak „A” próféták.

A Keresztelő még ezt a lehetőséget is elhárítja magától. A „zsidók” további faggatására kiáltó szónak és útegyengetőnek nevezi magát. Abban az időben ugyanis nem voltak állandó és rendezett utak, csak csapások. De ha valahova elment a király, akkor rengeteg embert mozgósítottak, és hallatlan földmunka kezdődött. Kis dombokat lehordtak, mélységeket feltöltöttek, és utat döngöltek a kiinduló ponttól a megérkezési helyig, ahol a király elhaladt. S míg elhaladt, kiáltó szó hirdette előtte, ki közeledik az úton. Ezt a szolgálatot vállalja Keresztelő János.

Természetes, hogy ezután felmerül a kérdés: ha Keresztelő János egyik sem a megkérdezettek közül, akkor miért, milyen jogon keresztel. Ezt meg is kérdezik tőle.

János keresztelői szolgálata még elgondolkodtatóbb, ha tudjuk, hogy a keresztség (illetve bemerítés) a pogányok számára fenntartott cselekedet volt. Tehát olyanokat kereszteltek meg vagy merítettek be, akik valamiféle pogány hitből tértek meg a zsidó hitre. Vagyis ezzel a különös tettel nem kisebb dolgot fejezett ki Keresztelő János, minthogy a kiválasztott népnek is meg kell térnie! Úgy, mintha pogány volna.

Aki utána jön - mondja Keresztelő János -, az olyan valaki, akinek ő még a saruja szíját sem méltó megoldani. Ez hallatlan komoly kép. A saru szíjának megoldása ugyanis a rabszolga feladata volt. - Egy tanítómestert kiszolgált, ha kellett, levetkőztetett a tanítványa, csak azt az egyet nem tette meg, hogy a saru szíját leoldotta volna, mert az a rabszolga feladata volt.

Mielőtt tovább vizsgálánánk a szöveget, állapítsuk meg: úgy nő Keresztelő János, ahogy személyét lefelé licitálja.

Mindnyájunkban van hajlandóság - vagy legalábbis majdnem mindnyájunkban -, hogy többnek Játsszódjunk, mint akik vagyunk. Talán ezért volt olyan nagy hatású a Fejes Endre Jó estét nyár, jó estét szerelem című kisregényéből készített tévéfilm, amelyben a dús fantáziájú és többnek látszani akaró munkásfiú tört magyarsággal görög diplomatának adja ki magát, s mindenki verseng a kegyeiért - míg a különös történet, amely nem is olyan különös, tragédiává nem lesz.

Keresztelő János lefelé licitál, és egész lényével Jézusra, a Krisztusra mutat.

Másnap János látta Jézust, amint jön felé, és így szólt: íme, az Isten Báránya, aki hordozza a világ bűnét! Ő az, akiről én megmondtam: Utánam jön egy férfi, aki megelőzött engem, mert előbb volt, mint én. Én nem ismertem őt, de azért jöttem,

és azért kereszteltek vízzel, hogy ismertté legyen Izrael előtt. így tett erről bizonyosságot János:

- Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta. Én nem ismertem őt, de aki elküldött engem, hogy vízzel kereszteljek, ő mondta nekem: „Akire látod a Lelket leszállni és megnyugodni rajta, ő az, aki Szentlélekkel keresztel.” Én láttam, és bizonyosságot tettem arról, hogy ez az Isten Fia.

Jn 1,29-34

Ez már másnap történt, amikor Keresztelő János kimondja Jézus Krisztus legtöbbet jelentő nevét:

Agnus Dei!

Jézus szeretetét jelenti, áldozatát, szenvedését és győzelmét. Ő maga válik „húsvéti báránnyá”, amelynek meg kell halnia, hogy a nép szabaduljon a fogságból. A bűn fogságából. (Ésaiás 53!)

Ugyanakkor ne felejtsük, hogy Izrael hőseinek, Sámuelnek, Salomonnak, Dávidnak, később Júdás Makkabeusnak a szavakkal bíró bárány volt a jelképe, mégpedig a bátorság és a győzelem jelképe. Lehetséges, hogy ez is benne zeng Keresztelő János felkiáltásában, amikor Isten bárányának mondja Jézus Krisztust.

A 31. vers ne zavarjon meg bennünket: „és én nem ismertem őt...” Nem azt jelenti, hogy nem tudta Keresztelő János, kicsoda Jézus - hiszen unokatestvérek voltak -, hanem arra céloz, hogy a Keresztelő eleinte nem tudta, kicsoda Jézus, mi is az, amit Isten rábízott, hogy azt elvégezze. Ez csak később világosodott meg előtte.

„Láttam, hogy a Lélek leszállt az égből, mint egy galamb, és megnyugodott rajta.”

Nem galamb, hanem mint egy galamb. A galamb Palesztinában szent állat volt. Se vadászni, se megenni nem volt szabad, s így ez a „mint egy galamb” - szent és kedves kép, hasonlat Keresztelő János szájában. Tehát valahogy úgy, mintha egy galamb lett volna.

Aztán egymás után kétszer is olvashatjuk, hogy a Lélek (Isten lénye és ereje) ott maradt azon, aki Szentlélekkel keresztel.

Itt tehát nem egy átmeneti ihletésről, megérintettségéről, fellelkesültségről van szó, hanem egyszer s mindenkorra állapotról. Jézus Lélek által való telítettsége „maradandó”.

Ezért mondja olyan sokszor Jézus a negyedik evangéliumban, hogy „maradjatok

énbennem", mert a mi „telítettségünk" is csak így lehet állandó, általa és rajta keresztül.

November 5

Jézus érkezésének hatásairól

²¹Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton pedig azonnal a zsinagógába ment, és tanított. ²²Álmétkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. ²³Éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott fel: ²⁴Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje. ²⁵Jézus ráparancsolt: Némulj el, és menj ki belőle! ²⁶A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, és hangos kiáltással kiment belőle. ²⁷Mindnyájan annyira megdöbbenek, hogy ezt kérdezték egymástól: Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki. ²⁸És gyorsan elterjedt a híre mindenfelé Galilea egész környékén. (Márk 1:21-28)

Több történetben is olvashatunk arról, hogy a zsinagógai közösségben egy tisztátalan lélektől megszállott ember Jézust megtámadja és kérdőre vonja valahogyan így: „²⁴Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje.”(Márk 1:24)

Ez a történetben szereplő ember egészen biztosan a zsinagógai közösségnek hűséges tagja volt. Minden szombaton ott lehetett az istentiszteleten, adakozott, példamutató életet élt. Talán még benne volt a zsinagóga vezető testületében is. Presbiter, elöljáró is lehetett akár, vagy az írások ügyes és értelmes magyarázója is. Nem volt semmi gond vele egészen eddig a napig. Lehetséges, hogy időnként furcsán viselkedett, de még ez sem biztos!

Ezek a megszálló lelkek nem rombolják feltétlenül a közösséget. Szépen csendben vannak jelen a hívők között. Az ellenség csendes beépített őrszemeiként, megfigyelőiként. Szeretik azt, ha minden mozdulatlan, ha nem történik semmi. Nekik ez a jó gyülekezeti élet! Nem zavarja őket a vallásosság, sem a gépiesen elmondott imádságok, sem a lelkes énekek, a dicsőítések, még a prédikáció sem (ha nincs különösebb mondanivalója), de a gyülekezetben folyó színes alkalmak sora, a gyülekezet által végzett sokféle (diakónia, házicsoport...) szolgálat sem. Csendben vannak jelen, nem szólnak, nem okoznak zavart.

A vallásos szertartások, a mechanikusan gyakorolt népies vallásosság, az egyházban végbemenő „demokratikus” (Isten népe nem demokratikus berendezkedésű!) választások, szinte tálcán kínálják fel a tisztátalan lelkektől megszállottaknak a gyülekezetbe történő észrevétlen, csendes beépülést. A mi modern korunkban különösen nagy veszélyt jelentenek ezek az erők, mert hihetetlenül megsokasodott azoknak az embereknek száma, akik megszálló erők hatalmában élik az életüket.

Akkor aktivizálják magukat ezek az erők, akkor lesznek láthatóvá, amikor Jézus megjelenik a gyülekezetben, amikor az Ő szava megszólal, amikor az Ő Lelke kiárad. Ilyenkor minden esetben felhangzik a kérdésük: „24Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje.” Minél erőteljesebben valósul meg Jézus jelenléte, annál agresszívebben nyilatkoznak meg, támadnak ezek a tisztátalan lelkek. Számukra Jézus jelenléte ugyanis veszélyt jelent, ugyanakkor fájdalmas és felháborító is. Gyűlölik Jézust és mindenképpen szeretnék megszabadulni tőle, szeretnék elűzni.

Természetesen ezt az itt elhangzó kérdést sokféleképpen fel lehet tenni. Sokféleképpen lehet Jézus ellen fordulni, sokféleképpen lehet zűrzavart támasztani a gyülekezeti közösségben. A legnagyobb gond az, hogy a gyülekezet nem mindig tudja felfedezni és azonosítani a kérdést megszólaltató lelket. Csak egy emberi vélekedést látnak sokan ebben a jelenségben, ami kellemetlen ugyan, de elviselhetőnek tűnik. Gyakran még az egyház tisztségviselői sem képesek felfedezni a zavaró jelenségek okát. Ezért aztán a tisztátalan lélek munkája nyomán a közösségben háborúság, meghasonlás támad, amely veszélyeztetheti a közösség létét is, de mindenképpen megrontja a békességet.

Ebben a helyzetben csak egyetlen lehetőség van: Ennek az embernek meg kell tisztulni. A megszálló léleknek ki kell menni belőle. Ez nem történik meg könnyen! Ez egy nagy összecsapásban, küzdelemben lehetséges csak. Sok történetben olvassuk azt, hogy a tisztátalan lélek meggyötri, megrázza az áldozatát. Nem akar távozni. Néha olyan mértékben megkínózza, hogy a megszállott eszméletlenül terül el. Ezt a kemény küzdelmet azonban nem lehet semmiképpen kiküszöbölni.

A gyülekezet imádkozva, nagy szeretettel és türelemmel kell, hogy végigélje egy egy ilyen embernek a szenvedését, hogy megláthassa örömmel a szabadulását, gyógyulását, ugyanakkor határozottan vállalni kell a küzdelmet.

*

Haragjának vége lesz

„Mert nem örökké perlek, és nem vég nélkül haragszom, hiszen elalélta előttem a szellem és a lélek - az emberek -, akiket én alkottam" (Ézs 57,16).

Mennyei Atyánk tanítani akar minket, nem elveszíteni. Velünk való perlekedése mögött szerető szándéka rejlik. Nem akar mindvégig haragos lenni irántunk. Mi csak azért gondoljuk, hogy hosszasan fényit minket, mert rövid a türelmünk. Atyánk irgalma örökké tart, de perlekedése nem. Olykor igen hosszúnak és kimerítőnek tűnik az éjszaka, de végül felvirrad a hajnal. Mivel Atyánk perlekedése csak egy bizonyos ideig tart, haragja is, amely a perlekedésre indította, csak rövid ideig marad meg. Az Úr túlságosan szereti választottait ahhoz, hogy vég nélkül tudna haragudni rájuk.

Ha Urunk mindig olyan keményen bána velünk, ahogyan azt olykor teszi, reményt vesztetten, kábultan és nyomorultul elpusztulnánk. Ne veszítsd hát el reménységedet, én lelkem! Az Úr hamarosan véget vet a fenytésnek. Tarts ki benne, hiszen az Úr tart téged és átsegít rajta. Atyád, aki ilyenek teremtett, tisztában van azzal, hogy milyen gyenge vagy és milyen keveset tudsz elviselni. Hogyne bána gyengéden azokkal, akiket olyan törékenyen teremtett. Ezért ne rémítsen meg a keserves jelen, mert boldog jövő virrad még rá. Az gyógyít meg, aki megfenyített, és jelenlegi haragját, meglátod, az irgalom bősége követi majd.

*

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki... újjászült minket Jézus Krisztusnak a... feltámadása által élő reménységre...

(IPt 1,3)

A szakemberek azt mondják, hogy a sok öngyilkosság oka a reménytelenség. Vagy nincs semmilyen megalapozott távlat az emberek előtt, vagy pedig csalódtak olyan elképzeléseikben, amelyeknek nem volt alapjuk. Erről írja Csokonai Vitéz Mihály:

Földiekkel játszó Égi tünemény,
Istenségnek látszó Csalfa, vak Remény!
Kit teremt magának A boldogtalan,
S mint védangyalának Bókol untalan.

Ezzel szemben Isten a benne hívőknek egészen bizonyos jövőt készített. Az ő ígéretei igazak, s Jézus Krisztus feltámadásával megalapozta a jövőnkét. Péter apostol ebben a levélben részletesen leírja: mi várjuk Jézus második eljövetelét, de addig is örömmel végezzük a munkánkat, sőt így vállaljuk Jézusért még a

szenvedéseket is. Mert sohasem csupán a pillanatnyi körülményeinkre nézünk, hanem túllátunk azokon a mi Urunk ígéreteire. Mivel biztos jövőnk van, nem szédítenek meg a pillanatnyi sikerek, és nem csüggesztenek el a pillanatnyi kudarcok, hitünk az örökkévalóságban gyökerezik, s ezért kiegyensúlyozott az életünk.

Olyan a Krisztusban reménykedő ember élete, mint egy mélyen gyökerező fa, ami bírja a viharokat, sőt közben megtermi még a szeretet gyümölcseit is - ahogy az ige folytatásában írja.

Az élő Krisztus nemcsak a jelen megpróbáltatásai közt biztos támasz, hanem tudjuk azt is, milyen gazdag örökséget készített el az övéinek, amit senki el nem vehet, ami örök értékű kincsekből áll. Akinek ilyen biztos a jövője, az örömmel él a mában.

Ismerem-e ezt a reménységet, és él-e ez a szívemben?

*

„Jézus ... ezt mondta: »Elvégeztetett!« És fejét lehajtva, kilehelte lelkét.”

János 19,30

Egyetlen szó. Benne van egy életnek minden eredménye. A hitetlen emberi gondolkozás megdöbben: Ennyi az egész? Érdemes volt ezért annyi nyomorúságot vállalni? Érdemes volt éveken át étlen-szomjan gyalogolni? Érdemes volt azokért dolgozni, akik ide juttatták? Érdemes volt gyógyítani, tanítani, kenyeret és jó szót adni emberek tömegének? Tanítványokat nevelni, alak elszaladtak, megtagadták, elárulták? Hát nem, nem érdemes. Nem érdemes jót tenni, szolgálni, másokért élni, ha ennyi a vége: elvégeztetett, ennyi maradt, nyomorult, kínos halál.

Mennyire mást jelent ez a szó Krisztus ajkán! Milyen nyugalom, milyen boldogság árad belőle. Azt jelenti: Beteljesült az életem. Elvégeztem mindent, ami rám bízott. Nem volt hiábavaló, hogy megszülettem. Akihez el kellett jutnia az Isten szeretetének, eljutott. Akit meg kellett gyógyítani, meggyógyult. Akinek vigasztalásra volt szüksége, megvigasztalódott. Akinek meg kellett szégyenülnie, megszégyenült. Akit meg kellett tanítani az igazságra, ezáltal fogja megérteni annak a jelentőségét, amit tanult. Akinek meg kellett tanulnia, mit jelent a halálig tartó engedelmesség, megtanulhatja. Akinek el kellene kárhoznia, helyette elszenvedtem büntetését, és ő üdvözülhet. Ezt mind elvégeztem. Hogy szenvedni kellett, embertelen kínokat? Ha annyi ember boldogsága függött tőle, ne érte volna meg? Megérte! Köszönöm, Atyám, hogy ezt mind elvégezhettem.

Istenem, nagy reményekkel indultam, és mennyi valósult meg belőle! Reméltem sikert, nagy ívű életpályát, gazdagságot, és még sok mindent. Lelkesedtem, magam akartam megváltani a világot. De kevés volt az erőm, belefáradtam. Gyakran kiderült, hogy a kerítésbe a kolbászt nem az én számomra fonták. Az én remek szolgálatomra nem volt szükség. Nem is valósulhatott meg terveimből semmi, amikor más volt a Te szándékod. Köszönöm, hogy most már tudhatom: neked szükséged van rám, és el is van téve minden jó, amit számomra készítettél. Add, hogy betölthessem rendeltetésemet! Ámen.

*

Erőnköz mért próbák

Emberi erőt meghaladó kísértés még nem ért titeket. Isten pedig hűséges, és nem hagy titeket erőtökön felül kísértetni, sőt a kísértéssel együtt el fogja készíteni a szabadulás útját is, hogy elbírájátok azt viselni. IKorintus 10,13

Emberi kísértés az, ami nem haladja túl az ember erejét. Senki nem mondhatja: 'El kellett buknom, a kísértés túl nagy volt; nem tehettem mást, engedtem neki; meghaladta ellenálló képességemet.' Isten megadja a kimenetelt a kísértésből úgy, hogy kibírjuk. Nehéz próbákat küld, ezekre néha elvetemült embereket is felhasznál, sőt magát a Gonoszt is, de a mértéket és a határt Ő szabja meg. Nem engedi, hogy a kísértés a végtelenségig tartson. Nem engedi, hogy megrekedjünk és elveszünk a kísértésben, mert Ő hű. Ő hívott és fogadott el, ezért nem ad fel minket többé. Drága ígéreteket adott, és Ő hű marad szavához. „Ha vízen mégy át, én veled vagyok, és ha folyókon, azok el nem borítanak; ha tűzben jársz, nem égsz meg és a láng meg nem perzsel téged.” - „Ne félj, mert én veled vagyok!”

Ha a kísértésből szomorú bukás lesz, ez kizárólag a mi számlánkat terheli. „Aki azt gondolja, hogy áll, vigyázzon, hogy el ne essék!” Elbizakodottság, önbizalom, magabiztosság, hamis bizonyosság bukáshoz vezet. Aki tehetetlenségének tudatában van és egészen Isten nagy ígéreteire és kegyelmére hagyatkozik, és Jézusba kapaszkodik, az nem esik el. Aki a jó napokban hű Jézushoz, azt Ő nem hagyja elveszni a „gonosz” napon (Jel 3,10). A fiatal hívők vállaira nem helyez elhordozhatatlan, kifejezetten az érett korúakhoz szabott terhet. A hit ereje szerint nő a próba mértéke. A kezdőkkel lassú léptekkel halad, azután nő a tempó. Gyakran egyik próba a másikat éri, de közben mindig adatik szünet is. - Még soha senki nem állt ki olyan kísértést, mint az Úr Jézus, az Emberfia. Negyven nap és negyven éjjel kísértette őt a Sátán. Emberfeletti volt az, és a teljes kimerültségig tartott. De azután megnyílt az Ég és angyalok szolgáltak neki. Utoljára jött a legnehezebb próba: a kereszten való szenvedés: amikor a mi bűneinkért önmagát adta engesztelő áldozatul. Nemcsak a teste gyötrődött és szenvedett a szomjúságtól, hanem lelke is az Istentől való

elhagyatottság kimondhatatlan fájdmától. De minden percnyi pontossággal elő volt készítve, és amikor elvégeztetett a mi váltságunk, jött a szabadulás pillanata. - Isten egy perccel sem hagyja tovább gyermekeit a tüzes kemencében, mint szükséges.

*

Amikor másokért kezdünk dolgozni, kezdünk igazán élni

**„Az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon...
" (Mk 10,45)**

Kissé különösen hangzik, de valóban úgy van, hogy akkor kezdünk igazán élni, amikor a magunk önző világából kilépünk és mások számára kezdünk élni. Jézus Zebedeus fiainak kérésére feelve azt mondja: „Az embernek Fia sem azért jött, hogy néki szolgáljon, hanem hogy ő szolgáljon, és adja az ő életét váltságul sokakért.” Péternek viszont a lábmosás után azt mondja: „példát adtam nektek, hogy amiképpen én cselekedtem veletek, ti is akképpen cselekedjetek” (Jn 13,15). Pál is figyelmeztet minket arra: „közülünk senki sem él önmagának, és senki sem hal önmagának: mert ha élünk, az Úrnak élünk; ha meghalunk, az Úrnak halunk meg” (Rom 14,7-8). Rá kell jönnünk, hogy akkor vagyunk igazán szabadok, ha mások számára is szabadok vagyunk jót tenni. Krisztus közelében egyikünknek sem lehet „magánélete”!

Köszönöm, Megváltóm, hogy példát adtál mindannyiunknak, nékem is, hogy közülünk senki sem élhet önmagának, senki sem halhat önmagának, mert akár élünk, akár halunk, az Úréi vagyunk. Köszönöm, hogy a Te országodban nem azok a nagyok, akiknek milliók engedelmeskednek, hanem akik millióknak szolgálnak. Köszönöm, hogy megtanítasz engem is arra, hogy nyomdokaidon haladva, az embereknek én sem a fejét, hanem a lábát igyekezzem mosni! Nagy kegyelmedből segíts erre! Ámen.

„Uram, hozzám légy kegyelmes, Tedd Tieddé
szívemet, Hadd lehessen engedelmes, Néked élő
gyermeked!” (Énekeskönyv 299. é. 5. v.)

*

C.H. Spurgeon, Ígéret szerint. Isten ígéretei minden keresztyén számára.

*

Az ígéret birtokba vétele

'Én vagyok az ÚR, atyádnak, Ábrahámnak Istene, és Izsáknak Istene! Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom.' (IMóz 28,13)

A gyáva lelkek számára nagy nehézséget jelent megragadni Isten nekik tett ígéreteit: attól félnek, hogy elbizakodottság lenne elfogadni ilyen jó és értékes dolgokat. Általános szabálynak tekinthetjük, hogy ha van hitünk megragadni egy ígéretet, az az ígéret a miénk. Aki ideadja nekünk az ajtaját nyitó kulcsot, az azt akarja, hogy nyissuk ki az ajtót, és lépünk be. Sohasem lehet elbizakodott, aki alázatosan hisz Istennek; de nagyon elbizakodott az, aki kételkedni merészel a szavában. Nem valószínű, hogy csalódunk, ha túlságosan bízunk az ígéretben. Kudarcunk oka a hit hiánya, és nem a túlzott hit. Nehéz lenne túl erősen hinni Istenben; viszont ijesztően gyakori, hogy túl kevésbé hisznek benne. 'Legyen a ti hitetek szerint!' (Mt 9,29) - ez olyan áldás, amit az Úr soha nem von vissza. 'Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.' írva van: 'Nem mehettek be hitetlenségük miatt'; de Isten sohasem mondott olyat, hogy valakit, aki hit által ment be, megfeddtek volna arcátlansága miatt, és ismét kiűztek volna.

A fejezet elején olvasható szöveg szerint Jákob úgy vette birtokba a megígért földet, hogy elnyújtózott rajta, és elaludt. Egy ígéret birtokba vételének legbiztosabb módja, ha teljes súlyunkkal ráfekszünk, és megpihenünk rajta. 'Ezt a földet, amelyen fekszel, neked adom.'

Milyen gyakran teljesült be az ígéret számomra, amikor elhittem, és eszerint cselekedtem! Elnyújtóztam rajta, mint egy díványon, az Úrra bíztam magam, és lelkemet édes nyugalom szállta meg. Az Istenbe vetett bizalom megvalósítja saját vágyait. Az ígéret, amit az Úr tett azoknak, akik az imában keresnek oltalmat, így szól: 'Higgyétek, hogy mindazt megnyeritek, és meglesz nektek.' Ez furcsán hangzik, de igaz; ez megfelel a hit filozófiájának. Mondd a felismerés hitével: 'Ez az ígéret az enyém', és azon nyomban a tiéd lesz. Nem látás és érzékelés, hanem hit által nyerjük meg az ígéretek.

Isten ígérete nem egy bekerített terület, ennek vagy annak a szentnek a magántulajdona, hanem a szentek közösségének nyílt tere. Kétségkívül vannak olyanok, akik ha tudnák, kisajátítanák maguknak a csillagokat, és személyes birtokukká tennék a napot és a holdat. Ugyanez a mohóság szívesen körbekerítené az ígéretek, de ez nem tehető meg. A fősvények legszívesebben kalickába zárnák az énekesmadarakat, és igényt tartanának a pacsirta és a rigó énekére, mint kizárólagos örökségükre, mint ahogy az összes ígéretet is maguknak szeretnék megtartani. De még a legjobb szentek sem tudják lakat alá tenni a kegyelem Istenének ígéretét, még ha szeretnék is. Az ígéret nem csak 'a tiétek és

gyermekeiteké', hanem ' mindazoké is, akik távol vannak, akiket csak elhív magának az Úr, a mi Istenünk'. Mily nagy vigasz ez! Élünk használati jogunkkal, és hit által vegyük birtokba, amit az Úr nekünk adott egy 'örökké megmaradó szövetség' révén.

A Jákobnak mondott szavak egyenlőképpen szólnak minden hívőnek. Hóseás mondja róla: 'Küzdött az angyallal és győzött; sírva könyörgött neki. Bételben talált rá, és ott beszélt vele' (12,4). Jahve velünk is beszélt, amikor az ősatyával társalgóit. A csodákat, amiket a Vörös-tengernél művelt, minden emberéért tette, hiszen ezt olvassuk: 'örüljünk neki!' (Lásd Zsolt 66,6). Igaz, hogy nem voltunk ott, de Izrael győzelmének öröme a miénk is. Az apostol úgy idézi az Úr Józsuának tett ígéretét, mintha az Isten minden gyermekének szólna: 'Ő mondta: Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged' (Zsid 13,5). Tény, hogy az Úr egyetlen ígérete sem fejeződik be azzal az alkalommal, amely okot adott rá, és nem merül ki annak az egyénnek a megáldásában, akinek először tette. Az összes ígéret mindazoknak szól, akiknek elég erős a hitük, hogy elfogadják őket, és esedezzenek értük a kegyelem trónjánál. Ami Isten egyetlen ember számára, aki bíz benne, ugyanaz minden ilyen ember számára, körülményeiknek és szükségleteiknek megfelelően.

A Biblia mindnyájunkon rajta tartja a szemét, amikor kimondja a kegyelem szavait. Helyesen mondta egy előadó: 'Mi magunk vagyunk azok a személyek, akikről az írás beszél; és akikhez, mint emberekhez, leereszkedő, bár mennyei felhívását intézi a meggyőzés legváltozatosabb eszközeivel. Érdeemes megfigyelni, hogy ez a könyv a meggyőzőerő milyen változatos formáit mutatja; hogy - akár csak egy fókuszba tekintő arckép - állandóan rajtunk tartja a szemét, akármerre fordulunk.'

Isten Igéjének szeme! Bármerre fordulunk, tekinteted mindig rajtunk tartod. Vedd észre bánatunk mélységét, fejtsd meg minden szív rejtélyét. Milyen szó ez? Honnan ismeresz engem? Az alázatos szív elámul ezen. Hogy hallhasson téged, add, hogy megismerje e nagy titkot, a tudást önmagát.

Az ígéret egyik legnagyobb vonzereje - egyben az egyik legmeggyőzőbb bizonyíték arra, hogy Isten sugalmazta - az a tény, hogy a hívők több ezer nemzedéke minden egyes tagjának szól, páratlan személyességgel. Bibliánkat nem úgy kezeljük, mint egy régi kalendáriumot, hanem mint olyan könyvet, amely a jelennek szól: új, friss és naprakész. Időtálló üdeség rejlik az ősi szavakban, amelyek őseink szellemi táplálékul szolgáltak. Dicsőség Istennek, amiért még mi is e szavakkal táplálkozhatunk, és csak magunkat hibáztathatjuk, ha nem ezt tesszük!

Ábrahám kútjai Izsáknak, később Jákobnak és sok ezer nemzedéknek is szolgáltak. Jöjj, engedjük le vödreinket, és örvendezve húzzunk vizet az üdvösség régi kútjaiból, amelyeket azokban a régi időkben ástak, amikor őseink még bíztak az Úrban, és Ő

megszabadította őket! Nem kell félnünk, hogy babonássá vagy hiszékennyé válunk. Az Úr ígéretei mindenkinek szólnak, aki elhiszi őket: maga a hit a bizalom biztosítója. Ha képes vagy bízni, akkor bízzál! Miután számtalanszor valóra váltak, az ígéret szavai még mindig érvényesek, és továbbra is teljesülnek. Sokszor lehajoltunk a réten a forrásnál, és ittunk egy hűsítő kortyot; a forrás ma is csordultig van, a vize ingyenes, és olyan bizalommal ihatunk belőle, mintha most hajolnánk le először. Az emberek újra meg újra megszegik az ígéreteiket: oktalanság lenne mást várni tőlük. Ők víztartályok, de te, ó, Uram, kút vagy! Minden friss forrásom benned van.

Jöjj, kedves olvasó, utánozd Jákobot! Ahogy ő lefeküdt egy helyen, és az ott talált köveket használta párnaként, tedd te is ugyanezt. Itt van az egész Biblia díványnak, és itt vannak az ígéretetek, amelyek párnául szolgálhatnak. Tedd le terheidet és magadat is, és pihenj meg! Íme, az írás és minden ígérete mostantól fogva a tiéd. 'A földet, amelyen fekszel, neked adom.'

November 6.

Jézust nem elég csodálni! Követni kell Őt!

²¹Ezután elmentek Kapernaumba. Szombaton pedig azonnal a zsinagógába ment, és tanított. ²²Álmélkodtak a tanításán, mert úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók. ²³Éppen ott volt a zsinagógájukban egy tisztátalan lélektől megszállott ember, aki így kiáltott fel: ²⁴Mi közünk hozzád, názáreti Jézus? Azért jöttél, hogy elpusztíts minket? Tudom rólad, ki vagy: az Isten Szentje. ²⁵Jézus ráparancsolt: Némulj el, és menj ki belőle! ²⁶A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, és hangos kiáltással kiment belőle. ²⁷Mindnyájan annyira megdöbbentek, hogy ezt kérdezték egymástól: Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki. ²⁸És gyorsan elterjedt a híre mindenfelé Galilea egész környékén. (Márk 1:21-28)

A tisztátalan lélek által megszállt ember szabadulása megrázó élmény lehetett mindazok számára, akik tanúi voltak ennek az eseménynek. Bár Jézus korábban talán többen is voltak a zsidóságban, akik próbálkoztak a betegek gyógyításával és a tisztátalan lelkektől gyötörtek megtisztításával, de ezek az emberek nem rendelkeztek olyan hatalommal, mint Jézus. Jézus határozottan parancsol ennek a léleknek és az néhány percen belül elhagyja áldozatát. „²⁵Jézus ráparancsolt: Némulj el, és menj ki belőle! ²⁶A tisztátalan lélek pedig megrázta azt az embert, és hangos kiáltással kiment belőle.”

A jelenlévők döbbsen kérdezetik egymástól: „Milyen új tanítás ez? Hatalommal parancsol a tisztátalan lelkeknek, és azok engedelmeskednek neki.” A zsinagógából hazatérve azután mindenkinek elmondják azt, amit láttak, és így Jézus nagy tetteiről gyorsan terjedt a hit mindenütt.

Ma is akkor terjed leggyorsabban az evangélium, amikor valahol Isten hatalma megnyilvánul. Az embereknek ma már végleg elégük van a sokféle beszédből, bölcsességből. Senki sem lelkesedik az unalmas egyházi szónoklatokért. Sokan ma már meg sem értik az egyházi nyelvezettel megfogalmazott és így megszólaló igehirdetéseket, mert sehol nem volt lehetőségük megismerni az abban elhangzó fogalmakat. Megváltás, kegyelem, bűnbocsánat és sok más olyan szó, amely az igehirdetéseben gyakran elhangzik, különösen a fiatalabb korosztályok számára, ismeretlen. A hitoktatók sokszor észreveszik, hogy a gyermekek azért nem tudják megtanulni a kiadott tananyagot, mert nem értik az abban használt fogalmakat. Ebben a helyzetben különösen fontos az, hogy az emberek mindenk előtt Isten élő jelenlétét, cselekvését tapasztalják meg. Gyógyulásokat, szabadulásokat lássanak, isteni beavatkozások csodáinak lehessenek szemtanúi. Akkor, ha Isten tetteit látják az emberek, akkor majd hamarosan megtanulják és megértik a Biblia nyelvét. Erre ugyanis nagy szükség van ahhoz, hogy a Biblia üzenetét megértse az, aki szeretné azt megérteni. Az Ószövetségben és az Újszövetségben fellelhető fogalomrendszer, szimbólumrendszer ismerete szükséges ugyanis a Biblia teljesebb megértéséhez!

Ott láthatunk népes gyülekezetet, élő közösséget, ahol Isten cselekvő módon van jelen, ahol az emberek látják, megtapasztalják, hogy Isten él és szereti az embert. Ez bárhol lehetséges, de a lekipásztornak, a gyülekezetnek feltétlenül erre kell ma koncentrálni, ezt kell imádságban elkérni.

A kapernaumi zsinagógában végbement szabadulás, megtisztulás nagy hatással volt azokra, akik ennek az eseménynek a szemtanúi voltak. Kérdezetik egymást megdöbbenve, félelemmel, hogy: Mi akar ez lenni?

Az lenne jó, ha ezek az emberek nem csak megdöbbenének, hanem Jézus előtt leborulnának. Az lenne jó, ha Jézusban felismernék a próféták által hirdetett, megjövendölt, megígért Messiást, Szabadítót. A csodálkozás, a döbbsen, a megerősödött érdeklődés kevés az üdvösséghez. Aki csak csodálkozni tud, aki csak szemléli Jézust, és különféle kérdéseket tud csak feltenni, az kívül van még Isten országából. Az üdvösség annak, adatik, aki Isten országát elfogadja, s valóságosan, teljes átadással benne él Isten uralmában.

Meddig?

Meddig rejtet el orcádat előlem? Meddig kell... bánkódnom szívemben naponként? (Zsolt 13)

Dávid kezdett belefáradni abba, hogy Saul király féltékenyen üldözte, és Istenhez fordult: meddig tart ez, Uram? Meddig kerekedik fölém ellenségem?

Sokunk szívében megszólalnak ilyen kérdések. Meddig várjak még, hogy legyen társam, szülessen gyermekünk, békén hagyjon, aki gyötör, megszabaduljon egy családtag a szenvedélyéből...

Illik ilyet kérdezni egy hívő embernek? Illik, nem illik, kérdezi. Csakhogy Dávidnak ez a rövid imádsága egészen más lelkületről árulkodik, mint ha nem lenne istenfélő ember.

Először is Istent kérdezi. Nem róla beszél másokkal, hanem neki önti ki a szívét. Úgy, mint aki mást is megbeszél vele, nemcsak most, a bajban, türelme fogytán jön hozzá, ők beszédes kapcsolatban vannak. E kapcsolatnak csak egy része az, hogy most kérdez. Uramnak szólítja, és ezzel elismeri, hogy élete az ő uralma alatt van, és ez nagyon jó.

Kérdez. Nem vádol, nem kér számon semmit Istenen, hogy hogyan engedheti meg... Tudja, kivel beszél. Teljes tisztelettel és bizalommal szól hozzá. „Mert én hűségemben bízom...”

Ezért egészen bizonyos abban, hogy választ és szabadítást fog kapni, „...szívből ujjongok, hogy megsegítesz. Éneklek az Úrnak, mert jót tett velem.” De hiszen még nem tett semmit! Dávid a bekövetkező segítségben olyan bizonyos, hogy előre megköszöni. Ő valóban ismeri Istent, és bízik hűségében.

Szabad bármit kérdeznünk az Úrtól. Aki ilyen hittel borul elé, az megérti: addig tart nehéz helyzete, amíg a javára van, s amíg ebben is felragyog majd Isten dicsősége.

*

Ne essünk az élő Isten kezébe!

„Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni!” (Zsid 10,31)

A drága biztatások után kemény hang szólal meg: „Rettenetes dolog az élő Istennek kezébe esni”. Az ige azt a szokatlan szót mondja erről, hogy Rettenetes”. Hangozhatik-e fölülről ennél félelmetesebb szó hozzánk? Aligha! Mennyei Atyánknak nagy oka lehet arra, hogy ilyen kemény szót használjon velünk kapcsolatban. Meg kell értenünk, hogy nem használhat más szót akkor, ha az Ő sok hívását, szeretetének csodálatos megmutatását, az értünk földre küldött legnagyobb áldozatának, a mindannyiunk bűneiért magát ártatlanul halálra adó Úr Jézus Krisztusról szóló örömhívetését annyiszor eredménytelenül hallgatjuk. Ha a Szentlélek Isten csodálatos munkájának megismerése után is szívünket konokul bezárjuk, sőt, az Istennel perbe szállni is merészkedünk. Be kell látnunk, hogy nem mennyei Atyánknak, hanem nekünk kell atyai hívásának engednünk. Konokul megkeményedett szíveinknek kell engednünk és a bűnbánó publikánussal együtt nekünk is elmondanunk: „Isten légy irgalmas nékem bűnösnek!”

Uram, hónapok óta olvasom, hallgatom sok hívó szavad. Szinte napról napra hullanak lelkeimre a kedves bizonyosságok. Lelkem elé mered Fiad golgotái keresztje, melyen értem is meghalt, hogy nékem is életet adjon. Én még mindig nem nyújtottam ki kezem bűnbánattal feléd... Leborulok Előtted és fölszakad lelkemből a tékozló fiú töredelmes vallomása: „Atyám, vetkeztem az ég ellen és Te ellened” (Lk 15,21)! Hallgasd meg esedezésem! Ámen.

, Jövök, semmit nem hozva, Keresztedbe fogózva,
Meztelen, hogy felruházz, Árván bízva, hogy megszánasz;
Nem hagy a bűn pihenést: Mosd le, ó, mert megemészt!”
(Énekeskönyv 458. é. 3. v.)

*

Erőnkhez mérten

**Elgondolkoztam rajta, meg akartam érteni, de túl nehéznek tűnt nekem. Végül elmentem Isten szent helyére, és megértettem, hogy azoknak milyen végük lesz.
Zsoltár 73,16-17**

Vigasztaló, hogy a Bibliában említett hívő embereket nemcsak hitük erejében, hanem nehéz óráikban is megismerhetjük. Ászáfnak a súlyos külső élmények kísértéssé váltak. Szenvedést szenvedés, fenytést fenytés követett. Minden reggel újra kezdődött számára a nyomorúság. Embereket látott maga körül, akik nem törődtek Istennel, mégis jól ment a soruk. Minden tervüket véghezvitték, büszkeségük nem ismert határt. Nagyszájúak és nagyhangúak voltak. A tömeg elismerte és követte őket, Ászáf viszont magányosan, megvetetten, félre állítva, naponkénti zaklatások között élt. Itt már nem látott világosan. Isten szeretetében és igazságosságában való kízó kételkedés lepte meg. Gondolkozott, töprengett, de értelmével nem talált megoldást, és majdnem

megingott. Valóban, Isten vezetései néha nagyon rejtettek és érthetetlenek. De hát meg kell nekünk értenünk mindjárt azokat? Tersteegen azt írja: „Minél inkább felülről való az életünk vezetése, annál kevésbé tudjuk azt felfogni.” Megütközzünk akkor? Vagy jobban akarjuk tudni Istennél, mi a jó? - Ászáf beismeri: „Ha keseregne a szívem, és sajogna a bensőm, akkor olyan ostoba és tudatlan volnék veled szemben, mint az állat” (Zsolt 73,21-22). Mi váltotta ki benne a nagy fordulatot? Az, hogy bement Isten szentélyébe. Gyümölcstelen tépelődések helyett imádkozva közeledett Istenhez, akivel kapcsolatban kétségek támadtak benne. Lábaihoz borult. Nem engedte Őt el, bár Isten látszólag tudni sem akart róla. Most megvilágosodott és a mélyből a magasságba jutott. Szégyelte, hogy kételkedett Jahve szeretetében, akinek neve irgalom és hűség. Ászáf a gyötrelém éjszakájából a hit világos magaslataira emelkedett. Még ha elepedne is teste és lelke, ha mindent elveszítene, ami az életet széppé és kívánatossá teszi, még akkor is csak Isten a szívének vigasztalása és öröksége.

Ha kétségek viharzanak át a szívünkön, menjünk be mi is Isten szent helyébe, az imádság szentélyébe, ahol Isten beszél velünk és mi vele. Minél inkább úgy látszik, mintha Isten eltűnne, annál inkább közeledjünk hozzá, megalázkodva, bűnbánattal a kétségeink és a gonosz gondolataink miatt. Akkor megvigasztalódunk, és új emberként jövünk ki a szentélyből, mint egykor Ászáf.

*

Gyönyörűség és kívánságok
„Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!”
(Zsolt 37,4).

Az Úrban való gyönyörködésnek átalakító ereje van, mert felülemeli az embert romlott természetének kívánságain. Az Úrban való gyönyörködés nemcsak önmagában jó dolog, hanem a szívünkben is olyan kívánságokat ébreszt, amelyek teljesítésében az Úr kedvét leli. Avagy nem magasztos dolog-e az, hogy kívánságaink annyira átalakulnak, hogy végül azonosak lesznek Isten akaratával?

Az ember azonban, nagy ostobán, először kíván valamit, azután nekilát, hogy megszerezze magának, amit megkívánt. Nem Isten rendelése szerint cselekszünk, mert Ő azt tanácsolja, hogy először őt kell keresnünk, azután várhatjuk, hogy minden egyéb ráadásul megadatik nekünk. Ha engednénk, hogy Isten betöltse a szívünket, mígnem az túlrad a Benne való gyönyörűségtől, akkor Isten maga gondoskodik arról, hogy semmi jóban ne lássunk hiányt. Ezért ahelyett, hogy a világban rohangálnánk múltó örömeiket keresve, maradjunk csak „otthon” Istennél, és igyunk az Ő forrásából, ő többet tud tenni értünk, mint valamennyi barátunk együttvéve. Jobb megelégedni Istennel, mint az érzékek ideig-óráig tartó gyönyörűségei után futkosni. Kezdetben talán csalódást érzünk majd, de ha ezáltal még közelebb kerülünk az Úrhoz, végtelenül hálásak

lehetünk érte, mert végül minden helyénvaló kívánságunk teljesülni fog.

*

Jézus első követői Jn 1,35-51.

A most következő evangéliumi rész is igazolja vállalkozásunkat, hogy aprólékosan akarjuk végig tanulmányozni a negyedik evangéliumot. Mert ebből a részből is csak így emelkedik ki néhány olyan gondolat, amely egyébként elsiklana.

Másnap ismét ott állt János két tanítványával együtt, és rátekintve Jézusra, aki arra járt, így szólt: - íme, az Isten Báránya! Meghallotta a két tanítvány, hogy ő ezt mondta, és követték Jézust.

Keresztelő János félreérthetetlenül túlmutat magán - Jézus Krisztusra: „íme, az Isten báránya." Az éppen arra haladó Jézushoz ezért csatlakozik Keresztelő János két addigi tanítványa, mintegy mesterük ajánlására.

A Keresztelő nem ismerte a legismertebb emberi érzést, a féltékenységet. Nem magához, hanem Jézushoz hívogat. Kész az első helyről, amely eddig őt illette, visszalépni a másodikra. Ezért válik eddigi két tanítványa Jézus tanítványává. Ez az önmagán túlmutató gesztus a legmagasabbrendű magatartás, amelyre csak ember képes. Mégpedig csak a Lélek által.

„Jézus megfordult, és amikor meglátta, hogy követik őt, megszólította őket: »Mit kerestek: '«"

Mindig Jézus teszi meg a megkönnyítő, első lépést felénk. Félúton elénk jön. Milyen igaza van szent Ágostonnak: „Sose kereshetnénk Istent, ha már meg nem talált volna bennünket."

Jézus teszi fel a döntő kérdést: „Mit kerestek?" Valóban döntő kérdés volt ez akkor is, és az most is.

Akkor mit kereshetett két hithű zsidó ember? A törvény aprólékos, hajszálpontos betöltésének lehetőségét, ahogyan az írástudók és a farizeusok tették. Vagy az érvényesülést az akkori politikai helyzetben, mint az opportunisták szaduceusok, akik a római hatalommal működtek együtt. Esetleg nacionalista célokat, mint az akkori partizánok, a szikáriusok és zelóták, akik úgy gondolták, hogy a zsidó nép politikai szabadságát kell keresniük, mert ez a méltó életcélja egy igazi izraelitának.

De kereshettek békességet, amint sok magába és magánéletébe visszahúzódó ember tette - akkor is. Vagy Isten kegyelmes bocsánatát, mint ahogy sok bűnös, magát annak tartó ember kereste ezt.

Ha most egy lélektani tesztet készítenénk, azt hiszem, nem nagyon tévednék, ha erre a kérdésre: „Te mit keresel az életben?”, ilyen válaszok érkeznének:

- Rejtettséget és biztonságérzést. A léleknek bizonyos rejtettségre, fészekmelegre van szüksége, hogy egészséges lehessen. Testünknek pedig anyagi biztonságra. Ez a kettő együtt ad biztonságot, boldogságot, amelyre lényegében mindenki törekszik.

- Érvényesülést. Ez is érthető. Mindenki szeretné elérni azoknak az erőknek és képességeknek kibontakozási lehetőségét, amelyeket önmagában érez szunnyadni. Ha ezt nem tudja elérni - frusztrálódik, szinte megbetegszik. Gátolttá és lelki beteggé válik.

- Békességet teste, lelke, szelleme számára, amely nélkül nehéz emberi létet élni. Föltételezhető, hogy több más mellett ma is ezeket is várjuk Jézustól, és ezeket is keressük, amikor Őt keressük és akarjuk követni.

Ők pedig ezt válaszolták:

- Rabbi - ami azt jelenti: Mester -, hol van a lakásod?

Ő így szólt:

- Jöjjetek, és meglátjátok.

Elmentek tehát, meglátták, hol lakik, és nála maradtak azon a napon; körülbelül délután négy óra volt ekkor.

Jézust rabbinak szólítják, amely szó fordítása körülbelül ez: én nagyom! Görögül didaszkosz, azaz mester, mesterem. Azért fordítja az arám szót János, mert görögül beszélőknek írja evangéliumát. - Azért kérdezősködnék lakása felől, mert nem átmeneti beszélgetést, egyszeri érintkezést akarnak vele, hanem a követői kívánnak lenni. Állandó kapcsolatra törekednek. Vele akarnak lakni. Jézus pedig a meghívással közelebbi és mélyebb kapcsolatot akar velük teremteni. Velük akar lakozni.

Miért olyan pontos itt nem csak a nap megjelölése, de még az óráé is? Mert az egyik tanítvány maga János volt, és így rögzíti a napot és az órát, amikor Jézus tanítványává lett. János Galileában, egy szép tavaszi napon, délután négy órakor egy életre csatlakozott Jézushoz. Ez az óra a választóvonal régi és új élete között. Itt kezdődik számára a „Kr. u. I!” - Sokan vannak, akik ma is ilyen pontosan tudják új életük kezdetét.

A kettő közül, akik ezt hallották Jánostól és követték őt, András, Simon Péter testvére volt az egyik.

Ő mihelyt találkozott testvérel, Simonnal, ezt mondta neki:
 - Megtaláltuk a Messiást - (ami azt jelenti: Felkent).
 Odavitte Jézushoz.

Itt ismét hallatlan kicsiségek válnak fontos momentumokká Andrással kapcsolatban, aki találkozik testvérel, Simonnal, és elmondja neki, hogy megtalálták a Messiást, magyarul a Felkentet.

Két dolog jellemző Andrásra, két „kicsi” dolog, amelyre jó odafigyelni. Nem csak Keresztelő János, hanem ő is tud második lenni. Noha ő találkozik először Jézussal, a Bibliában mindvégig úgy szerepel, mint Simon Péter testvére. Noha András hívja Simont Jézushoz, később nem tartozik a legeslegsúlyosabb tanítványi körhöz, Jánoshoz, Jakabhoz és Péterhez, akiket Jézus a jelentősebb események alkalmával magával visz. - A negyedik evangéliumban tehát másodszor találkozunk valakivel, aki a Lélek által háttérben tud maradni, neheztelés és rossz érzés nélkül.

Sajátos szerepe, pontosabban szolgálata van Andrásnak; hadd nevezzem „András-szolgálatnak”. Lehetne ez minden igazi misszió alapja is. Ez a szolgálat pedig a Jézushoz vezetés.

Ebben a történetben testvérét, Simont vezeti Jézushoz. Később egy kisgyermeket, akinek öt árpakenyere és két hala van, így válik lehetségessé az ötezrek megvendéglése (Jn 6,8-9). Aztán már szinte az utolsó órában a Jézust kereső görögöket vezeti Hozzá, hogy azok találkozhassanak a Mesterrel (Jn 12,22). - íme, három pillanatfelvétel Andrásról, és megmelegedik a szívünk. Nem a legszebb szolgálat-e ez a misszió, a Jézushoz vezető szolgálat? És még csak nem is az első sorból, csak a testvér árnyékában!

Ha valaki csak afféle „másodrendű embernek” érezné magát, hallja meg ma az Ige különös üzenetét: Keresztelő János tudatosan lett az - András pedig ebből a helyzetből végzett hallatlan fontos szolgálatot.

Jézus rátekintett Simonra, és így szólt: „Te Simon vagy, Jónásnak fia, a te neved Képhas lesz, ami annyi, mint kő.”

Itt Jézus Simon szívéig néz (a görög blépein ezt fejezi ki). Arám nevet ad neki: Képhas. Ez görögül Petrosz, és mindkét nyelven azt jelenti: kőszikla.

Ebben a korban - mint valamikor a reformáció idején és később is - szokás volt, hogy az emberek fölvegyenek egy görög nevet is, később egy latint is. Például Tamás (arám), didimusz (görög): iker. - Tábita (arám), Dorkasz (görög): gazella.

Nos, Jézus Simonnak a szívéig lát, és nem annak látja, aki, hanem akivé lehet és lesz is a Lélek által. Ez a jézusi látás: a lehetőséget látja bennünk. Ez a krisztusféle, a keresztyén látásmód: annak látni valakit, akivé lehet, és nem annak, aki - még. Egyszer Michelangelót, a szobrászt kérdezte valaki, mit művel azzal a nagy márványtömbbel, amit éppen farag. Azt válaszolta: kiszabadítja belőle a bezárt angyalt. - Így farag ki minket is régi életünkből Jézus.

Másnap Jézus Galileába akart indulni. Ekkor találkozott Fülöppel, és így szólt hozzá:

- Kövess engem!

Fülöp pedig Bétsaidából származott, András és Péter városából. Fülöp találkozott Nátánaéllal, és így szólt hozzá:

- Megtaláltuk azt, akiről Mózes írt a törvényben, akiről a próféták is írtak: Jézust, a József fiát, aki Názáretből származik.

- Származhat-e valami jó Názáretből? - kérdezte tőle Nátánaél.

Fülöp így válaszolt:

- Jöjj, és lásd meg!

Amikor Jézus látta, hogy Nátánaél közeledik feléje, azt mondta róla:

- íme, egy igazi izraelita, akiben nincsen álnokság.

Nátánaél megkérdezte tőle:

- Honnan ismeresz engem?

Jézus így válaszolt neki:

- Mielőtt Fülöp idehívott, láttam, hogy a fügefafa alatt voltál.

Nátánaél így szólt hozzá:

- Mester, te vagy az Isten Fia, te vagy Izrael királya!

Jézus így válaszolt neki:

- Mivel azt mondtam neked, hogy láttalak a fügefafa alatt, hiszel? Ennél nagyobb dolgokat fogsz látni. - És hozzátette: - Bizony, bizony, mondom nektek: meglátjátok a megnyílt eget és az Isten angyalait, amint felszállnak, és leszállnak az Emberfiára.

- Amikor Fülöp bizonyágot tesz Jézusról, Nátánaél lekicsinylő megjegyzést tesz Jézusra, názáreti származása miatt. Ekkor Fülöp nem érvel, nem „vitázik”, hanem egyszerűen Jézushoz hívja Nátánaelt: „Jöjj, és lásd meg!”*

- Az a tapasztalat, hogy vitatkozással még nem vonzott senki senkit Jézushoz, csak szelíd, meleg emberi hívogatással és bizonyágtétellel. Nem egy ember jutott már úgy hitre, hogy nem vitáztak vele, nem kísérleteztek előbb negatív hite megcáfolásával, csak annyit mondtak neki: „Gyere velünk, és hallgasd meg az evangéliumot; lásd meg, kivel is találkozunk mi itt vagy ott.”

-
- Egyszer a kis újpesti gyülekezetünkbe így idehívott ember egy péntek esti alkalom után azt mondta idehívójának: „Nem lettem hívő, de egész szívvel sajnálom, hogy egyelőre nem tudok úgy hinni, mint te tudsz és azok, akikkel itt találkoztam.” - Sokszor ez az első lépés Jézus felé.
-
- Így kerül Nátánael is Jézussal kapcsolatba, hogy Fülöp hívja.
- A többi Jézus beszélgetése végzi el.

November 7.

Jézus a tanítványok otthonában

²⁹És azonnal, amint kijöttek a zsinagógából, elmentek Jakabbal és Jánossal együtt Simon és András házába. ³⁰Simon anyósa lázasan feküdt, és azonnal szóltak felőle Jézusnak. ³¹Ő pedig odalépve megfogta a kezét, és talpra állította, úgyszólván az asszonyt elhagyta a láz, és szolgált nekik. (Márk 1:29-31.)

A tanítványság nem csupán azt jelent, hogy Jézust követve elhagy, felad valaki mindent, ami addig meghatározó volt a számára és egészen Jézus uralmát igyekszik érvényesíteni mindenben. Igaz, Jézus ezt is elvárja a követőitől, hiszen azt mondja: „...mindenki, aki elhagyta házat vagy testvéreit, apját vagy anyját, gyermekeit vagy földjeit az én nevemért, a százszorosát kapja, és megörökli az örök életet.” (Máté 19:29.), de ugyanakkor Ő is meg akar jelenni személyesen a tanítványainak életében. Itt is ezt láthatjuk, Jézus Jakabbal és Jánossal együtt betér Simon és András otthonába. Jézus nem csak kihívja az övéit, hanem részesedni akar az övéinek életében.

Ez azt jelenti, hogy Jézus követése nem csupán egy belső ügye annak, akit Jézus elhívott, nem csak egy belső, lelki kérdés, ami nem tartozik senki másra, ami csendes titokként, magánügyként működik, hanem az ember egész életét, emberi kapcsolatait, teljes életrendjét átformáló változás.

Ha valaki nem tudja vállalni ezt, annak azt mondja Jézus: „³⁷Aki jobban szereti apját vagy anyját, mint engem, az nem méltó hozzám; aki jobban szereti fiát vagy leányát, mint engem, az nem méltó hozzám;³⁸ és aki nem veszi fel keresztjét, és nem követ engem, az nem méltó hozzám.” (Márk 10:37-38). Ha pedig valakit kivet a családjá, baráti köre azért, mert Jézussal érkezik meg hozzájuk, akkor egyértelmű kell, hogy legyen számára az, hogy kihez kell ragaszkodni! Természetesen a szakítás, a teljes elfordulás családtól, barátoktól és másoktól csak akkor indokolt, ha a velük való

kapcsolat veszélyezteteti, vagy lehetetlenné teszi Krisztus követését és elviselhetetlen terhet jelent. Amíg lehetséges, addig reménykedni kell abban, hogy a hozzáállásban változás történik. Pál apostol azt mondja pl. a házastársaknak: „¹²A többieknek pedig én mondom, nem az Úr: ha egy testvérnek hitetlen felesége van, aki kész vele élni, ne bocsássa el! ¹³És ha egy asszonynak hitetlen férje van, aki kész vele élni, ne hagyja el a férjét! ¹⁴Mert a hitetlen férj meg van szentelve hívő felesége által, a hitetlen feleség pedig hívő férje által; különben gyermekeitek is tisztátalanok volnának, így azonban szentek. ¹⁵Ha pedig a hitetlen házastárs válni akar, váljék el, nincs szolgaság alá vetve a hívő férj vagy a hívő feleség az ilyen esetekben. Mert arra hívott el minket az Isten, hogy békességben éljünk. ¹⁶Mert mit tudod te, asszony, vajon megmentheted-e a férjedet? Vagy mit tudod te, férfi, vajon megmentheted-e a feleségedet?”

Simon és András otthonában betegen fekszik Simon anyósa. Azonnal szólnak felőle Jézusnak, aki készségesen meggyógyítja a beteg asszonyt.

Jézus azért jött, hogy minket embereket felemeljen, hogy az Ő gyógyító hatalma által meggyógyuljunk. A tanítványnak életformája kell, hogy legyen a közbenjárás szolgálata. Életünket ez a szolgálat minden területen, minden időben és minden helyen meg kell, hogy határozza. Később azt is látjuk, hogy a tanítványoknak Jézus még hatalmat is adott arra, hogy betegeket gyógyítsanak, poklosokat tisztítsanak és a megszálló lelkektől megszabadítsák azokat, akiknek az élete ilyen erők fogságában van.

Tanítványnak lenni azt jelenti, hogy Jézus által felhatalmazottnak lenni és ezzel a felhatalmazással, erővel szolgálni. Jézus a tehetetlen, állandóan siránkozó, tanítványokat megdorgálja: „Ó, hitetlen és elfajult nemzedék, meddig leszek még veletek? Meddig szenvedlek még titeket?” (Máté 17:17)

Ma olyan korszakban élünk, amikor a Krisztust követőknek még a korábbi idők keresztyéneinél is sokkal jobban kell tudni, hogy nem elég passzív, csendes hívő életet élni, hanem erővel és hatalommal felruházva kell Jézust szolgálni az emberek között.

Amikor Simon anyósa meggyógyul, akkor azonnal szolgálni kezdi Jézust és a tanítványokat. Ez túlmutat a háziasszony vendégszereteten! Akit Jézus meggyógyított, aki megtapasztalta az Ő szabadító hatalmát, az azonnal munkába áll, szolgálja Jézust.

*

A valódi alázat elnyeri jutalmát

„Aki... megalázza magát, felmagasztaltatik” (Lk 18,14).

Nem lenne szabad, hogy nehezünkre essen magunkat megaláznai, mert ugyan, mire is

lehetnénk büszkék? Szépen a leghátsó helyre kellene leülnünk, külön felszólítás nélkül. Ha józanul és becsületesen ítéljük meg magunkat, akkor nem lehetünk valami nagyra önmagunkkal. Kiváltképpen az Úrhoz való imádságunkban nem tudunk semmit felmutatni. Nem beszélhetünk érdemeinkről, mert nincsenek. Egyedül csak az irgalomra hivatkozhatunk: „Isten, légy irgalmas nekem, bűnösnek!” (13. vers).

Íme, a vigasztaló szó Isten királyi székéből: ha megalázzuk magunkat, az Úr felmagasztal minket. A fölfelé vezető út számunkra lefelé vezet. Ha már levetkőztük saját énünket, alázatba öltözhethetünk, és ez a legjobb viselet. Az Úr eláraszt minket a lélek békességével és boldogságával. Megajándékoz Igéjének ismeretével és az Önmagával való közösséggel. Megáld a bűnbocsánat és a megigazulás bizonyosságának örömeivel. Isten annak ad tisztességet és megbecsülést, aki az Ő dicsőségére használja fel azt. Azoknak ad elismerést és befolyást, akik attól nem fuvalkodnak fel, hanem még nagyobb alázattal szolgálnak neki. Aki erőszakosan törtet fölfelé, azt sem Isten, sem az emberek nem szívesen támogatják, de a szerénységet Isten és ember egyaránt megbecsüli.

Uram, kérlek, alázd meg az énemet, hogy Benned nagygyá lehessek!

*

...elrejtőzött az ember... az Úristen előtt a kert fái között. De az Úristen... ezt kérdezte: Hol vagy? (IMóz 3,8-9)

Nemcsak mi szoktuk kérdezni Istent, olykor ő is kérdez minket. A fenti kérdés akkor hangzott el, amikor az első ember hallgatott a kísértőre, megvonta a bizalmát Istentől, és szembefordult vele. Utána mindjárt félni kezdett és elrejtőzött. Ez teljesen szokatlan, ismeretlen érzés volt számára.

Isten nem azért kérdezte, hogy hol van, mintha nem tudta volna, hanem mert az ember nem tudta, hova került, s mert Isten a kérdésével egyben hívogatta is vissza magához. Az ő kérdése mindig eszméltet és hívogat.

Te hol vagy most - például ahhoz képest, ahogyan tervezted az életedet? Hol szoktál kóborolni az interneten? Hol vagytok, mint házaspár? Hol vagy vasárnaponként? Jól érzed magadat a kételyeid közt, a jóságodban, a szeretőd ágyában, a langyos bizonytalanságban? Ádámnak nem a bokor alatt volt a helye, Isten nem arra teremtette.

„Talán ettél arról a fáról, amitől tiltottalak?” Téged már mindennel meg lehet etetni? Elég az, hogy reklámozzák, a mérget is megeszed? Megtéveszt a csomagolás?

Mit felel az ember Isten kérdésére? Magyaráz, mentegetőzik, egymásra hárítják a felelősséget. Mi lett volna az egyetlen helyes válasz az utolsó kérdésre? Ettem. És szégyellem magamat, ha van erre bocsánat, könyörülj rajtam, Uram! Ahogyan a tékozló fiú mondta.

Itt azonban nem ez hangzik el, s ezért maradt az ember Isten nélkül. Milyen nagy ajándék, hogy ennek ellenére Isten maga jött utánunk, és hív haza. Mi becsaptuk magunk mögött az atyai ház kapuját, de Jézus Krisztus kinyitotta azt, s megtépázva, rongyosán, koldusként - de jöhetünk, és mondhatjuk: Atyám, vetkeztem, fogadj vissza, ha lehet! S átéljük, hogy lehet.

*

„Dávid zsoltára. Uram, te megvizsgálasz, és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, Uram. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked elöl? Orcád elöl hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is ott vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezéd ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a Világosság: a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. Te alkottad veséimet, te formáltál anyám méhében. Magasztallak téged, mert félelmes és csodálatos vagy; csodálatosak alkotásaid, és lelkem jól tudja ezt. Csontjaim nem voltak rejtve előtted, amikor titkon formálódtam, mintha a föld mélyén képződtem volna. Alaktalan testemet már látták szemeid; könyvedben minden meg volt írva, a napok is, amelyeket nekem szántál, bár még egy sem volt meg belőlük. Milyen drágák nekem szándékaid, Istenem, mily hatalmas azoknak száma!”
Zsoltárok 139,1-17

Nem volt szívem megcsonkítani ezt a gyönyörű zsoltárt. Nem szorul magyarázatra. Szinte hihetetlen, hogy háromezer évvel ezelőtt írták. Bizonyíték, hogy Isten Lelke mindig ugyanaz volt. Próbáljuk átélni, meggazdagodni általa, hogy a miénk legyen elveszíthetetlenül.

Istenem, ma sincs mélyebb költő Dávidnál, ő is csak akkor írhatott ilyen éneket, ha Lelked ihlette, Ő adta a lantjára. Add, hogy én is mindig így tudjalak magam mellett, ilyen

végtelennek, mégis ilyen közel, ilyen hatalmasnak, mégis ilyen szeretettel. Téged lássalak a természet csodáiban, Téged a tudomány eredményeiben, Téged gyermekeim mosolyában, Téged szenvedéseimben, örömeimben és bűnbánatomban. Szeress, hogy szerethesselek, taníts, hogy megismerjelek, mindennap nálad találjak megnyugvást, és soha el ne veszítselek! Ámen.

*

Téged várunk, Uram!

„Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk... ” (Ézs 33,2)

Az evangéliumi lelkű próféta kiáltása tör fel a mi ajkunkról is: „Uram, könyörülj rajtunk! Téged várunk...” Nem akarunk a Te kezébe esni, inkább karjaidba vágyunk. Mi magunk hívunk, esedezünk Hozzád!... Imádkozunk: ne a mi akaratunk legyen meg, hanem a Tied. Úgy imádkozunk mi is, mint Egyszülötted a nehéz órákban a Gecsemáné kertjében: „Atyán, ha akarod, távoztasd el tőlem e pohárt; mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen!” (Lk 22,42). Uram, téged várunk. Mi is gyermekeid, így örökösök vágyunk lenni: „örökösei Istennek, örököstársai pedig Krisztusnak; ha ugyan vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt is dicsőüljünk meg” (Rom 8,17). Fülünkbe cseng: „feltámad nektek, a kik féltetek az én nevemet, az igazságnak napja, és gyógyulás lesz az ő szárnyai alatt” (Mai 4,2). Jövel, könyörülj rajtunk! Várunk... Ne feledkezz el rólunk!

Uram, én sem akarok kezébe esni, inkább atyai karjaidba vágyom... Könyörülj rajtam: én is hívlak, én is várlak! Én is azért imádkozom, hogy a Te akaratod legyen meg, ne az enyém! Én is Szent Fiad örököstársa vágyom lenni: Véle együtt vágyom megdicsőülni, Véle együtt vágyom ott lakni az örökkévaló hajlékokban, hogy ahol Ő van én is ott lehessenek! Hallgasd meg esedezésem! Krisztusért könyörgök Hozzád. Ámen.

„Várlak, Uram, azért reménykedő szívvel, Miként a vigyázó virradást vár éjjel; Hozd fel szép napodat nékem is jó reggel, Hogy szolgálhassalak serényebb elmével.” (Énekeskönyv 226. é. 3. v.)

*

Zúgolódás

Ne is zúgolódjatok...!

IKoríntus 10,10

A nehézségek, a szenvedések és a terhek alatt könnyen zúgolódunk. Van hangos, de van csendes zúgolódás is. Minden rosszkedv a szív zúgolódásának a jele. Sokaknál ez állandósul, krónikus elégedetlenségben szenvednek. Milyen forrásból fakad a

zúgolódás?

1. Vakok vagyunk szívünk állapotát illetően. Panaszkodunk a körülmények és az emberek miatt, de magunkat nem vádoljuk. „Mit zúgolódik az élő ember? Ki-ki a maga bűneiért bűnhődik.” Sokan panaszkodnak, hogy mindenütt lemaradnak és nincsenek azon a helyen, ami jogosan megilletné őket. 'Mindenki belém törli a lábát!'

- 'Megvetnek engem!' - 'Rosszkor születtem, nekem semmi sem sikerül!' - sóhajtoznak. A felülről való világosság sok mindent felfed, amit eddig nem láttál meg. Meglátod saját bűnödöt, sokféle engedetlenségedet. Ekkor elhallgat a zúgolódás és ezt mondd: 'Még mindig jobb dolgom van, mint ahogyan megérdemelném.'

2. Vakok vagyunk Isten útjait illetően. Nem értjük Őt, ezért vakmerően bíráljuk (Mai 3,13). Minden elégedetlen beszéd tulajdonképpen Isten ellen irányul. Az Úr ítélni fog és megbüntet minden istentelent és minden kemény szót, amit mi ellene szólunk. Aki a sorsa miatt zúgolódik, az Isten útjait kritizálja és elhomályosítja az örök rendet értelmetlenséggel, mint egykor Jób (Jób 38,2). Istennek minden útja jó és Ő mindent jól cselekszik. De amíg az ember balga, visszásnak tartja Istent és nem érti meg Isten bölcs nevelő útjait. Nem tudja, hogy Isten azért aláz meg, hogy megőrizzen az áldatlan felemelkedéstől; megüresít, hogy igazi tartalommal töltsön be; megöl bennünk sok mindent, hogy életet adjon; letépi a bilincseket, hogy vele lehessünk. Aki megérti Isten útjait, az Istennek ad dicsőséget.

A te szívedben is még sokféle elégedetlenség és lehangoltság rejlik? Nem tudod, hogy a sötét gondolatok, érzések mindig mélyebbre hatolnak, és végül egész bensődöt megfertőzik, úgy hogy arcod is mogorva lesz? Nem veszed észre, hogy teher vagy környezeted számára és megijednek tőled? Rossz kedveddel másokat is befolyásolsz, békétlenségeddel mások békességét is elveszed. Ismerd fel vakságodat, önfejtésedet, engedd, hogy az Úr Jézus szívedbe világítson, s akkor lényed belőled is ragyogni fog.

*

Isten kegyelme

Hogy az ő kegyelméből megigazítva reménységünk szerint részesei legyünk az örök életnek.

Titusz 3:7

Az Ő dicsőséges megjelenése több mint a múlt egy eseménye, mert az a Krisztus-követők reménysége. Isten minden gyermekének szívében ott dobog Krisztus visszatérésének

dicsőséges reménye.

Ez a remény ösztönöz az igaz életre és viselkedésre, és Krisztus személyét a történelem fölé emeli. Ez a remény adja Neki a valóság élő lehetőségét. Visszajövetelének varasa Krisztust izgalmas személyé teszi, aki még most is készülődik mint vőlegény, hogy találkozzék menyasszonyával, az egyházzal.

A „kegyelem” szóban az első betű a K, amely Krisztust jelzi, aki önmagát adta értünk. A kegyelem indítéka az irgalmas Isten végtelen, szenvedélyes szeretete, de Krisztus kereszthalála volt a kegyelem tette.

Hacsak nem az Úr Jézus Krisztus kereszten vállalt szenvedésén át szemléljük Isten kegyelmét, nem fogjuk föl igazi értelmét és jelentőségét. Amikor látom a kereszten függő Krisztust, a kezébe vert szögeket, a homlokán levő töviskoronát, és bűneinkért kiomló vérét, akkor ebben Istennek az ember felé irányuló kegyelmét szemlélem. Tudom, hogy az ember saját erejéből nem érheti el a mennyországot, és Istennek a bűnösök iránti végtelen szeretetéhez semmi sem hasonlítható.

Ha töredelemmel, bűnvallással és megtéréssel borulunk le a kereszt lábánál, csak akkor nyerhetünk bűnbocsánatot. Ez Isten kegyelméből ered! Nem érdemeljük meg! Valaki ezt mondta valamikor: „Ha majd Isten ítélőszéke előtt állok, csak az Ő igazságáért fogok könyörögni.”

Szeretett barátom, ha igazság szerint ítélnének rajtad, akkor a pokolba jutnál. Te nem igazságot akarsz. Neked a kegyelemre, Isten ingalmára van szükséged, ahogy ez megjelent Krisztus Jézusban, aki meghalt és feltámadt értünk.

November 8.

A kegyelem ereje

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9).

Gyengeségünk azért olyan értékes, mert helyet készít az isteni erőnek. Soha nem ismertük volna fel a kegyelem erejét, ha nem éreznénk természetből való gyöngeségünket. Áldott legyen az Úr a testünkbe szúrt tövisért, és a Sátán kísértése miatt, mert mindezek Isten kegyelméhez hajtanak bennünket.

Ez a drága igehely az Úr Krisztus ajkáról származik. Amikor e könyv szerzője először olvasta ezt az Igét, végtelen öröm töltötte el a szívét: Elég nekem Isten kegyelme! Tudom, hogy elég. Avagy nem elég az ég a madárnak, az óceán a halaknak? A Mindenható kielégíti legnagyobb szükségemet is. Ő, aki fenntartja az eget és a földet, csak meg tud elégíteni egy olyan szerencsétlen férget, mint én?

Hagyatkozzunk hát Istenre és az Ő kegyelmére. Ha nem veszi le rólunk a bajokat, erőt ad az elhordozásra. Erejével addig táplál, míg a féreg elhordja a hegyeket, és a senki győzedelmesen kerülnek ki a kísértésekből és minden nyomorúságból. Jobb nekünk, ha Isten erejével küzdünk mintha a magunkéval, mert ha ezerszer annyi erőnk lenne is, mint amennyi van, mit sem érnénk vele az ellenséggel szemben. Ha viszont még gyengébbek lennénk, mint amilyenek vagyunk - ami aligha lehetséges -, mégis diadalmaskodnánk Krisztus által, aki megerősít minket.

*

³²Estefelé pedig, amikor lement a nap, hozzávittek minden beteget és megszállottat; ³³és az egész város összegyűlt az ajtó előtt. ³⁴Sokakat meggyógyított, akik különféle betegségekben sínylődtek, sok ördögöt is kiűzött, és nem engedte megszólalni az ördögöket, mivel azok ismerték őt. Márk 1:32-34.)

Jézus gyógyítási csodáinak hatalmas visszhangja van mindenütt. Minden beteget és megszállottat hozzá visznek a rokonok és az ismerősök, hogy gyógyítsa meg őket. Az egész város összegyűlt a ház ajtaja előtt, ahol Jézus tartózkodott.

Az evangéliumokat figyelmesen olvasva meglepődve láthatjuk azt, hogy Jézus földi életében sokkal nagyobb hangsúlyt kapnak a gyógyítások, mint a tanítás. Természetesen Jézus tanítja azokat, akik hozzá mennek, de sokkal több a gyógyításairól szóló elbeszélés az evangéliumokban, mint a feljegyzett tanításokat tartalmazó.

Ez a jelenség arra bátoríthat bennünket, hogy a mi szolgálatainkban is legyen hasonló az arány. Élünk azzal a hatalommal, amit hit által kaphattuk és kaphatunk. Legyünk bátrak a cselekvésben, nyilvánuljon meg szolgálatunk által az, hogy Isten lehajolt a bűnös, fájdalmak, félelmek, testi-lelki nyomorúságok miatt szenvedő emberhez, hogy felemelje, megszabadítsa, meggyógyítsa. Ugyanakkor szóljon általunk Isten szava, amellyel a tiszta és szent életre akar segíteni mindenkit, hogy sokkal kevesebb legyen a szenvedés, a fájdalom azoknak az életében, akik hallgatnak Őrá.

A keresztyénségünk erőtlenségét, a hangsúlyeltolódás miatti tehetetlenségét látva igyekeznünk kell arra, hogy Jézust így kövessük. Bátorítson bennünket Jézus szava, aki azt mondja övéinek: „Menjetek el szerte az egész világba, hirdessétek az evangéliumot

minden teremtménynek! ¹⁶Aki hisz, és megkeresztelkedik, üdvözülni fog, aki pedig nem hisz, elkárhozik. ¹⁷Azokat pedig, akik hisznek, ezek a jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek ki, új nyelveken szólnak, ¹⁸kígyókat vesznek a kezükbe, és ha valami halálosat isznak, nem árt nekik, betegekre teszik rá a kezüket, és azok meggyógyulnak.”(Márk 16:15-18.)

Erőtlenségünk feletti szomorúságunkban és bűnbánatunkban azonban meg kell látni azt is, hogy az egyház szánalmasnak látszó szolgálatában rendkívül sokféle módon megmutatkozik Jézus gyógyító ereje és benne Isten országának áldás erői is bőségesen áradnak. Sajnálatos, hogy az emberek többsége, a társadalom ezt nem látja és nem fogadja ezt megfelelő lelkesedéssel.

Azok ugyanis, akik aktívan részt vesznek bárhol a gyülekezeti életben, vagyis igyekeznek megélni a keresztyénségüket, feltétlenül egészségesebbek, egészségesebben élnek. Naponta, vagy a hét bizonyos napjain kilépnek az állandó pörgésből, a folyamatos munkából, elcsendesednek, megpihennek. Ez nagy ajándék a számukra és feltétlenül megerősítő, gyógyító hatású. Mindenkinek élni kellene ezzel a lehetőséggel! Nem kell folyamatosan futni, versenyezni, mert ezzel az ember önmagát betegíti meg, és egy olyan társadalmat hoz létre, amelyikben szinte lehetetlen emberi módon, egészségesen élni.

Az az ember, aki időnként meg tud állni, az azt is megérti, hogy a mai fogyasztói társadalom állandó többre vágyása több kárt okoz, mint amennyi haszna van. Sokkal egyszerűbben, csendesebben, szerényebben kellene élni ahhoz, hogy életünk valóban kiteljesedhessen, boldog élet lehessen! Kiegyezett, megkeseredett, megrokkant életek sokaságát termeli ki ez a világ, amelyik állandóan fut, nyüzsg körülöttünk. Olyan jelenségeket is produkál a szüntelen verseny, az állandó rohanás, amilyenről a napokban is olvashattunk, hallhattunk, hogy iskolákban, bevásárlóközpontokban, templomokban véres merényleteket hajtanak végre olyan emberek, akiknek lelkét megbetegítette a rohanó és bizonytalan életforma, amiben a mai ember él. ⁶„Valóban nagy nyereség a kegyesség megelégedéssel, ⁷mert semmit sem hoztunk a világba, nem is vihetünk ki semmit belőle. ⁸De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele. ⁹Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe, csapdába, sok esztelen és káros kívánságba esnek, amelyek az embereket pusztulásba és romlásba döntik. ¹⁰Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme, amely után sóvárogva egyesek eltévelyedtek a hittől, és sok fájdalmat okoztak önmaguknak.” (I. Tim. 6:6-10)

De a keresztyén közösségben lehetőség van arra is, hogy épüljenek, megerősödjenek a normális emberi kapcsolatok. A mi világunkban az emberi közösségek széthullását, az emberi kapcsolatok megromlását láthatjuk mindenütt. Széthulló családok, szüleik ellen forduló gyermekek, pénzéhes és haszonelven működő világ, mindent pénzben és

haszonban mérő világszemlélet. Ez a folyamat az élet minden területén jelentkezik és mindent megront. Egészséges, emberhez méltó emberi kapcsolatok nélkül viszont egészséges életet élni nem lehet!

Isten jelenlétében, Krisztus szeretetének átélése által épül fel és erősödik meg, szépül napról napra az emberi közösség. Ez érvényes a családra éppen úgy, mint az egyéb közösségekre. Ezt nem lehet kiváltani partikkal, csapatépítő tréningekkel, és egyéb emberi megoldásokkal.

Azoknak életében, akik Jézushoz mennek, akik Jézust segítségül hívják, megmutatkozik Jézus gyógyító szeretete, hatalma, egymást segítő, meggazdagító közösségben élhetnek.

A vasárnapról vasárnapra összegyülekező emberek azután a közös imádságban, éneklésben, az Igére, az igehirdetésre való figyelésben olyan lelkigondozói terápiában részesülnek, ami mindenképpen oldja, gyógyítja a lelki problémákat, zavarokat. Ezeken az istentiszteleti alkalmakon oldódnak a félelmek, szűnik a szorongás, szabaddá lehet mindenki a depressziótól és a szívekben felszámolódik a gyűlölködés, megszűnnek az emberi ellentétek.

Ha az emberek rendszeresen járnának az istentiszteletekre, hallgatnák az igehirdetéseket, imádkoznának és együtt énekelnének, akár csak tradicionális módon, akkor majdnem feleslegessé válnának a pszichológusok, a pszichiátria szakrendelések, megszűnne sok ember, család életét megrontó alkohol betegség, a drog függőség, és talán feleslegessé válhatnának kórházi osztályok is. Véleményem szerint a „vallás” minden korban a társadalomnak egy hatékonyan működő gyógyító terápiája, önlelkigondozása. Minél mélyebben, értelmesebben élnek vele az emberek, annál hatékonyabb ez a lelkigondozás. Keresztyénként pedig azt mondhatom, hogy Jézus gyógyító hatalma által egy hihetetlenül nagy ajándék az, hogy az embereknek lehetőség adatik arra, hogy saját lelkük egészségét ilyen módon gondoztassák, gondozzák.

Káros az a vélemény, amelyik azt állítja, hogy az egyház, a templom haszontalan intézmény, amit csak az „ingyenélő papok” számára tartanak fenn a hívek és káros az a vélemény, amelyik azt hangsúlyozza, hogy nem kell állandóan a templomba járni, mert otthon is lehet imádkozni. Minden embernek szüksége van bátorításra, önvizsgálatra, bűnbánatra, feloldozásra...” Az egyház arra rendeltetett, hogy ilyen módon is megjelenjen, megmutatkozzék általa Jézus gyógyító szeretete.

Természetesen mindezek felett még sokféle módon jelentkezik az erőtlenség látszó és sokszor csak vallásos formákat gyakoroltató egyházi élet által Isten mentő szeretete. Ugyanakkor világos kell, hogy legyen számunkra, hogy nem szabadna

megelégedni azzal, ami jelenleg van, mert Isten Jézus Krisztusban sokkal több lehetőséget és több ajándékot adott azoknak, akik Őt szeretik, akik Őbenne bízva élnek és neki szolgálnak.

*

Hol van a testvéred?

**De az Úr így szólt: Mit tettél? Testvéred kiontott vére kiált hozzám a földről.
(IMóz 4,10)**

Az első házaspár elszakadt Istentől, a gyermekeik már elszakadtak egymástól. A szülők elengedték Isten kezét, a gyerekek már kezét emeltek egymásra. Aki elszakad Istentől, az szembekerül a többi emberrel, a hozzá legközelebb állókkal is. Így nő és pusztít a bűn, mint a lavina.

És a testvérgyilkosság után Isten kérdezi Káint: Miért gerjedtél haragra? Mert az, hogy agyonütötte a testvérét, ezzel kezdődött. Halmazódik a szívben a keserűség, irigység, féltékenység, és egyszer csak az jut eszünkbe: ha ő nem lenne, nekem könnyebb lenne, több jutna, boldogabb lennék.

Aztán a harag gyűlöletté válik. Előbb gyűlik az emberben, aztán ölni kezdi, s végül egy kritikus pillanatban ölet. Aki idejében nem veti ki magából a haragot, könnyen az ördög játékszere lesz, aki „embergyilkos volt kezdettől fogva” (Jn 8,44).

Jézus azt mondta, hogy nemcsak késsel, fegyverrel lehet ölni, hanem szóval is, és aki haragszik testvéreire, az is olyan büntetést érdemel, mint aki megöli (Mt 5,21. skk.).

Hol van a testvéred? - kérdezi tovább Isten. És valóban, hol vannak a magzataid, gyermekeid, házastársad - tudod, ki hol van most, s miért került oda? Hol van a szomszédod? Emberi kapcsolataink rendbetételére bátorít ez az ige.

Mit tettél? Olyan sokan úgy élnek, hogy nem tudják, mit cselekszenek. Jézus nem véletlenül imádkozott így a kereszten: „Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit cselekszenek.”

Ábel vére az égre kiált. Van-e erre a bűnre bocsánat? A Biblia meghökkentő válasza: van. Miért? Mert valaki másnak is kiontották a vérét ártatlanul, és az is az égre kiált. De Jézus vére kegyelemért kiált, s őérette Isten minden gonoszágat kész megbocsátani. Már ma kérhetjük ezt teljes bizalommal.

*

Próba nélkül nincs helytállás
Boldog ember az, aki a kísértés idején kitart...   Jakab I, 12

Az apostol boldognak mondja azt, akit a hit harca nem tesz erőtlenné és nem buktat el. Ne sajnáld azt a testvért, akire nehézségek zúdulnak. Inkább tartsd boldognak, ha kitart. Ha valaki megáll a kísértésben, halad a dicsőség felé. Aki jó kapcsolatban van az Úrral, az a legsúlyosabb helyzetben sem kételkedik benne, nem inog meg szeretetében. A veszély abban rejlik, ha az ember - bár a kegyelem a mélységek fölött hordozza - a maga hitét erősnek tartja, a gonosz hatalmát pedig lebecsüli. Isten ilyenkor fékezheti áldásának áramlását. Félelmetes erővel törnek fel a sötét hajlamok és ösztönök, amikről azt gondoltuk, hogy már végleg legyőztük. Itt kell eldőlni, ki lesz a győztes: Krisztus vagy Sátán? Sokan „örömmel” fogadják az Igét, de ha szenvedések és üldözések támadnak, visszarettennek, ügyesen kikerülik a nehézségeket, vagy pedig elkeserednek.

Ne fuss el soha ebből az iskolából, hanem tarts ki! Ha nehezen elviselhető embert tesznek melléd, maradj csendben. Jézus mindvégig hordozta Júdást. Atyja akarata volt, hogy elhordozza ezt a próbát és elszenvedje környezetében ezt a hamis, belsőleg idegen, ellenséges indulatú embert napról napra. Mi olyan gyorsan lerázzuk magunkról a kellemetlen terhet. Vannak fontos, sőt kritikus helyzetek, ahol minden kockán forog: vagy megállunk, vagy csődöt mondunk és akkor gyorsan vissza is esünk. Sok felébredt lélek a pénz zátonyán szenved hajótörést. Vonzza a nyereségvágy, a pénz, s azáltal, hogy gazdag akar lenni, eltévelyedik a hittől és saját magának is sok fájdalmat okoz. Aki már megízlelte az Úr jóságát, nélküle nem lesz többé boldog. A szigony mindig benne marad. - A családalapítás is már sok fiatalnak lett szomorú fordulóponttá. A földiekért való gondok háttérbe szorították a lelki-szellemi életet vagy talán meg is fojtották azt. Egyedül a jólét lett fontos. - Van, akit a becsvágy, a világ részéről kapott tisztelet ejt csapdába. Esetleg eredményes a lelki munkában, elismerik és dicsérik őt a hívő körökben, elbizakodik és végül is szégyenbe, bűnbe esik. - A rejtett becsvágy is méreg, ha nem győzzük le magunkban, hanem tápláljuk, szerepelni akarunk, fontoskodunk és szeretnénk, ha felfigyelnének ránk. Ilyenkor sok irigység támad, ellenségeskedés és gyűlölködő, keserű lelkület lesz úrrá bennünk. - Boldog az az ember, aki a kísértésben kitart!

*

Miért vagyunk betegek?

„Amint magasabbak az egek a földnél, akképpen magasabbak az én útaim utóitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!” (Ézs 55,9)

Mi is csak ezzel az igével tudunk felelni arra: miért vagyunk betegek? Mi is csak találgathatjuk a feleletet: egyedül az Örökkévaló tudna erre a kérdésre megfelelő választ adni. Mi csak azt tudjuk, hogy sok oka lehet ennek. Mindenekelőtt az, hogy Isten ki akarja próbálni hitünket, engedelmességünket. Az is felelhetjük: meg akar minket állítani az élet útjain való ide-odarahánásunkban. Azt akarja, hogy csöndesedjünk el és hallgassunk Őrá. Talán valami fontos mondanivalója van a számunkra? Mi annyit futunk, annyit nyugtalanodunk, hogy nincs időnk Számára: a betegséggel kényszerít minket: álljunk meg és legyen időnk az Ő számára is. Talán közelebb akar vinni minket Magához? Talán figyelmeztetni akar minket valamire? Lehetséges, hogy valami nagyobb bajtól akar megóvni minket? Több esetben valami betegséggel szögezett az ágyhoz valakit és így mentette meg valami még nagyobb bajtól. Isten tudja, miért? - felelhetünk mi is. Istennél semmi sem történik ok nélkül... Mi csak azt az egy feleletet adhatjuk: „Legyen meg a Te akaratod!” (Mt 6,10).

Atyám, engem is megállítottál többször betegségekkel. Többször csak sejtem, miért? A legtöbbről még ennyit sem tudok. Te tudod, Uram. Mindegyikkel volt célod. Áldom értük szent Neved. Add, hogy fölfigyeljek, valahányszor betegség látogat meg! Igyekezsem megérteni szándékod és tudjam elmondani mindig: Legyen érte áldott szent Neved! Krisztusért. Ámen.

„Mind jó, amit Isten tészén, Ő az én idvességem; Ő velem rosszul nem tészén, Rábízom egész éltém. Örömben, Keresztben Mind nyilván megmutatja, Hogy javamat akarja.” (Énekeskönyv 272. é. 4. v.)

*

Ő hű marad

78. zsoltár

Ez a zsoltár bizonyágtétel Istennek az Ő népe iránt évszázadokon keresztül megmutatott hűségéről. Amíg a nép szíve számtalanszor elhajlott az Úrtól, Isten szíve minden körülmények között hű maradt népéhez, így van ez azóta is: a mi szívünk hűtlen, csapodár, Isten szíve hűséges örökké. Megmarad szövetsége mellett.

Figyelj Isten beszédére - szólít fel a zsoltáros. Nagy fogyatkozása keresztyén életünknek, hogy nem figyelünk eléggé az Igére. Csendes óráinkban olvassuk a Szentírást, de nem fordítunk kellő figyelmet Isten szavának a meghallására, hogy aztán a megértett Igének engedelmeskedjünk is. Nem figyelünk Isten beszédére lelkünk csendességében, és hétköznapi életünk eseményei közepette sem. A magunk

gondolatai, a magunk vágyai és indulatai útján járunk. Kevesen vannak, akik az ifjú Sámuellel így szólnának: „Szólj, Uram, mert hallja a Te szolgád!” Ezért aztán kevesen vannak ebben a világban az áldottak, és sokan az áldatlanok.

A jelent tovább kell adni, el kell beszélni a jövő nemzedék okulására, amiként a múlt eseményei is a mi okulásunkra íratottak meg. Isten csodatetteinek a mi életünkön és bizonyágtételeinken keresztül tovább kell plántáltatnia az eljövendő nemzedék életébe. Isten azért közölte akarátát velünk, azért mutatta meg életünkben csodatetteit, hogy ne titkoljuk el azokat fiainktól, a jövő nemzedéknek is beszéljük el „az Úr dicséretét, hatalmát és csodáit, amelyeket cselekedett”. Azért állított „bizonyágot Jákobban”, és rendelt „törvényt Izraelben”, hogy megtudja a jövő nemzedék, a fiák, akik születnek, és továbbadhassák ők is fiaiknak, hogy nemzedékről nemzedékre mindenkinek Istenben legyen reménységük, és vele legyen közösségük.

Okulásunkra tartattak meg a könyv beszédei, okulásunkra íratott az Ige, és azt várja tőlünk Isten, hogy továbbadjuk, az utánunk jövők okulására. Isten kijelentését minden nemzedéknek újra meg kell ragadnia. A születés, a származás nem tesz az Istennel való közösség részesévé, még ha Isten élő törzséből származnánk is. Mindenkor személyesen, minden nemzedéknek újjólag élő közösségre kell jutnia Istennel. Ennek elérése céljából feltétlenül szükséges, hogy amiket hallottunk, azokat továbbadjuk.

„Apáik... szíve nem volt szilárd, és lelke sem volt hű Isten iránt” - olvassuk -, „sőt elfeledtek az Ő tetteiről, csodáiról, amelyeket mutatott nekik”. Még ha számítana is valamit az ősi örökség, a mi esetünkben akkor sem támaszkodhatnánk rá, mert apáink is hűtlenek voltak. Szép ugyan hivatkozni apáink régi szent hitére, valójában azonban rájuk is érvényes, hogy „szilaj és makacs nemzedék, amelynek szíve nem volt szilárd”. Nem akartak járni Isten törvényében, és nem őrizték meg Isten szövetségét.

Minden hivatkozás, amely az ősi hitre és az ősi örökségre támaszkodik, hamis. Ha ugyanis megvizsgáljuk atyáink életét, azt állapíthatjuk meg, hogy nem az ő hűségük, hanem Isten hűsége volt a döntő abban, hogy a kegyelemben megmaradtak. Ha Isten az ő hűségük szerint mérte volna igazságát, akkor rég elvesztek volna, és még csak ránk sem hagyhattak volna semmit abból a drága örökségből.

A dolgok menetét egyedül Isten hűsége fordíthatja meg. Atyáink ugyan elfeledtek az örökségről, ám Ő csodát művelt előttük „Egyiptom földjén, a Czoán mezején”. Az ő szívük keményen és makacsul elfordult Istentől, Ő mégis csodát tett velük. Mert „ha mi hitetlenkedünk, Ő hű marad, mert Ő magát meg nem tagadhatja”. Ebben mutatkozik meg a legcsodálatosabban Isten irántunk való szeretete, hogy a mi hűtlenségünk és csalárdságunk dacára is megmarad a szövetség mellett, amelynek részesévé tett.

Írántunk való hűségében a tengeren is utat készít népe megmentésére, szabadítására. A mi szemünk előtt el van zárva az út, el van takarva minden lehetőség, vadul hánykolódnak a tenger hullámai, és elnyeléssel fenyegetnek a hátulról szorongató egyiptomi hadak, hogy minden bizodalunk csődöt mond. Istennek azonban az Ő irántunk való hűsége folytán van még útja a tengeren is, mert a szeretet találékony, és mert Ő Mindenható.

Nincs az életnek olyan területe, ahol Ő ki ne jelentené magát, sőt előttünk ne járna. Igaz, csak a hit szeme ismeri fel Őt nappal a füstoszlopban, éjjel a tűzoszlopban, a kétkedő lélek csak természeti tüneményt lát benne. A hit szeme viszont mindenkor megtalálja Őt.

Csodálatos az is, hogy Isten nem hasonul a természeti világhoz, soha nem lesz olyan, mint a világ. Mindig különbözik tőle: nappal füstoszlop, éjjel tűzoszlop. Ezt az Ő népének is meg kellene tanulnia. Nem veheti fel Isten népe ennek a világnak a színezetét, ahogy egyes vadállatok és rovarok hasonulnak a környezetükhöz. Isten gyermekének másnak kell lennie, mint ez a világ. Mindig szemben az árral, és mindig bárányként a farkasok között.

Isten vizet fakaszt a pusztában. Az ember a lágy földet kezdené ásni, hogy abból forrást fakasszon, Isten a sziklát hasítja meg. Mindenhatósága ebben is csodálatosan megmutatkozik. Megmutatkozik ugyanakkor hűsége is: ahol az ember képessége és minden találékonyága csődöt mond, és már csak a szomján vészes lehetősége áll fenn, az Ő népe iránti hűségében meghasítja a sziklát, és folyóvizet fakaszt. Akárcsak a mélységből előtörő víz, úgy árad az Ő felüdítő kegyelme és szabadítása. Ne ess hát kétségbe, én szívem, amikor minden reménység bezárult, és Hágárként úgy gondolod, hogy el kell veszned a pusztában, mert Isten vizet fakaszt számodra, amely bőségesen ontja az életet és a felüdülést.

Emberi magatartásunk egyik legmegdöbbentőbb jellemvonása, hogy szívünk a gondviselésben olykor még keményebbé válik. A sötétség hatalma ki akarja használni, és sokszor ki is használja a kegyelemben gazdag időket arra, hogy gögössé, kevélyé és elbizakodottá tegyen. Isten áldásairól elhiteti velünk, hogy azok a mi szerzeményeink, a mi érdemeink gyümölcsei. Ahelyett, hogy meghajtanánk a fejünket, ahogyan a fa is meghajol a gyümölcs terhe alatt, gögösen emeljük fel azt, és az áldások dacára vetkezünk, és haragítjuk a Felségest a pusztában.

Elbizakodottságunkban még a minket körülvevő pusztaságról is elfeledkezünk, és odáig jutunk, hogy testi kívánságaink istenkísértésbe visznek bennünket. Ahelyett, hogy alázatosan meghajtanánk a fejünket Isten előtt az elvett javakért, telhetetlenül újabb kívánságokkal állunk elé: igaz, hogy megcsapta a kősziklát, és víz ömlött belőle,

de vajon tud-e kenyeret is adni, és adhat-e húst az Ő népének? Hányszor kísértetted te is Istent, mondván: Igaz, hogy tegnap megsegített, de megsegíthet-e holnap is? Holott szólhattál volna így: Tudom, hogy méltatlan vagyok rá, Uram, mégis légy segítségül az én hitetlenségemnek a holnap küzdelmei közepette is.

Egy nagyon kevésbé ismert és hangoztatott igazság is feltárul előttünk ebben a zsoltárban, nevezetesen az, hogy kívánságaink beteljesedése nem mindig kegyelem. A meghallgatott imádság nem mindig Isten tetszése szerint való. Isten gyakran beteljesíti kérésünket az Ő haragjában, mondván: nagyon akartad, hát legyen. A kierőszakolt dolgokon azonban nincs áldás. „Meghallotta az Úr” népének kérését, „és megharagudott ezért, és tűz gyulladt” szívében, haragra gerjedt Izrael ellen. Haragjában „ráparancsolt a felhőkre”, és az „angyalok kenyeréből” hullatott rájuk „bőséggel”, és ráparancsolt a szelekre, és hullatott rájuk húst, amennyit csak kívántak. Ám „még fel sem hagytak a kívánságukkal”, amikor „Isten haragja felgerjedt ellenük”, és sokakat megölt közülük.

Van olyan helyzet, amikor Isten azt mondja, amit Bálámnak, hogy „menj, ha akarsz”, de ez a megengedés nem az Ő akaratából származik. Ne akard hát kierőszakolni vágyaidat, mindenáron véghezvinni kívánságaidat, mert jóllehet beteljesülnek, de Isten nem az Ő tetszésében, hanem az Ő haragjában teljesíti azokat. Egyél csak húst, aztán majd elegend lesz belőle egy jó időre! Teljesüljön a kívánságod, aztán majd sírva látod, milyen kár volt hozzá ragaszkodnod! Isten olykor így nevel, mint ahogy a gyermeknek engedik, hogy megégesse az ujját, és többé ne kívánkozzék a forró kályhát megérinteni.

Csalárd szívünk legnagyobb csalása, megcsalattatása, hogy az ily módon teljesült kívánságokra úgy tekintünk, mintha Isten jótetszéséből származnának. Nem látunk Isten tettei mögé, és ahelyett, hogy megalázkodnánk, újabb igényekkel lépünk fel. Mekkora vakságról árulkodik, hogy Isten lesújt haragjának villámával, és Izrael népe mégis újra vetkezik, és nem hisz az Ő csodadolgaiban! Hányszor vonjuk magunkra mi is Isten haragját azzal, hogy kételkedünk szentségében és igazságában, és megalázkodás helyett fennhéjázva tekintünk az égre, és újabb vétkekkel szaporítjuk bűneink sorát.

Életünk eredménytelenségének az oka meg nem tért szívünk. Izrael népének negyven esztendeig kellett céltalanul bolyongania a pusztaságban, mert a nép szíve visszakívánkozott Egyiptomba, és megriadt az előtte álló nehézségek láttán. Negyven esztendő alatt hányszor kellett rettegniük, az ellenségtől félniük, nyugtalankodniuk! A mi életünk is sokszor gyümölcstelen, üres, mert a szívünk visszakívánkozik a világba, ugyanakkor meg nem merünk nekivágni hitbeli reménységgel az előttünk álló nehézségeknek és küzdelmeknek. A szívünk félig ott maradt az egyiptomi húsosfazekak mellett, nem jöttünk ki egészen onnét. Lehet, hogy a pusztai nyomorúság

közepette kétségbeesésünk karjával kapaszkodtunk Istenbe, az idők folyamán azonban kiderült, hogy ez nem a hit karja volt. Akit csak a szenvedés kerget Isten közelébe, annak a megtérése és az odaszentelése még nem teljes.

„Ha ölte őket, hozzá fordultak, megtértek és Istent keresték. És eszükbe vették, hogy Isten az ő kösziklájuk, és a felséges Isten az ő megváltójuk; és hízelkedtek neki szájukkal, nyelvükkel pedig hazudoztak neki. De szívük nem volt tökéletes iránta, és nem voltak hűségesek az Ő szövetségéhez.” Ez a megdöbbentő jellemzés ma is igaz. Aki csak egy betegség, vagy a magárahagyatottság, esetleg anyagi romlás miatt fordítja szívét Istenhez, a körülmények jobbra fordulásával rövidesen vissza is tér a maga útjára. Isten közelében huzamosan csak a bűnösök tartózkodnak, mert a bűn nyomorúsága sem az anyagi helyzet jobbrafordulásával, sem a testi egészség visszanyerésével meg nem szűnik.

Isten azonban hű marad. A mi szívünk csalárdsága, hízelkedő, hazug beszédünk nem változtat semmit az Ő hűségén. Ő irgalmas és bűnbocsátó, nem semmisíti meg az embert, sőt sokszor elfordítja haragját, és nem önti ki teljes búsulását. Csodálatos ez a hűség! Ott, ahol már joggal várnánk az ítéletet, haragjának kiteljesedését, még mindig irgalomra hajtja Őt a szíve, még mindig könnyörül, és szeretete újabb jelével árasztja el a hűtlen, csapodár embert.

„Eszébe vévé, hogy test ők, olyanok, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza” - olvassuk, íme, Isten megvilágításában az ember. Test. Nyomorúság, erőtlenség, fájdalom, tehetetlenség, kísértések, betegségek környékeznek. Megviseli a tél fagya, tikkasztja a nyár heve; milyen semmi, milyen romlásnak indult, és rothadásra ítélt! Amint a lélek kiszakad belőle, rögtön bomlásnak indul. Olyan, mint az ellebbenő szél, amely nem tér vissza. Lehet híres, ezrek által csodált, amikor földi pályafutása véget ér, ellibben, mint a szél. Még a fákat döntő, tetőcserepeket bontó szélvihar is tovatűnik, és többé nem tér vissza. Ilyen az ember.

Isten tudja, hogy ilyen az ember. Nem is az a baj, hogy nyomorult. A baj az, hogy arcátlan. Noha olyan, mint a mező virága, amelyet leszednek és elhervad, mégis keseríti Istent, fájdalommal illeti, kísérti és ingerli. Ahelyett, hogy tehetetlensége, nyomorult, erőtlen volta tudatában, féreg állapotában a port nyalva, megalázkodna Isten előtt, ellene támad, keresztezi útjait, bosszantja, keseríti, kísérti az Urat.

Nyomorult voltunk ismeretében mélységesen megalázkodva kellene járnunk Isten előtt. Ehelyett mi az égre látogatjuk a szánkat. Alázattal el kellene fogadnunk azt, amit kapunk, ám ehelyett igényekkel lépünk fel Istennel szemben. Hálaadással kellene porba omolnunk előtte, és megemlékeznünk a napról, amelyen megváltott bennünket, és mégsem ezt tesszük.

Ha Isten népe eszébe venné, hogy az ellenségével milyen rettenetes az Isten, akkor csak hála és magasztalás fakadna az ajkán az Úr iránt. Mert „rettenetes az Úr azok iránt, akik népének ellene állnak”. Fájdalmas ennek a zsoltárnak az a szakasza, amelyikben leírja, hogy mivé tette népe ellenségeit Isten haragja: „Vérré változtatta folyóikat”; „Legyeket bocsátott rájuk”, „és békát”; „termésüket a szöcskének” adta, „s munkájuk gyümölcsét a sáskának”; szőlőjüket és barmaikat „odavetette a jégesőnek”. „Rájuk bocsátotta haragjának tüzet”, „a gonosz angyalok seregét”; „nem tartotta meg a haláltól lelküket”, „életüket a döghalálnak vetette”; „És megölt minden elsőszülöttet Egyiptomban”.

Félelmetes az Isten, amikor haragja kiárad. Az Ő népe mégis elbizakodott, gőgös kevélységében magasan hordja a fejét. Nem töri meg Isten keménysége. Nem töri meg Isten ereje. És nem töri meg a gyöngéd szeretet sem, amellyel az Ő népét vezeti, mint nyáját a pusztában.

Csodálatos az a pásztori gondviselés, az a hűség és irgalom, amellyel Isten befedezi, gondját viseli, oltalmazza az Ő népét. Nemcsak vezeti, hanem be is viszi őket. Nemcsak elindítja népét a pusztaságon át az ígéret földje felé, hanem beviszi őket arra a földre. Mert Ő azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Azért jött, hogy az ördög erejét és a kísértés hatalmát megtörje.

Az ígéret földjét ellenség tartja elzárva, és emberileg semmi remény nincs arra nézve, hogy Isten népe bemehessen oda. De Isten kiűzi a pogányokat, és elosztja népe között az örökséget, és letelepíti őket. Mert Istennek van hatalma arra, hogy meg is cselekedje, amit megígért. Ha megannyi ellenség állna az útjában, akkor is véghezviszi, amit eltervezett.

Ám nem a kananeusokkal nehéz elbánnia Istennek, hanem az Ő népét nehéz alkalmassá tenni a szentek örökségében való részesedésre. Az ember szívét ugyanis nem teszi jobbá a kegyelem megtapasztalása. Sokan élnek abban a tévhitben, hogy a kegyelemben való élet, az Isten tetteivel való járás istenibbé, tisztábbá, az üdvösségre alkalmasabbá teszi az embert. Annak ellenére, hogy megtapasztalta Isten csodáit az egyiptomiakon, átélte Isten gondviselő szeretetét a pusztában, megízlelte az ígéret földjének a gyümölcsét, Isten népe továbbra is csak kísértette és haragította a magasságos Istent, 56. vers és nem őrizte meg bizonyosságait.

Elfordultak és hűtlenek lettek, mint apáik; visszafelé fordultak, mint a csalfa kézív. Haragra ingerelték Őt magaslataikkal, és bosszantották faragott bálványaikkal." - olvassuk. Az évtizedes keresztyén múlt nem biztosíték arra, hogy szívünkben a régi gerjedelmek és a régi bűnök fel ne támadjanak. Minden keresztyén megtapasztalás,

átélés, sőt gyümölcsstermés ellenére szívünk a régi marad, és ha Isten nem könyörül meg rajtunk, újra csak faragott bálványaink előtt áldozunk.

Isten türelmének is van azonban határa. Egyszer csak haragra gerjed népe ellen, megutálja Izraelt, és elveti magától Silói hajlékát. Sőt fogságba viteti, ellenség kezébe adja őket. És fegyver alá rekeszti az Ő népét; papjai fegyver által hullnak el, és özvegyei nem végezhetik a siratást.

Rettenetes az, amikor Isten ítélettel támad az Ő népére, amikor haragjának a hevével lesújt rá. Mindazonáltal hű marad. És ez a csodálatos: egyszer csak felszerken, mintegy álomból, és visszaveri ellenségeit, örök gyalázatot vetve rájuk. Amíg saját népét csak egy időre bünteti, gyalázata, megszégyenülése csak átmeneti, addig népe ellenségeit örök gyalázattal sújtja. Ez a nagy különbség Isten büntetésében: az ítélet keménysége népével szemben sok esetben súlyosabb, ám ennek az ideje csak addig tart, amíg lerendezi perét, ellenségei büntetése viszont addig tart, mígnem megfizetnek az utolsó fillérig. Ámde miből fizethetne az, akinek csak adósságai vannak?

Isten hű marad. Elgondolásai mellett minden körülmények között kitart. Már a Jákob ajkán elhangzott prófécia is Júda törzsét tette az ígéretek hordozójává, még ha egy időre Józsefet előtérbe helyezte is az atyai akarat. Eljött azonban az idő, amikor az emberi elképzelést áthúzva Isten „megutálta a József sátorát”, és nem az Efraim törzsét választotta, „hanem a Júda törzsét választotta”, „amelyet szeret”.

Előfordul, hogy a prófécia beteljesedését egy időre meggátolja az emberi akarat. Az idők során azonban nyilvánvalóvá válik, hogy a próféciát nem tudja megmásítani semmiféle emberi erőszak. Az egyszer csak szárba szökken, és kihajt.

Jákob, mivelhogy Ráheld szerette, a Ráheldtől született elsőszülöttet, Józsefet akarta az ígélet hordozójává tenni. Ezért Józsefnek két részt adott az örökségből, mintegy elsőszülöttségi ajándékképpen.

Egy ideig valóban a Józsefé volt a vezető szerep a nép életében, Isten azonban a maga idejében beteljesítette a próféciát: félreállította Józsefet, és Júdának adta a vezéri pálcát.

Istennek ma is gondja van rá, hogy az Ő ígéletét beteljesítse. Az Ő szent helyét örök időkre építette az Úr, nemcsak átmeneti, történelmi időkre, hanem az örökkévalóság számára. Az emberi erőszak jóllehet megrontotta a kézzel épített templomot, úgyhogy kő kövön nem maradt, és pusztító utálatosság emelte fel benne a fejét, mégis eljön az idő, amikor a mennyei Jeruzsálem az ő teljes dicsőségében alászáll, és örökkévaló, mozdíthatatlan városként hirdeti Isten dicsőségét.

Isten hű marad. Hű marad ígéretéhez, és a maga idejében elhívja az örökkévaló ígéretet hordozóját, Dávidot. A kiválasztásnál Isten soha nem az emberi dicsőségre tekint. Mindenkorra igaz, hogy Isten a világ „nemtelenek és megvetettek” választja ki magának, hogy a valakiket megsemmisítse. Választottak az elhívás mindig hétköznapi foglalatosságuk közepette éri. Ha valaki például a lelki szolgálatra való elhívást ismeri fel magában, egyáltalán nem helyénvaló, hogy karba tett kézzel várja, amíg Isten a tétlenségből elszólítja, hanem végezze hűségesen azt a munkát, azt a szolgálatot, amely a számára éppen adott. Tegye hát a megszokott dolgát, mígnem Isten jónak látja őt a juhok mellől, az eke szarvától, az íróasztaltól, vagy a gyalupadtól elszólítani, és ebbe az új szolgálatba állítani.

Isten hű marad. Hűségének legfőbb bizonyítéka az „Isai törzséből” való Pásztor, Jézus, aki szívének tökéletessége szerint, bölcs kézzel vezeti nyáját.

Amikor Jézus belépett ebbe a világba, a szíve azonnal könnyörületességre indult a nép iránt, amely „el volt gyötörve”, és szétszórva, „mint a pásztor nélkül való juhok”. Ő a jó Pásztor, aki életét adta a juhokért. Ő a jó Pásztor, aki azért jött, hogy juhainak „életök legyen, és bővülködjenek”.

Isten hű maradt, bár a próféciák hordozói számtalanszor hűtlenkedtek. Az ember a próféciák birtokában is ismételten hűtlenül Isten ellen támadt, csalárd szívvel más istenek felé fordult. Ő mégis elküldte a Szabadítót, akit megígért, a maga idejében, aki az asszony magvából való, és aki a kígyó fejére tapos.

Isten hű marad. A múltban beteljesíteti ígéretei biztosítékok számunkra arra, hogy az övéire vonatkozó ígéreteit a jövőben is beváltja. Eljön majd a Szabadító, akinek a jöttél „a lélek és a menyasszony” egy szívvel várja, és kiáltja: „Bizony, jövel, Uram Jézus!”

November 9

Szükséges ismeret

„Akkor megtudják, hogy én, az ÚR, az ő Istenük, velük vagyok, és hogy ők, Izrael háza, az én népem - így szól az én Uram, az Úr” (Ez 34,30).

Felséges dolog, hogy az Úrnak van választott népe; de hogy mi ehhez a néphez tartozunk, az végtelenül vigasztaló tudat. Más dolog remélni, hogy az Úr velünk van,

és megint más tudni, hogy ez valóban így is van. A hit üdvözít, de az üdvösségünk felől való bizonyosság boldoggá tesz minket. Amikor hitre jutunk, elfogadjuk, hogy Isten az életünk Ura. A Benne való örömet viszont csak akkor tapasztaljuk meg, amikor már tudjuk, hogy Ő a miénk és mi az Övéi vagyunk. A hívő ember nem érheti be csak reménykedéssel és bizakodással. Kérnie kell az Urat teljes bizonyosságért, hogy üdvössége felől teljesen meg lehessen győződve.

Mikor elnyerjük a szövetség áldását, és megértjük, hogy Krisztus a mi Megváltónk, akkor értjük meg igazán Isten irántunk való irgalmát. Nem a törvény, hanem a kegyelem által értjük meg, hogy az Úr népe vagyunk. Ezért tekintsünk mindig az ingyenvaló kegyelemre. A hit bizonyossága soha nem származhat a törvény cselekedeteiből. Ereje az evangéliumból fakad, és csak az evangélium által lehet a miénk. Ezért ne önmagunkra nézzünk, hanem egyedül csak az Úrra. Minél többet megértünk Krisztus Jézusból, annál többet jelent majd az üdvösség a számunkra.

Urunk, kérünk, áraszd ránk olyan gazdagon szeretetedet, hogy messze el tudjuk hagyni a kétségek és félelmek mocsarát!

*

Honnan – hová?

**Hágár...! Honnan jössz és hová mégy?... Térj vissza úrnődhöz...
(IMÓZ 16,8-9)**

Vannak emberek, akik nem találják a helyüket, sehol sem érzik igazán jól magukat, s mindig valamilyen környezetváltozástól remélik a boldogságukat. Részben ilyen volt Hágár is, aki elfutott úrnője elől, a pusztában azonban a biztos pusztulás várt volna rá. Isten utánaküldött egy angyalt, és ezt üzentte neki: „Térj vissza úrnődhöz, és alázkodj meg előtte”, és utódaira nézve nagy ígéretet adott neki.

Ebben a történetben benne van az egész emberiség történelme. Mi is megszöktünk otthonról, pedig velünk jól bánt mennyei Atyánk. Ma a puszta nyomorúságait éljük át, keressük a helyünket, sokan menekülnek valami elől vagy valamibe. A világ tele van menekülő emberekkel - munkába, tanulásba, szenvedélyekbe, újabb és újabb kapcsolatokba futnak sokan, miközben már el is felejtették, honnan jönnek, és egyáltalán nem tudják, hova tartanak vagy hova fognak megérkezni ennek az útnak a végén.

Isten azonban utánunk is küldött valakit, aki által eszméltet és hív vissza magához. Jézus Krisztus eljött ebbe a pusztaságba, ahova kerültünk, és kérdezi: honnan jössz, és hova mész? Kiderül, hogy Istennek terve van velünk, feladatokat készített számunkra

(mint Hágárnak is), jövőt és életet tartogat még. Ezt azonban csak otthon, vele közösségben tudjuk megvalósítani. A bűn pusztájában nem lehet más célja az embernek, csak a pusztta lét, a túlélés. Igazán emberré válni, kibontakozni, a helyére zökkenni „otthon” tud, Istennel közösségben.

Hágár így válaszolt erre: láttam azt, aki engem sokkal előbb látott. Átéli Isten jelenlétét és örökkévaló szeretetét, és visszamegy oda, ahonnan elmenekült.

*

**„Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér o hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el.” I
Korinthus 15,17-18**

Mai szemmel nézve egészen különös, hogy az apostolok térítő igehirdetése nem Jézus tanítására, nem is csodáira, gyógyításaira épült, tehát olyan dolgokra, amit mai eszünkkel a legfontosabbnak és leghatásosabbnak tartunk, hanem döntő mértékben a Krisztus halálát és feltámadását hirdették, amit ma még az Istenben hívő emberek egy része is legendának tart. Mi az, ami mai szemmel is igazolhatja a feltámadás valóságát? Nem az, amit mondtak vagy leírtak az apostolok, hanem a magatartásuk. Mások által kitalált hazugságért már sokan önként vállalták; a halált, lásd a bigott náci és kommunista hősöket. De az önmaguk által kitalált hazugságért?

A Jézus feltámadását, ha nem történt volna meg, csak az apostolok találhatták volna ki. Őket pedig a hagyomány szerint kivétel nélkül bíróság elé állították, és a legszörnyűbb kínzásokkal fenyegették, hogy vallják be, hogy hazudtak, Jézus nem támadt fel. Ők pedig szintén kivétel nélkül szinte szembekacagták a bírákat: öljetek meg nyugodtan, nekünk az csak haszon, hamarabb lehetünk Jézusnál, aki vár, akivel feltámadása után többször is személyesen találkoztunk. Ha letagadnák a Jézus feltámadását, nyerhetnek még néhány évi itt nyomorgást, de elvesztik a saját feltámadásukat. Hát nem bolondok nem vállalni a vértanúságot! Így marad ma is érvényben Pál figyelmeztetése: ha Krisztus nem támadt fel, semmi hasznunk nincs a hitünkből, Amit Ő ad, nem más, mint a már itt megkezdett örök élet.

Istenem, emeld fel tekintetemet, hogy lássam azt, ami több és más, mint a földi nyomorgás! Hogy lássam a léleknek minden anyagi megkötöttségtől szabad, más, boldog világát. Hogy Krisztus feltámadása világítsa meg látásomat és vágyamat az általa megígért mennyei örök életre. Tüdöm, hogy szereteted nemcsak elmúló életemre szól. Ajándékozz meg a hit bizonyosságával, hogy földi életemnek is az adja meg nyugalmát, értékét és örömét, hogy érdemes itt mindent vállalni, mert ott vár rám a feltámadás boldog találkozása. Ámen.

*

Boldog az, akit Isten megfedd

„Boldog ember az, a kit te megfeddsz Uram!” (Zsolt 94,12)

A Zsoltáros boldogan tesz bizonyosságot arról, hogy a betegség, a megfed-désnem Isten büntetése. Ellenkezőleg: ezzel jóindulatát, szeretetét juttatja kifejezésre. Ez érthető is: akihez a jóindulat, a szeretet kötelékei fűznek minket, azzal kapcsolatban azt szeretnénk, hogy még jobb, még kedvesebb, még tökéletesebb legyen. Akihez a rokonszenv szálai nem fűznek minket, azzal kapcsolatban nincsenek ilyen kívánságaink. Mennyei Atyánk is, amelyik gyermekétől többet vár, azon többet igazgat, javítgat, mint másokon. Az írás is azt mondja: „Akit szeret az Úr, megdorgálja, megostoroz pedig mindent, akit fiává fogad” (Zsid 12,6). A Zsoltáríró is azt írja magáról: „Keményen megostorozott engem az Úr; de nem adott át engem a halálnak” (Zsolt 118,18). Azt is megtehetette volna velem, de szeretett... Ezért örvendeznie kell annak, nem pedig búslakodnia, akit az Úr hosszabb vagy rövidebb, nehezebb vagy könnyebb betegséggel dorgál, ostoroz...

Uram, boldogan vallom, hogy betegségem sohasem tekintetem büntetésednek, hanem csak próbádnak, Hozzád hívogató, drága üzenetednek, szereteted újabb megnyilatkozásának. Ha súlyosabb betegség látogat meg, adja kegyelmed, hogy azt is követed gyanánt fogadjam, nem ellenségemként. Az olyan sok betegen könyörülő és oly sok beteget meggyógyító, ezzel Néked dicsőséget adó Szent Fiadért hallgass meg kegyelme-sen! Ámen.

„Azért tőlem ne állj messze,
Szánj meg végre,
Én kegyelmes Istenem!
Segedelmeddel ne késsél,
Siess, jöjj el,
Én édes idvességem!”
(Énekeskönyv 38. é. 22. v.)

*

Csak a kipróbált kap koronát

Miután kiállta a próbát, elnyeri az élet koronáját. Jakab 1,12

A megpróbálás időbe telik. Rendszerint nem máról-holnapra megy végbe. Kivétel volt a lator az átokfán: nála csak néhány óráig tartott. Türelmesen kitartott kínjai között és az ellenség gúnyolódása ellenére is hitt. Még Jézus felkiáltása: „Én Istenem, miért

hagytál el engem?" - sem tévesztette meg. Jézus ígéretéhez tartotta magát: „Ma velem leszel a Paradicsomban.” Így nála néhány órán belül ment végbe mindaz, ami másoknál talán évekig is tarthat.

Ne halogasd a megtéréseidet, különben elszalasztod a megpróbáltatásra való lehetőséget. Néha a próba bűneink miatt hosszúra nyúlik. Ha mindjárt határozottak és bátrak lennénk, nem tennénk ki magunkat bizonyos új kísértéseknek, így azonban engedünk, elbukunk vagy csak fél győzelemmel végzünk. - Van olyan hívő keresztyén, aki bizonyos kedvenc bűne vagy gyengesége felett egész életében nem lesz úrrá. A kipróbáltság elmarad, de ezzel együtt a korona is. Az illető nem juthat teljességre, befejezetlenül megy át az örökkévalóságba. Egyeseknél egészen mély, súlyos az eset. Talán kapnak még kegyelmi időt a bűnbánatra, hogy újra megragadhassák a kegyelmet, de már nem jutnak igazán erőre és mélyebb megszentelődésre. Valami eltávozott tőlük, az Úrral való igazi gyengéd, bensőséges közösség nincs már meg. Ha fokozódik a próbatétel, nő a belső erő és annak a finom megérezése, hogy mi van az Úr tetszésére. Nő a bátorság, tudunk örvendezni a bajban és a sokféle kísértésben is. Először csak a lélek öröme ez. „A test kínlódik és vérzik” - mondta Luther szeretett Magdolna leányának halálakor (lásd Zsid 12,11).

A szenvedésre való készséggel nő a reménység öröme is. Az állhatatosság kipróbáltságot, a kipróbáltság pedig reménységet teremt (Rom 5, 4). Van okunk rá, hogy reménységünk a dicsőség felé irányuljon, akkor egyre jobban vonzódunk a menny felé. Honvágunk nő, mialatt itt lent sokféle próbán át meghalunk a múltó világ számára. A megpróbált keresztyént elvesztette a Sátán, már nem játszhatja nála a vádló szerepét. De soha ne legyünk magabiztosak, ne tartsuk lehetetlennek, hogy bűnbe eshetünk. Nem tudhatjuk, nem jön-e még egy olyan próba, amely minden eddiginél erősebb. Még Pál is szeme előtt tartotta a fenyegető veszélyt, hogy esetleg nem állja meg a próbát és elvesztetik. Csak aki mindvégig kitart, az győz!

*

Isten a mi vigaszunk

Mivel [Jézus] maga is kísértést szenvedett, tud segíteni azokon, akik kísértésbe esnek

Zsidók 2:18

Egyszer kamaszkoromban szerelmes voltam egy lányba. Bizonyára diákszerelem volt, de én nagyon komolyan vettem. Szívünkben jegyességre léptünk, bár még mindketten túl fiatalok voltunk. Azonban a lányt szíve kétfelé húzta, és úgy érezte, hogy az Úr egy másik fiatalemberhez vezet, aki egyik legjobb barátom volt, és aki akkor már tapasztalt

fiatal lelkészként dolgozott. Összetört a szívem és emlékszem, hogy elmentem egy lelkész barátomhoz, hogy segítséget kérjek tőle. Kikereste nekem a II. Korinthus 1:3, 4, 6-ot: „Áldott az Isten, a mi Urunk Jézus Krisztus Atyja, az irgalom Atyja és minden vigasztalás Istene, aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk másokat - minden nyomorúságban, azzal a vigasztalással, amellyel az Isten Vigasztal minket... ha vigasztaltatunk, az a ti vigasztala-sótokért van, amely erős ugyanazoknak a szenvedéseknek az elhordozására amelyeket mi is szenvedünk.”

Az apostolnak e szavaiból vigasztalást nyertem nehéz helyzetemben ugyanúgy, mint mások is. De még ennél többről van szó. Pál szavai új megvilágításba helyezik a szenvedést. Röviden kifejezve: nem csupán mi nyerünk vigasztalást a próbákban, hanem próbáink felővezhetnek bennünket arra, hogy másokat vigasztaljunk.

Tagadhatatlan tény, hogy rendszerint a legtöbbet szenvedők a legalkalmasabbak a szenvedők vigasztalására. Ismerek lelkészeket, akiknek a szolgálatát nagyon meggazdagította a szenvedés. Saját próbáik által megtanulták „átélni” a gyülekezetükben levők szenvedéséi. A saját életük tapasztalatai alapján bele tudják élni magukat s ugyanakkor együtt tudnak érezni mások nyomorúságaival.

Szenvedéseink lehetnek nagyon kemények, és nehezen elhordozhatók, de olyan leckét tanítanak nekünk, amely felruház és képessé tesz mások segítésére.

A szenvedés iránti magatartásunk nem lehet az, hogy „szorítsd össze a fogadat és bírd ki”, remélve, hogy a lehető leghamarabb elmúlik. Inkább az legyen a célunk, hogy a lehető legtöbbet megtanuljunk abból, aminek elhordozására elhívattunk, hogy Jézus Krisztushoz hasonlóan betölthessük a vigasztalás szolgálatát: Mivel maga is kísértést szenvedett, túd segíteni azokon, akik kísértésbe esnek” (Zsidók 2:18). A szenvedő vigasztalóvá és segítővé Válik az Úr szolgálatában!

Megemlítem, hogy az „elviselt” szenvedés által Isten az én csodálatos feleségemhez, Ruthhoz vezetett, akit Ő akart nekem adni.

November 10.

³⁵Nagyon korán, amikor még sötét volt, felkelt, és félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. ³⁶Simon és a vele levők azonban utánasiettek, ³⁷és amikor megtalálták, így szóltak hozzá: Mindenki téged keres. (Márk 1:35-37)

Jézus korán hajnalban felkelt és elment egy lakatlan helyre, hogy imádkozzon. A tanítványok nem veszik észre távozását. Reggel Simon és a többiek nem tudják, hogy Jézus hol van, hova ment, és azonnal elindulnak, hogy megkeressék Őt. Hosszas keresés után, amikor megtalálják, akkor szinte lélekszakadva mondják Jézusnak: „Mindenki téged keres.”

Simon Péternek ezek a szavai összecsengenek az evangéliumok sok más részletével. Azzal a megjegyzéssel, hogy Jézus, amikor megjelenik valahol, akkor hihetetlen gyorsasággal olyan hatalmas tömeg gyűlik össze, hogy nem lehet megközelíteni a házat, vagy a helyet, ahol Jézus tartózkodik. Mindenki Őt keresi! Amikor Jézus egyedül szeretne lenni tanítványaival, akkor hatalmas tömeg lepi meg őket és lehetetlenné teszi a csendet, a tanítványoknak a megpihenését. Mindenki Őt keresi!

Ez azt jelenti, hogy Jézus lénye, a szavai és tettei olyan mértékben vonzzák az embereket, hogy azok minden akadályt félretéve egyre nagyobb számmal mennek Jézushoz, egyre többen vannak Jézus körül.

Ez minden időben így van. Ha a gyülekezetekben, az istentiszteleteken csak néhány ember van, s azok is álmosan, unatkozva vannak együtt alkalomról alkalomra, akkor az azt jelenti, hogy ott közöttük Jézus jelenléte nem érzékelhető. Talán Jézus ott nincs is jelen! Nem hangzik az Ő szava, nem cselekszik semmit, ami a közösség tagjai számára látható, ami fontos lenne. Az ilyen helyre nem jönnek az emberek, sőt az idő múlásával egyre kevesebben maradnak ott. Nincs miért ott időzni!

Mit lehet ilyenkor tenni? Ugyanazt, amit Péter tett! El kell indulni és meg kell keresni Jézust és el kell neki mondani, hogy: Mindenki téged keres! Mindenki Téged szeretne hallani, látni!

Ez a Jézushoz menetel ma egy gyülekezetben akkor történik meg, ha a gyülekezet (akár ketten vagy hárman) imádkozva leborul Jézus előtt, elkezdik együtt hívni Jézust. Imádság által munkálkodnak azon, hogy megvalósuljon közöttük Jézus jelenléte. Bátoríthatja a közösséget az, hogy Jézus megígérte: Ha ketten vagy hárman együtt vagytok az én nevemben, egy akaraton vagytok az én nevemben, akkor én ott vagyok, ott leszek közöttetek!

A lelki ébredések minden időben ott történtek, ott kezdődtek el, ahol legalább ketten, vagy hárman elkezdtek komolyan imádkozni! Keresték Jézust, vágytak az Ő jelenlétére. Ebben az imádkozó közösségben azután az Igének, Jézus szavának kell megszólalni a beszélgetésekben, a szolgálatokban. Nem általában kell beszélgetni, hanem az Igét (Jézus élő szavát) kell megszólaltatni, valamilyen módon megszólalásra bírni. Amikor az Ige üzenete hangzik, akkor a jelenlévők szinte mindannyian átélnek Jézus személyes

vigasztalását, bátorítását, meghallják útmutatásait.

Harmadszor a közösség tagjainak az egymáshoz való viszonyulásában, ahogyan szolgálnak egymásnak, ahogyan szeretik egymás, ahogyan testvéri közösséggé formálódnak, ahogyan szolgálatba állnak, meg kell jelenni személyesen Jézusnak. Amikor Ő cselekedni kezd, akkor olyan dolgokat cselekszik, amiket a közösség sokszor csodaként fog átélni.

Ha ez az imádságban összeforrott közösség Jézus jelenlétét így tudja felmutatni, amikor Krisztus élő testtévé lesz, akkor bekövetkezik az a változás, amiről itt olvashatunk. Jönnek az emberek, egyre többen jönnek, keresik Jézust, részesülni akarnak az Ő szeretetében, hallani szeretnék az Ő szavát és látni akarják tetteit, sőt részesülni kívánnak az Ő hatalmas tetteiben, áldásaiban. A közösség ekkor már létszámban is növekedni fog, mert Jézus jelenléte hatalmas vonzóerővel hat, vonzó hatást gyakorol az emberekre. Azokban a közösségekben, ahol Jézus jelenléte nem észlelhető, ott csak a leépülés és a széthullás tapasztalható folyamatosan. Mindenki azt érzi, hogy értelmetlen a közösség puszta léte is, s hiábavaló minden tette, minden megmozdulása.

*

Botladozás nélkül járni

„Nem engedi, hogy lábad megtántorodjék...” (Zsolt 121,3).

Ha az Úr nem engedi meg, hogy megtántorodjunk, akkor sem ember, sem az ördög nem buktathat el bennünket. Hogy örvendeznének pedig, ha szégyenletes bukásba vihetnének minket, kimozdíthatnának a kegyelemből és eltemetnének, hogy még az emlékünknél se maradjon meg! Szívbeli gyönyörűséggel tennék mindezt, ha nem volna akadálya, de az Úr nem engedi. Ha pedig Ő mindezt nem engedi, akkor nekünk sem lesz részünk benne.

Az élet olyan, mint egy alpesi túra. A hegyi ösvényeken kapaszkodva szüntelen ki van téve az ember annak, hogy megbotlik. Ha igen magasba visz az út, a fej könnyen megszedül, és hamar megcsúszik a láb: egyes helyek csúszósak, mint a jég, máshol viszont a kőgörgöttegek olyan lazán fekszenek az úton, hogy az esést bizony nehéz elkerülni. Aki egész életében meg tud maradni a helyes úton, és botlás nélkül tud járni, annak minden oka megvan a hálaadásra. Amikor rejtett hasadékok és csapdák vesznek körül, a lábunk gyöngye, térdünk remeg és az ellenség igen ravasz, egyikünk sem tudna elesés nélkül megmaradni még egy óra hosszat sem, ha az Úr hűséges szeretete, amely „nem engedi, hogy a lábunk megtántorodjék”, nem venné szüntelenül körül.

Hogyha lábam megbotolna, Isten van velem,
és erős kezében fogja reszkető kezem.
Támogat e kéz, támogat e kéz:
hogyha lábam megbotolna, támogat e kéz.

*

A visszaesés nyomorúsága

**Eddig jól futottatok. Kicsoda akadályozott meg (tartott fel) titeket?
Galata5,7**

Sokan futnak ugyan, de csak egy lehet a győztes a versenyfutásban. Miért? Mert sokan rosszul futnak, ellankadnak, elbuknak. Vannak feltartóztató erők. Sokakat visszavon a világ; kacsingatnak feléje, megállnak és visszaneznek. „Emlékezzetek Lót feleségére!” Ő is kiindult az ítéletre megérett Sodomából és egy ideig együtt futott a többiekkel. De azután visszagondolt a házára és holmijára, amiktől nem szakadt el a szíve. Vágyódva nézett vissza, és sószoborrá lett.

Sok olyan keresztyén van, akik világias gondolkozásuk miatt hitben halottá válnak. Járják megszokott keresztyén útjukat, valójában azonban az Úrtól távolabb kerülnek. A keskeny, meredek út túlságosan nehéz nekik. Szeretnék kényelmesebbé, élvezetessé tenni azt. Másoknál pedig a bűn áll gátként az úton. A bűn ránk tapad, pontosabban: ólálkodik körülöttünk és utunkat állja (Zsid 12,1)- Fordítsunk hátat a bűnnek, különben akadályoz minket a futásban. Vannak, akik valami megterhelő befolyás alatt állnak, vagy bizonyos kedvenc bűnökkel nem akarnak szakítani, akkor pedig minden imádság és igehallgatás hiábavaló. Először ki kell takarítani mindent; egyetlen megtartott bűn is bukást okozhat. Ezért álljon el a hamisságtól mindenki, aki a Krisztus nevét vallja! Vessük el magunktól azt, ami nem való a mennybe. Néha hagyjuk, hogy a bánat megnehezítse a szívünket. Ha Jézusért szenvedni kell, sokan lekanyarodnak az útról, nem mennek tovább; olyanok, mint az időjárás.

Pál apostolt is a folyton őt érő sok kellemetlenség belefáradással kísértette, de ő erőért kiáltott ahhoz, aki idejében meg tudja erősíteni a megfáradtat. - A szenvedések mellett a gondok terhe is gátolhatja futásunkat, ha hagyjuk, hogy ránk nehezedjenek, ahelyett hogy ledobnánk őket. Túlságosan belemerülünk a munkánkba, hajszába kerülünk, és így az marad el, ami egyedül fontos. Elveszítjük a célt a szemünk elöl, és kárt szenvedünk. De a galatákat még egy veszély fenyegette: Engedték, hogy a tévtanítók megzavarják és letérítsék őket a kegyelem útjáról a törvény útjára. Félrevezették őket azzal, hogy ki kell egészíteni az isteni kegyelmet körülmetélkedéssel, napok ünneplésével és más törvényekkel. Nem a törvény megtartásával, hanem a kegyelem pályáján futva, hit által jutunk célba.

*

Akiket az Úr megsebez, be is kötöz

„Az Úr megsebez, de be is kötöz. " (Jób 5,18)

Jób könyve boldognak mondja azt, akit Isten megdorgál, ezért arra figyelmezteti nemcsak Jóbot, de minket is, hogy a Mindenható büntetését meg ne utáljuk. Indoklásul több dolgot hoz föl. Ezek közül a legelső az, Ő megsebez, de be is kötöz, összezúz, de kezei meg is gyógyítanak. Mennyei Atyánk jóságáról beszél ez. Ki ne tapasztalta volna már meg ennek igazságát? Kinek emlékezetében nem élnek az Úr által gyöngéd kézzel bekötözött és meggyógyított sebek? Aki velünk együtt már megtapasztalta ezt, az nem tehet mást, mint megköszöni az Úrnak, hogy megsebezte, mert ez újabb alkalmat adott Néki szeretetének megmutatására. Jézus is beszél arról, hogyan kötöz be minket, mikor kiküldi tizenkét tanítványát. A tisztátalan lelkek kiűzése mellett arra is fölhívja őket, hogy gyógyítsanak minden betegséget (Mt 10,1). Ebben a beszédében mondja, hogy „amit nektek a sötétben mondok, a világosságban mondjátok; és a mit fülbe sűgva hallotok, a háztetőkről hirdessétek" (27.). Valóban boldogság és áldás Istennek minden megsebzése!

Mennyei Atyánk, áldottak azok a sebek, amelyeket szent Kezed üt rajtunk. Te engem is megsebeztél, de meg is gyógyítottál gyöngéd atyai Keziddel. Levittél engem is a mélységbe és csodadolgokat mondtál ott nékem örökkévaló szeretetedről. Ezek a sebek eltéphetetlen szálakkal fűznek Hozzád és Egyszülött Fiadhoz. Erősítik belső emberem és Tieddé tesznek mindörökké, Aki értem is odaadtad Fiad a keresztre. Ámen.

„Amint vagyok, sok bűn alatt, De hallva hívó hangodat, Ki értem áldozád magad: Fogadj el, Jézusom!"
(Énekeskönyv 460. é. 1. v.)

*

Hol vannak isteneid?

Hol vannak isteneid, amelyeket csináltál?... segítsenek rajtad bajodban, ha tudnak! (Jer 2,28)

Az ember eredendően vallásos, imádni akar valamit vagy valakit. (Ezt használják ki a diktátorok.) Ha nem a valóban létező, élő Istent imádják, akkor készít magának isteneket. Ha nem imádják a Teremtőt, imádni fogja a teremtményeket (Rom 1). Bármilyen halvánnyá lehet, „Kit teremt magának / A boldogtalan" (Csokonai).

Bálvány az lesz, amitől valaki a boldogságát reméli, amire sok időt szán, ami mindennél fontosabb lesz neki, aminek alárendel más egyebet, amiért él. Lehet az egy

személy, aki körül forog, lehet önmaga is, lehet egy tárgy, de a munka, siker, pénz, szex - bármi.

Kevesen tudják, hogy minden olyan imádatot, amit valaki nem tudatosan Istennek ad, kisajátít az ördög, és a bálványtisztlők az ő befolyása alá kerülnek (IKor 10,20). Nem véletlenül kezdte Isten a tízparancsolatot így: „Ne legyen más istened rajtam kívül!” (2Móz 20,3)

Természetesen ezek az ember alkotta úgynevezett istenek nem léteznek, segíteni éppen úgy nem tudnak, mint ahogyan a kőből és fából készült bálványszobrok sem. Nagy öngólt rúg magának, aki olyantól vár segítséget, ami nem létezik.

Ezzel szemben Isten hall, lát, cselekszik, sőt szeret, és a benne bízók minden helyzetben és időben számíthatnak rá. Mivel minden hatalom az övé, neki minden lehetséges.

Hogyan lehet megismerni? Jézus Krisztus mutatta be őt nekünk. Aki Jézus személyét, tetteit, lelkületét megismeri, benne a mindenható Istennel találkozik.

Ezt tapasztalta meg Tamás tanítvány, aki nem hitte el, hogy Jézus feltámadt a halálból, de amikor találkozott vele, és látta a sebeit, így szólt: Én Uram, és én Istenem! - A bálványok nem, de az élő Isten tud segíteni rajtunk nyomorúságunkban.

*

Csiha Kálmán

Heidelbergi Káté

I. ÚRNAPJA

1. kérdés: Mi életedben és halálodban egyetlen egy vigasztalásod?

Felelet: Az, hogy mind testestől, mind lelkestől, mind élek, akár halok, nem önmagamé, hanem az én hűséges Uramnak és Megváltómnak, a Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok, aki az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett, engem a Sátán minden hatalmától megszabadított, és úgy megőriz, hogy az én mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le a fejemről; sőt inkább mindennek az én üdvösségemre kell szolgálnia; azért engem Szentlelkével

biztosít az örökélet felől, és szív szerint hajlandóvá és készvé tesz arra, hogy ezután őneki éljek.

Az embernek sokszor van vigasztalásra szüksége. Nem minden megy úgy, ahogyan szeretnénk. Sokszor nem sikerül valami. El szeretnénk menni egy szép alkalomra, és nem mehetünk el. Nem sikerül egy vizsga. Rosszindulatú emberek fenyegetnek. Anyagi gondjaink vannak. Megbetegszünk. Meghal valakink, akit szerettünk. Egyedül maradunk.

Sok vigasztalásra van szükségünk, és sok vigasztalás is van az életben. Például vigasztalás egy jó film, vigasztalás egy barátnak a látogatása, vigasztalás egy jó kiránduláson való részvétel, vigasztalás az, ha valakinek felemelik a fizetését, ha kap egy szép ruhát. Sok vigasztalás van. Itt azonban arról van szó, hogy mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod. Vagyis egy olyan vigasztalást keresünk, amely életünk minden helyzetében, és halálunk óráján is vigasztalás lesz. Vajon, ha valaki haldoklik és azt mondják neki, hogy a városban vetítenek egy jó filmet, az vigasztalás számára? Nem vigasztalás. Vagy ha azt mondják, hogy felemelik a fizetését jövő hónapban, vigasztalás ez akkor számára? Nem. Ha azt mondják, hogy szép ruhát vesznek neki a jövő héten, vigasztalás lesz neki? Nem lesz vigasztalás. Az emberi kicsi vigasztalások csak bizonyos határig érvényesek. A nagy vigasztalás mindig érvényes. Mi ez a nagy vigasztalás? Az, hogy akár élek, akár halok, testestől, lelkestől Jézus Krisztusé vagyok, vagyis egész életemben ő vigyáz reám. Nem vagyok sohasem egyedül, elkerülhetek akárhova, lemaradhatnak mellőlem mind a szeretteim, akkor is ő ott van, vigyáz reám. Ha egyszer eljön a halál, akkor is ott lesz, és az örökéletben is ott lesz, vigyáz reám, mert én az övé vagyok.

Én ezt a kérdést megtanultam akkor, amikor konfirmáltam, és úgy gondoltam, hogy értem, és értettem is. Vizsgáztam belőle, amikor felvételiztem a teológiára, később vizsgáztam belőle a teológián, aztán fiatal lelkipásztor koromban tanítottam a konfirmandusokat, és úgy gondoltam, hogy ezt a kérdést tökéletesen értem. De tudjátok, mikor értettem meg igazán? Amikor a kommunista diktatúra idején elfogtak, vattatni kezdtek, senki nem volt velem, teljesen egyedül voltam, és úgy éreztem: itt meg kell halni. Akkor jutott eszembe a Heidelbergi Káté első kérdése: Mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod? Az, hogy én a Jézus Krisztusé vagyok, testestől, lelkestől, életemben, halálomban. Akkor jutott ennek a nyomán eszembe, hogy velem nem az lesz, amitől én félek, velem nem az lesz, amit a rosszindulatú emberek akarnak, velem az lesz, amit Isten akar. Mert én az övé vagyok, és az ő hatalmából engem senki ki nem vehet. Azért tanuljátok jól meg ezt a kérdést és a Káté minden kérdését. Mert

sokszor úgy fogjátok gondolni, hogy értitek, és bizonyos fokig érteni is fogjátok. De az Isten Igéjében és a Heidelbergi Kátében (mert az az Isten Igéjére épül) sok drága kincs van elrejtve, amit csak életünk bizonyos idején és bizonyos események között értünk meg igazán. Ami akkor fog kinyílni a lelkünkben, amikor szükség lesz rá. Azért a Heidelbergi Káté térkép, de útravaló is, és aki megtanulja, szívébe zárja, lehet, hogy majd egyszer öt év múlva fogja megérteni, mi az Isten rá vonatkozó vigasztalása, és akkor fogja majd megköszönni Istennek, hogy megkapta a Kátén keresztül az ő üzenetét.

Mit jelent az, hogy én a Jézus Krisztusé vagyok? Azt, hogy Isten rendelt el erre az életre, és ezzel az élettel én egyszer neki kell hogy elszámoljak. Mit gondoltok, lehet-e valaki öngyilkos? Szabad-e öngyilkosnak lenni? Nem. Mert az életem nem az enyém, az életet nem én teremtettem. Kaptam Istentől. Jézus Krisztusé vagyok. Csak az ő akarata szerint mehetek el ebből a földi életből az örökéletbe. Ezért az Istenben hívő ember nem lesz öngyilkos, nem roppan össze, nem esik kétségbe. Nézzünk körül: hány ember van a világon, akinek, ha nem sikerül valami, pl. egy egyetemi felvételi vagy egy betegségből való gyógyulás vagy valami szép terve, akkor rögtön összeroppan, tönkremegy, esetleg öngyilkosságon gondolkodik. Ez azért van, mert elhagyatva érzi magát. Nincs lelki tartása, nincs reményége, nincs kire támaszkodnia, nincs meg ez az egyetlen vigasztalása. Nagy dolog az, hogy Jézus Krisztusé vagyok. Milyen szomorú sorsa van egy árva gyermeknek, aki azt sem tudja, hogy ki volt az édesapja vagy az édesanyja, és nincs senki hozzátartozója sem. Nagy dolog a világon tartozni valakihez. Nagy dolog lenni valakié. Nem tudom, ismeritek-e Adynak a versét:

Ezért minden: önkínzás, ének,
Szeretném, hogyha szeretnének,
S lennék valakié,
Lennék valakié.

Még Adynak is fáj, hogy nem tartozik szorosán valakihez. Az istenes verseiben az Istennel való találkozás örömét találjuk meg. Amikor Istenhez közel érkezett, boldog emberré vált. A hitetlen ember olyan, mint az árva gyermek: senkié. Az Istenben hívő ember, a Jézus Krisztusban hívő ember nem árva gyermek, hanem tudja, hogy reá valaki mindig vigyáz, őt valaki szereti, valakire mindig számíthat az életben. Mi is számíthatunk mindig Istenre. A hitetlenek árva gyermekek, az Istenben hívők: az Isten családjának tagjai. Az anyaszentegyház az Isten gyermekeinek a közössége, persze csak azok számára, akik valóban hisznek. A Heidelbergi Káté is a hívő ember

bizonyágtétele, hitvallása. Nem tudja mindenki elmondani, hogy a Jézus Krisztusé vagyok, csak aki szereti Istent, csak aki átadta szívét Jézus Krisztusnak. Azért a hitetlenek közül nem tudják sokan megérteni életünket és a Heidelbergi Kátét sem. Ezért nagy dolog az, hogyha nekünk megvan a lelki látásunk, és észre tudjuk venni Istent és az Úr Jézus Krisztust. Akkor nem vagyunk árva gyermekek.

A Káté azt mondja, hogy Jézus Krisztus az ő drága vérével minden bűnömért tökéletesen eleget tett. Erről fogunk még részletesebben beszélni. Hol tett eleget? A keresztfán. Vajon nincs olyan bűnünk, amiért nem elég az értünk való szenvedése? Úgy van írva a Szentírásban: „Nincs immár semmi kárhoztatása azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” (Róm. 8:1). Ha valamikor majd nagyon gyötörne benneteket egy bűn, s úgy éreznétek, hogy erre nincs bocsánat, mondjátok el az Úr Jézusnak, és ne felejtsetek el, hogy ő minden bűnünkért tökéletesen eleget tett. Aki benne hisz és megbánja bűneit, annak minden meg van bocsátva, ha szív szerint hozzá tért. Persze mondhatnánk azt, hogy akkor nyugodtan vétkezhetünk, mert Isten mindent megbocsát. Csakhogy aki igazán hisz Jézusban, az nem akar vétkezni, hanem harcol a bűnei ellen. Aki úgy gondolkozik, hogy nyugodtan vétkezhetem, mert úgyis minden meg van bocsátva, annak a vétke megmarad. De aki igazán megbánja a bűneit s nem akar többet vétkezni, az bocsánatot nyer.

Jézus engem a Sátán minden hatalmától megszabadított, mondja a Káté. Lehet, hogy találgattok sátánistákkal vagy olyan emberekkel, akik azt fogják mondani, hogy meg tudnak „csináltatni” benneteket, hogy hatalmuk van rajtatok. Ne felejtsetek el, hogy ha Jézus Krisztusban hisztek, a Sátán minden hatalmától meg vagytok szabadítva. Nem lehet úr felettetek a gonosz. Semmiféle bűbájossággal nem uralkodhatnak rajtatok. Ha valaki el akarja hitetni veletek ezeket a dolgokat, gondoljatok mindig arra, hogy ti a Jézus Krisztuséi vagytok, s akkor megszabadultok minden kísértéstől.

Úgy megőriz Jézus, hogy az én Mennyei Atyám akarata nélkül még csak egy hajszál sem eshetik le a fejemről. Vajon ez azt jelenti, Isten azzal foglalkozik, hogy hajunk szálait számolgatja? Nem. Ez egy kifejezés. Azt jelenti, hogy a legkisebb dolog sem történhet velem az ő tudta és akarata nélkül, sőt inkább mindennek az én üdvösségemre kell szolgálnia.

Mi az üdvösség? Emlékeztetek az előkészítő kérdésekre? Mit jelent üdvözülni? Üdvözülni azt jelenti: bejutni az örökéletbe. Mi az üdvösség? Az örökélet boldogsága, ami azonban már itt a földön megkezdődik. Az üdvösség szónak vannak társszavai. Ha

ezekre gondolunk, akkor jobban meg tudjuk érteni az üdvösség jelentését. Üdvösség, üdvözülni, üdv, üdülésszabadság, üdülés, felüdülés. Képzeltetek el egy szép kirándulást. Megérkezik az ember egy tó mellé, az erdőben énekelnek a madarak, tűz a napsugár, nyár, öröm, boldogság vesz körül, és felüdül a lelked. Ilyen az üdvösség is, lelki felüdülés, szép tiszta élet Isten közelében, amely nemcsak az örökéletben van, hanem már megkezdődik itt a földi életben is. Úgy folytatódik tovább a Káté: azért engem Szentlelkével biztosít az örökélet felől. Én nem tudom, ti gondolkodtatok-e már azon, hogy van-e élet a halál után. Most már tudományosan is feszegetik ezt a kérdést. Bizonyára ismerős már ez a kérdés: élet a halál után, a klinikai halálon átment emberek sötét alagút- és fényjelenség-látása s azok az izgalmas és nagy vonalakban egymással megegyező beszámolók, amelyek mind arról beszélnek, hogy a halál után folytatás következik. Lehet, hogy ti még kevésbé gondoltatok az örökéletre, mert még a földi élet elején vagytok, a földi élet dolgaival vagytok elfoglalva, de erre fel kell készülni mindenkinek, mert vagy a szeretteink mennek el hamarabb, vagy közülünk távozik valaki váratlanul, vagy mi megyünk el. Az életet és a halál idejét nem lehet előre tudnunk, de kell tudni, hogy hova jutunk a halál után. A Káté itt azt mondja: Szentlelkével biztosít az örökélet felől. Ez azt jelenti, hogy míg olvassuk a Bibliát, templomba járunk, egyszer csak elkezdjük érezni a lelkünkben, hogy csakugyan van örökélet. Bizonyosak leszünk benne, hogy Jézus Krisztus szeretett bennünket, azért jött le a földre. Meghalt értünk, megszerezte bűneink bocsánatát, feltámadott, hogy megmutassa, van örökélet, s megígérte, átvisz bennünket oda a halál után. Nem biztos, hogy ez a bizonyosság egyszerre születik meg az ember szívében. Lehet, hogy sok vitatkozás közben végiggondolod, hogy így van, vagy nem így van. De az a fontos, hogy tisztázd magadban lassan, s hogyha valami kérdésed van, akkor kérdezd meg a kátéórákon a lelkipásztort, hiszen a konfirmáció arra való, hogy benned sok kérdés tisztázódjon. Végül így fejeződik be az első fejelet: szív szerint hajlandóvá és késszé tesz arra, hogy ezután őneki éljek.

Szép kifejezés: szív szerint. Csak így érdemes élni. Ez olyan, mint a házasság. Vannak érdekházasságok, ahol nem szeretik egymást, nem szív szerint élnek együtt. S vannak házasságok, melyeket szerelemből kötöttek, és amelyekben a házastársak szeretik egymást. Lehet, szegényebbek, mint a másik házasságban lévők, de boldogok, mert szív szerint élnek együtt. Ilyen az Istenhez való kapcsolódás is. Akik templomba jönnek, azokat nem büntetik meg, ha nem jönnek. Nem kényszerítik, hogy templomba jöjjenek, sőt a kommunizmus idején még szemükre hányták, hogy templomba járnak, de mégis jöttek. Miért jöttek? Hozta őket a szívük. Szív szerint jöttek. Nem tudom, ti hogyan jártok kátéórára. Lehet, hogy küldtek benneteket, vagy ti akartatok jönni. Nem tudom, ezt ti kell, hogy magatokban eldöntsétek. De a kátéórák csak úgy lesznek szépek, ha szív szerint jöttök. A keresztyén élet is csak úgy lesz szép, ha szív szerint akartok Jézus Krisztus szerint élni. Kétféleképpen lehet konfirmálni. Lehet konfirmálni az eszünkkel, s lehet konfirmálni a szívünkkel. Mind a kettővel kell. Az eszünkkel is, mert

meg kell tanulni a kérdéseket, kell tudni a hitünket, értelmes emberekként el kell tudni mondani másoknak is, de ez nem elég. Szeretni is kell az Istent, szív szerint is konfirmálni kell. Isten segítsen meg benneteket, hogy szív szerint konfirmáljatok, hogy szív szerint legyetek itt minden órán.

Összefoglalás:

Én a Jézus Krisztusé vagyok, reám Isten vigyáz. Bűneimért Jézus szenvedett és a Sátán hatalmától megváltott. E földi élet után örökéletet ad nekem, és már itt a földön megsegít, hogy szív szerint őneki éljek.

2. kérdés: Hány dolgot kell tudnod, hogy e vigasztalással boldogul élhess és halhass?

Felelet: Hármat. Először, hogy milyen nagy az én bűnöm és nyomorúságom. Másodszor, hogy mi módon váltatom meg minden bűnömtől és nyomorúságomtól. Harmadszor, hogy milyen hálaadással tartozom Istennek e megváltásért.

Tehát három dolgot kell tudnom. Először: Hogy bűnös vagyok. Másodszor: Hogy Jézus Krisztus megváltott az én bűnömtől és nyomorúságomtól (tehát nem én váltom meg önmagam, hanem ő vált meg engem). Harmadszor: Hálás kell hogy legyek Istennek.

Ez a három dolog, hogy bűnös vagyok, hogy Jézus Krisztus megváltott, s én hálaból Isten szerint kell hogy éljek, olyan, mint egy háromlábú asztal. Ha az asztalnak az egyik lába hiányzik, akkor felborul. A keresztyén élet is ilyen: ha egyik ebből a háromból hiányzik, felborul. Lássuk meg, hogyan borul fel.

Ha nem tudom, hogy bűnös és nyomorult vagyok, akkor nagyképű, beképzelt ember lesz belőlem. Mindenkit megkritizálok, leszólok, magamat tökéletesnek képzelem. Olyan leszek, mint a farizeusok voltak az Újszövetségben. S az lesz a legnagyobb bűnöm, hogy képtelen vagyok meglátni: én is csakolyan bűnös vagyok, mint a többi ember.

Mi történik, ha nem tudom, hogy Jézus Krisztus megváltott minden bűnömtől és nyomorúságomtól? Ha csak a bűneimet látom, és azt, hogy nem tudok tökéletes lenni, akkor kétségbeesett ember leszek. Elvesztem a reménységemet, mert tudom, hogy

bűneimért büntetést érdemelek, s reszketve várom az Isten ítéletét. Elfelejtkezem arról, hogy Isten szeret, Jézus Krisztusban utánam jött és nekem megbocsát. Ezért nem leszek Isten szerinti ember, mert nem lesz a szívemben a Krisztus megváltásának az öröme. Szomorú, kétségbeesett ember leszek.

Mi történik, ha tudom azt, hogy bűnös vagyok és Jézus Krisztus megváltott, de nem tudom azt, hogy milyen hálaadással tartozom Istennek ezért a megváltásért? Akkor arra gondolok, hogy bűnös vagyok, de Isten Jézus Krisztusért megbocsát, s ezért nyugodtan megint vétkezem. Újra bocsánatot kérek és újra vétkezem, mert megbocsát Isten, s így komolytalanná teszem egész keresztyén életemet, s a végén már nem is bocsát meg Isten, mert ő csak azoknak bocsát meg, akik harcolnak a bűneik ellen, és akiknek szívében látja az őszinteséget, a bűn elleni harcot s az Isten iránti hálát.

Ismertem egy embert, aki nagy keresztyénnek tartotta magát, csak éppen megcsalta a feleségét. Aztán megbánta. Sírva bánta meg. Bocsánatot kért Istentől és a feleségétől, s miután nagyon boldogan úgy érezte, hogy mindkettőtől megkapta a bocsánatot, a következő héten megint megcsalta a feleségét, és ez így ment tovább. Így nem lehet. Isten teljes bűnbocsánatot ad nekünk, de bűneinkből teljes megtérést is kér tőlünk.

Vigyázzatok azért, hogy ez a három megmaradjon az életetekben. Ez a keresztyén élet háromlábú asztala.

Bűnös vagyok. - Jézus Krisztusért bocsánat vár Istennél. - Teljes erőmmel úgy kell élnem, hogy megmutassam az Isten iránti hálámat.

Ha az egyik is hiányzik e hátról, fel fog borulni az életetek. Ezért a Káté első része az ember nyomorúságáról, második része az ember megváltásáról, a harmadik az ember háládatosságáról szól.

November 11.

„³⁵Nagyon korán, amikor még sötét volt, felkelt, és félrevonult egy lakatlan helyre, és ott imádkozott. ³⁶Simon és a vele levők azonban utánasiettek, ³⁷és amikor megtalálták, így szóltak hozzá: Mindenki téged keres. ³⁸Ő pedig ezt mondta nekik: Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem. ³⁹És elment Galilea-szerte a zsinagógáikba, hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket.” (Márk 1:35-39)

Kapernaumban és környékén gyorsan elterjedt a hír Jézus tevékenységéről, különösképpen az általa véghez vitt gyógyítási csodák miatt. Mindenki Őt keresi. Talán még sok beteg is szeretne meggyógyulni, akikhez Jézus híre most jutott csak el. Amikor a tanítványok szeretnék visszahívni Jézust a városba, akkor Jézus azt válaszolja nekik: „Menjünk máshova, a szomszédos helységekre, hogy ott is hirdessem az igét, mert ezért jöttem. ³⁹És elment Galilea-szerte a zsinagógáikba, hirdette az igét, és kiűzte az ördögöket.” (Márk 1:38-29)

A történet mindenképp előtt meggyőz bennünket arról, hogy Jézus minden beteget kész meggyógyítani. Az emberi szenvedést, a fájdalmat, az emberi megalázottságot nem tartja elfogadható állapotnak. Egy egy esetben azt állítja ugyan, hogy a betegség, vagy valamilyen nyomorúság arra való is lehet, hogy Isten megdicsőíttessen általa, esetleg az ember gondolkodását, személyiségét pozitívan formálja, de ezt igen kevés alkalommal mondja. Legtöbbször olyan állapotnak látja, amiből az embernek gyógyulni, szabadulni kell. Ezért nem utasít el senkit, aki segítséget kér tőle. Minden hozzá jövő, vagy hozzá hozott beteget meggyógyít.

Azt azonban érthetővé teszi mindenki számára, hogy a testi gyógyulás, vagy éppen a tisztátalan lelkektől való megszabadulás, megtisztulás még önmagában kevés. Az embernek arra van legnagyobb szüksége, hogy üdvösséget, Életet, örök életet nyerjen. A testi gyógyulás ugyanis csak a földi élet néhány évét, évtizedét teszi könnyebbé, üdvösséget nem ad. A csak testileg meggyógyult embernek egy napon szembe kell nézni az elmúlással, a halállal, és akkor kiderül a legnagyobb hiány.

Feltételezhető azonban az, hogy mindenki, akit Jézus meggyógyított, és a közeli hozzátartozói is, vagy akár a gyógyulás szemtanúi is, Jézus követőivé lettek, ha talán nem is azonnal, de később, amikor átgondolták az eseményeket. Hiszen a gyógyulás olyan erőteljes hatású esemény, hogy minden valószínűség szerint megtérésre, megújulásra is elsegítette azokat, akik valamilyen módon átérték. Ezt a változást az is jelzi, hogy csaknem minden történet végén ott van a megjegyzés arról, hogy a meggyógyult követi, vagy követni akarja Jézust.

Ez a történet azt is elmondja nekünk, hogy Jézus nem engedi, hogy valamilyen módon

korlátozzák a munkáját. Nem marad Kapernaumban, mert Ő az egész zsidósághoz érkezett meg, s nem csak a zsidósághoz, hanem az egész emberiséghez. Mindenütt meg szeretné mutatni Isten országának valóságát, erőinek csodálatos nagyságát. Ugyanakkor nem hajlandó arra sem, hogy csak betegek gyógyításával, megszállottak tisztításával mutassa meg ezeket az erőket. Sokféleképpen lesz látható szolgálatában az evangélium üzenete: Elérkezett, megjelent az Isten uralma ebben a világban!

Nekünk is szabad Őt segítségül hívni. Szabad kérni az Ő gyógyító hatalmának megnyilvánulásait. De minden esetben tudni kell, hogy Ő minden megkötöttségtől szabadon munkálkodik. Alázattal és hittel kell elfogadni az Ő akaratát.

*

Szabadok vagyunk, nem a bűn szolgái

„Hiszen a bűn nem fog uralkodni rajtatok, mert nem a törvény, hanem a kegyelem uralma alatt élték” (Róm 6,14).

A bűn uralomra tör: nem elégszik meg szerényebb hellyel, mint a szívünk trónjával. Olykor félünk, hogy legyőz minket, és ilyenkor az Úrhoz kiáltunk: „Ne engedd, hogy valami hamisság uralkodjék rajtam!” (Zsolt 119,133, Károli ford.) Erre kapjuk Isten vigasztaló válaszát: „A bűn nem fog uralkodni rajtatok”. Megtámadhat minket, meg is sebezhet, de soha nem fog uralomra jutni bennünk.

Ha a törvény alatt lennénk, bűneink ereje fokozódnék, és a bűn végül eluralkodna rajtunk, mert a bűn büntetése éppen az, hogy az ember teljesen a bűn hatalmába kerül. Mivel azonban a kegyelem szövetségében élünk, ez önmagában elegendő biztosíték arra, hogy ne szakadhasunk el az élő Istentől. Isten nekünk kegyelmet ígért, amely által visszafordulunk tévelygéseinkből, megtisztulunk tisztátalanságainkból és megszabadulunk utálatos szokásaink láncaitól.

Ha rabszolgaként, keservesen kellene megdolgoznunk az örök életért, kétségbeesett kimerültséggel kidőlnénk és feladnánk a harcot, mint a pusztában vándorló nép, amikor visszavágyott az egyiptomi fogságba (2Móz 16,3). Mivel azonban az Úr szabad gyermekei vagyunk, merítsünk bátorságot és vegyük fel a harcot minden romlottságunkkal és kísértésünkkel, abban a biztos tudatban, hogy a bűn soha többé nem hajthat uralma alá bennünket. Isten maga adja nekünk a győzelmet Krisztus Jézus által, akié a dicsőség örökkön örökké. Ámen.

*

Akarsz-e meggyógyulni?

Amikor látta Jézus, hogy ott fekszik..., megkérdezte tőle: „Akarsz-e meggyógyulni?” (Jn 5,6)

Jeruzsálemben a városfalon kívül volt egy gyógyforrás. Mivel időszakos forrás volt, építettek egy medencét, amibe felfogták a vizét. Ekörül sok beteg volt gyógyulást remélve. Egyikük már 38 éve feküdt ott, de segítség nélkül nem tudott bemenni a vízbe. Tőle kérdezte ezt egyszer Jézus: akarsz-e meggyógyulni?

Az ember nem válaszol, panaszkodik, kesereg, hogy nincs segítsége. Jézus csak ennyit mond neki: kelj fel és járj! És meggyógyult a beteg.

Találó kép: a fényes nagyváros mellett nyomorultak sokasága, akik megoldásra várnak. A látványos technikai haladás mellett súlyos problémák sokasága, amelyeket nem tudunk megoldani. Sokféle emberi erényünk, értékünk mellett sötét indulatok, emlékek, félelmek, bűnök sokasága a szívünkben, amelyektől nem tudunk szabadulni.

Ide jött el Jézus. Kérdése nagyon fontos, mert aki erre igennel válaszol, az elismerte, hogy beteg, nem tud magán segíteni, eddig más sem tudott, de ő nem mondott le arról, hogy meggyógyuljon. Talán még egy kis bizalom is van az igenben: ha te tudsz segíteni, tedd meg! Mi mit felelünk ma Jézus kérdésére?

Ez a beteg mellébeszél: nincs emberem, aki bevinne a vízbe. Már akarni sem tud? Vagy pedig csak ez az egyetlen lehetőség lebeg a szeme előtt. Jézusnak azonban számtalan lehetősége van. Végül a szavával, teremtő igéjével gyógyítja meg.

A betegtől csak egy kis mozdulatot kér, annyi bizalmat, hogy tegye meg, amit mond neki: kelj fel! De hiszen ez képtelenség! Ő mégis megteszi. - Értünk is mindent Jézus tett meg. Csak ezt a kicsi hitet várja: amit addig hallottál tőle, tedd meg! És aki addig teher volt, teherhordóvá válik.

*

„Amikor pedig Júdás, aki őt [Jézust] elárulta, látta, hogy elítélték, megbánta tettét, visszavitte a harminc ezüstöt... és ezt mondta: »Vétkeztem, mert ártatlan vért árultam el.« ...Erre ő a templomba hajítva az ezüstöket, eltávozott, ment és felakasztotta magát.”

Máté 27,3-5

Kétezer éve folyik a megoldhatatlan vita: mi vitte rá Júdást, hogy elárulja Mesterét? A legegyszerűbb felelet az, hogy a harminc ezüst. Nem valószínű. Aki három éven át kitartott Jézus mellett, lehetetlen, hogy számára az a pénz annyira fontos legyen. Lehet, hogy csalódott benne. Azt várta, hogy a végén mégis csak odaüt és királlyá teszi magát, őt pedig miniszterré, s mikor látta, hogy ebből nem lesz semmi, csalódottan szembefordult vele. Az is lehet, hogy így akarta kierőszakolni Jézus döntését. Ez indokolná az áruló csók merészségét. Bízott abban, hogy mikor Jézust el akarják fogni, Ő beveti isteni hatalmát, ellenáll, és mégiscsak király lesz belőle. Soha nem fogjuk megtudni. Egy biztos: hiába volt tanítvány, nem értette meg, nem fogadta el és nem bízott abban, amit Jézus tanított. Azt sem értette meg, hogy Jézus szeretete kész még ilyen nagy bűnt is megbocsátani. Bűnbánata is csak az akasztófaig vezette. Nagyon fontos tanulság. Hiába akarjuk emberi bölcselkedéssel magyarázni, enyhíteni, javítgatni a Jézus tanítását. Azt úgy kell elfogadni, ahogy meg van írva, különben előfordulhat, hogy a végén sem a hitünk, sem a bűnbánatunk nem segít rajtunk.

Uram, semmiképpen nem akarok se elárulni, se megtagadni. Tanítványod szeretnék lenni. De szeretek okoskodni. Szeretném, ha tanításod megegyezne az én gondolataimmal. Ha látom, hogy nem találnak, könnyebben igazítom a Te tanításodat az én értelmemhez, mint gondolataimat a Te tanításodhoz Tudom, sajnós így jött létre a világ és a történelem ezernyi szektája, eretneksége. Nem szeretnék tévedező lenni, Téged kívánlak követni. Segíts, Uram! Lelked világosítsa meg értelmemet, mert amit Te mondasz, mindig az marad gyakorlati, érvényesülő igazságnak. Talán a szenvedés kell ahhoz, hogy ez világosan megmutatkozzék. Ha szenvedés árán is, csak maradjon meg tisztán a hitem, és Tőled semmi el ne válasszon! Ámen.

*

Rejtett visszaesés

De az a panaszom ellened, hogy nincs meg már benned az első szeretet. Jelenések 2,4

Az Úr Jézus sok jót elismer az efezusi gyülekezettel kapcsolatban. Munkálkodnak az Úrért és kitartanak. Nem tűrik a gonoszt, azt kivetik maguk közül, fegyelmet gyakorolnak. Erkölcsi komolyság uralkodik köztük. A próbákban megálltak, leleplezték azokat a hithirdetőket, akik Jézus követeinek mondták magukat, de nem voltak azok. Végül még szenvedni is készek Jézusért, a nyomorúság sem téríti le őket a jó útról. Mégis egy súlyos, aggasztó „de” hangzik fel: „De az a panaszom ellened, hogy nincs már meg benned az első szeretet.”

Mi ez az első szeretet? Képzeld magad elé a Jeruzsálem! keresztyéneket! Szívük teli volt magasztalással. Nem tudtak betelni az Ige hallgatásával, buzgón imádkoztak, önzetlenül szerették testvéreiket úgyannyira, hogy minden vagyonuk közös volt. - Miként dicséri Pál a galaták első szeretetét? „Milyen boldogok voltatok! Ha lehetett volna, a szemeteket is kivájtátok és nekem adtátok volna." A legdrágábbat és legjobbat is készek voltak odaadni. - A macedóniai keresztyéneknél is láthatjuk, milyen az első szeretet. Sokat kellett szenvedniük, mégis túlradó volt az örömük. Szegények voltak, mégis bőségesen adakoztak (2Kor8,1-5).

Hogyan lanyhul meg az első szeretet? Az egyiknél a földi gondok, az evilági lelkiület fojtja el azt, a másikonál a gőg és a becsvágy. Efezusban, e kis-ázsiai anyagülekezetben ez utóbbi történhetett. Pál alapította, az első, a legnépesebb és legtekintélyesebb gyülekezet volt. Ez okozta vesztét. Titkos igények támadtak bennük, akár csak az először felfogadott szőlőmunkásokban (Mt 20,10-12). Ilyenkor elapad a szeretet, mert ez csak mély, belső alázatosságból fakad, mint a tékozló fiúnál vagy a bűnös asszonynál (Lk 15,11-21; 7,36). Az Úr Jézusnál nem a külső a döntő. Ő szeretet után kutat, de ott csak szokásokra talál. „Emlékezzél vissza, honnan estél ki!" Az első szeretet kihűlését az ember már észre sem veszi, de Jézus szemében az már bukás, csak ismételt bűnbánat tartja frissen. Efezusban nem az Úr Jézus, hanem a saját - bár az Isten országáért végzett - munkájuk állt első helyen. A szeretet először csak kicsit hidegül meg, aztán beáll a lanyhaság, végül a szellemi halál, akár Szárdiszban. „Térj meg, különben kimozdítom gyertyatartódat a helyéből!"

*

Betegségeinkkel figyelmeztetni akar minket Isten

„Hogyha nem vigyázol, elmegyek hozzád, mint a tolvaj, és nem tudod, mely órában megyek... " (Jel 3,3)

Isten figyelmeztetni is akar minket betegségeinkkel, hogy nagyon vigyázzunk. Ne fordítsuk el Tőle tekintetünket hosszabb időre, hogy halljuk, ha valamit akar nekünk mondani. Mindenre van időnk, csak sokszor Isten számára nincs. Mikor Isten megsokallja már, hogy hosszabb ideje elfordulunk Tőle és az Ő országa dolgaitól, megállít minket valami betegséggel. Ezek arra jók, hogy körülnézzünk elhanyagolt lelki világunkban és igyekezzünk rendet teremteni. Arra is jók, hogy Isten szavára is legyen végre időnk hallgatni. Egyik-másik betegségünk gyorsabb lefolyású, de vannak hosszabb tartamúak is. Az utóbbiak nagyon alkalmasak lelki „nagytakarításra". Ezt nemcsak lakásunkban, de lelkünkben sem hanyagolhatjuk el. Saját magunknak kell ezt elintéznünk, nem bízhatjuk másokra. Mindnyájunkhoz szól a sárdisi gyülekezet angyalához küldött üzenet: „Hogyha nem vigyázol, elmegyek

hozzád". Jobb vigyáznunk!

Jóságos Istenem, köszönöm, hogy igédben föl hívod arra is figyelmem, hogy legyen mindig elegendő időm üzeneteid meghallgatására. Hálával telik meg a szívem, hogy nem szoktam hosszabb időre megfeledkezni lelki dolgaimról, igéd is mindennapi táplálék számomra. Könyörgök, hogy Szentlelked ne engedje meglazulni lelki köteleim! Szakadjon fel az én ajkamról is az emmausi tanítványok marasztó szava: „Maradj velünk, mert immár.'beestvéledik!" Ámen.

„Maradj velem, mert mindjárt este van, Nő a sötét, ó el ne hagyj, Uram; Nincs senkim és a vigaszt nem lelem,
Gyámoltalannal, ó maradj velem." (Énekeskönyv 5ll.é. l.v.)

*

Krisztussal a viharban

Lekció: Róm 8,26-39 Alapige: Mk 4,35-41

Bűnvalló imádság

Isten! Felséges Úr! Ez az egész gyülekezet, benne mindnyájan egyen-egyen a föld poráig leborulva vallást teszünk arról, hogy mi méltatlan bűnösök vagyunk. Vétekben születünk, rosszra hajlunk, képtelenek vagyunk a magunk erejéből a jóra. Szent törvényed nap nap után általhágjuk, nem azt cselekedtük, amit parancsoltál, hanem azt, amit tiltottál. Megjelentetted, hogy Te vagy az Úr, és mi a tulajdonod vagyunk. Mi idegen istenek után szaladtunk és bálványokat imádtunk; megkövetelted, hogy a Tied legyünk, s mi ennek a világnak szolgálatába álltunk. Tudtuk, hogy az élet Tebenned van, és mi Téged elhagytunk, másutt kerestük az életet, és a halál volt a nyereségünk. Szánjuk és bánjuk, hogy megbántottunk. Hívogató szavad édessége megcsendül lelkünkben, s így szólunk magunkban: íme, felkelünk és elmegyünk Atyánkhoz! Jövünk feléd vétkesen, véresen, rongyosán, kopogtatunk kegyelmed ajtaján. Nem vagyunk méltók, hogy gyermekeidként fogadj. Csak irgalomért könyörgünk irgalomnak Atyja. Kiáltunk Tehozzád, könyörülj rajtunk mindnyájunkon az Úr Jézus Krisztusért. Ámen.

Igehirdetés előtti imádság

Hálát adunk neked mennyei Atyánk, hogy Te megszólítasz minket, és beszélsz hozzánk. Hálát adunk neked, a Te áldott Igédért, világteremtő erődért, amely elégséges a szívünk megvigasztalására és megbátorítására.

Hálát adunk, hogy hallgathatunk Téged, íme, itt van a Te néped megtérve és megtépve, hiányosan. Tebenned bízunk, beléd fogódzunk, hogy ne vess el, segíts, könnyörülj rajtunk. Világosíts meg, gyógyíts meg, emelj fel, adj életet nekünk. Szent Fiadért, a Jézus Krisztusért kérünk. Ámen.

Miért van ez a történet az evangéliumban? Kálvin János azzal magyarázza, hogy ez a történet Jézus csoda tételeinek koronája. Hatalmának kijelentése itt tündököl a legfelségesebben, mert már nem az emberi testtel, az emberi szívvel foglalkozik, hanem az ég és föld erőivel. Világi hatalmában jelent meg az emberek között. Mindenesetre azért van itt ez a történet, hogy ma itt nekünk, akik ezt hallgatjuk, drága tanítást, erőt, vigasztalást adjon három témakörben: mi a veszedelem Krisztus közelében; Krisztus és a veszedelem; Krisztussal a viharban.

Először is nézzük meg, mi a veszély? A veszély hozzátartozik az élethez. Élet nincs halál nélkül. A halál fogja gyűrűbe, alakítja ki, teszi egyénivé az életet. Az élethez szükséges a halál. A halál: élettényező. Ezáltal lesz az élet sürgős, fontos, elutasíthatatlan, egyszer s mindenkor. Az élethez hozzátartozik a halál kockázata. Azért igyekszik fenntartani magát az élet, mert van halál. Halál nélkül nincs élet.

Ehhez mi nagyon hozzászoktunk. Nem vesszük észre. Isten eszünkbe juttatja, néha összesűríti a veszedelmet, fenyegetőképpen reánk bocsátja és megmutatja nekünk, mi a veszély, amiben minden pillanatban élünk, de elfelejtkezünk komolyságáról. Egy-egy nagy elemi katasztrófa: egy vihar a szárazföldön vagy a tengeren, földrengés, egyszerre reánk szabadítja a békésnek látszó univerzum erőit, és a természet úgy rohan reánk, mintha ősi ellenségünk volna. Felszabadulnak a világtörténelem erői, háborúk söpörnek végig a világon - van már tapasztalatunk belőle -, és akkor minden élet - kollektive és egyszerre - fenyegetve van. Kiszámíthatatlan események törnek be életünkbe, amelyet a hitetlenség vagy a közömbösség véletlennek nevez, és egyszerre nagy szerencsétlenségek rontanak szét drága életeteket, s az ember kifosztva és összetörve áll meg.

Első tanítása az Igének az, hogy mindezek Isten rendeléséből jönnek. Ő a szerző oka azoknak. Az Ő terve, az Ő nevelő eszköze. Ismerj rá mindezekben az Isten mindenható atyai kezére, s először is áldva csókjald meg. Ő az, aki vezet, ahogy alapigénk is mondja, maga Jézus szól tanítványainak: „menjünk át a túlsó partra”.

Isten át akar vinni minket a túlsó partra, a múltó világból az örökkévaló világba. Közül van a próbatételekés a veszedelmek hullámverése: Ő rendelte, Ó jár velünk. Hogy pedig Ő ki, azt megmondta nekünk. Van tehát kiben bízunk, van kiben fogódznunk.

Feltesszük a másik kérdést: mit akar Isten ezzel a próbatétellel?

Először is azt, hogy megmutassa tökéletes gyengeségünket és tehetetlenségünket. Akár a természet, akár a világtörténelem, akár az élet váratlan fordulataival szemben az ember tehetetlenül áll. Akkor érzi meg milyen kevés, milyen kicsiny, milyen nyomorult az az ember, aki hajlandó magát istenné tenni és planétákat robbantani szét.

Másodszor: önismeretre vezet és alázatosságra, s ezzel együtt bűnbánatra. Mert az élet nagy veszedelmeit leginkább az emberi szívek bűnei okozzák. Önnön bűneinkből van fonva az az os tor, amellyel Isten minket megver. Bűnbánatot kell tartani az embernek!

Harmadszor: azért próbál, hogy megpróbálja hitünket. Azt a hitet, amellyel sokszor hivalkodunk. Nézzétek, két hajó ment a Galileai-tengeren. Egyikben Jézus volt, a másikban nem volt Jézus. Mi lett a másik hajóval, amelyben Jézus nem volt, az evangélistát nem érdekli. Hogy a hitetlen emberekkel, akik nem Jézussal járnak, mi történik veszedelemben, azzal a hívő embernek nem kell foglalkoznia. Azzal kell foglalkoznia: mi történik az ő csónakjával. Az ő csónakjában pedig az történik, hogy Jézus alszik a fejaljon. A tanítványok nem tudták, hogy Jézus test szerint alszik. Csupán emberségében alszik a fáradt, fiatal férfi. Örök istensége az Atya kebelében fogyhatatlanul vigyázó és hatalmas. Az alvó Jézus pedig kikapcsolódik a tanítványai közül. Nincs élő viszony közte és útítársai között, olyan, mintha nem volna. Úgy érzik, hogy nem segít rajtuk. Egy alvó Krisztus olyan, mintha nem volna, nem létező valaki volna. Nem ilyen alvó Istennel jár nagyon sok, magát hívőnek mondó ember? Meg lehet kérdezni egy gyülekezetben, istenfélő atyafiak között, vajon nem kapcsolódott ki életükből az élő Isten? Nem olyan-e, mintha aludnék, nem olyan-e, hogy te elfeledkeztél róla, s úgy viszed magaddal, mintha nem élne? Egy alvó Isten rád nézve egy nem létező Isten.

És a nem létező Isten a magára maradt és veszedelembé jutott embernek nem segítsége, s prédája lesz a nála hatalmasabb erőknél. Ezért volt a tanítványok között is roppant nagy a riadalom, amíg végre eszükbe jutott, hogy hiszen ott van velük Jézus. Szaladnak hozzá, hogy felkeltsék, felébresszék.

S most jön az evangéliumnak harmadik tanítása: a nagy ébredésről és ébresztésről.

A Galileai-tengeren a csónakban Jézus embersége szerint aludt. A Galileai-tengeren a csónakban Jézus istensége szerint nem aludt, mindenhatóságában ott volt az övéi között. Mire volt tehát szüksége? Hogy feléje forduljanak, ráébredjenek arra, hogy velük jár.

Ezt fejezi ki a történet: felébredtek az alvó Jézust. Rá kellett ébredniük, hogy Krisztusuk van. Ez a nagy ébredés! Ködben, áltudományban, hazugságban, tévelygésekben alszik a lélek. Rá kell ébrednie, hogy élő Krisztusa van! Mindenható Istene van, aki a Krisztusban az övé. A mindenható és teremtő Isten ég és föld Ura, íme, a galileai csónakban testbe öltözött ott van a kis csoport között. Micsoda fölséges csoda! Felülről leszállott, testet öltött, olyan lett, mint mi, beleült emberségünk csónakjába, s Ő mondja el nekünk, milyen Istenünk van, Ő közli velünk ennek az Istennek az erőit. Benne jelenik meg szeretete és mindenhatósága, meghal és hullatja vérét azért, hogy lássuk, mennyire szeret minket a lehajló Isten. Ahogy a lekióban olvastam: „aki az ő tulajdon Fiának nem kedvezett, hanem őt mindnyájunkért odaadta, mi módon ne ajándékozna vele együtt mindent minekünk”? A kereszt a gondviselés záloga, garanciája, mert a kereszt mutatja meg, hogy „O előbb szeretett”. Kibeszélhetetlenül szeretett, magának megszerzett, nagy árat adott érettünk. Hát akkor, hogy meri valaki azt gondolni, hogy minden bűne ellenére is nem drága a mindenható Istennek, hogy nem vigyáz reá, a vérén váltott örökségére, akit forróbb szeretettel szeret, mint amit emberi nyelven el lehet képzelni, csak a kereszt fényeivel lehet kifejezni. Hogyan gondolhatja el, hogy nem vigyáznak reá? Nincs ezer csoda körülöttünk? Erre kell felébredni, ebbe kell belefogódzni, a velünk utazó Krisztusra ráébredni.

S negyedszer. Mikor a nagy ébredés megtörtént, jött a nagy dorgálás. Krisztus megdorgálta a szeleket és a tengert: „hallgass, némulj el!” És a tenger elcsendesedett. Azután megdorgálta a tanítványokat: „Miért féltetek így, ti kicsinyhitűek? Hogy van, hogy nincsen hitetek?” Akkor azok nagy félelemmel e csoda látására megfélemlének.

Először is meglátjuk ebből, hogy minket is megdorgál, mint a tanítványait. Kétféle félelemről beszél az Úr. Az egyik: a hitetlen és istentelen félelem, amiért büntetést és feddést vesznek az apostolok is, A másik: a hívő félelem.

Az első félelem hitetlen azért, mert azt hiszi, hogy Isten nem erősebb, mint a világ minden hatalmassága. Van ebben a bizalmatlanságban valami lázadás, valami bálványimádás, megkisebbitése az Isten dicsőségének, mintha emberek volnának a világ urai és nem az élő Isten. Az ilyen hitetlen félelem nyugtalan, gyáva, saját bőrét féltő, rémképeket lát, menekül. Vallása is tulajdonképpen csak kabala, valami fétisimádás, nem az élő Úr előtt való hódolat. Miért féltetek így? Ez a hitetlen félelem, amit Krisztus megdorgált tanítványainál.

A másik félelem, ami eltöltötte a tanítványok szívét, amikor látták Krisztus dicsőséges nagyságát, hogy megdorgálja a szeleket és a tengert, és azok engednek neki. Ebben a félelemben boldog áhítat van, álmélkodás. A test reszket, az ideg lehet gyenge, de a lélek biztonságban szárnyal és a mindenható Isten kezére száll, mert látja csodatételeit. Krisztussal a viharban, azt jelenti: az a pillanat, amikor Istent a Jézus Krisztusban a leghatalmasabbnak látjuk.

És most azt kérdezem: vajon éppen ezekben a napokban, hetekben, nem láttuk-e Istent csodálatosan hatalmasnak? Hát nem csoda tételei között jártunk-e egyenként is, nemzetként is? Hát nem újul-e fel naponként százszor a sareptai özvegyasszony korsójának a csodája, az ötezer megelégtetése, nem újul-e meg százszor, hogy keze és szárnya hogyan takar, óv meg kisgyermekeket, öregeket, hősokeket, asszonyokat? Hát nem volt csoda, magyar csoda ez az egész új fürgeteg, a maga csodálatos lelki egységében, a maga hótisztaságában, a maga erkölcsi szabadságharcában, a maga hitével, ifjú, bizodalmas reménységével? Hát nem csoda-e a világgözcsemege alakulása? Ez a szegény, árva kis Magyarország, ez a megvetett és semmibe vett kicsiny ország, mikor érhetne volna el, hogy az egész világ lelkiismerete - hiszem, még azoké is, akik pillanatnyilag szembenállnak vele - mellette áll. Szegény kicsiny ország törekeny naszádodban a világtörténelem Szküllái és Kharüdiszei között, zúgó viharban kell átvinned egyetlen örökségedet, amelyet ma sem tudok másképpen kifejezni, mint úgy, ahogy már kifejeztem egyszer: a nagy szociális átalakulás, a forradalom vívmányainak megőrzése, hibáinak kijavítása, igazságtalanságainak jóvátétele. Ezt viszi át a túlsó part felé, a szabad boldog népek közé, a független, igazi, szociális Magyarország csábító és hívogató tájai felé.

Mi pedig mindnyájan, kezünket összefogva, hitünkkel belefogódzunk az Úr Jézus Krisztusba, és jöhet bármilyen vihar, hajónk előremegy. Krisztussal a viharban, annyit jelent, mint megérkezni, mint mindig otthon lenni.

Záróimádság

Örökkévaló Istenünk, mennyei édes Atyánk! Hálaadással köszönjük meg Neked, hogy szóltál mihozzánk. Megsimogattál, megfeddettél, megbíztattál és megáldottál. Legyen áldott a Te Igéd és a világteremtő erő, amely létrehozta a mennyet és a földet, és létrehozhatja a békességet a mi szívünkben és ebben a teremtett világban. Könyörgünk tehát lehozzad, hirdettessd a Te szent Igédet szerte a világon tisztán és akadálytalanul, hódítóan. Üzenj és újra üzenj, hogy szánj és szeretsz, hívogass és gyűjts, világíts és vezérelj! Szentlélek Úr Isten, töltsd be a szíveket, töltsd be a világot!

Könyörgünk örökkévaló Isten, hogy minket, városunkat, nemzetünket ezeken a megpróbáló napokon úgy vezess át, hogy mindenek javunkra szolgáljanak. Jobban

szeressünk Téged, tisztábban lássuk utunkat, boldogabban engedelmeskedjünk Neked.

Könyörgünk Hozzád örökkévaló Isten, hogy nagy történelmi kérdéseinkben légy bölcs és igaz bíró. Magunk és nemzetünk sorsát kezédbe tesszük, kezedből vesszük. Engedelmes és hívő gyermekeid vagyunk.

Könyörgünk Hozzád közel és távollevő szeretteinkért. Oltalmazd tűzhelyeinket, gyermekeinket, családunkat. Legyen elég a veszedelemből, a vérontásból, és viruljon a vér magvetéséből a boldog és békés jövőnk korszaka.

Könyörgünk Hozzád örökkévaló Istenünk, távoztass el szívünkben minden félelmet, gyűlöletet és haragot. Tölts meg szeretettel, tölts meg hittel, táplálj élő reménységgel. Mutasd meg nekünk, hogy mindenható Isten és szerető mennyei Atyánk vagy, aki azt, ami javunkra válik, meg tudod adni nekünk, és meg is adod, mert irgalmas Atya vagy.

Könyörgünk Hozzád a betegekért, a szenvedőkért, a sebesültekért. Gyógyítsd meg őket, állítsd helyre őket. Könyörgünk Hozzád azokért, akik drága életüket siratnak, vedd körül őket minden vigasztalásoddal, gyengéd atyai szeretettel vond a kebledre, és cselekedd meg, hogy áment mondjanak atyai szavadra.

Könyörgünk Hozzád örökkévaló Istenünk ezért a háborgó és megzavarodott világért: legyen Krisztus az Úr felette, aki megdorgálja a szeleket, parancsol a viharoknak, és a hullámozó tengert sima tükörré változtatja. Légy velünk életünk minden válsága, veszedelme, nyomorúsága, üldöztetése, szenvedése között, amíg kicsiny csónakunk ennek a földi világnak innenső partjáról általmegy életünk viharzó és mosolygó tengerén a túlsó partra, ahol Te vársz, s a mi Királyunk, az Úr Jézus Krisztus, a Te békességed. Légy velünk örökkévaló Istenünk, a mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében kérünk. Ámen.

Ravasz László, Kálvin tér, 1956. november 11.

November 12.

Ha akarod, megtisztíthatasz.

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatasz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult.⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte,⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak,

és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyosságul nekik! ⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1:40-45)

Az ószövetségi időkben és Jézus korában is a lepra egy gyakran előforduló, gyógyíthatatlan betegség volt. Azt gondolták erről a betegségről, hogy gyógyulása csak isteni beavatkozás csodája által lehetséges. Jézus korában egy ilyen ember gyógyulás messiási jel is lehetett! Azt, akinél felfedezték ezt a betegséget, kiűzték a településekről, elűzték onnan is ahol addig lakott. Nem volt szabad senkivel érintkeznie, feltűnő színű ruhát, általában sárga színűt, kellett viselnie és ha valaki közeledett hozzá, akkor azt figyelmeztetnie kellett: Ne közelíts hozzám, mert tisztátalan ember vagyok! Általában elhagyott sírokban, földbe vájt üregekben éltek ezek az emberek és a környéken lakók adományából, az általuk kihelyezett ételmaradékból tartották fenn magukat.

Egy ilyen számkivetett beteg ember közeledik Jézushoz a történet szerint. ....könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz." (40.v.) Ez a beteg ember mindenképp figyelmen kívül hagyja azt a szigorú előírást, miszerint ő nem közeledhetett egészséges emberekhez. Jézushoz megy és térdre borul előtte.

Annak, aki Jézus szabadító hatalmát szeretné megtapasztalni bármilyen gondjában, betegségében, nyomorúságában, mindenképp el kell jutni erre a bátorságra. Teljesen mindegy az, hogy mi a szabály, milyen szokások érvényesek az általános emberi felfogás szerint, mindegy, hogy ki mit szól, mi lesz a következménye, oda kell menni Jézushoz és a segítségét kell kérni. Ha valaki nem bátorodik fel erre, akkor Jézus segítségét nagy valószínűséggel nem fogja megtapasztalni.

Az embernek meg kell érteni, amit ez a leprás megértett. Jézusnak van hatalma arra, hogy segítsen. Jézus számára nincsen lehetetlen. Ő mindent megtehet. Még azt is megteheti, amiről a világ fiai, vagy éppen a keresztyének azt mondják, hogy az lehetetlen. Sok sok bibliai és egyéb történet bizonyítja azt, hogy Jézus Úr minden felett. Minden enged az Ő parancsának és minden felett uralkodik ebben a világban, minden az Ővé.

Ez a beteg ember valamilyen módon hallott Jézus gyógyításairól, tetteiről és ez bátorította fel arra, hogy elinduljon Jézus felé, figyelmen kívül hagyva minden előírást, szokást, véleményt.

De nem csak azt látta ez az ember, hogy Jézusnak rendkívüli hatalma van, hanem azt

is, hogy Jézus azért jött el hozzánk, emberekhez, hogy segítsen rajtunk.

Jézus nem azért jött, hogy szemünkre hányja a mi bűneinket, jól megkritizálja a mi életünknek sokféle hiányosságát, gyarlóságát. Ennek semmi értelme nem lenne. Ez nem segítene rajtunk. Ő pedig azért jött, hogy segítsen. Ha tanítása által olykor fény derül a mi életünk hiányosságaira, akkor annak csak az az értelme, hogy elindít, segít bennünket arra, hogy Tőle kérjünk segítséget. Nyilvánvaló, hogy az az ember, aki nem látja be a hibáit, az nem kér segítséget senkitől, annak nincsen szüksége Jézusra. Ha Jézus szembesít bennünket saját nyomorúságunkkal, akkor azt azért teszi, hogy segíthessen rajtunk. Ő valóban szeret minket.

Jézus még azt sem teszi, hogy valamilyen példát állít elénk életével, hogy megismerjük az igaz emberség mértékét. Ez sem lenne számunkra segítség! Ő felemelni akar, meggyógyítani, új életet akar nekünk ajándékozni. Ezért jött el hozzánk! Nem azt mondja, hogy: Kapaszkodj ki a bűnből. Légy hasonló hozzám! Ő felemelni, újjá szülni akar minket.

Isten szeretni akarja ezt a világot és minden embert. Akarja, hogy szeretete által egy új világ jöjjön létre, olyan világ, amely legyőzi ezt a romlott, bukott világot. Isten szeretete minden időben és minden dologban azt munkálja, hogy formálódjon és majd beteljesedjen az ígélet: „1És láttam új eget és új földet, mert az első ég és az első föld elmúlt, és a tenger sincs többé. Íme a régiek elmúltak, újjá lett minden! „ (Jel.21.1.)

Ennek a leprás embernek a bátorsága mellett felfedezhetjük az alázatát is. Nem követelődzik! Tudatában van annak, hogy Jézus úgy cselekszik, ahogyan akar. Nem adósunk, nincs kötelezve arra, hogy segítsen. Segíthet!

Ez az ember felismeri a kegyelem valóságát és ennek megfelelően közeledik Jézushoz. Ezt is mindenkinek tudni kell. Kéréseink csak úgy hangozhatnak fel, ahogy itt is felhangzik ennek az embernek a kérése: „Ha akarod, megtisztíthatsz.”

A kegyelem elfogadása és látása által az ember Jézus kezébe teszi le az ügyét. Bárhogy dönt Jézus, bármit cselekszik, az Isten szeretetének megvalósulása lesz. Ahogyan szép énekünkben is énekeljük: 1. Mind jó, amit Isten térszen, Szent az ő akaratja, Ő énvélem is úgy tégyen, Mint kedve néki tartja. Ő az Isten, Ki ínségben Az övéit megtart -ja, Hát légyen, mint akarja. Tudnunk kell mindig, ha néha nem is könnyű elfogadni: „Könyörülök, akin könyörülök, és irgalmazok, akinek irgalmazok.” 16Ezért tehát nem azé, aki akarja, sem nem azé, aki fut, hanem a könyörülő Istené.(Róm.9.15-16)... 28Azt pedig tudjuk, hogy akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál, azoknak, akiket örök elhatározása szerint elhívott. 29Mert akiket eleve kiválasztott,

azokat eleve el is rendelte, hogy hasonlókká legyenek Fia képéhez, hogy ő sok testvér között legyen elsőszülött. 30Akiokról pedig ezt eleve elrendelte, azokat el is hívta, és akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette. (Róm.8;28-30)

Isten Jézus Krisztusban azért hajolt le hozzánk, hogy segítsen, hogy felemeljen minket. Az Ő segítsége akkor adatik számunkra, ha kegyelmében bízva feltétel nélkül átadjuk magunkat neki, reá bízunk ügyünket.

*

Hogyan gyógyul, rendeződik az ember élete?

**Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utjaimat!
Példabeszédek 23;26.**

Nagyon sokan vannak, akik életük terheit, rendezetlenségeit folyamatosan görgetik maguk előtt, vagy vállukon hordozva roskadoznak a terhek alatt. Kétségbeesésükben időnként elmennek a templomba is talán, vagy felkeresik valamelyik lelkigondozót, hogy segítséget kérjenek tőle, de nem sok hasznuk lesz belőle. Persze vannak olyanok is sokan, akik más módon próbálják megoldani a problémáikat. Vannak, akik szüntelenül menekülnek, magyarázzák mindenkinek azt, hogy mennyire kibánt velük a sors, milyen kegyetlen az élet. S sokan az italt, a kábulatot választják, hogy ne érezzék a fájdalmat, amit a rájuk nehezedő teher, vagy életükben kialakul rendezetlen állapot okoz nekik.

Jézus nekünk, embereknek azt mondja: "Add nekem a szívedet, fiam, és tartsd szemed előtt utjaimat!" Ne bízz hazug ígéretekben, ne mentegesd magad, hanem engem fogadj be, add nekem a szívedet. Jézus, amikor ezt mondja, akkor arra figyelmeztet bennünket, hogy amíg ez nem történik meg, addig nincsen semmi remény a változásra, a gyógyulásra.

*

A megszentelt lelkek megelégednek

**„...népem pedig jóllakik javaimmal - így szól az ÚR"
(Jer 31,14).**

Figyeljünk a két birtokra: Az én népem az én javaimmal. Tehát azok laknak jól Isten javaival, akik az Ő népéhez tartoznak. Isten szereti őket, mert ők is szeretik Istent. Istenüknek nevezik Őt, Ő pedig népének hívja őket. Isten örömmel a magáénak vallja

népét, népe pedig örömmel vallja, hogy Istenhez tartozik. Kölcsönös boldogító kapcsolatot áll fenn Isten és népe között.

Ezek az emberek „jóllaknak”. Ez igen nagy dolog. Az emberek között nagyon kevés a megelégedett, bármilyen is a sorsuk. Mohók, sóvárák, és szüntelenül azt kiáltják: még többet! Csak a megszentelődött lélek megelégyült lélek. Akik megtérnek, megelégyülnek.

Nem csoda, ha Isten népe „jóllakik” az Úr „javaival”. Az Ő ajándéka jósága, amelybe nem keveredik semmiféle önzés. Ő korlátlanul ajándékozik, kárhóztatás nélkül irgalmaz, változatlanul szeret, fenntartás nélkül szívében hordoz. Ha Isten jósága nem elégít meg minket, akkor ugyan mi más lenne erre képes? Ha pedig még mindig zúgolódunk, bizonyára olyan kívánság van bennünk, amelyről Isten bölcsessége és szeretete tudja, hogy azt nem szabad teljesítenie.

Uram, én meg vagyok elégedve. Legyen áldott érte a Te neved!

*

Elizeus elhívása

Elizeus... elindult, követte Illést, és szolgálatába állt. (IKir 19,21)

Illés próféta szolgálata befejeződött, és Isten azt parancsolta neki, hogy hívja el utódául Elizeust. Ő éppen szántott, amikor erről értesült, de azonnal engedelmeskedett, s így Kr. e. 850 táján a bálványtisztelővé lett északi országrészben ő folytatta Illés munkáját.

Istennek szüksége van emberi eszközökre. Olyanokra, akik már ismerik őt, kapcsolatban vannak vele, hogy közvetítsenek közte és az őt még nem ismerő emberek közt. A próféta feladata az volt, hogy mondja el a népnek Isten üzenetét, és járjon közben Istennél a nép érdekében. Ma az új szövetség idején ez minden Jézusban hívő ember nagy lehetősége és feladata.

Erre a szolgálatra Isten hív el. Nem mi jelentkezünk, nem is személyes kiválóságunk alapján szemelnek ki, hanem Isten úgy dönt, hogy elhív. Jézus mondta: nem ti választottatok engem, hanem én választottalak ki titeket. Ő bárkit alkalmassá tud tenni.

Ahhoz, hogy valaki beálljon ilyen munkába, ott kell hagynia azt, amit addig végzett. Jézus tanítványai otthagyták a halászhálót, Elizeus a gazdaságát. Akik még

nem ismerik igazán Istent, félnek ettől, azt hiszik, hogy szegényebb lesz az életük, csupa lemondásból áll. Aki azonban bátran meglépi, úgy tapasztalja, sokkal többet kap.

Elizeus szolgálata kicsiben kezdődött. Isten kijáratja választottaival az alázat iskoláját. Aki hű a kévésen, arra bíz egyre többet. De az ő szolgálatában a legcsekélyebb feladat is kitüntetés.

Figyeljünk Isten hívására, vállaljuk örömmel a legkisebb szolgálatot is, és az ő szavára ne féljünk elengedni semmit, sokkal többet kapunk, mint gondoljuk.

*

„Félelemmel és rettegéssel munkáljátok üdvösségeteket, mert Isten az, aki munkálja bennetek mind az akarást, mind a cselekvést az ő tetszésének megfelelően.”
Filippi 2,12-13

Különös ige. Kemény ellentmondás feszül benne, a hit kettőssége. A hit örök kérdése: mi magunk kell, hogy megszerezzük az üdvösséget magunknak, vagy Isten adja kegyelemből, saját tetszése szerint. Azt várnánk, hogy Pál, ha erről beszél, tisztázza a kérdést. Ő pedig mind a két lehetőséget egyetlen mondatban úgy foglalja össze, hogy látszólag ellentmond önmagának. Nézzük a mondat első felét: „Félelemmel és rettegéssel kell munkálnunk üdvösségünket” - tehát tőlünk függ. Teljes felelősséggel kell úgy érnünk, hogy elnyerhessük. Mindennap megújuló félelemmel, nehogy olyant tegyünk, amivel elveszíthetnénk. Ez így világos. Nézzük a másik felét: Még az erre való akarást is Isten ébreszti bennünk. Tetszése szerint irányít. Ha Ő akarja, képesek vagyunk cselekedni, ha nem, még az akarás is kihal belőlünk. Hogy jobb legyen, Pál egy „mert” szóval köti össze a kettőt. Akkor találjuk meg a helyes utat, ha a mondat mindkét felét, a kettős igazságot együtt fogadjuk el. Nekünk éppen azért kell teljes, önként vállalt felelősséggel szolgálnunk Isten akaratát, mert még a gondolataink is az Ő hatalmában vannak. Ő rendelt a feladatra, Ő adta meg a hozzá való képességeinket, Ő adja meg a lehetőséget, Ő indít cselekvésre, az eredményt is Ő hozza létre. Ez az eleve elrendelés. Fogadjuk el, bízzuk rá magunkat, menet közben fogjuk megérteni annyi keresztyén vallomását: igen, így van, így igaz. Ez az Isten irányítása.

Uram, Téged szeretnélek követni. Te ültetted belém a nyugtalanságot, hogy nem elég jól végzem munkámat, hogy elhanyagolom szolgálodat. Közben örömmel hallom szavaidat, hogy egész életem a Te kezvedben van, mert szeretsz, vezetsz, békességet, nyugalmat adsz nekem. Add meg nekem is azt a kegyelmet, hogy egyben lássam életemet és munkámat. Hogy soha ne legyek megelégedve magammal, mert mindig tehetnék többet, jobbat, mégis bízzam rá magam áldó, irányító kezvedre, hogy Te úgymint végrehajtod általam rendelésedet! Ámen.

*

Isten meggyógyít minket, ha akar

„A beteget erősítem... ” (Ez 34,16)

Istennek teljes hatalma van nemcsak lelkünk, de testünk fölött is. Akit akar, meggyógyít: visszaadja testi egészségét. Jézust, mielőtt a születésétől fogva vak embert meggyógyítja, tanítványai megkérdeik: „ki vetkezett, ez-e vagy ennek szülei, hogy vakon született?” Azt feleli: „Sem ez nem vetkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai” (Jn 9,1-3). Ennek vakon születése is, meggyógyítása is Isten akaratából történt. Erre a gyógyításra hívó gyermekeit is fölhatalmazza Jézus (Jak 5,14-15). A betegséggel kapcsolatban feledhetetlen élményben volt egyszer részem. Egyik Szilveszter-éjszakai istentisztelet után ígéket húztunk. Ezt húztam: „A beteget erősítem”. Úgy tudtam, hogy nem vagyok beteg. Harmadfél hónap múlva súlyos, másfélórás operáción kellett átesnem. A mélyen fekvő sebbe nagy tampont kellett betenni. Ezt ki is kellett később venni. Orvosom jelezte, hogy a kivétel fájdalmas lesz. Mikor érdeklődtem, mikor jön már a fájdalmas rész? - jelezte, hogy a tampon kivétele közben csaknem elvéreztem. Mennyei Atyánk súlyos esetekben előre is megerősít minket.

Mennyei Atyám, a magam példájából is megtapasztaltam csodás kegyelmed, melyről előre értesítettél. Legyen érte áldott szent Neved! Tudom, hogy testünk-lelkünk a Tiéd és csodásán megsegíted a Benned bízókat. Könyörgök súlyosan beteg világunkért: gyógyítsd meg ezt is. Sok millió lélek könyörög Hozzád ezért. Számodra semmi sem lehetetlen! Krisztusért kérünk. Ámen.

„Mely nagy örömem és bizodalom vagyok nékem ebben: Hogy ígéreted, mint drága zálog, itt van én szívemben; Krisztus Jézusért engem meghallgatsz, tudom, kérésemben.” (Énekeskönyv 257. é. 6. v.)

*

Meddig haragszol Uram?

79. zsoltár

Amikor a vallási élet eszközei léleknélkülivé válnak, Isten átadja őket a pusztulásnak. A jeruzsálemi templom Isten gondolata volt, az Ő tervei szerint készült. Amikor felépült, Isten dicsősége töltötte be, és a belső eszközökön, az oltáron és a különböző felszerelési tárgyakon keresztül, nem beszélve a szentek szentéről, Isten sok

drága vigasztalást, kijelentést, lelki áldást közölt népével. Sok csodának voltak tanúi a templom falai. Sok vérrel szenteltettek meg a kegyszerek.

Ám egyszer mégis bekövetkezett a zsidó nép által sohasem hitt borzalom, hogy Isten a pogányok kezébe adta a templomot. Örökségébe pogányok léptek be, a szent templomot megfertőztették, Jeruzsálemet kőhalommá tették. Micsoda borzadály futott végig minden kegyes zsidónak a lelkén! Hogyan tehette ezt Isten?

A kegyesség sokszor esik abba a tévedésbe, hogy Istent bizonyos helyekhez, szertartásokhoz, kegyszerekhez köti. Pedig a szent helyek és a kegyszerek csak addig szentek, és addig állnak Isten oltalma alatt, amíg valóban az Ő lelki ajándékának a közlői. Amint megszűntek azzá lenni, lélek nélküli ceremóniává süllyednek, megméretés alá kerülnek, és Isten összetörheti, és örökre elvetheti azokat magától.

A szertartásos kegyességnek is lehetnek mártírjai. Vannak emberek, akik hősiességgel odaadták magukat egy-egy felekezetnek, felekezeti elgondolásnak, és készek akár halálba is menni érte. Ne tévesszen ez meg bennünket, mert ezek nem Isten országának a vértanúi. Ha valaki felekezeti meggyőződéséért, akár római katolikusságáért, akár protestánságáért, akár buddhizmusáért, vagy netalán a pogányságáért kész az életét is feláldozni, még nem jelenti azt, hogy mártíromsága által meggyőződése Isten szemében is megszentelődik.

A mártírok vére Isten szemében csak akkor szent, hogyha Krisztus testének a tagjaként ontatik ki. Az ilyen mártírok vérére tekint kegyelmesen és kedvesen az Isten. Az ilyen mártírok véréről mondható el, hogy betölteni hívtak, ami híja van a Krisztus szenvedésének.

Megbecsülésre méltó, ha valaki nagy vallási eszmék szolgálatában az életét is kész feláldozni. Ám sokkal nagyobb cselekedet Isten szemében, ha valaki egy pohár vizet nyújt a szomszédnak, Jézus nevében.

A halálnál és a vérontásnál is keservesebb csúfsággá és nevetség tárgyává lenni. Isten haragjának beteljesedését érzi magán ilyenkor az ember. A halál sokszor szabadítás volna az ítélet serpenyőjében hányódó szív számára. Ehelyett gyalázzattá, csúfsággá és nevetséggé válik az ember, általában éppen azok szemében, akik a legtöbbet gúnyolták azelőtt is a hitéért. Fájdalmas megméretése ez az emberi szívnek, Isten haragjának rettenetes megnyilvánulása ez. Ám éppen népe iránti féltő szeretetének a bizonyítéka az Ő lángoló haragja. Isten féltő szerelme gerjedezik, mint a tűz. Szeretetének a meghidegülését jelentené, ha hagyná népét a maga útján menni, ha nem törődne többé vele, és nem fenyítené meg bűnös útjaiért.

Ha olykor keserves, gyötrelmes is a fenyítés, fogadd bizodalommal Isten kezéből. Lásd meg, hogy az Ő szeretetének a jele ez is. Beszédes bizonyítéka annak, hogy még nem mondott le rólad, nem adott át a halálnak, a végleges romlásnak. Nem mondott le arról, hogy szent edényé formáljon az Ő dicsőséges mennyei temploma számára.

Amikor Istennek az O népével szembeni haragja fölenged, mindig népe elnyomói ellen fordul. Amikor Isten lerendezi perét az Ő népével, amelyet egy másik nép által megalázott, akkor mindig összetöri, megalázza „haragjának vesszejét”, az elnyomó népet. Haragja, amely féltő szerelemmel népét emésztette, szent ítélettel és rettenetes pusztítással fordul azok ellen, akik nem ismerik Őt, a népek ellen, amelyek nem hívják segítségül az Ő nevét.

Megdöbentő, hogy jóllehet az elnyomó nép Isten ítéletét hajtotta végre a választott népen, mégis azért sújt rájuk Isten büntetése, mert fel merték emelni kezüket Isten népe ellen. Kiontja haragját rájuk, „mert megemésztették Jákobot, és hajlékát elpusztították”. Hasonlóképpen, a kegyszerek és ceremóniák meggyalázása azért lehetséges, mert kikerültek Isten oltalma alól, mégis jaj annak, aki azokra kezét emel. A bűnbánat jele, amikor a megpróbáltatások kohójában apáink bűnéről emlékezünk. Az igazi bűnbánat azonban mégis abban mutatkozik meg, amikor saját vétkeinkre emlékezünk. Nagy dolog fölismerni, hogy „vétekben fogantattam, és bűnben melengetett engem az anyám”. Kiábrándító fölismerése a szívnek, hogy az élet, amit atyáimtól örököltem, hiábavaló, megfertőzött élet, de az Isten előtti igazi összetörettetéshez csak az a fölismerés vezet, amikor belátom, hogy az eredendő bűnt a saját magam által elkövetett bűnökkel gyarapítom. Amikor a szív idáig eljutott, akkor képes valódi bűnbánattal Isten elé roskadni, és bűneire bocsánatot kérni, az Ő nevéért.

Bűneinkre csak Jézus nevéért van bocsánat. Csak Jézus Krisztus nevében hihetjük, hogy megtartatunk. Egyébként nincs bűnbocsánat, nincs szabadítás.

Népének szabadítása által Isten önmagának szerez dicsőséget, annál is inkább, mert népének ellenségei az Urat illették gyalázattal. Ne essen senki abba a tévedésbe, hogy Isten minket akar megdicsőíteni. Ő önmagát akarja megdicsőíteni bennünk, saját nevének akar dicsőséget szerezni. Népe ellenségeit sem azért alázza meg, mert jogtalanságot cselekedtek velük. Nem nekünk akar igazságot szolgáltatni. Az ellenség, amely az Ő népe ellen támadt, sohasem csupán Isten népének az ellensége, hanem Istennek is, mert istentelen szíve indíttatásából, a sötétség hatalmának sarkalására cselekedett. Tulajdonképpen tehát az ő „lázádoval” szemben gerjed fel Isten haragja, hogy a sötétség lelkét megtörje, és visszaűzze oda, ahonnan való.

A bűn fogsága halálos. Csak Isten karja menthet ki onnan. Tévedés azt hinnünk, hogy

erőnkkel is kiszabadulhatunk. A fogságból, amelybe vettettünk, csak a vesztőhelyre és a kárhozatra juthatunk. A fogságból kiáltok könyörgése azonban eljut Istenhez, aki karja erejével meg tudja tartani a halál fiait. Csak az Ő karja által, az Ő szabadítása útján van megtartatás és élet.

A testi fenyítésnél és a fizikai büntetésnél sokkal elviselhetetlenebb az a büntetés, amellyel Isten fizet az Ő ellenségeinek „a keblében”: a lelkiismeret-furdalás ez. Erről mondja Isten Igéje, hogy „férgök el nem hal, és tűzők el nem aluszik”. Mintha állandóan égető tüzet hordoznának a szívükben, és gyötrő féreg marná a lelküket.

Isten „hétszeresen” fizet meg a gyalázatért, amellyel Őt illették. A pokol kínjában nem a fizikai tűz gyötrelme a legborzalmasabb, hanem a lelkifurdalás, a lelki kín és gyötrődés, amelynek a lelkek Isten büntetése- és fizetségeként alávetettek.

Haragjának elmúlta hálaéneket fakaszt az övéi ajkán. Míg ellenségeit a kín mardossa, addig az ő népe örömmel siet majd a sereggyűjtés nagy napjára. Kezükben pálmaággal, fehér ruhában állnak majd a Bárány és a királyi szék előtt, és kiáltanak nagy szóval: „Az idvesség a mi Istenünké, a ki a királyiszékben ül, és a Bárányé.”

Meddig haragszol, Uram? Addig, amíg leperli perünket. Addig, amíg kiolvasztja belőlünk a salakot, és minden ólmot; addig, amíg a megkövesedett külsőségek, ceremóniák halálos koporsóját leveri rólunk; amíg szétmállasztja a régi tömlőt, hogy új tömlőbe öntse a Lélek új borát, amely által megújít és megelevenít minket a szenvedések és gyötrelmek közepette. Csak addig tart irántunk való haragja, amíg haragja által megkorbácsolt szívünk a régi hűséggel és szeretettel fordul vissza hozzá, és kész minden egyebet kárnak és szemétnak ítélve, egyedül neki adni a dicsőséget.

November 13.

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult.⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte,⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyággul nekik!⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan

helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1:40-45)

Az első különös jelenség ebben a történetben az, hogy ez a beteg ember figyelmen kívül hagyja a szabályokat, nem törődik tettének következményeivel, felbátorodik arra, hogy Jézushoz fusson, Jézus elé boruljon és kérje a segítségét. Ilyen eset ritkán fordulhatott elő abban a korban.

A második különös jelenség pedig az, hogy Jézus megszántja ezt az embert és kinyújtja a kezét, megérinti, és így szól hozzá: Akarom, tisztulj meg!

Egy fertőző beteg esetében általában mindenki azért tartózkodik a közvetlen érintkezéstől, mert fennáll a fertőzés veszélye. Ha mégis szükséges az érintés, akkor előkerülnek a különféle fertőtlenítő szerek, a gumikesztyű, és életbe lépnek különféle biztonsági előírások. Jézus nem vett fel gumikesztyűt, nem használt fertőtlenítőszeret, hanem pusztán kézzel megérintette ezt a beteg embert.

Jézus tettének több fontos üzenete van, amit a tanítványoknak meg kell hallani, meg kell érteni.

Az első fontos üzenete ennek a mozdulatnak úgy fogalmazható meg, hogy Jézus nem fél attól, hogy ez az ember megfertőzi az érintés által, sokkal inkább tudja azt, hogy ez az ember akkor meggyógyul, amikor Ő megérinti.

Ez a jelenség sokféleképpen értelmezhető, hiszen a zsidó ember nem csak a leprást nem érintette meg, hanem a bűnösöktől, a pogányoktól is távol tartotta magát, sőt a pogányoknak, a bűnösöknek a használati tárgyait is undorral és félelemmel elutasította, hogy valamiképpen tisztátalanná ne váljon az érintés által. Sokféle formában ott van a félelem attól, hogy a másik megbetegít, tisztátalanná tesz, kellemetlen, kényelmetlen helyzetbe hoz. Jézus azonban pontosan fordítva gondolkodik. Azt látjuk, hogy tudatában van annak, hogy érintése gyógyító, megtisztító érintés. Tudatában van annak, hogy a leprást, bűnöst, pogányt meg kell érinteni, mert pontosan a bűnösöknek és a pogányoknak van szükségük az érintésre, hogy megtisztuljanak, meggyógyuljanak, új életre jussanak.

Jézus olyan tisztaságot, szentséget, életerőt hordozott magában, hogy nem Őrá hatott az emberi tisztátalanság, hanem Ő hatott az emberi tisztatlanságra.

Nem undorodott a leprától, nem undorodott az emberi életnek a sok elszomorító jelenségétől, hanem szeretettel és szánalommal kész volt megérinteni ezeket, hogy szentsége és tisztasága által tisztává váljanak, hogy az Őbenne lévő élet átáradjon ezekbe az emberekbe. És valóban látjuk, hogy Jézus érintése után a lepra azonnal

eltűnt.

Nekünk is valahogyan így kellene élni, Jézus példáját követve. Nem undorodni, nem elmenekülni kellene a beteg, problémás emberek közeléből, hanem bátran, hittel, azzal a tudattal közeledni hozzájuk, hogy a Krisztus bennünk lévő ereje, szeretete, szentsége, tisztasága az Ő életükben csodálatos változást vihet végbe. Ha bátran megérintjük őket, akkor meggyógyulnak. Megtisztulnak. Új életre támadnak.

Krisztus tanítványainak az élete ilyen módon aktív. Nem elfutnak a problémák láttán, hanem szembefordulnak minden bajjal, mert tudják, hogy Jézus hatalmat adott nekik a tisztátalan lelkek felett, a betegségek felett, erőt adott nekik arra, hogy a halál árnyékának völgyében az élet erőt hordozzák magukban, s sugározzák szét mindenkire, mindazokra, akik körülöttük élnek.

*

A mindig éber őrszem

„Bizony, nem szunnyad, nem alszik Izrael őrzője!” (Zsolt 121,4).

Az Úr „Izrael őriző -je”. Mindig ébren van, nem közelíthet hozzá sem a könnyű, sem a mély álmom. Szüntelenül vigyáz népének házára és szívére. Ez önmagában elég ok arra, hogy teljes békességben pihenjünk. Nagy Sándor mondta egyszer, hogy azért tud nyugodtan aludni, mert barátja, Parménió őrködik mellette. Mennyivel nyugodtabban aludhatunk mi, akikre Isten vigyáz.

A „bizony” szó megerősíti ezt az örvendetes igazságot. Figyeljünk hát fel rá, és tudjunk gond nélkül megpihenni. Jákob el tudott aludni, noha csupán egy kő volt a párnája. Isten azonban őrködött felette, sőt, áldást kapott álmában Jákob, és másnap hittel mondhatta: „az Úr van ezen a helyen” (IMóz 28,16). Mikor teljesen védtelenek vagyunk, az Úr maga tartja fölénk megóvó kezét.

Az Úr úgy őriz minket, ahogyan a gazdag a kincsét, a tábornok a határőrvárost, a testőr az uralkodóját. Semmi nem árthat azoknak, akik ilyen védelem alatt állnak. Hadd tegyem én is testemet, lelkemet, szellememet az Ő drága kezébe. Ő soha nem feledkezik meg rólunk, és nem szűnik meg gondoskodni rólunk. Hát nem érzed szüntelenül áldását?

Ó Uram, tarts meg engem, nehogy eltévelyedjem, elessem vagy elveszek. Tarts meg engem, hogy megtarthassam parancsolataidat. Szüntelen vigyázásod óvjon meg attól, hogy pihenésem restség legyen, alvásom pedig halálos álmom. Ámen.

*

Illés halála

Amikor az Úr fel akarta vinni Illést..., ezt mondta Elizeusnak: Maradj itt, mert engem Bételbe küldött az Úr. (2Kir 2,1-2)

Illés búcsúzik Elizeustól, készül meghalni. Mit jelentett ez neki?

„Az Úr magához vesz engem.” Hívó embernek ezt jelenti meghalni. Egyik otthonából hazamegy a másikba. Ismerős várja a túlsó parton, az az Isten, akivel már itt is együtt élt. Jézus is ezt mondta a benne hívőknek: elmegyek, helyet készítetek nektek, aztán majd magamhoz veszek titeket (Jn 14,1-3). A meghalás a hívőnek nem tragédia, nem megsemmisülés, nem ismeretlen szörny, hanem elköltözés az Úrhoz.

Illés mégis készül rá. Olyan szomorú, hogy igen sok embert teljesen készületlenül ér a halál. Még egy rövid utazásra is összekészíti mindenki azt, amire szüksége lesz. Hát még ha az egész család megy el egy időre, milyen csomagolás kíséri azt! Erre a nagy útra pedig sokan teljesen készületlenül indulnak. Sőt sokan azt sem tudják, hova fognak megérkezni. Ne legyünk ilyen felelőtlenek! Isten igéje segít nekünk idejében és megfelelően felkészülni.

Az megy az Úrhoz, amikor meghal, aki életében is vele járt. A Biblia írja: „Boldogok a halottak, akik az Úrban halnak meg” (Jel 14,13). Aki mindvégig követi Jézust, az érkezik meg oda, ahol ő van.

Illés egészen halála pillanatáig Isten küldetésében jár. Még az utolsó nap is oda megy, ahova az Úr küldi. De nagy ajándék így élni és így abbahagyni a munkát! Teljesen Istenre bízva azt, s annak a folytatását is. Ő nem izgul amiatt, hogy mit tesz majd Elizeus. Neki is Isten a gazdája, Elizeus is így végzi majd azt, ami a feladata lesz.

*

**Áldásunkra lehet a keserűség is
„Áldásul volt nékem a keserűség...” (Ézs 38,17/a)**

Ami keserűséggel tölti el most szívünket, lehet, hogy utóbb áldássá válik életünkben. Ézsaiás próféta elmondja, hogy Ezékiás király halátos betegségbe esett. Az Úr elküldte hozzá prófétáját. Az közölte vele az Úr üzenetét. „Rendeld el házat, mert meghalsz...” Ezékiás arccal a fal felé fordulva könyörgött az Úrnak, kegyelmét kérte, majd keservesen sírt. Az Úr ismét elküldte hozzá Ézsaiást. Tudtára adta, hogy napjaihoz még tizenöt esztendőöt adott. Azt is megígérte neki, hogy az asszíriai király kezéből is kiszabadítja őt és a várost. Mikor Ezékiás király betegségéből felgyógyult, feljegyzést készített betegségéről és csodálatos fölgyógyulásáról. Ebben azt írta:

„Íme, áldásul volt nékem a nagy keserűség, és Te szeretettel kivontad lelkemet a pusztulásnak verméből, mert hátad mögé vetted minden bűneimet!" Ha ilyesmi történnék velünk, mi is mondjuk Ezékiás királlyal: „Az Úr szabadított meg engemet; azért énekeljük énekimet éltünk minden napjaiban..."

Áldjuk és magasztaljuk szent Neved, hogy ilyen nagykegyelmű vagy hozzánk. Boldogan áldom én is szent Neved, hogy többször szabadított meg engem is a halál biztosnak hitt torkából. Add, Uram, hogy míg élek, sohase szűnjék meg Tefeléd szállani a hála szava szívemből! Adja kegyelmed, hogy fiaimnak, unokáimnak is hirdessem hűséged, csodálatos kegyelmed, mellyel hátad mögé vetted töredelmes szívű gyermeked bűneit. Egyszülöttedért hallgass meg! Ámen.

„Áldjad Őt, mert az Úr mindent oly szépen intézett! Sasszárnyon hordozott, vezérelt, bajodban védett. Nagy irgalmát Naponként tölti ki rád: Áldását mindenben érzed." (Énekeskönyv 264. é. 2. v.)

*

Óvás a képmutatástól

Óvakodjatok a farizeusok kovászatól, vagyis a képmutatástól.

Lukács 12, 1.

Az Úr egyik legkomolyabb intése volt ez, amit tanítványai szívére helyezett. Semmit sem vetett meg jobban, mint a képmutatást! Alapvető bűn ez az Ő szemében, aki maga az igazság. Jézusban nyoma sem volt a hamis látszatnak, Ő minden tekintetben teljesen tiszta és őszinte volt... „Hazugság nem találtatott a szájában." Ő rögtön meglátta a rejtett hazugságot, amely különösen a kegyesség köntösében jelentkezett. A képmutatás kiváltképpen a hívő ember kísértése. A világ úgyis képmutatónak bélyegzi őket, de nem ismeri fel, hogy ő maga is benne ül a képmutatásban, hiszen a világ aztán igazán a látszat és az alakoskodás birodalma! De a hívőket is átjárhatja ez a gonosz méreg, ha nem védekeznek ellene komolyan. Két oldalról is támadhat ránk a képmutatás.

Az istenfélő emberek körében az újjászületett hívők is szívesen felöltik a vallásosság palástját. Általában jobbnak mutatják magukat, mint amilyenek, ügyesen elrejtik óemberüket és annak gonosz hajlamait. Pál legszívesebben a gyengeségeivel dicsekedett. Mélységesen becsületes volt, semmi áron nem akarta, hogy valaki többre tartsa annál, mint aki valójában volt. A kegyes képmutatók külsőleg szelídnek látszanak, belül azonban ragadozó farkasok. Büszkén feszítenek, idegen tollakkal ékeskednek, beszédjük mesterkéltnak, másokat utánoznak. Merő hamisság és képmutató látszatélet!

A világgal való érintkezés közben másféleképpen jelentkezik a képmutatás veszélye. Van hívő, aki elrejtí azt a jót, amit a Szent Szellem munkált benne, a világhoz igazodik, hogy összeütközésbe ne kerüljön vele és a világ fiai ne üzzenek belőle gúnyt. Nem vallja be, hogy Jézus tanítványa. Elrejtí keresztyén mivoltát, együtt fut a világgal. Azonosul a világgal, nem akar 'maradinak' minősülni. Ki akarja kerülni a szégyent és az üldöztetést, szeretne a világban is érvényesülni és megbecsülésében részesülni. - A fenti Igében a képmutatásnak pontosan erre a fajtájára utal az Úr Jézus. Azt mondja tanítványainak: Álljatok elő azonnal és teljes mértékben! Ne titkoljátok el, hogy tanítványaim vagytok! Ez úgyis hiábavaló, mert a világ észreveszi, hogy hozzám tartoztok. Sokkal okosabb, ha mindjárt nyíltan kiálltok; akkor a világ is tudja, kikkel van dolga.

*

M.Basielea Schlink

AHOL A LÉLEK SZELE FÚJ

Lenyűgöző híreket hallunk Indonéziából;¹ eddig még soha nem észlelt lelki megújulás tapasztalható a „Háromezer sziget országában”: 1965 őszén megindult lelki ébredés van folyamatban, szigetek egész sora, indonéziaiak ezrei nyertek élő hitet Jézusban.

Egy év alatt - ahogyan ezt az egyik egyházi kerület értesítőjében olvassuk - 40 ezer pogányt és 40 ezer névleges keresztyént nyertek meg Jézus számára. Timor szigetnek ezen a területén lényegében megszűnt a pogányság. A kerület börtöne is majdnem kiürült. Amfoang körzetében - amely a sátán bástyája néven volt ismeretes -, ahol az egyház és az állam már 50 év óta eredménytelenül küzdött az iszákosság, a fekete mágia, a varázslás és a bálványimádás ellen, majdnem 10 000 ember szolgáltatotta be varázseszközeit, és hagyott fel okkult praktikáival.

Hogyan történhetett ilyen változás? Szemtanúk igazolják: „a Szentlélek fenséges erejétől omlottak le a sátán bástyái”. Isten Lelke elkezdett egyesekben munkálkodni. Egy hittől elszakadt parasztasszonynak az Úrtól jövő látomása volt, aminek hatására mély bűnbánatra jutott és visszatért Jézushoz. Ezt a lelki megtapasztalást követően égető késztetést érzett másokat is megmenteni a sötétség hatalmából. Az első evangélizáló csoportok ennek az egyszerű asszonynak a bizonyágtétele által

álltak elő. Egy fiatal keresztyénről, akit Isten vaksággal és bénasággal büntetett a titkos okkult praktikák felé való megalkuvása miatt, miután megvallotta azokat, Isten levette büntető kezét. Isten szentségének megtapasztalását a Gyülekezettel is meg kellett osztania. Isten Lelke az ő bizonyágtételét arra használta fel, hogy általa sokan bűnismeretre és bűnbánatra jussanak.

A Szentlélek kiáradása hatására sokan kíméletlen harcot kezdtek bűneikkel szemben, mentő szeretetet kaptak, és megbátorodtak a bizonyágtételre. Hamarosan 72 missziói csoport jött létre, akik az egész országban egymáshoz kapcsolódtak. Éppen két év múlva már 150 csoport - közel ezer ember - van mozgásban Jézusért. A többségük egyszerű rizstermelő paraszt, részint írástudatlan emberek, asszonyok is, akiknek a szívébe a Szentlélek nemcsak mentő szeretetet adott, hanem hogy hatalommal hirdessék az evangéliumot, amit megerősítő jelek is követtek.

A csoportok egész sorát ruházta fel az Úr a gyógyítás ajándékával, ezrek gyógyultak meg. Egy csoport munkáját - az úgynevezett Tűzcsoportét - olyan hatalommal erősítette meg a Szentlélek, hogy egyszerű bizonyágtételükre Isten mint megemésztő tűz nyilvánult meg, így mindazok, akik nem voltak hajlandók bűnös életükkel szakítani, szörnyű nyomorúságba jutottak.

Az evangélizáló csoportok hajtóereje az emberi lelkek megmeneküléséért való tusakodás volt. A Szentlélek áldozatos, mentő szeretetet adott a szívükbe, hogy ne találjanak nyugalmat addig, míg az elveszett bűnös kegyelmet nem nyer. Ma is a Szentlélek ereje az, amely a mentő szeretetet lánggra lobbantja, és amely kihozza az embert a mélységből, és győzelmes új élettel ajándékozza meg. Az az erő, amely mindenkor meg tudja az embert változtatni, hogy imádság és odaszánás által áldozatos szeretettel tudjon másoknak szolgálni, mindig a Szentlélektől jön.

Valamikor egy nép elfordult Istentől. Felkelt játszani, és az aranyborjúnak áldozott. Áron, akire Isten a főpapi méltóságot bízta, cinkos lett, a nép akaratával együtt sodródott. A bűn gyepelő nélkül, fékezhetetlenül ülte diadalát. Ezért lángolt fel Isten haragja. Isten ítélete erősen áll, mert „...a bűn gyalázatára van a népeknek” (Péld 14:34). Az égre kiáltó bűnt az ítélet követi.

Mégis, amikor Isten az aranyborjú imádsására kimondta az ő ítéletét, hogy a népnek el kell pusztulnia, történt valami: jött egy férfiú, aki tele volt áldozatos, mentő szeretettel a népe iránt. Ő, mint a Lélek erejével felkent imádkozó közbenjáró, ami megindította Isten szívét, annyira, hogy visszavonta ítéletre kinyújtott kezét. A népet megfenyítette, de nem semmisítette meg. Mózes volt ez az imádkozó, népének megmentője, az ő közbenjárásáért az ítélet súlyos fenyegetését Isten visszavonta

és adott kegyelmet még egyszer a népnek.

Ma is hasonló helyzetben élünk. Ismét ott táncol az ember az aranyborjú körül. Az Istentől való elszakadás idejét éljük. Istent halottnak kiáltották ki, és a bűnt felmagasztalják. Még keresztyén körökben is felhívják Isten parancsolatait, és így a bűnre bátorítanak.

A törvénytelenység elharapódzása a napjaink egyik ismertetőjele (Mt 24:12), a bűn kendőzetlen és gátlástalan, eddig soha nem tapasztalt mértékű szomorú következményeit eredményét láthatjuk, a riasztóan növekvő erőszakban, különösen is az erkölcstelenségben. A fiatalok bandákat alkotnak, és huligánokká válnak, az érzéki bűnök is megnövekednek, ítélet fenyegeti ma nemcsak népünket, hanem az egész világot. A földet eddig nem látott nagy megsemmisítés fenyegeti, olyan, amilyenre a vízözön óta nem volt példa: a tűzben való elpusztulás veszélye (2Pt 3:10).

Az atomfegyvereket elképesztő számban halmozták fel, és ez a mennyiség állandóan növekszik. Régen túllépték annak határát, amennyi elég arra, hogy a földön minden életet elpusztítsanak vele. Kína hidrogénbombája után India és Pakisztán is felrobbantotta kísérleti atombombáit, sokkal gyorsabban, mint ahogyan azt nyugati katonai szakértők számították. Emögött a gyűlölet szörnyű hatalma áll, s csak arra vár, hogy a világot háborúba sodorja. Kína szerint néhány százmillió ember halála nem sokat számít, hiszen saját országuk is túlnépesedett. A háború parázsló tüze, a világpolitika újabb és újabb krízisei azt mutatják, hogy egyre inkább közeledünk a világegés kirobbantásának idejéhez. A közel-keleti háborúk ezt világosan értésünkre adták.

Az atomháború fenyegető veszélyét nem lehet politikával elhárítani, mint azt némelyek gondolják. Mögötte Isten fenyegető ítélete áll a bűneiben élő, hitehagyott világ felett. Mi tudna késleltetni egy ilyen pusztulást, hogy még sok embert meg lehessen menteni? Csakis olyan emberek, amilyen Mózes is volt, akik az embervilágot nyomorúságba taszító, az Istent meggyalázó bűnt gyűlölik, mivel az az embert tönkreteszi és pusztulását vonja maga után. Ezért nem tudta Mózes közömbösen nézni, hogy népét, embertársait a bűn megrontsa, és pusztulásba vigye. Izzó haragjában, a Lélek erejével könnyörtelenül szembeszállt a bűnnel. A táborban azonban Isten ítélete napján elpusztult 3000 ember. Mózes azonban a Szentlélektől indítatva ott állt Isten előtt, szívében egyetlen egy vágy volt: menteni, menteni. Az Isten szeretettől izzó Lelke tette képessé arra, hogy tudja szeretni azt a népet, amelyik előbb még meg akarta kövezni őt. Annyira szerette népét, hogy önmagát ajánlja fel Istennek és kéri, hogy inkább őt törölje ki az élet könyvéből, csak népének kegyelmezen.

Az Újszövetségben ugyanezt látjuk. Pál apostol Szentlélekkel megtelve lángoló szeretettel ég az elveszett lelkekért. Hajlandó nevét kitöröltetni az Élet könyvéből, csak hogy népéből egyeseket megmentsen (Rom 9:3). Az Újszövetségben - az Ószövetséggel ellentétben - nemcsak egy vagy több kiemelkedő személyiség van, akiket a mentő szeretetnek ez a Lelke tölt be. Amióta Jézus a földre jött, és váltságáhalála és feltámadása után felment a Mennybe, a Gyülekezet minden egyes tagja erre a lélekmentő munkára kapott elhívást. A Lélek ígérete minden egyes tagra érvényes (Csel 2:39). Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvből láthatjuk, hogy a Szentlélek hogyan ruházta fel mennyei erővel a Gyülekezet egészét. Ezért történtek a hívők életében és életén keresztül hatalmas dolgok, csodák és jelek a Szentlélek ereje által. Épült Isten Gyülekezete, és emberek szabadultak meg a sötétség hatalmából.

Ez az igazság ma is érvényes. A Szentlélek az egész Gyülekezetben munkálkodni akar. De mit jelent ez a mai világhelyzetben, amikor a dolgok sokkal fenyegetőbbek, mint az első keresztyének idejében voltak? Jézus megváltott népe a Szentlélektől felhatalmazva valóban cselekvésre készíti-e Isten karját, mert a szeretet lelkétől megragadva hallja a világ halálhöngését? Betöltekezett-e a Gyülekezet Isten Szendéikével, Aki hatalmat ad a gonosz feltartóztatására bizonyos esetekben? Hol vannak Istennek olyan felkent szolgálói, akik a Leiektől indítatva életüket ajánlják fel hálaáldozatul, ahogy ezt Pál és Mózes tette, mert egész szívük szeretettől égett azért a célért, hogy legalább egyeseket megmentsenek?

Hol vannak azok az emberek, akiknek a szívében állandóan ez a szó cseng: menteni, menteni? A világ ezekben az utolsó időkben rájuk vár. Egyedül ők képesek a pusztulást feltartóztatni.

Mi mégis többnyire az alvókhoz vagyunk hasonlóak. A völgy csontokkal volt tele: „elszáradtak a mi csontjaink és elveszett a mi reménységünk; kivágattunk" (Ez 37:2-11). Mint akkor, úgy ma is csak egy segítségünk lehet: az, ha Isten Lelke megérint és átformál bennünket, „íme Én lelket adok belétek, hogy megéledjete" (Ez 37:5). Ha belekapaszkodunk ebbe az ígéretbe, ha elkezdünk könyörögni és imádkozni, akkor megtapasztaljuk a Szentlélek megelevenítő, életadó munkáját.

Soha nem volt ez a világ akkora veszedelemben, mint ma. Ezért kell nekünk tusakodnunk a Szentlélek kitöltéséért. Sokak lelki élete azért sekélyesedett el, mert megelégszenek a Jézussal való kapcsolattal, vagy legfeljebb a Jézussal és az Atyával való közösséggel. A Szentlélek erejét kevésbé vesszük komolyan, Vele való személyes kapcsolatunk még igen kezdetleges. Nélküle azonban hiányt szenved személyes és közösségi életünk. Valami nagyon fontos hiányzik az életünkől, ha nem kérjük Isten Szentlelkét, ha ajándékait nem vesszük figyelembe, ha nem tudja mindazt

megadni nekünk, amit az írás kijelentése szerint adni akar. Így történt a német Blumhardt Kristóf Jánosnál is, aki az emberi nyomorúság láttára jutott el a vészkiáltáshoz: „Könyörögjünk a Szentlélek újabb kitöltéséért és várjuk azt... Tudom, jönnie kell, ha azt akarjuk, hogy keresztyénységünk megváltozzon. Ez így nem mehet tovább, ilyen nyomorúságos módon. Az első idők kegyelmi ajándékainak és erejének vissza kell térnie... hiszem, Megváltónk arra vár, hogy imádkozzunk érte...”²

Ezekben a mai, az utolsó idők jeleit magában hordozó időkben imádkoznunk kell a Szentlélekért. Ezek a jelek magukba foglalják az egyre inkább elharapódzó törvényteleniséget (Mt 24:12), az atomháború veszélyét, amelyben megvan annak a lehetősége, hogy a Jelenések könyvének minden látomása valóság legyen. Az utolsó idők egy további jele az evangélium világméretű hirdetése (Mt 24:24).

A Gyülekezetnek ebben az egyre sötétedő, a végromlás felé rohanó világban kell megállnia a hitben. Most kell sokkal erősebb mértékben tapasztalnia a Szentlélek erejét és ajándékát, hogy felfegyverkezzen, és erőt nyerjen a sátáni és az antikrisztusi erők elleni harcra. Ezért van ígéretünk arra, hogy az utolsó időkben a Szentlélek különleges mértékben ki fog áradni. „És lesz az utolsó napokban, ezt mondja az Isten, kitöltők az én Lelkemből minden testre...” (Jóél 2:28; Csel 2:17). Ez az ígéret már akkor, az első Pünkösdkor csodálatosan valósággá vált, de utolsó beteljesedése a mostani, és ezt követő időkben esedékes.

Merészség lenne a Szentlélek különleges felkészítő munkája, felhatalmazása nélkül azt hinnünk, hogy utolsó időkben a félelmetes ördögi erőkkel, és a megtevesztés erejével önmagunkban képesek leszünk szembenézni. Ha a tanítványok megelégedtek volna „csupán” Jézussal és nem vártak volna Szentlélek kitöltésére, hogy felkészítse őket, akkor nem tudtak volna megállni győzelmesen a világ ellenállásával, hatalmasságaival és az üldözésekkel szemben. Sohasem történhetek volna meg Istennek azok a csodálatos cselekedetei, amikről az Apostolok Cselekedetei könyve beszél. Jézus tanítványai sem „mentek volna el a föld végső határáig, és lettek volna ott tanúi”. Ezért van szükségünk a Szentlélekre, ha a sátánnak ellen akarunk állni, ha minden szorongattatásban és üldöztetés közepette meg akarunk állni, és ha azt akarjuk, hogy mások is meghallhassák az örömhírt, üdvösségükre. Csak a Szentlélek segítségével tudunk szolgálni, a „Léleknek és erőnek a megmutatásával” (vő. IKor 2:4).

November 14.

Azonnal megtisztult!

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg!⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult.⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte,⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyságul nekik!⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1:40-45)

Jézus gyógyító hatalma által ez a beteg ember azonnal meggyógyult, a lepra teljesen eltűnt azonnal a testéről. Ezt láthatjuk Jézus minden beteggyógyítási csodájánál. Azonnal megtörténik a változás. A későbbi időkben is, sőt ma is, sokan tesznek bizonyosságot arról, hogy az imádságban kért gyógyulás pillanatok alatt megtörtént. Sokan arról vallanak, hogy érezték, hogy valami történik a testükben, s hamarosan kiderült, hogy nem más volt ez, mint a gyógyulás.

Ezeknél a történeteknél az a kérdés fogalmazódik meg bennünk, hogy: Miért nem történik meg minden esetben ez? Miért van az, hogy az őszintén elmondott imádságra nem érkezik válasz? A betegség nem tűnik el, sőt gyakran véghez viszi teljes romboló munkáját.

Meg kell vallanunk, hogy nem tudunk ezekre a kérdésekre pontosan válaszolni. Arra gondolunk sokszor, hogy Jézus döntése szabad döntés, és nekünk el kell fogadni azt. Máskor úgy látjuk, hogy a gyógyulás folyamata lassan, fokozatosan megy végbe, amit ki kell várni. Talán az orvosi, vagy egyéb beavatkozások is szerepet játszanak benne úgy, hogy a bizonytalan orvosi beavatkozás mégis hatni kezd, vagy éppen egy olyan gyógyszer, beavatkozás lehetősége adatik a beteg számára, amelyik segítséget jelent.

Úgy gondolom, hogy nem szabad feladni a reményt, hinni kell azt, hogy Jézusnak hatalma van arra, hogy egy pillanat alatt véghez vigye a változást, egy pillanat alatt meggyógyulhat a beteg. A betegség és mindenféle emberi nyomorúság, fájdalom Isten szándékával, akaratával ellentétes. Minden betegség, fájdalom, s a halál is a bűn következménye az ember életében. Ezért nem szabad feladni az imádságban felvett küzdelmet. Küzdeni kell, Jézust segítségül hívva, minden emberi nyomorúság megszüntetéséért.

Ebben a küzdelemben fontos tudni azt, hogy az imádkozónak Jézushoz kell menni, az Ővele megtalált élő kapcsolatban kell könyörögnie.

Ugyanakkor tudomásul kell venni azt is, hogy vannak olyan titkok, amiket mi nem látunk és ezért nem érthetjük meg az összefüggéseket. Jézus szeretetére és hűségére kell hagyatkozni, de mindig tudva azt, hogy Jézus földi élete során soha senkit nem utasított el, ha betegségével, fájdalmával hozzá ment, hanem mindig segített rajta. Mindig komolyan vizsgálat alá kell helyezni a közbenjáró szolgálatunkat, hátha ott van az akadály, ott van valami olyan gond, ami miatt az imádságaink nem hallgattatnak meg. El szabad fogadni azt a nézetet is, hogy a gyógyulásnak, a rendeződésnek nem mindig kell egyik pillanatról a másikra megtörténni. Van, amikor hosszú folyamatban, imádságos küzdelemben történik meg a változás. A Cselekedetek könyvében találhatunk olyan Igéket, amelyekben a gyülekezet imádságos küzdeleméről olvashatunk, amely hosszabb ideig tartott, de végül bekövetkezett a gyógyulás, a rendeződés.

Jézus mindenképpen küzdelemre bátorítja az övéit, arra biztatja őket, hogy ne adják fel a harcot, mert Jézus ezt mondja nekik: „Higgyetek Istenben! ²³Bizony mondom nektek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magad a tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az. ²⁴Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amit imádságokban kértek, megkapjátok, és megadatik nektek. ²⁵És amikor imádkoztok, bocsássatok meg annak, aki ellen valami panaszotok van, hogy mennyei Atyátok is megbocsássa nektek vétkeiteket. ²⁶Ha pedig ti nem bocsátotok meg, a ti mennyei Atyátok sem bocsátja meg a vétkeiteket.” (Márk 11 ;22-26) Másutt pedig így szól: „⁷Kérjétek, és adatik nektek, keressetek, és találtok, zörgessetek, és megnyitvatik nektek. ⁸Mert aki kér, mind kap, aki keres, talál, és a zörgetőnek megnyitvatik. „(Máté 7;7-8)

Fel barátim, drága Jézus zászlaja alatt,
Rajta bártan, megsegít és győzedelmet ad.
Bízzatok, mert Jézus eljön, Ő a fővezér,
Zengje ajkunk, hozzád esdünk: győzedelemért!

*

Az Ő nevében

„Amit csak kértek majd az én nevemben, azt megteszem...” (Jn 14,13).

Mi minden benne van ebben az ígéletben! Összes szükségletem, a kicsiny és nagy dolgok mind benne vannak ebben az „amit csak”-ban. Jöjj, én lelkem a kegyelem királyi széke elé, és halld meg az Úr szavát: „Nyisd ki a szádat, és én megtöltöm” (Zsolt 81,11).

Milyen bölcs ez az ígélet! Mindig Jézus Krisztus nevében kell kérnünk. Ez bátorít

minket, de egyben dicsőíti is Krisztus nevét. Mindig jogunk van arra, hogy Krisztus nevében kérjünk. Néha rejtve vannak számunkra jogaink, különösen azok, amelyek Istennel való kapcsolatunkat vagy kegyelmének megtapasztalását érintik. Ilyenkor azonban Jézus Krisztus neve éppen olyan hatalmas Isten trónja előtt, mint bármikor máskor, és nevére ekkor is teljes bizalommal hivatkozhatunk.

Milyen tanulságos ez az ígélet! Nem kérhetek mást, csak azt, amire Krisztus is ráütheti a pecsétjét. Ne merjem önző és akaratos kéréseim alá odatenni az Úr Jézus nevét. Csak azt kérhetem Jézus Krisztus nevében, amit Ő is kérne, ha az én helyemben volna. Nagy kiváltság, hogy úgy kérhetünk Jézus Krisztus nevében, mintha Ő maga tenné ezt. Iránta való szeretetünk soha nem engedheti meg, hogy olyan kérés alá tegyük az Ő nevét, amellyel ő nem érthet egyet.

Valóban csak olyan dolgokat kérek, amit az Úr Jézus jóváhagyhat? Kéréseim alá tehetem nyugodtan az Ő pecsétjét? Ha igen, akkor megkapom mindazt, amit az Atyától kérek.

*

Lélektől vezetettve

Jusson nekem a benned működő lélekből kétszeres rész! (2Kir 2,9)

Elizeus elkezdi szolgálatát, és Isten edzi a hitét. Eddig ő csak Illés szolgája volt. A nagy próféta végezte Istentől kapott feladatát. Most azonban neki közvetlenül Istennel van már kapcsolata, tőle kapja az utasítást, tőle kell várnia az erőt és bölcsességet is. Lesz-e hozzá hite?

Illés példájára ő is át akar kelni a Jordán folyón. Isten megmutatja hatalmát, a víz kettéválik. Bele mer lépni így a mederbe? Az ott levő prófétatanítványok nem mernek, csak a partról nézik. Isten szolgájának meg kell tanulnia akár életveszélyesen is rábízni magát hatalmas Urára, ha az ő küldetésében jár.

Illés azt mondta Elizeusnak közvetlenül távozása előtt: kérj, amit akarsz! Ő azt kérte, ami a fenti igénk. Az örökséget mindig úgy osztották el, hogy a legidősebb gyerek kétszer annyit kapott, mint a többi. Elizeus tehát többet kér Isten Lelkéből, mint amennyit egy átlaghívő kaphat. Miért? Mert látja feladata nagyságát, és érzi a maga kicsinységét. És nem magában bíz, hanem egyedül Isten Lelkének erejében. Az ilyen emberek tudnak jól szolgálni Istennek.

Persze Illés is tudja, hogy nem ő adja a lelket, azt csak Istentől lehet kapni, erre figyelmezteti is Elizeust.

Amikor Illés eltűnik előle, ő meggyászolja, de nincs kétségbeesve, a hívő ember józanságával éli át a veszteséget.

És mivel valóban Isten Lelke vezeti már, nem kezdi őt keresni, mint ezek a „tanítványok”, akik teljesen maguktól cselekedtek itt sok mindent. Isten szolgálja nem önállóan buzgólkodik, hanem mindig Urának engedelmeskedik. Akkor is, ha ezzel egyedül marad.

*

Hamis keresztyének

A befurakodott áltestvérek... csak azért férköztek be közénk, hogy kikémleljék szabadságunkat, amelyet a Krisztus Jézusban kaptunk.

Galata2,4

Már az első időkben is akadtak tévtanítók, akik testvérnek adták ki magukat, de nem voltak azok. Pál jobban szenvedett tőlük, mint Krisztus kimondott ellenségeitől. Voltak például zsidók, nem is kevesen, akik beléptek az Úr Jézus gyülekezetébe, azonban zsidó szertartásaikhoz továbbra is ragaszkodtak. A törvény alatt maradtak és gyanakodva figyelték azokat, akiknek életében érvényre jutott Jézus teljes szabadsága. Kémeek, leselkedők, hírhordók voltak, akik az elő hitű keresztyéneket ismét a szolgaság igájába akarták befogni.

Ma is vannak keresztyének, akik törvényeskedő módon súlyosan elítélnék mindenkit, aki pl. valamilyen alkoholos italt fogyaszt. Alacsonyabb rendű keresztyéneknek tartják azokat, mert a saját önmegtartóztatásukból (ami önmagában véve hasznos és áldott dolog) mindenki számára kötelező törvényt csinálnak. Az Isten országa azonban „nem evés és nem ivás”. Az ember nem azért válik Isten országának a polgárává, mert étel vagy ital dolgában így vagy úgy gondolkodik vagy cselekszik. A fődolog az „igazság, békesség és a Szent Szellemben való öröm”. A törvényeskedő emberek a mellékes dolgokra helyezik a hangsúlyt, így az ítélkezés bűnébe esnek és megzavarják az embereket. Hamis keresztyének az ilyenek, akik soha nem tértek meg alaposan, még nem mentek be a szoros kapun. Mert az egyetlen ajtó, amely a mennybe nyílik, Jézus Krisztus maga. Ők azonban „belopakodtak” (Jn 10,1.7), hogy zavart keltsenek. Pál apostol nem elhamarkodottan, hanem megfontoltan írta le a fenti mondatot. Szent méltatlankodás és nem testi keserűség hangzik belőle, az Úr ügyét mélyen és komolyan átérezte.

Vannak hívők, akik állítólag megtértek, de valójában csak zavaros dolgokat visznek be abba a keresztyén körbe, ahová csatlakoznak. Mindig voltak ilyen sajnálatraméltó

emberek, akiknek a megtérése felületes, kegyességük csupán látszat. Becsvágyó lényüket nem vetközték le, szerepelni akarnak, és embereket magukhoz láncolnak. Szeretetlen bírák és hamis lelkiületet terjesztenek. - Bárcsak felfedne előttünk Isten minden hamisságot, hogy se magunkat, se másokat meg ne csaljunk, és meg ne károsítsunk!

*

Hozzá tartozóink betegsége
„Ő hordozta a mi betegségünket... ” (Mt 8,17/b)

Ézsaiás próféta az Úr szolgájának helyettünk való szenvedéséről írva azt mondja: „betegséginket ő viselte, és fájdalmainkat hordozá” (Ézs 53,4). Mikor Jézus meggyógyítja Péter napát és sok más beteget, a híradáshoz Máté evangélista ezt teszi hozzá, „hogyan beteljesedjék, amit Ézsaiás próféta mondott, így szólván: Ő vette el a mi erőtlenségünket, és ő hordozta a mi betegségünket” (Mt 8,17). Amikor ugyanott azt olvassuk Jézusról: „és meggyógyít vala minden beteget”, hogyan hívnánk Őt a szívünkhöz legközelebb álló betegeinkhez: hitvestársunkhoz, gyermekeinkhez, szüléinkhez, testvéreinkhez és hogyan mondanék mi is Néki: „Akit szeretünk, íme, beteg...” Ha a beteg is Hozzá fordul és vágyik gyógyító kegyelme után, bizonyára meg is gyógyítja. Jézus számára nincs gyógyíthatatlan beteg: Ő a legnagyobb betegségből is kiszabadít mindenkit, aki hittel kéri Őt. Hitünknek nem szabad megrestülnie! Imádságunknak elmaradhatatlan része legyen a betegeinkért való buzgó esedezés. Hátha hamarosan a mi gyógyulásunkért kell majd hozzá esedezni?...

Megváltóm, Krisztusom, Te nemcsak bűneinket, de betegségeinket is hordoztad. Odaviszem Elődbe imádságaimban a szívemhez közelálló betegeket. Könyörgök gyógyulásukért, megerősödésükért. Adj betegeim szívébe töredelmes bűnbánatot elkövetett bűneikkel kapcsolatban, hogy minél hamarabb meggyógyíthassad őket és együtt magasztalhasunk irgalmasságodért! Ámen.

„Ha a halál árnyékában járnék is, De nem félnék még ő sötét völgyén is, Mert mindenütt te jelen vagy én velem, Vessződ és botod megvigasztal engem, És nekem az én ellenségim ellen Asztalt készítesz, eledelt adsz bőven.” (Énekeskönyv 23. é. 2. v.)

*

Eljött, akit megígérték

A tanítványok telve voltak fájdalommal és félelemmel, amikor Jézus testileg eltávozott közükből. A bizonytalanság is gyötörte őket, hogy hogyan állnak meg nélküle a fenyegetés, üldözés és gyűlölet közepette. Jézus azt mondta az övéinek: „Jobb nektek, hogy én elmegyek...” (Jn 16:7) Hogyan lehet az jó, hogy Jézus elmegy a tanítványai közül, akiknek a mindenük volt, akik teljesen rá voltak utalva? Lehet-e nagyobb veszteség, mint az, hogy Jézus elmegy közülük, akiknek Ő a mindenük volt? Jézus mégis azt mondja, hogy: „jó nektek, hogy én elmegyek tőletek!” Az jó nektek, hogy ez a veszteség ér benneteket! Azután elmondja azt is, miért jó ez. Elmondja, hogy valami nagy és csodálatos dolog fog történni, mikor elment, és ezt ezekkel a szavakkal erősíti meg: „Én az igazságot mondom nektek”.

Amikor Ő, az Istenség második személye elhagyja a földet, az Istenség harmadik személye, a Szentlélek eljön az övéihez, hogy bennük lakozzon. Ezt mondja Jézus: „Én kérem az Atyát és más Vigasztalót ad nektek...” (Jn 14:16). Helyette más valaki vigasztalja majd őket: a Szentlélek. A Vigasztaló görögül: „Parakletosz”. Ez két szó összevonásából áll. „Pára” körülvenni, mellette lenni és „kletosz”, valaki, akit hívtak. Az egész szó azt jelenti: valakit hívtak, hogy a másik mellé álljon - valakit istápolni és minden szükségében segíteni.

Eddig a tanítványok minden szükségükben Jézushoz fordulhattak. Ezután a Szentlélek végzi ezt a szolgálatot, Ő ad segítséget és tanácsot. Jóllehet sohasem voltak Jézus nélkül, mert Jézus a Szentlélek által állandóan velünk van, minden napon, hiszen a Szentháromság mindig a maga teljességében van jelen. A Szentlélek egyszerre Isten Lelke és Isten eszköze arra, hogy Isten megmutassa és meg is dicsőítse magát ebben a világban. A Szentlélek Jézus Krisztus Lelke és eszköze is, hogy uralmát ebben a világban megvalósítsa és Benne való hitet ébresszen. Mikor a Szentlélek hitben Jézushoz von, akkor az Isten gyermekeivé tesz bennünket, és hívja szívünkben ezt az imádságot fakasztja fel: Abba, Atyánk! (Rom 8:14-15).

Míg az Atya, a Fiú és a Szentlélek elválaszthatatlanul egyek, amelyben a Szentlélek a szeretet kötele, és egyben erő, mely az Atyától és a Fiútól származik, ugyanakkor Ő élő személy is, az Atyával és a Fiúval egyetemben, ahogy azt a Szentírás és egyházunk hitvallásai is vallják. Ez az Újtestamentumnak különösen azokon a helyein válik érthetővé, ahol a hívőknek a Szentlélekkel való kapcsolatáról van szó. Például azt olvassuk a Szentlélekről, hogy int, figyelmeztet bennünket. Amint az Atya hív és engedelmisségünket várja, amint az Úr Jézus a maga követésére szólít fel bennünket, éppúgy hív, int, és figyelmeztet minket maga a Szentlélek is, hogy engedjünk az Ő vezetésének. Ő az, Aki tanítja, a tanítványokat, és a korábban elhangzottakat eszükbe juttatja. (Jn. 14:26). Ő vezeti el őket a teljes igazságra (Jn

16:13). Ő az, Aki szívüket és lelkiismeretüket meggyőzi bűnös voltukról (Jn 16:8). Alkalmassá teszi őket, hogy bizonyoságot tegyenek az Úr Jézusról (Jn 15:26-27). Ő hív el a szolgálatra (Csel 13:2), Ő maga küld is el (Csel 8:29 és 13:4). Vigyáz reánk, és nem engedi, hogy akiket Ő hív és küld a szolgálatra, azok Isten tervével ellentétes dolgot vigyenek végbe (Csel 16:6-7). Amint a mi mennyei Atyánk és Jézus, a Fiú vezetnek, a Szentlélek is úgy irányítja lépteinket. Nagy megtiszteltetés a számunkra, hogy Átala lehet vezetést kapnunk, és engednünk is kell, hogy Ő vezessen minket (Gál 5:18 és Zsid 10:29).

Imádságainkban segítségünkre van (Rom 8:26) és fáradozik értünk, mint a Szentháromság harmadik személye. Személyesen bánik velünk, azért a hozzá való viszonyunk is személyes. Amint ellene állhatunk Istennek és Krisztusnak, éppen úgy a Szentléleknek is, amint István azt a népnek a szemére is veti (Csel 7:51). Megpróbálhatjuk becsapni is Őt, amint azt Anániás és Safira tette (Csel 5:3). Megkísérthetjük Őt (Csel 5:9), Isten Szentlelkét meg is szomoríthatjuk, amire figyelmeztet is bennünket az apostol: „Meg ne szomorítsátok a Szentlelket” (Ef 4:30). Sőt lehetséges meggyalázni, és káromolni is Őt (Mt 12:31 és Zsid 10:29).

A Szentlélek - a Szentháromság harmadik személye - telve van méltósággal, dicsőséggel, szentséggel és hatalommal, Aki kész megragadni, és eszközként használni is a hívőt. Tehát nem egy fluidum (Istenből kiáradó erő), amit az ember kénye-kedve szerint használhat, noha Istentől kapott ajándék is, és erő is a magasságból. Az ember ajándékként kapja, de a Szentlélek ura marad annak az embernek, aki kapja. Önmagát adó, mégis megmarad Isten akaratának a teljes szabadságában: „A Lélek fú, ahova akar” (Jn 3:8). A Szentléleknek, Isten harmadik személyének különleges tulajdonsága Isten akaratának a kinyilatkoztatása, amint azt IKor 12:1 I-ben is olvassuk: „De mindezt ugyanaz a Lélek munkálja és osztogatja mindenkinek külön-külön, amint akarja”.

Ezért a Szentlelket is imádni kell, amint azt a niceai hitvallás is mondja: „Hiszek a Szentlélekben, a megelevenítő Úrban, Aki az Atyától származik, Aki az Atyával és a Fiúval együtt imádandó és együtt dicsőítendő, Aki szólott a próféták által”.

Vezetést, elhívást, vigasztalást, az adott szolgálatra való képességet és erőt ad nekünk a Szentlélek Úr Isten. Kimondhatatlanul sokat köszönhetünk Neki, Aki megújítja értelmünket, a maga valóságában jelenti ki nekünk az Úr Jézus Krisztust, eszünkbe juttatja az Ő Igéjét, megadja nekünk, hogy mit szóljunk, figyelmeztet bennünket, óv a rossz úttól, vigasztal, szeret minket, és nagy dolgokat cselekszik velünk és általunk. Naponkénti hálával és imádsággal tartozunk Neki, mikor helyreállító szeretetével átsegít bennünket egy-egy napon, készítet és képessé tesz az imádkozásra, a könyörgésre, a hitre, az igazi szolgálatra.

Lenyűgöző az Úr Jézus felénk áradó szeretete és gondoskodása. Mikor elment erről a világról, az övéit nem hagyta árváknak, hanem elküldte hozzájuk a Szentlelket. A Szentlélek éppen olyan szeretettel és erővel tud a segítségünkre sietni, mint az apostoli időkben tette. Mindig mellettünk áll, mivel a szívünkben lakik. A Szentlélek közösségében összekapcsol bennünket, ahogy az írás is mondja (2Kor 13:13).

Milyen csodálatos vendég jön hozzánk a Szentlélek személyében! Milyen fenséges isteni személy Ő! Régi, kedves pünkösdi énekek, mint pl. a Whitsun dicséret mint kedves vendéget magasztalják és marasztalják. Csodálatos nevei vannak, Ő a bölcsességnek és az értelemnek a Lelke, tanácsnak és hatalomnak a Lelke (És 11:2). Ő az igazság Lelke (Jn 14:17), Ő a vigasztalás Leikeként jön hozzánk (Jn 14:26), Ő az élet Lelke (Rom 8:2), a szentség Lelke (Zsolt 51:11-13), a hit Lelke (2 Kor 4:3), az erőnek Lelke (2Tim 1:7), a kegyelem Lelke (Zsid 10:29), Aki az Isten szeretetének legdrágább kincseivel teli tárházat megnyitja számunkra. Ő, mint az Atya és a Fiú is, telve van dicsőséggel, ezért a dicsőségnek a Lelke (IPt 4:14), a kijelentésnek a Lelke (Ef 1:17) és a szeretet Lelke (2Tim 1:7).

A Szentlélek segítőként és útmutatóként jön hozzánk, megtermi bennünk a Lélek gyümölcseit, ajándékait osztogatja, amikre az élethez és a kegyességhez szükségünk van. Boldog az, aki Őt befogadja. Még egy földi látogató is, egy teremtmény, szeretetével és örömeivel teljesen át tudja formálni otthonunk légkörét, ahogy szükségünkben segít vagy tanácsol bennünket. De ennél sokkal, de sokkal nagyobb és hatékonyabb átformáltatásban van részünk, ha a legfontosabb látogató, a Szentlélek tér be hozzánk, mint az örömet, szeretetet, tanácsot, vigasztalást, a kegyelemet, az irgalomnak, és az életnek a Lelke. Látogatásának hatása abban mérhető le a legjobban, amilyen változáson a tanítványok mentek át, miután befogadták a Szentlelket.

Milyen fontos is az, hogy az Ő Szentháromságon belüli munkáját megismerjük! Valami módon már az Ótestamentumban is kijelentette magát a Szentháromság Isten. Ábrahámról azt olvassuk: ismerte Jézus napját (Jn 8:56). Krisztus a pusztában együtt vonult a néppel (IKor 10:4). A Zsoltárok könyve és a próféták is Róla beszéltek (Lk 24:44; Zsolt 22; És 53). De csak amikor eljött az idők teljessége, akkor érkezett Jézus valóságosan erre a földre, az Ő népéhez, az Övéihez, így van ez a Szentlélekkel is. Isten Lelke ott munkálkodott már az Ótestamentumban; a szent sátor építésekor az építőmunkások Isten Lelkével voltak telve (2Móz 31:3; 35:31).

Isten Lelke megnyugodott a 70 vénen a Sínai pusztájában is, és azok elkezdtek prófétáim (4Móz 11:25). Dávidon is megnyugodott az Isten Lelke a felkenetésekor (ISám 16:13), a próféták is megtapasztalták ezt, amint Ezékiel mondja: „És esek reám

az Úrnak Lelke..." (Ez 11:5). Jézus idejében is munkálkodott a Lélek. Simeon a Lélek indítására ment a templomba (Lk 2:17). A Szentlélek Jézusra is leszállt (Lk 3:22). Jézus a Lélek erejével űzte ki az ördögöt (Mt 12:28). Az újtestamentumi Gyülekezetben azonban csak Jézus mennybemenetele után jött el a Szentlélek teljes kitöltésének az ideje. Ekkor adományai teljes gazdagságát ajándékozta nekünk.

Jézus elmondja nekünk, hogy az Ő mennybemenetele és vissza-jövedele közötti idő az újtestamentumi Gyülekezet életében különösképpen is a Szentlélek ideje, és mi ebben az időben élünk. Jézus a Gyülekezetet erre az időszakra a Szentlélekre bízta. Kulcsfontosságú, hogy a Gyülekezet elfogadja ezt a tényt, és befogadja a Szentlelket, és a Szentlélekkel betöltekezve szolgálja Istent. Tehát lehetetlen, hogy Krisztus Egyháza ezt mondja: „Jézus az enyém, és ez nekem elég”. Fel kell ismernünk, hogy Jézus csak akkor a mienk, ha nyitottak vagyunk a Szentlélek munkájára. Az Úr Jézus, a megdicsőült Úr Gyülekezetét kimondottan a Szentléleknek adta örökségül. Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv bizonyítja, hogy ez igaz. A hatalmas missziói munka, az evangélium terjedése, az apostolok által végbevitt jelek és csodák, mindaz, ami a hívők sokaságával történt - a Szentlélek munkája volt. Az Ő hatása nyomán egy olyan Gyülekezet fejlődött, amely a Lélek adományával ajándékozott meg, melyek élő gyülekezeti életben testesültek meg.

November 15.

⁴⁰Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz. ⁴¹Jézus megszánta, kezét kinyújtva megérintette, és így szólt hozzá: Akarom, tisztulj meg! ⁴²És a lepra azonnal eltűnt róla, és megtisztult. ⁴³Jézus ráparancsolva azonnal elküldte, ⁴⁴és ezt mondta neki: Vigyázz, senkinek ne mondj semmit, hanem menj el, mutasd meg magad a papnak, és ajánld fel tisztulásodért mindazt, amit Mózes rendelt, bizonyosságul nekik! ⁴⁵Az pedig elment, és elkezdte mindenfelé hirdetni és híresztelni az esetet, úgyhogy Jézus nem mehetett többé nyíltan egyetlen városba sem, hanem kint, lakatlan helyeken tartózkodott, és odamentek hozzá mindenfelől. (Márk 1:40-45)

A leprától megszabadult, gyógyult embert Jézus elküldi a templomhoz, hogy mutassa meg magát a papoknak és a tisztulásért bemutatandó hálaáldozatot is végezze el. Legyen ez a gyógyulás egyik bizonyítéka annak, hogy Isten küldöttje, a Messiás érkezett meg Izráelhez.

Tudjuk, hogy a papság, a nép vezetői nem fogadták el ezeket a jelzéseket. Mindig

újabb és újabb bizonyítékokat kértek, mindig újabb jeleket vártak Jézustól. Ha már olyan vitathatatlan jeleket láthattak Jézus tettei által, amiket feltétlenül el kellett volna fogadni, akkor azt mondták, hogy Jézus biztosan a Sátán hatalmával cselekszik.

Egy idő után világosan látszott az, hogy semmiféle jel, semmiféle csoda nem elegendő ahhoz, hogy Jézust, mint Messiást elfogadják.

Ez a jelenség ma is felfedezhető. Istennek sok áldása árad azokra, akik Jézusban hisznek és ezek az áldások meggazdagítják a világ életét is. Az emberek legyintenek, nem fogadják el ezeket a jeleket. Megkérdőjelezik a hitben élt életet, értelmetlennek mondják, ostobaságnak tartják.

Amikor valahol Isten Lelkének ereje árad ki és különféle csodák történnek, emberek megtérnek, meggyógyulnak, szenvedélyek fogságából megszabadulnak, akkor azt mondják sokan: Ez nem igaz! Ez hazugság, a papok csalása! Biztosan összebeszéltek a gyógyultakkal, hogy hazudják azt, hogy meggyógyultak... Mások pedig azzal a megjegyzéssel hárítják el a hírt, hogy: Megint egy szekta! Mert mi sem egyszerűbb annál, mint szektának bélyegezni azt, ahol Isten munkálkodik.

Meg sokszor a hitben élő emberek is kétségbe vonják Krisztus munkáját, a Lélek erőhatásait.

Mindez azt mutatja, hogy az ellenség igen keményen próbálja tartani az állásait. Mindenképpen meg akarja akadályozni Jézus munkáját, az Ő dicsőségének felragyogását.

A hívő embereknek azonban mindenképpen meg kell vallani Jézus szabadítását, meg kell mutatni a megtisztult, meggyógyult életüket. Bizonyosságul nekik.

Egyszer majd, a végső ítéletnél mindenkinek számot kell adni arról, hogy miképpen ítélte meg a nyilvánvaló jeleket. Az ítélszék előtt senki nem mondhatja, hogy: Én nem tudtam! Isten szeretetének, kegyelmének munkái mindenki számára láthatóak. Kérdés, hogy ki hogyan viszonyul ezekhez a jelekhez!

De nem ez a legfontosabb, hanem az, hogy mindig vannak, akiknek szívét megérinti az, amit Jézus cselekszik. Meglátják és helyesen értelmezik a jeleket. Ezek az emberek Jézushoz térnek és leborulnak Őelőtte. Üdvösséget nyernek ez által. Ezért kell megvallani, megmutatni azt, hogy Jézus mit tett emberek életében, hogyan tisztított meg, szabadított meg, gyógyított meg embereket.

Határtalanul gazdag.

„Az én Istenem pedig be fogja tölteni minden szükségeteket az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban" (Fil. 4,19).

Pál Istene a mi Istenünk is, aki megelégtíti minden szükségünket. Pál ezt biztosra vette a filippiekkel kapcsolatban, és mi is biztosra vehetjük magunkra nézve. Isten megteszi ezt, mert Ő ilyen Isten: szeret és örömmel áld meg minket, és végül Ő dicsőül meg azáltal, hogy így cselekszik. Könyörülete, hatalma, szeretete és hűsége mind összefog, csak hogy mi ne lássunk szükségét.

Milyen mértékkel mér Urunk? „Az ő gazdagsága szerint dicsőséggel a Krisztus Jézusban." Az ő kegyelmének gazdagsága nagyon nagy, de vajon milyen nagy dicsőségének gazdagsága? Ki tudná ezt felmérni! Ilyen megmérhetetlen mértékkel tölti be Isten a mi szükségünk feneketlen mélységét. Krisztust teljességének befogadójává és közvetítőjévé teszi, hogy általa árássa reánk szeretetének minden gazdagságát.

E könyv szerzője jól ismeri az Úr szolgálatával járó megpróbáltatásokat. Hűségére sokszor válaszoltak haraggal, nagylelkű adakozók megfélemedeztek róla, de mindettől nem lett egy fillérrel sem szegényebb. Sőt, szüntelenül gazdagabb, mert bebizonyosodott az ígéret: „Isten be fogja tölteni minden szükségeteket." Az Úr gondoskodása biztosabb, mint bármely földi pénzforrás.

*

Nem süllyed el

...ő pedig levágott egy darab fát, és odadobta. A fejszevas ekkor úszni kezdett... és kivette. (2Kir 6,1-7)

Egy egészen hétköznapi történetről van itt szó, de sok lelki üzenettel. Elizeus próféta körül egy egyre bővülő tanítványi kör alakult ki. Abban a lelki sivatagban, amely akkor ott volt, ez oázisnak számított. Kinőtték a szálláshelyet, úgy akarták bővíteni, hogy kivágnak fákat. Olyan szegények voltak, hogy szerszámot is kölcsön kellett kérni. Munka közben az egyik fejsze beleesett a folyóba. Elizeus bedobott oda egy fadarabot, s Isten ereje felhozta a vasat a víz színére, ki lehetett venni.

Miért alakult ki ez az oázis a lelki sivatagban? Mert ott volt víz: Elizeuson keresztül Isten élő igéje hangzott, s ez vonzotta az embereket. Isten igéje mindig életet támaszt, és növekedést ad. Semmi mással nem érhető el, és nem pótolható az, amit Isten beszéde elvégez az emberek életében. Rajtam keresztül árad-e Isten éltető igéje? Bízunk az ige erejében!

Ez a kis gyülekezet nem mástól várt támogatást, hanem maga látott munkához, hogy bővítse épületét. Mindenki megfogta a szerszámot, és dolgozott. Menjünk, készítsünk, magunknak! - ez volt a jelszó. A lelki ébredések idején ez mindig így történt.

De Isten embere nélkül nem akartak elindulni. Mózes is ezt mondta az Úrnak: ha a te arcod nem jön velünk, ne vigyél ki innen! A hívó ember minden dolgát Istenre figyelve, vele közösségben akarja végezni.

Baj azonban így is történhet. De az is arra volt jó, hogy láthassák Isten hatalmát és szeretetét.

Ma sokan elmerülnek a túlhajszoltság, csüggedés, depresszió, reménytelenség folyójában. Sokakat beszippant egy-egy szenvedély örvénye. Az a „fadarab”, amelyet Isten beledobott ebbe a folyóba, Jézus Krisztus keresztje. Aki őt segítségül hívja, megmenekül, új életlehetőséget kap. Mondjuk ezt el másoknak is!

*

„Egy szolga sem szolgálhat két úrnak, mert vagy az egyiket gyűlöli, és a másikat szereti, vagy az egyikhez ragaszkodik, és a másikat pedig megveti. Nem szolgálhattok Istennek és a mammonnak.” Lukács 16,13

A mammon arám szó, általában jelenti a vagyont, a jövedelmet, a pénzt. Igénkben nem a pénzről, hanem a pénz szolgálatáról van szó. Az emberi tévedések között az egyik leggyakoribb és legveszedelmesebb a cél és az eszköz összetévesztése. A vagyon, mint eszköz, hasznos és jó. Akkor válik veszedelmessé, ha céllá tesszük. Ekkor az ember a mammon szolgájává lesz: abban bíz, azért dolgozik, annak veti alá minden tevékenységét és kapcsolatát. Ezt nem lehet összebékíteni Krisztus követésével. A pénz öncélú szolgálata menthetetlenül önzésre, énközpontúságra vezet. Isten szolgálatának alapja a másközpontúság, önmagunknak is eszközzé tétele Isten céljainak szolgálatában. A marxizmus és a kapitalizmus egyaránt arra épít, hogy az emberek tetteit az anyagi haszon határozza meg. De, ha komolyabban megvizsgáljuk, inkább a becsvágy az igazi hajtóerő. Ezt nemcsak a kutató tudós, az éhezést is vállaló költő vagy művész, a sokgyermekes családapa és az életét áldozó misszionárius példája igazolja, de a tolvaj is,

aki lopott pénzén gyöngyöt vásárol a szeretőjének, és az a munkás is, aki tízdolláros prémiumából ötven dollárral vendégeli meg barátait a kocsmában. Igaz, van, akinek nincs más becsvágya, csak a minél több pénz. Az a legszegényebb ember a világon. Az gazdag, akinek az a becsvágya, hogy Istennek hűséges gyermeke, embertársainak jó szolgája legyen.

Istenem, milyen sokszor estem én is ebbe a tévedésbe. Szegényként sóvárogva, gazdagként vagyonomat féltve áldoztam értékes időt, munkát és örömet, hogy több pénzt szerezzek, mint amire szükségem volt. Csak te taníthatsz meg arra, hogy a kevéssel is lehetek boldog, a sokkal is szerencsétlen. Tégy engem megelégedetté! Kérlek, Te gondoskodj arról, hogy mindig legyen annyi pénzem, amennyire valóban szüksége van a családomnak, sőt, ha lehet, több is, hogy másokról és közösségi céljainkról is tudjak gondoskodni, de ne engedd, hogy akár a pénznek, akár a nyomornak rabjává legyek! Ámen.

*

Minden nyomorúságunkban megvigasztal minket

„Megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket. " (2Kor 1,4)

Akár betegség, akár nyomorúság látogat meg minket, bizton számíthatunk Isten vigasztaló kegyelmére. Erről szól Pál apostol is igénkben. Rámutat, miért vigasztal meg minket Isten minden nyomorúságunkban? A felelet egyszerű. Azt akarja, ha más, nyomorúságba estekkel találkozunk, mi is azzal vigasztaljuk őket, amivel Ő vigasztalt meg minket. Azt akarja, adjuk hűségesen tovább vigasztaló kegyelmét a rászorulóknak. A kisebb-nagyobb közösségeknek éppen az a nagy áldása, hogy nagyobb testvéri csoportban mindig könnyebben akadnak olyanok, akik hasonló nehézségekkel küszködnek, mint egyes társaik, így könnyebben adhatnak nekik tanácsot. Ezek nemcsak fölvilágosítólag, de vigasztalólag is hatnak, emellett értékesek is. Minél többeknek adjuk tovább Istentől nyert tanácsainkat, annál erősebben átérezzük magunk is azok igazságát és vigasztaló erejét.

Dicsőség térjen szent Nevedre, hogy drága vigasztalásaid továbbadására buzdít minket igéd. Adja kegyelmed, hogy vigasztalásaidat hűségesen adjam tovább más, arra rászorulóknak. Boldogan tapasztalom, mennél többeknek adom tovább, annál több marad meg nékem belőlük! Adj, Uram, nagy hűséget vigasztaló kegyelmed továbbadásában, így váljanak azok lelkenek gazdagon kamatozó, minden más kincsnél többet érő kincseivé. Krisztusért hallgass meg! Ámen.

„Az Úr én népemnek ereje, A Krisztusnak nagy
erőssége. Tartsd meg azért a te népedet, És áldjad
meg örökségedet: Legeltessed és vigasztald, És

örökké felmagasztald! (Énekeskönyv 28. é. 6. v.)

*

Rejtett tisztátalanság

Ragadjon rád és ivadékodra Naamán poklossága mindörökké.

2Királyok 5,27

Géhazit, Elizeus szolgáját ennek a borzalmas betegségnek a büntetése sújtotta. Isten ezzel teszi nyilvánvalóvá rejtett romlottságát. Piszkos pénzvággy rejtőzött a szívében, ezt hozza világhosszra a poklosság/lepra. Mint Isten emberének a szolgája, naponta hallgathatta őt, megfigyelhette magatartását. Elizeus éppen előtte mutatott példát az önzetlenségre, mert bár Naamán felkínálta neki, sőt rá akarta kényszeríteni ezüstjét és aranyát, Isten embere állhatatosan visszautasított minden jutalmazást. Ingyen, felülről kapta a gyógyítás csodálatos ajándékát, ingyen adta tovább. Gyalázatos nyereszkeskedés lett volna a szemében, ha valamit is elfogad érte (IPt 5,2). Géházi azonban nem tudta elviselni, hogy Naamán ismét magával vigye minden drága kincsét. A szívében lakó kapzsiság gonosz tetteire indította. Szemenszedett hazugsággal tetemes összeget csalt ki tőle. Ezzel urára, aki előzőleg olyan határozottan utasította vissza a jutalmazást, rossz fényt vetett, Naamánban pedig megütkezést kelthetett, hogy kételkedjék lelki vezetője őszinteségében. Később Elizeus előtt még meg is keményedéit hazugsága igazolásában.

Géházi minden időkre intő példa. Lehet valaki állandó kapcsolatban Isten valamelyik emberével; mindenütt jelen lehet, ahol Isten Igéjét tisztán és meggyőzően hirdetik, rendszeresen látogathatja a komoly keresztyének köreit és mégsem tartozik oda. Amikor Jézus a Földön járt, sokan dicsekedtek azzal, hogy vele ettek és ittak és az ő utcáikon tanított. De az Úr Jézus majd elutasítja őket magától, mert belsőleg idegenek maradtak, nem vették át az Ő gondolkodását (Lk 13,26). Fel lehet venni az Isten emberének külső magatartását, kegyes beszédmódját és mégis csak üres frázis, hamis látszat az egész. Nagyon jellemző, hogy Géházi azt mondja: „Él az Úr!” - miközben aljas tervét véghezvitte. Aki vallásos és hívő körökben forog, de mégsem tér meg teljes szívből, könnyen képmutatóvá válik. És ezek rosszabbak, mint az istentelenek. Akárcsak a Sátán, ők is a világhossz angyalainak mutatják magukat és romlására vannak másoknak. - Isten őrizzen minket attól, hogy Géházi- és Júdás-lelkek legyünk!- A szent dolgokkal kapcsolatosan legyen iszonyat a szívünkben minden hamis magatartásra nézve.

*

Világoltasd a te orcádat!

80. zsoltár

Világosság nélkül nincs élet. Ez a törvény nemcsak a természeti világra igaz, hanem az ember lelkivilágára is. Ahogy a virág nem nyílik fény nélkül, ugyanúgy lelkiéletünkben sincs növekedés, sőt keserves pangás és halál áll be, ha Isten arcának a világossága elborul. Nincs tehát a hívő léleknek fontosabb kérése Istenhez, mint ez: „Világoltasd a te orcádat!”

Isten tűzoszlopként vezette népét a pusztában. A tűzoszlop világossága egyrészt Isten jelenlétét jelezte, vigasztalást és erőt adott a szorongatás és szükség idején, biztonságot nyújtott az éjszaka sötétjében, és biztatásul szolgált az elkövetkező időkre nézve.

A mi szívünknek is szüksége van Isten világosságának a vigasztalására és erősítésére. Az Ő jelenlétének a világossága nélkül nem tudjuk, merre menjünk, félelem szorongat a holnap miatt, ránk borul az éjszaka homálya, a sötétség hatalmasságai lesnek ránk, és ránk tör a félelem, hogy elveszünk. Ám amint felragyog a világosság, szertefoszlik az éjszakai félelem.

Olvastam, hogy a sarki utazók csak úgy tudták életüket az éjszakai éhes vadaktól megmenteni, hogy egész idő alatt a tűz mellett ültek, mert a fény távol tartotta a ragadozókat.

Ha a világosság Isten gyermekei életében meghomályosodik, a pusztulás és a halál félelme üli meg a szívet. A meg nem hallgatott imádság annak a bizonyosága, hogy Isten arca nem világít, legalábbis ezt a tudatot erősíti. Ezért kiált így a zsoltáríró: „Seregeknek Ura, Istene: meddig haragszol a Te népednek könnyöngésére?”

Aki Isten arcának a világosságában jár, annak az imádságai nem hullnak vissza, hanem meghallgatásra találnak nála. Így hát annak, akinek az imádságai meghallgattatnak, teljes az öröme, aminthogy ez az öröm az ima meghallgattatásának a drága bizonyosága. Öröme is annak van tehát, aki Isten arcának a világosságában jár. Akitől pedig az Úr visszavonta az Ő arcának világosságát, a könnyhullatás kenyerét eszi, és a könnyhullatás árját issza.

Isten arcának a világossága oltalom. Gondoljunk a történetre, amikor az Egyiptomból kimenekült zsidók a Vörös-tengerhez érnek: előttük a hatalmas tenger, ijesztő hullámaival, hátuk mögött az üldöző egyiptomiak hadiszekerei. Nincs kiút, itt csak elveszni lehet. Akkor Isten világossága tűzoszlopként odaáll a zsidók és az egyiptomiak tábora közé, és megfélemlíti az ellenséget, úgyhogy az nem mer támadni. Isten világossága tűzfalként veszi körül az övéit, oltalmazza, és megmenti a sötétség erőitől.

A szabadítás és a növekedés szintén Isten kegyelmi ajándéka. Neki van hatalma arra, hogy kihozzon Egyiptomból, hogy kiválasztottait meggyökereztesse a hitben, és növekedést adjon. Nem emberi szervezés, vezetés vagy rátermettség eredménye az, amikor erős gyökeret ereszt egy evangéliumi közösség, amikor egy város, egy országrész, vagy éppen egy egész nemzet életében érezteti hatását áldott gyümölcseiben Isten élő Igéje. Isten munkája ez. Ő cselekedte, Ő vitte véghez, hogy „a szőlőtő” „hegyeket fogott el árnyékával”, hogy „sarjait a tengerig eresztette, és hajtásait a folyamig”. Isten kegyelmének, szerelmének csodálatos megnyilatkozása ez.

Isten oltalmának az elvesztése a romlással egyenlő. Az Úr úgy büntet, hogy ítéletének a vesszejével összetör. Nem metszi el a szőlőtő gyökerét, hanem egyszerűen megrontja gyepűit, hogy szagathassa minden járókelő. „Pusztítja azt a vaddisznó, és legeli a mezei vad.”

Amint a lélek kiszakad a testből, azonnal megkezdődik a test felbomlása. Hasonlóképpen, amint Isten megvonja népétől oltalmazó kezét, és sorsára hagyja, azonnal bekövetkezik a pusztulás. Ha Isten Szentlelke eltávozik hívő életünkől, az a romlással egyenlő. Nem kell Istennek kemény haraggal ránk sújtania: elég, ha csak magunkra hagy, és máris mindennek vége. Ha visszavonja arcának világosságát, elvesztünk.

Isten haragjának a tüze félelmetes: elég és tűzben, levágatik a csemete, amelyet jobbjá ültetett. Ám amint kegyelmes arcát visszafordítja, és megtekinti a szőlőtőt, arcának fénye új életet támaszt.

Nem mindegy hát, hogy Isten az ítélet vagy a kegyelem arcát fordítja felénk. Az ítélet arca emésztő tűz, a kegyelemé életet adó világosság. Azonban hiába nyerünk kegyelmet Istennél, bűneinkkel újból és újból az Ő ítéletét vonjuk magunkra. Nem vagyunk képesek megmaradni az Ő közelében, világosságának a fényében, mert a mi útjaink sötétek, cselekedeteink gonoszak.

Egyedül a felkent, az Ő jobbjának férfia, az embernek fia, akit megerősített magának, képes megtartani bennünket, hogy el ne térjünk tőle. Aki Őt követi, „nem járhat sötétségben, hanem övé lesz az életnek világossága”.

Szívünkben csak akkor támad igazi Isten-imádat, ha a Szentlélek megeleveníti azt. Vannak imádságaink, amelyek csak betanult, kegyes imaformulák, megszokott szólamok, ám nincs mögöttük ott a szív, nincs bennük a lélek. Amikor Isten az Ő Szent Lelke által megelevenít, az imádatnak és a magasztalásnak olyan csodálatos forrása buzog fel a szívből, amelyhez fogható az emberi értelem el sem gondolhat. Az imádat nyomán

pedig olyan drága lelki megtapasztalásoknak és élményeknek jutunk a birtokába, amelyek nyilvánvalóan a Szentlélek ajándékai.

Megeleveníttetni annyi, mint kősziklára állíttatni. Kősziklára állítva az Ő világosságával járhatjuk be a sötétséget. Amikor kételyeink támadnak, vagy a bűneink elhatalmasodnak, kicsúszik a biztos talaj a lábunk alól. Ha viszont, az Ő kegyelméből újra a kősziklára állíttatunk, az éjszaka sötétjében, a kísértések és félelmek közepette is világít számunkra az Ő arcának világossága, és teljessé válik a szabadulás.

November 16.

Jézust várva

„1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az ígét.” (Márk 2:1-2)

Az evangélium történeteit olvasva újra és újra láthatjuk azt, hogy az emberek milyen erőteljes vágyakozással várják Jézust. Bárhol megjelenik, érkezésének azonnal híre megy és hatalma tömeg gyűlik össze, amelyik látni, hallani szeretné Őt.

Mi ennek a Jézus utáni vágyakozásnak a titka? Miért terjed olyan gyorsan az Ő érkezésének híre és miért fut össze nagy sokaság ott, ahol tartózkodik?

Először talán úgy kell válaszolni erre a kérdésre, hogy Jézus hatalmának megnyilvánulása az, ami az embereket Jézushoz vonja. Betegek gyógyulnak, vakok látnak, süketek hallanak, sánták járnak, halottak feltámadnak, poklosok megtisztulnak, megszállottak megszabadulnak Jézus hatalma által. Nem kicsiny események ezek! Ha a mai körülményeink között próbáljuk elképzelni ezeket az eseményeket, akkor azonnal érzékeljük, hogy milyen fantasztikusan nagy események voltak ezek.

Jézus hatalmának megmutatkozása abban különbözik minden más erőmegnyilvánulástól, hogy tettei által emberek megszabadulnak a fájdalmaiktól, nyomorúságuktól. Isten szabadító hatalma, szeretete nyilvánul meg Jézus tettei, csodái által.

A varázslók és a szemfényvesztők csodálatos mutatványokkal kápráztatják el a népeket. Ezeknek a mutatványoknak azonban semmi haszna nincs. Csak a szenzáció keltése az egyetlen céljuk. Jézus soha nem törekedett arra, hogy szenzációs mutatványokkal kápráztassa el az embereket! Az Ő hatalma minden esetben az

Istennek az emberek iránti szeretetét bizonyítja, és azt, hogy Isten az embert szabaddá akarja tenni minden szenvedéstől, megalázottságból. Jézus csodatettei minden esetben Isten szeretetének látható, megtapasztalható bizonyítékai.

Jézus tettei által mindenki érzékelheti azt, hogy igenis van remény a szabadulásra. Nincsen olyan nyomorúság, mélység, amelyből ne lehetne kiszabadulni.

Minden időben ez motiválja az emberi szívekben a Jézusra való várakozást. Az emberek arra vágyakoznak, hogy a mennyei Atya megszánja őket, szeretettel hozzájuk hajoljon és kiemelje őket abból a mélységből, amiben élnek. Ha valahol ez a hatalom, ez az erő nyilvánul meg, akkor a vágyakozás felerősödik a szívekben és elindulnak sokan Jézushoz.

Körülnézve a mai keresztyénségünk háztáján, azt látjuk, hogy különféle módszerekkel próbálják az egyházak, a lekipásztorok az embereket összegyűjteni. Ez még önmagában nem lenne baj. Azonban a különféle módszerek nem elegendőek. Az emberek szeretetre, gyógyulásra, szabadulásra, segítségre vágnak, mert arra van nagy szükségük. S ahol Jézus jelen van, ott ezt meg is találják. A különféle emberi eszközök azonban erre nem elegendőek, ezt nem képesek megadni soha.

Modern korunkban még inkább ez az egyetlen lehetőség ahhoz, hogy az emberek Jézushoz jöjjenek. Az Ő szeretet hatalmának, erejének kell megnyilvánulni a gyülekezetekben, a templomokban és akkor jönnek az emberek nagy sokasággal.

A második, ami ezeket az embereket vonzotta, ami felébresztette a szívekben a Jézus utáni vágyat, az az volt, hogy Jézus hirdette nekik az Igét.

Itt azonban megint el kell csendesedni és végig kell gondolni, hogy ez mit is jelent. Mi ugyanis nagyon gyakran azt gondoljuk, hogy az Ige hirdetése valamilyen bibliai hely magyarázatát jelenti. A farizeusok és az írástudók valóban ezt tették. Egy biblia helyet magyaráztak. Magyarázatuk rendkívüli felkészültségről, tudásról tett tanúbizonyságot. Jézusról azonban azt olvassuk, hogy „úgy tanította őket, mint akinek hatalma van, és nem úgy, mint az írástudók.” (Márk 1:21)

Ez azt jelenti, hogy Jézus szavai személyesen megszólaló szavak voltak, amelyekben a hallgatóság megértette azt is, hogy milyen irányban kell haladni, merre van a helyes, Isten szerinti út, merre van a szabadulás. Jézus szavaiban volt erő is, amely a hallgatóság soraiban lévő hittel Őrá figyelőt megerősítette a cselekvésre.

Volt azonban Jézus igehirdetésének még egy nagyon fontos jellemvonása, amit fel kell fedeznünk. Ez pedig az volt, hogy Jézus tanításának a középpontjában az a fontos

üzenet volt minden esetben, hogy: Megjelent Isten országa, uralma ebben a világban. Isten országa, uralma azt jelenti, hogy Isten ereje, hatalma minden ember számára valóságosan megjelent. Benne lehet élni ebben az uralomban és meg lehet tapasztalni, hogy Isten országának erői felemelik, hordozzák az embert, ha az engedi ezt. Isten országának erőire épülve az ember függetleníteni tudja magát a világ minden lehúzó és megrontó erőitől. A körülményektől is! Isten uralmának az erői felülírják sok esetben ennek a világnak a törvényszerűségeit, hatásait. csodálatos módon visszájára fordítják a világ erőhatásait, megmutatva, hogy: „...akik Istent szeretik, azoknak minden javukra szolgál...” (Róma 8:28) „Tollaival betakar téged, szárnyai alatt oltalmat találsz, pajzs és páncél a hűséged. (91.zsolát 4.) URam, te megvizsgálasz és ismersz engem. Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod. Csodálatos nekem ez a tudás, igen magas, nem tudom felfogni. Hova menjek lelked előtt? Orcád előtt hova fussak? Ha a mennybe szállnék, ott vagy, ha a holtak hazájában feküdnék le, te ott is jelen vagy. Ha a hajnal szárnyaira kelnék, és a tenger túlsó végén laknék, kezed ott is elérne, jobbod megragadna engem. Ha azt gondolnám, hogy elnyel a sötétség, és éjszakává lesz körülöttem a világosság: a sötétség nem lenne elég sötét neked, az éjszaka világos lenne, mint a nappal, a sötétség pedig olyan, mint a világosság. A Jézust befogadó ember Isten szeretetében, hatalmában elrejtve élheti az életét. Harcaiban megmutatkozik Isten győztes hatalma, ereje.”(138.zsoltár 1-12)

Ez az üzenet tehát már az Ószövetségben is megszólal Izráel népe számára, de Jézus által hatalmasan szól minden ember felé. Jézus azt mondja el azoknak, akik Őt hallgatják, hogy hitben élni nem azt jelenti, hogy különféle dogmatikai tételeket, erkölcsi elveket elfogadni, fontosnak tartani, vallásos külsőségeket megtartani. Többet jelent ennél! Hitben élni azt jelenti, hogy Isten uralmának szereteterőire ráépülni teljes életünkkel. Isten országában, uralmában élve élni a földön, ebben a világban. Az igehirdetés Jézus óta ezt jelenti.

Lehet, hogy a materialisták erre azt mondják, hogy az ilyen ember „megváltozott tudatállapotban” éli az életét. Nem a valóság által meghatározottan, reálisan gondolkodva, hanem valami Isten országa, uralma által fémjelzett álmvilágban, képzelt világban él. Nem baj, ha ezt mondják! Aki így kezd élni, az megtapasztalja, hogy ez működik.

S azért jönnek az emberek Jézushoz, vágyakozva, mert erről szeretnének hallani, hogy élni tudjanak Isten királyságában élő uralmában.

Ha azt szeretnénk, hogy az emberek jöjjenek a templomokba, az összejövetelekre, akkor Isten szeretetének hatásait kell elkérni és az Ő országában való életnek a

csodáját kell felkínálni az embereknek. Minden más csak játék, emberi próbálkozás, aminek nem lehet igazán jó gyümölcse.

*

Hatástalan fegyverek

„Célt téveszt minden fegyver, amit ellened kovácsoltak, meghazudtolsz minden nyelvet, amely törvénykezni mer veled...”(Ézs 54,17).

Az ellenség táborában nagy a csengés-bongás: fegyvereket kovácsolnak a hívők legyőzésére. Nem tehetnék azonban ezt sem meg, ha a hívők Ura nem engedné meg nekik, hiszen ő teremtette a kovácsot is, aki az izzó parazsat éleszti. Lám, milyen szorgalmasan dolgoznak! Mennyi kardot és dárdát készítenek! Hadd csinálják csak, úgysem mennek velük semmire, mert minden fegyveren ott a felirat: „Célt téveszt”.

Most pedig figyeljünk egy másik lármára: a szidalmazó beszédre. A nyelv félelmetesebb fegyver, mint amit üllőn kikalapálnak, és mélyebb sebet vág a kardnál és a dárdánál. Mi lesz velünk most? Rágalmazás, hamisság, gyanúsítgatás, gúny - a nyelv megannyi mérgezett nyílveszője; ki állhat meg velük szemben? Az Úr, a mi Istenünk megígéri, hogyha nem is tudjuk elhallgattatni ezeket, Ő megszabadít, hogy a csúf nyelvek tönkre ne tegyenek minket. Most ugyan kárhoztatnak minket, de végül ők fognak kárhoztatni, és pedig mindörökre. A hazugságokat szóló szájak elnémulnak, és valótlanúságaik csak dicsőségére válnak majd azoknak, akik annyit szenvedtek miattuk.

*

Ki mennyit lát?

Ne félj, mert többen vannak velünk, mint ővelük! Uram, nyisd meg a szemét, hadd lásson! (2Kir 6,16-17)

Egy időben az áramok gyakran megtámadták Izraelt, de Izrael királya Elizeus próféta tanácsára mindig ott várta őket, ahol titokban támadni akartak. Az arám király ezért megparancsolta, hogy fogják el Elizeust. Éjjel körülvették a várost, ahol éppen tartózkodott, s amikor a szolgája ezt reggel meglátta, megrémült. Elizeus imádságára azonban megnyílt a szeme, és meglátta, hogy az ellenséges katonák és öközöttük egy védőgyűrű van, Isten megvédte szolgáját. Viszont az ellenség büntetése az lett, hogy elveszítették látásukat, és el lehetett vezetni őket.

Van, aki a láthatókat sem látja. Nem is mindig orvosi értelemben vakul meg, hanem elbizakodottságában vagy félelmében nem tudja felismerni a helyzetet, megmámorosodik valamitől, megszédül a sikertől, elvakult lesz, mert könnyelmű, vagy egyszerűen nem vesz észre másokat, még a hozzá legközelebb állókat sem.

Van, aki csak a láthatókat veszi számításba, de nem számol a láthatatlanokkal. Az áramok (és sokan ma is) csak racionális tényezőkkel számoltak, nem gondoltak arra, hogy Isten megghiúsíthatja haditervüket. Elizeus szolgálja is először csak az ellenséget látta, de az Isten által küldött védelmet nem.

És vannak, akik ugyanolyan komolyan veszik a valóság láthatatlan részét, mint a láthatót. Elizeus is pontosan látta a veszedelmet, de tudta, hogy Isten meg fogja őket védeni. Tudta, hogy tehetetlen ebben a helyzetben, de azt is, hogy nem védtelen. Ezt a látást nevezi a Biblia hitnek. Ábrahám közel százéves, és még nincs gyermeke, de „hitében erős volt”, és várta, hogy Isten teljesíti ígéretét. Dávid sem csupán Góliát méreteit látta, hanem Isten hatalmát is.

A teljes valóságon az tájékozódik, s az jut el helyes következtetésekre, aki a láthatatlanokkal, Isten létével és igéjével is számol.

*

„A kegyelmi ajándékok között ugyan különbségek vannak, de a Lélek ugyanaz. Különbségek vannak a szolgálatokban is, de az Úr ugyanaz... aki úgy osztja szét kinek-kinek ajándékát, amint akarja. Mert ahogyan a test egy, bár sok tagja van... ugyanúgy a Krisztus is. ... Ti pedig Krisztus teste vagytok, és egyenként annak tagjai.”
1 Korinthus 12,4-27

Az egyház, egyszerre látható és láthatatlan. A látható a megszervezett egyház, a láthatatlan mindazokból áll, akik Krisztust követik. A kettő csak részben fedik egymást. A láthatóban vannak hitetlenek is, a láthatatlanban például idegenben élők. A látható egyház tagjai nyilvántartásba vannak véve. A láthatatlan tagjait csak Krisztus ismeri. Gyönyörű kép: az Egyház a Krisztus teste. Ő a Fej, mi az Ő tagjai vagyunk. Minden tagnak más a szerepe, más a feladata, más a szolgálata, akár a test tagjainak. Ezt a szerepet az egyes tagok ajándékai határozzák meg: a tehetség, a tanultság, a társadalmi helyzet, a többi tagok bizalma, egy választás sikere. A fontos: tudni azt, hogy ez mind Isten ajándéka, akkor is, ha embereken, talán emberek jó- vagy rosszakaratán múlik. A test tagja úgy fogadhatja el azt a helyet, azt a feladatot, amely éppen őrá vár, és úgy segítheti a többi tag munkáját, mint aki közvetlenül Istennek szolgál. Ehhez kell a keresztyén alázat és bátorság: elfogadni az alacsonyabb feladatot, és ha kell, vállalni a magasabbat is.

Istenem, nagy ajándékok, hogy én is Krisztus testének tagja lehetek. Sokszor bosszankodom azon, hogy egyházam nem úgy működik, ahogy én szeretném. Gyarló emberi szervezetet látok, melyben sokszor emberi érdekek, rövidlátás, önzés, veszekedés érvényesül. De azt is látom, hogy ez a beteg test mégis képes volt túlélni minden más, hatalmas, bölcs, uralkodó szervezetet. Csak a Te erőd tarthatta meg. Nekem is kell ez az erő, ez a közösség. Benne akarok élni, benne szolgálni, benne meleg otthonra találni. Nem beletörődni hibáiba, hanem képességem szerint javítani azokon. Vállalni terheit, segíteni szolgálait és tagjait, bírálni keményen is, ha kell, de vállalni benne a magam feladatát. Segíts, hogy meglehessem! Ámen.

*

Büntet minket, mert csak ajkunkkal tiszteljük

„Mivel e nép szájjal köze Igét hozzám,... szíve pedig távol van tőlem,... bölcséinek bölcsessége elvész. " (Ézs 29,13-14)

Mivel csak ajkunkkal tiszteljük Istent, meghasonlunk önmagunkban. Atyánk ezért büntet minket. Ott hagy szívünk keménységében (Zsolt 81,13). Hosszú itt tartózkodásunk ideje alatt, egy ezredévek oly sok viharában, a mi népünk szíve is eltávolodott többször Istentől. Mirőlünk is el lehet mondani: többször csak ajkunkkal tiszteltük Őt, de szívünk távol volt Tőle. Ezért büntetett minket Isten többször. A mi ajkunkról is felszakad Jeremiás siralmainak bús panasza: „Az Úr kegyelmessége az, hogy még nincsen végünk" és „nem zár ki örökre az Úr" (JSir 3,22/a; 31). Gyakran hangzott felénk is a komoly figyelmeztetés szava: „Fiam, ne vesd meg az Úrnak fenyítését" (Zsid 12,5/b-6). Gyakran emlékeztünk mi is a babiloni vizeknél ülő szétszórt fiainkra, csak a mieink a világ minden tájára vannak szétszórva.

Uram, töredelmesen vallást teszünk arról, hogy csak ajkunkkal tiszteltünk Téged. Meghasonlottunk véled... Meghasonlottunk önmagunkkal, saját lelkünkkel... Magunkra hagytál minket szívünk keménységében. Ne büntess minket jobban, mint ahogy azt elbírnánk! Eljutottunk a babiloni vizekhez: a hazátlanság gyötrelmeihez. Emeld föl karod: szabadíts meg minket... Ámen.

„Hogy a babiloni vizeknél ültünk, Ott mi nagy siralomban keseregtünk A szent Sionról megemlékezvén, Melynél gyönyörűsebb hely nincsen. A nagy bűnnek és bánatnak miatta Hegedűnkét függesztettük fűzfákra." (Énekeskönyv 137. é. 1. v.)

*

November 17.

Négyen vitték!

„1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. 3Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. 4De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. (Márk 2;1-3)

Amikor Jézus hazaérkezésének híre elterjedt a városban és annak környékén, akkor ez a történetben szereplő négy ember azonnal elindul ezzel a hordágyon fekvő béna emberrel Jézushoz. Nem tudjuk, hogy milyen kapcsolatban volt ez a béna az őt vivőkkel, de ez talán nem is lényeges. Igaz, el lehet gondolkodni azon, hogy vannak olyan emberek mindig a társadalomban, akikre senki sem figyel. Nem négy, de egyetlen ember sem lenne, aki felemelné, aki Jézushoz segítené őket nyomorúságukban, betegségükben. Modern társadalmunkban az elmagányosodás minden korosztálynál nagy gondot jelent, de különösen az időseknél ijesztő mértékű.

Megdöböntő volt látnom évtizedekkel ezelőtt azt, hogy egy idős, beteg embert, aki sok évtized után elveszítette a társát és egyedül maradt, hogyan tette félre a családját, a gyermekeit és az unokáit. Szeretettel viszonyultak hozzá, mindent megadtak neki, amire szüksége volt, de minden mozdulatban benne volt az a metakommunikatív jelzés, ami azt jelezte az illetőnek, hogy te már nekünk valójában felesleges vagy. Ezt a jelzést nagyon jól értette ez az idős ember. Az idő múlásával egyre gyámoltalanabb, egyre bizonytalanabb lett. Mozgásában, beszédében, családjában és családon kívül az emberi érintkezésekben jól érzékelhető volt a szenvedése, a szeparáltságának fájó érzése. Amikor meghalt, akkor családját meggyászolta, méltó temetést rendezett számára, de a gyászban benne volt az a megkönnyebbülés, ami azt jelezte, hogy valójában örülnek annak, hogy megszabadultak egy tehertől. Csak teher volt mindenki számára!

A modern életstílus egyre inkább ezt a jelenséget produkálja azokkal kapcsolatosan, akik úgy mondják már „feleslegesek”. Egyre több olyan embert láthatunk, fiatalokat és időseket egyaránt, akik elveszítették emberi arcukat, emberi méltóságukat és magatartásukkal azt kiáltják a világba: Miért nincsen senkim? Miért nem emel fel senki? Miért nem kapom meg a minden embernek egyformán kijáró tiszteletet?

Amikor az egyházi életben is csak a gyerekmunka, a fiatalok összegyűjtése a fontos, szinte minden más lényegtelen, akkor az egyházi életben is végbemegy ez a folyamat. Egyik fiatal lelkész társam egyszer azt mondta: Képzeld nálunk még néha a

hetvenévesek is megértik a prédikációt, sőt felfogják a „Keresztutak” című nagyszerű oktató program egy egy mondanivalóját! Szomorúam hallgattam lelkes, fiatal tanult kollegám szavait, nem csak azért, mert már én is elmúltam hetvenéves, hanem azért is, mert úgy éreztem, hogy elfelejtette megtanulni azt a parancsolatot, hogy tiszteld atyádat és anyádat, hogy hosszú ideig élhess azon a földön, amit az Úr, a te Istened ad tenéked. De lehet, hogy megtanulta, csak modern ember lévén jónéhány Igével együtt szemébe dobta, ráírta, hogy ez akkor igaz volt, de ma a modern világban már használhatatlan.

A hitben élő embereknek olyan emberekké kell lenni, akik készek felemelni a bénát, a nyomorultat és őt minden esetben Jézushoz vinni szeretnék, hogy meggyógyuljon, hogy bénaságától megszabaduljon és Isten szeretetében emberhez méltó életet élhessen egészen addig, amíg meg nem szólal felé a hazahívó szó!

Isten Igéje arra tanítja Jézus tanítványait, hogy: „8Senkinek se tartozzatok semmivel, csak azzal, hogy egymást szeressétek, mert aki a másikat szereti, betöltötte a törvényt.” (Róma 13;8)

*

**Fenyít, de nem hagy el soha
„Nem taszítja el népét az Úr, nem hagyja el örökségét”
(Zsolt 94,14).**

Bizony, egyet sem vet el közülünk. Az emberek között mindig vannak kivetettek, Istennél soha. Az Ő kiválasztása megmásíthatatlan és szeretete örök. Senki sem talál olyan embert, akit Isten elhagyott volna, miután kijelentette magát neki, és az Krisztust Megváltójaként elfogadta.

A zsoltáros meg akarja vidámítani a megszorodottak szívét ezzel a nagy igazsággal. Isten megfenyíti ugyan az övéit, de soha nem hagyja el őket. A törvény és a vessző által Isten nevel bennünket. Nevelése gyümölcse az, ha szellemünk megnyugszik, elménk kijózanodik, és nagy békesség tölt el minket. Az istenteleneket magukra hagyja, hadd ássák a vermet, hogy végül a saját vesztükre beleessenek. Az istenfélőket viszont iskolába küldi az Úr, hogy előkészítse őket az odaát váró dicsőséges rendeltetésükre. Eljön az ítélet, hogy végezzen a lázadókkal, és elégtételt szerezzen az istenfélőknek. Ezért viseljük nyugodt alázattal a fegyelmezés vesszejének csapásait; nem a haragvó, hanem a nagyon szerető Isten csapásai azok.

Tisztogass bár bajjal olykor engemet, kegyelmeddel szenteld szenvedésemet; bár e test erőtlen, te oltárodon keserű pohárral, hittel áldozom.

*

Isten megismerése

...az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. (Mt 11,27)

Sok ember szívében ott a vágy, hogy szeretné megismerni Istent. Jézus pedig azt mondta, hogy ez életkérdés mindenki számára: „Az pedig az örök élet, hogy ismernek téged, az egyedül igaz Istent” (Jn 17,3). Hogyan lehetséges ez?

A Biblia azt tanítja, hogy csupán értelmi belátás útján senki sem ismerheti meg Istent. Isten lénye titok az ember előtt, s azt csupán az értelmével nem tudja megfejteni. Sok mindenre képes az emberi értelem és bölcsesség, de erre nem. Legfeljebb elképzeli magának egy istenfélét, de az nem is hasonlít az egyedül igaz Istenhez.

Éppen ezért Isten kijelenti magát az emberek számára. Leleplezi a titkát, mint amikor egy szobor leleplezése alkalmával lehull a lepel, és mindenki számára egyértelmű lesz az alkotás.

Isten legteljesebben Jézus Krisztus személyében jelentette ki magát. A valódi, élő Isten megismerése a názáreti Jézus személyéhez van kötve, rajta kívül senki sem juthat helyes istenismeretre. „Istent soha senki sem látta: az egyszülött Isten, aki az Atya kebelén van, az jelentette ki őt.” (Jn 1,18)

De ki érti meg ezt a kijelentést? Csak az, akiben Isten Lelke van. Az IKor 2 végig erről szól. A természeti (pszichikus) embernek érthetetlen vagy ostobaság Isten önmagáról szóló kijelentése. Aki azonban már kapta az újjászületésben az ő Lelkét (pneumáját), az érti Isten gondolatait.

Ez az istenismeret aztán az Istennek való engedelmeskedés közben mélyül el és gyanapszik - földi életünk végéig. Erre is érvényes, hogy lakva lehet megismerni egymást. Erre az állandó lelki közösségre hív minket a mi Urunk.

Az üdvösségben pedig megismerjük majd őt olyan teljesen, ahogyan ő ismer most minket.

*

**„Még mindketten mezítelenek voltak: az ember és a felesége; de nem szégyelltek magukat.”
I Mózes 2,25**

Sokkal többről van itt szó, mint a test mezítelensége. Az Isten kezéből frissen, tökéletes ártatlanságban kikerülő embernek nincs takargatni-, titkolni-, szégyellnivalója. Milyen csodálatos megfogalmazása ez az ember teremtett büntelenségének! Két egymásra utalt ember nyugodtan néz egymás szemébe. Nem fél attól, hogy jaj, mi lenne, ha a társam belelátna a gondolataimba, az emlékeimbe, a vágyaimba.

Egyszer autóstoppal utazva hallgattam, ahogy a vezető csábította nőutasait. Megkérdeztem: hogy fog este a felesége szemébe nézni? Elkomolyodott, bevallotta, éppen most válik a felesége az ilyen dolgok miatt, nem tudja, mi lesz a gyerekeivel. És megérte? - kérdeztem. Csak sóhajtott: Nem, de így szoktam meg.

Mernénk ezzel a bibliai mezítelenséggel állni családunk, barátaink elé? Gondoljuk és köszönjük meg: ilyennek, ilyen ártatlannak, lelkünk, gondolataink, vágyaink ilyen mezítelenségére teremtett Isten. Mivé tettük bizalmának ezt a csodáját?

Uram, köszönöm, hogy úgy teremtettél, hogy ária rendeltél, hogy ilyen őszinteséggel, lelkemnek ilyen mezítelen tisztaságával álljak eléd és embertársaim elé. Bűnbánattal vallom, nem vagyok rá képes. De segíts, hogy előtted és önmagam előtt hazugság nélkül állhassak meg, ne próbáljam takargatni magam. És segíts, hogy legalább a házasságom legyen ilyen tiszta, legalább otthon ne kelljen hazudnom, legalább ott lehessen mindig őszinte, s ne takargassam szégyellni való dolgaimat amúgy is átlátszó fügefalevelekkel. Áldd meg otthonomat, magamat és házastársamat is igazi őszinteséggel, a szeretet tisztaságával, hogy képesek legyünk ezt a csodás ajándékodat romlatlanul adni tovább gyermekeinknek! Ámen.

*

Vigasztalást nyújtok néki és gyászolóinak

„ Vezetem őt, és vigasztalást nyújtok néki és gyászolóinak. " (Ézs 57,18/b)

Ézsaiás próféta lelkén keresztül az Örökkévaló afelől nyugtat meg minket, hogy az igazaknak még a halálban is barátjuk, míg a hitetlenek békesség nélkül halnak meg. Az igazak, az egyenes úton járók nyugodtan hunyják le szemeiket. Nem félnek: Tudják, hogy a békesség örök világa vár rájuk. Azt is tudják, hogy mennyei Atyjuk gyászoló szeretteiket is vigasztaló kegyelmével veszi körül. Mennyivel könnyebb így búcsút venni a földi élet küzdelmeitől, ahol nem is sejtett veszedelmek várnak mindegyikünkre. Isten gyermekei már korán meghallják hívó szavát: „Jertek, járjunk az Úrnak világosságában!" (Ézs 2,5). Életük nem más, mint világosságban-járás. Akik a világosságban járnak, azokat kezdi vonzani mindaz, ami közelebb viszi őket az örök világossághoz és annak örök Forrásához!

Légy áldott, Megváltóm, amiért Tiédet nemcsak nem hagyod el, hanem hűségesen vezeted, erősíted életük minden fordulataánál, megvigasztalod és Szentlelkeddel irányítod gondolataikat, lépteiket. Köszönöm, hogy az élet legnehezebb kérdésében sem hagyod őket tudatlanságban. Adja kegyelmed, hogy nyugodtan várjam én is e földön utolsó órám és tudjam magukra hagyni itt maradó szeretteimet az odafönn való viszontlátás boldog reménységének tudatával! Ámen.

„Tudom, hogy közel Mesterem, Az óra fut, a nap közel;
Elébe állok csakhamar, Megváltó Jézusom, jövel! Bár a világ gúnyol, nevet, A honvágy tölti lelkemet, Mert nemsokára hív az Úr: Jöjj haza, jövel, gyermekem!
Kitárt karjával vár az Úr: Jer, pihenj, nyugodj keblemen!" (Énekeskönyv 421. é. 4. v.)

*

Szörnyű csalódás

Barátom, hogyan jöhettél be ide, hiszen nincs menyegzői ruhád?

Máté 22,12

Ez a megrázó Ige éppen a vallásos emberekre vonatkozik. A király „barátom”-nak szólítja, tehát azok közül való volt. Velük akarta ünnepelni a „menyegzőt”, de ennél a 'barát'-nál hiányzott a legfontosabb: a menyegzői ruha. Ez pedig Krisztus személye, akibe felöltözünk (Rom 13,14). A menyegzői ruha ünnepi ruha, Isten gyermekei ünneplő nép. A panaszkodás, kritizálás, zúgolódás, elégedetlenség, kicsinyes gondok és a földiekben való turkálás pontosan ellentéte az ünnepi magatartásnak. A hála, a dicséret és az imádat ünneplő emberekké tesz minket a hétköznapokban is.

Igen sokan ezt a ruhát sohasem veszik igazán magukra. Isten népéhez akarnak tartozni, de a régi megromlott életüket sohasem számolják fel teljesen. Isten gyermekeinek nevezik magukat, de nem azok, mert az Úr sohasem tudott szívükben lakozást venni, nem volt alapos megtérésük. „Hogyan kerültél ide?” Egyszerűen becsempészted magad? Nem volt életközösséged Krisztussal, mégis elhitted magaddal és talán mások is veled, hogy Isten gyermeke vagy? Mindez csak vallásos formáság volt. Kegyességedet kölcsönvetted, elméletileg megtanultad, de nem felülről kaptad. Mondogattad, hogy 'Uram! Uram!', de ezt a dicsőséges nevet nem a Szent Szellem írta a szívedbe. Fenntartottad az istenfélő élet látszatát, de hiányzott abból annak ereje. Kegyes csalásban éltél.

Becsaphatjuk magunkat, talán még másokat is, de Istent soha. Előtte nem állhat meg a kegyes látszat, lehull az álarc. „Az pedig hallgatott.” Máskor kegyes

szólammal jól kivágta magát és kedvező fénybe állította személyét. De ennek most már vége. „Kötözzétek meg kezét-lábát és vessétek a külső sötétségre!” - hangzik a király rendelkezése. Súlyos ítélet vár minden hamis és képmutató emberre. Nincs szó ennek az embernek gonosz tetteiről, de őt soha nem világíthatta át az igazság fénye, ezért valóban a sötétséghez tartozik. Valójában már régóta megkötözte őt a bűn és a romlott énje. - Nem az istentelenek kapják a legsúlyosabb ítéletet, hanem akik a király barátainak színlelték magukat, de soha sem fogadták be az Ő lényét. A „barátom” megszólítás csak súlyosbítja a bűnt. Annak akart látszani, aki nem volt - ez a legítéletesebb, legszörnyűbb dolog.

November 18.

Jézushoz kell vinni minden áron azt, aki beteg, aki szenved!

„1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. 3Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. 4De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. (Márk 2;1-3)

A történetből kitűnik, hogy ez a négy ember erősen elhatározta, hogy a hordágyon bénán fekvő barátjukkal, vagy rokonukkal mindenképpen Jézushoz mennek. Hittek abban, hogy Jézus meg tudja gyógyítani őt, és készek voltak minden akadályt legyőzni, hogy a beteg gyógyulása megtörténjen.

Az első akadály az lehetett, hogy ezt a beteg ember el kellett vinni Jézushoz. Megszervezték. Nem sajnálták a fáradságot. Nem tudjuk, hogy milyen hosszú utat kellett megtenni a beteggel, de nyilvánvalóan nem a szomszédságból érkeztek.

A második akadály a Jézus körül összegyűlt hatalmas tömeg volt. Ezen a tömegen át nem lehetett eljutni Jézusig.

Ennek a tömegnek a látványa azt a gondolatot indíthatja el bennünk, hogy ez minden időben hasonlóképpen történhet. Egy olyan tömeg, amelyik leginkább csak szemlélője annak, ami Jézus körül történik, vagy csak bámészkodó hallgatója a jézusi tanításnak, akadályává lehet annak, hogy egy beteg Jézus elé kerüljön és meggyógyuljon. A tömeg nem csak fizikai létével, hanem beidegződéseivel, szokásaival, tudatlanságával is komoly akadályt jelent egy ilyen esetben.

Különösen a népegyházi keretek között élő gyülekezetekben láthatjuk ezt meg. Betegek, megszállottak, Isten uralmára vágyó emberek akkor, ha egy tradicionális gyülekezetben próbálják a gyógyulásuk érdekében elérni Jézust, akkor bele fognak ütközni az értetlenségbe és a vallásos szívek ellenállásába. Nagyon kemény kőfalként veszi körül ez a lelkiület a tradicionális egyházak gyülekezeteit, s természetesen a különféle izmusokhoz, szövetségekhez ragaszkodó hívőket is (Ők is komoly tradíciókhoz, elvekhez, szokásokhoz ragaszkodnak gondolkodás nélkül!). Meg kell tanulni, hogy minden Jézusra figyelő közösségben alapszabályként kellene alkalmazni, megtanítani, hogy a betegnek, a válságban lévő embernek el kell jutni Jézushoz, hogy meggyógyulhasson. Ez mindenképp felett lévő szabály! Az a gyülekezet, amelyik a betegeket, a nyomorultakat nem segíti Jézushoz, hanem akadályozza őket ezen az úton, az nem gyülekezet, hanem csak egy báméskodó tömeg. Ez a tömeg egyrészt reménység tárgya. Lehet ugyanis, hogy egyszer gyülekezetté válik. Másrészt pedig mindenképp egy Isten munkáját akadályozó jelenség, amit valahogyan ki kell kerülni, ki kell iktatni, le kell győzni.

A beteget vivők megtalálják a megoldást. Megbontják a ház tetejét, amelyben Jézus tartózkodik és a tetőn vágott nyíláson át engedik le a hordágyban fekvő beteget.

Nem nehéz elképzelni ezt a jelenetet. Az emberek izgatottan nézték azt, hogy mit csinál ez a négy ember. Voltak, akik talán felháborodottan szemlélték ennek a négy embernek a tevékenységét. Nem volt más választás, csak a tetőbontás!

A népegyházban, ahol báméskodó „tömeg” (néha 8-10 ember!) elállja a Jézushoz vezető utat, hasonlóképpen kell cselekedni. Ki kell iktatni őket! Botránnyosan meg kell bontani a tetőt és a beteget minden áron Jézushoz kell juttatni. Mindegy, hogy ennek mi a következménye, mert az, aki Jézus gyógyításánál szolgálni szeretne, annak nem szabad foglalkozni azzal, hogy ki mit mond, vagy hogy ez az embereknek tetszik, vagy nem.

A lényeg az, hogy ez a formabontás nem azért történik, mert ezeknek az embereknek van egy ilyen jó ötletük, vagy mert valami extra dolgot szeretnének művelni. Nem is azért teszik, amit tesznek, hogy jól érezzék magukat a Jézus körüli sokadalomban. A formabontás azért történik, hogy Jézus meggyógyítsa azt, aki hozzá visznek.

Mindenkért kell történni, hogy Isten szeretete kiáradhasson és az Ő gyógyító, helyreállító hatalma érvényesülhessen. Mindent, ami ezt akadályozza félre kell tenni az útból, illetve le kell győzni. Gyógyulás, megújulás csak így lehetséges!

Természetfeletti erőt ad

„Azon a napon az Úr oltalmazza Jeruzsálem lakóit, és olyan lesz közöttük még a

**botladozó is azon a napon, mint Dávid. Dávid háza pedig előttük jár, mint Isten,
mint az Úr
(Zak 12,8).**

Az Úr egyik legjobb módszere az övéi megvédésére az, hogy belsőleg erőssé teszi őket. Az ember így erősebb lesz, mint a kőfal, hite szilárdabb, mint az erődítmények.

Az Úr közülünk még a leggyengébbet is Dávidhoz hasonlóan hőssé tudja tenni. Uram, cselekedd ezt meg velem! Add erődöt és tölts meg szent bátorsággal, hogy egyszerű parittyámmal, de benned bízva, szembeszállhassak még az óriással is.

Az Úr még a legerősebb bajnokot is még erősebbé tudja tenni; mert isteni erővel ruházza fel, természetfeletti erővel.

Uram, cselekedd meg ezt legjobb vezetőinkkel! Mutasd meg, mire vagy képes: emeld hűséges munkásaidat a kegyelem és a szentség természetfeletti magaslatára.

Uram, kérlek, végy szállást gyermekeidben, hogy egyre hasonlóbba legyenek hozzád. Erősítsd őket szent erőddel, hogy hasonlókká váljanak azokhoz a bölcsekhez, akik Isten trónját körülveszik. Teljesítsd be ezt az ígéretedet egész mai Gyülekezeteden ezen a mai napon az Úr Jézusért kérlek! Ámen.

*

Ki nem lát halált soha?

**„Az Úr megváltottál megtérnek, és ujjongás között Sionba jönnek!”
(Ézs35,10/a)**

Arra a kérdésre, ki nem lát halált soha? Jézus többször megfelelt. A Vele vitatkozó zsidóknak ezeket mondja: „bizony, bizony mondom nektek, ha valaki megtartja az én beszédemet, nem lát halált soha örökké” (Jn 8,51). A Főpapi imája elején is megmondta: „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged, az egyedül igaz Istent, és a kit elküldtél, a Jézus Krisztust” (Jn 17,3). Lázár föltámasztása előtt azt mondja nővérének, Mártának: „Én vagyok a feltámadás és az élet: a ki hisz én bennem, ha meghal is, él; És a ki csak él és hisz én bennem, soha meg nem hal” (Jn 11,25-26). Ezekből a szavaiból is világos, hogy azok nem látnak halált, akik hisznek Őbenne, hisznek az Atyában, aki az idők teljességében elküldte Őt a földre, és a földről való visszatérte után küldött Szentlélek Istenben. Aki hisz Benne, az nem lát halált soha, ha porrá válik is teste...

Légy örökké áldott, Uram, Istenem, hogy engem is Magadévá tettél. Én is hiszek Benned, aki szent Fiad értem is a földre küldted, hiszek Egyszülött Fiadban, aki értem

is elszenvedte az elégtételadás egyszeri tökéletes áldozatát, és hiszek bennünk munkálkodó áldott Szentlelkedben. Így nem kell nékem sem halált látnom, hanem csodálatos világodnak részese lehetek. Krisztusért könyörgök Hozzád. Ámen.

„Ha templomban megjelenek, Ahol összesereglenek
Felséges neved imádói: Velük együtt fohászkodva
Úgy tetszik, mintha vigadva Ott volnék, hol a menny
lakói A te királyi székednek Előtte letelepednek.”
(Énekeskönyv 480. é. 4. v.)

*

Szabadulás a fogságból

Örök szeretettel szerettelek, azért vontalak magamhoz hűségesen.

(Jer 31,3)

Izrael népe a babiloni fogságban volt. A többség nem remélte, hogy hazakerülnek még valaha. Akkor hangzott el Jeremiás ajkán Isten ígérete: megszabadítja és hazaviszi népét (1-5. v.). Voltak, akik elhitték, mások kételkedtek, s amikor már lehetett menni, mégis ott maradtak.

Az egész emberiség képe ez: Istennel közösségben szabadok voltunk. Tőle elszakadva fogságba estünk. Az indulataink, a hiúság, a gőg, érzékiség, hazugság, kényszergondolatok rabságában sínylődünk. Ide jött utánunk Jézus, hogy kiszabadítson az Isten gyermekei szabadságára. Aki hisz neki és benne, szabad lesz, de nem mindenki él ezzel a lehetőséggel.

Szép képekkel szemlélteti a próféta, hogyan rendeződik azoknak az élete, akik engednek Isten hívásának, és kilépnek a maguk fogságából:

„eljön az a nap, amikor... így kiáltanak: ...menjünk a Sionra Istenünkhöz, az Úrhoz!" Felépül a templom, helyreáll a kapcsolat Isten és az ő népe között, újra bíznak az Úrban, s tudják dicsőíteni őt.

„Fölékesíted még magadat, és kézi dobokkal lejtesz táncot a vigadozók közt." Az emberi méltóságából kivetkőzött ember újra felöltözik, rendeződnek a kapcsolatok, és az együttélést az öröm jellemzi. Mivel előbb helyreállt az Istennel való közösség, ünneppé lesz az élet, jó lesz élni és együtt élni egymással is.

„Szőlőket ültetsz..., fogják szüretelni is." Vagyis értelmes munkát fognak végezni, annak az eredményét is élvezhetik, gyümölcsöző, termékeny életet élnek, s utódaikról is gondoskodnak.

Isten teljes szabadítást ad, de ez a megfordíthatatlan sorrend: rendezni a kapcsolatunkat vele, egymással, a körülményeinkkel.

*

Az úrvacsora erősítés a harcra

Az áldás pohara, amelyet megáldunk, nem a Krisztus vérével való közösségünk-e? A kenyér, amelyet megtörünk, nem a Krisztus testével való közösségünk-e?
IKorintus 10,16

Az úri szent vacsora hitbeli erősítésünket szolgálja. Általa valósággal az Úr Jézus megdicsőült életéből részesülünk. Az apostol ezt Izrael pusztai vándorlásával hasonlítja össze. Már akkor „szellemi eledel” és „szellemi ital” volt az. A manna, valamint a kősziklából fakadt víz nem természetes úton keletkeztek, hanem csodálatos módon, Isten Szelleme által. Mennyivel inkább az úrvacsora, ez a csodálatos szellemi ajándék. Ha hittel vesszük a kenyeret és a hálaadás poharát, akkor az Úr megdicsőült testében és vérében részesedünk. Itt a hitben való igénybevételről, nem pedig az átlényegülésről van szó.

Vagy mégis 'csupán' emlékvacsora ez? Maga az Úr Jézus mondta: „Ezt cselekedjétek az én emlékezetemre!” Bizonyos, hogy amikor így rá emlékezünk, a szenvedésére és a halálára gondolunk. Maga az úrvacsora átütő módon hirdeti az Úr halálát: mi pedig általa vallást teszünk arról, aki a testét áldozta fel, s vérént ontotta értünk. - De ez nem csupán emlékezés. A Megváltó valósággal megvendégel minket. Az Ő asztalának vagyunk a vendégei. Megdicsőült életének erőit osztja szét közöttünk. Tehát nemcsak szellemileg szolgálja a javunkat, hanem még testileg is áldásunkra van. Így is mondhatnánk, hogy a mi teljes és mélyebb valónkat maga egészében befolyásolja, ahol törekvéseink, terveink, egész gondolkodásunk gyökeredzik és formálódik (Rom 8,5). Az Úr Jézus megdicsőült testének a befogadása az alapja a mi egykor bekövetkező megdicsőülésünknek is.

Mint ahogyan az úrvacsora, azaz az Úr engesztelő áldozatának hitben való befogadása által áldott erők áradnak az életünkbe, ugyanúgy lehetséges az is, hogyha méltatlanul élünk vele, akkor általa a halál erői hatnak ránk. Akik tehát nem az övéi és ezért méltatlanul eszik a kenyeret és isszák a bort, vétkeznek az Úr teste és vére ellen; mivel nem becsülik és méltatják az Úr testét, s ezért nem különböztetik azt meg a más, közönséges ételtől, ezért ítéletet esznek és isznak maguknak. Ennek betegség, talán még korai halál is lehet a következménye. Nem jelenti ez az örök kárhozatot, de könnyelműségük miatt az ilyenek az Úr ítélő, fegyelmező keze alá kerülnek - de csak azért, hogy megmeneküljenek az örök kárhozatot szörnyűségétől.

*

.. hogy semmi fogyatkozástok ne legyen...

Az Isten országa mibennünk van, Isten királyi uralma azt jelenti: Jézus Krisztus, az Úr valóban a szívünkben él, Ő valóban közöttünk van. Amikor Jézus a földön járt, hatalommal szólt, nem úgy, mint az írástudók. Ellenségei nem tudtak megállni előtte, mert bölcsességgel és hatalommal szólt. Telve volt az Úr ismeretével, hatalmas próféta volt, ismerte az ember szívének titkos dolgait és csodákat cselekedett. Isten Lelkének ajándékai, erőmegnyilvánulásai Benne egyesültek.

Ahol a Feltámadott Jézus teljhatalommal léphet be a Gyülekezet életébe, ott az Ő Teste formálódik ki, melyet a Szentlélek teremtett. A Szentlélek munkái láthatóvá válnak a Gyülekezetben, mivel Jézus megígérte, hogy akik Benne hisznek, azokat bizonyos jelek követik - olyan jelek, amelyek a Szentlélek ajándékain keresztül jelennek meg (Mk 16:17-18). Isten kegyelmi ajándékai ezek, melyek láthatóvá lesznek a karizmákban. A „karizma” görög szó. Gyökérszava: „karisz”, ami azt jelenti: kegyelem, tetszés, kedvesség. Ezzel a kegyelmi ajándékkal Isten nekünk egy meg nem érdemelt, ingyenvaló ajándékot ad, „Ami legyőz, csodálatot és örvendetes meglepetést eredményez.”³ A Szentírás az IKor 12. és 14. részekben, valamint a Római levél 12. részében felsorolja a lelki adományok gazdagságát: bölcsesség, ismeret, prófétálás, hit, csodás erők, gyógyítás, a tanítás ajándéka, lelkek megkülönböztetése, figyelmeztetés (lelkigondozás), segítségnyújtás, vezetés, nyelveken szólás és annak magyarázása. Ezek együttesen teszik az Isten Gyülekezetét élő szervezetté, melynek a tagjai a Szentlélek különböző ajándékait kapják, úgy, hogy ezek egymást kiegészítik.

A Szentlélek a lehetőségek csodás szabadságát mutatja meg a Gyülekezeten belül az Ő ajándékaiban. Annak adja, akinek akarja (IKor 12:11). Általában minden keresztyénnek legalább egy ajándékot ad (IPt 4:10). A Szentlélek teremtő munkája folytán bizonyos helyzetekben a Gyülekezet szükségéhez mérten új ajándékokat is adhat, vagy felválthatja egy másik ajándékkal azokat. De ezek az adományok mindig a szolgálathoz adatnak (IKor 12:7), és együtt munkálkodnak a Gyülekezet építésében. A Jézus és az egymás iránti kölcsönös szeretet lehet csupán a lelki

ajándékokkal való élés egyetlen alapja, amint azt az Apostolok Cselekedeteinek a könyvében is látjuk.

A bölcsesség és az új ismeret ajándéka

„De nem állhatták ellene a bölcsességnek és a Léleknek, mely által szól...” (Csel 6:10), mondja az írás Istvánról. Milyen nagy ajándékot jelentett számára ez az adomány, amikor ellenségei körülvették, de ugyanakkor milyen sokat jelentett ez a Gyülekezetnek is, amelyet kezdettől fogva üldöztek. A bölcsesség képesít arra, „Hogy azt mondjuk, ami szíven talál, úgy mondjuk, hogy a hallgatóságnak ne legyen lehetősége az igazság előli kitérésre. A bölcsesség végső értelemben a Szentlélek jelenléte, lelki talpraesettség.”⁴

Amikor az Úr bölcsességet ajándékoz követőinek, akkor ad nekik „Száját és bölcsességet, melynek ellene nem szólhatnak, sem ellene nem állhatnak mind azok, akik magokat ellenetekbe vetik” (Lk 21:15), mert az Atyának Lelke beszél belőlük (Mt 10:20). „És az én beszédem és prédikálásom nem emberi bölcsesség hitető beszédében állott, hanem Léleknek és erőnek a megmutatásában” (I Kor 2:4) - mondja Pál apostol saját magáról. A Szentlélek személyessé tette az üzenetet, felébresztette a lelkiismeretet, szíven találta és újjászülte az embereket, arra készítette őket, hogy áldozatos szeretettel a kereszt útját járják.

A bölcsesség adománya, milyen csodálatos ajándéka a Szentléleknek! A bölcsesség adománya több, mint az adott pillanatban elhangzott helyes szó. Általa feltárul Isten elrejtett bölcsessége, amit emberi értelem nem tud felfogni, az az ismeret, amiről azt mondta Jézus, hogy el van rejtve a bölcsek és értelmesek előtt (Mt 11 :25). Emberi okoskodásainkkal sohasem ismerhetjük meg Istent, az Ő gondolatait és terveit, sem az Ő igazi világosságát, de a Szentlélek megjelenti azt nekünk a bölcsesség adományában. Racionális gondolkodásunkkal sohasem tudunk betekinteni Isten titkaiba és valóságos lényébe. Ezt ajándékként kapjuk, szinte az önkbe hull. A Léleknek ez a hatalmas ereje mindent átvizsgál, még az Isten mélységeit is (IKor 2:7-10).

A bölcsesség ajándéka lehetővé teszi, hogy Isten üdv gondolatainak mélységét és nagyságát szemléljük. A Szentléleknek ez az ajándéka kinyitja szemünket, hogy meglássuk, Istennek mi a célja Izraellel, Krisztus Eklézsiájának egészével, a népekkel, de a helyi gyülekezetekkel és az egyes emberrel is. A bölcsesség ajándéka nélkül nem íródtak volna meg az újtestamentumi levelek, nem ismernénk pl. a Római levél 9-11. részeit, az Izraelre vonatkozó üdvtörténeti kijelentést.

A bölcsesség adománya mindig térdre kényszeríti azokat, akik ezt megkapják. Istent imádják csodálatos útjaiért, és szinte felkiáltanak: „Csodálatos a Te tanácsod!” Azt is megérteti velünk, hogy Isten vezetése éppen akkor a legcsodálatosabb, mikor látszólag értelmetlen szenvedésen keresztül visz az utunk, ahol az emberi értelem nem képes Istent nyomon követni. „Tudjátok meg, hogy kedveltjévé választott az Úr, meghallgatja az Úr, ha hozzá kiáltok!” (Zsolt 4:4), így ujjongunk fel a zsoltárossal együtt Isten bölcsességének láttán. Ennek az ajándéknak is, mint minden lelki adománynak egy célja van: hogy az embert az Isten imadására készítse. Ezért tör fel Pál apostolból is a dicsőítő himnusz, mikor Istennek Izraellel kapcsolatos bölcs útjait megérti: „Óh, Isten gazdagságának, bölcsességének és tudományának mélysége!” (Rom 11:33).

A bölcsesség adománya mindig összefonódik az ismeret adományával. Pál apostol számára annyira fontos és értékes ez utóbbi adomány is, hogy leveleiben huszónháromszor említi meg. Isten őt ezzel az ajándékkal olyan gazdagon megajándékozta, hogy így tesz bizonyítást: „Ha pedig avatatlan vagyok is a beszédben, de nem az ismeretben...” (2Kor 11:6). Pál, mint teológus, az ismeret adományával a Gyülekezet felé különösképpen is szolgált. Sokat harcolt a Gyülekezetbe lopakodott hamis tanok ellen. Pál apostol a tiszta tanítás iránti elkötelezettségében sohasem az emberi gondolkodás és találékonyság ismeretéért, sohasem a választékos beszédért küzdött, hanem az igazi ismeretért. Az ismeret, mint a Szentléleknek, az élet Lelkének az ajándéka az új életre vezető tudomány. A hamis írástudósság vagy halott ortodoxia ugyanezt nem mondhatja el magáról. Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyv és Pál apostol levelei ezt igazolják. Az ismeret kegyelmi ajándéka által létrejött hitvallások az embereket minden időben Isten szeretetére és imadására sarkallják. Arra is felkészítette őket, hogy ezért a hitvallásért életüket is odaadják.

Pál apostol számára ez az igaz ismeret a keresztyén élet gyümölcsöző voltának záloga (Kol 1:9). Arra is felhatalmazza a hitre jutottakat, hogy másokat a helyes útra vezessenek (Rom 15:14). Azon igyekszik, hogy a Gyülekezet eljusson „Az értelem meggyőződésének a teljes gazdagságára, az Isten... ama titkának a megismerésére” (Kol 2:2).

Az ismeret ajándéka a Szentlélek által adott világos látás és megvilágosodás ajándéka, ami a Szentírás nagy összefüggéseit és az üdvtörténetet megérteti. A megváltást, a megigazulást, és a megszentelődést személyessé teszi és rávilágít a Lélek ajándékaira. Ezért van sok esetben az ismeret adománya a tanítás ajándékával összekapcsolva, hogy ezt az isteni ismeretet hatékonyan tovább lehessen adni a Gyülekezetnek.

A prófétálás adománya

Az őskeresztyénség korában a kijelentések, kinyilatkoztatások egymást követik. Az Apostolok Cselekedeteiről szóló könyvben olvasunk Isten nagy tetteiről, melyeket a Szentlélek megvilágító munkája kísér. A Szentlélek olyan dolgokat jelent meg, amit az emberi értelem el sem képzelne. Filepet elküldi a szerecsen komornyikhoz (Csel 8:29). Kijelenti Pálnak, hogy menjen fel a Jeruzsálem! zsinatra (Gál 2:2). Látásban kijelenti Péternek, később szóval is, hogy Kornéliushoz kell mennie: „Három férfiú keres téged... Én küldtem őket.” Pált nem engedi Bithiniába utazni, hanem látomásban megjelenik neki egy macedón férfi, aki kéri őt: „Jer által... és segíts nekünk...” (Csel 16:7). Korinthusban látomásban szól hozzá az Úr, hogy tartson ki, mert „Nekem sok népem van ebben a városban” (Csel 18:9 stb.). Jézustól nyert feladatát a Szentlélek kijelentésben adja Pál apostol tudtára, hogy a pogányok között hirdesse az evangéliumot (Csel 22:17 stb.). Pál így tesz róla bizonyosságot: „...Kijelen tés útján ismertette meg velem a titkot... hogy tudniillik a pogány ok örökös társak és ugyanazon test tagjai és részesei az ő ígéretének a Krisztus Jézusban az evangélium által” (Ef 3:3,6). A Szentlélek a viharos tengeren Isten angyala által látomásban erősíti meg Pált abban, hogy nem vesznek el a vele utazók, mert neki Rómába kell mennie (Csel 27:23-24).

Pál apostol missziói útjának eseményeit, később az egész missziói munkát a Szentléleknek ez a közvetlen hatása irányítja. A legapróbb részletekig megadja az utasítást, mit kell és mit nem kell tennie.

A kijelentések sokasága vezérfonalként húzódik végig a Cselekedetek könyvén és a leveleken. Az újtestamentum „apokalipszisnek” nevezi, a lepel félrehúzásának. A függönyt elhúzzák olyan dolgokról, amelyeket természetes értelmünk nem képes felfogni. Milyen sokat is jelent nekünk ez az adomány! Ezek a kinyilatkoztatások többnyire látomásban adatnak. Míg az ótestamentumi időkben a nagy látomásokat csak az egyes nagy próféták kapták, Jóéi próféta szerint viszont ez az ajándék (Jóéi 2:28) az új idők Gyülekezetének ismertető jele. Péter ezt erősíti meg (Csel 2:16), amikor arról beszél, hogy ez az idő eljött. Ami régen csupán a próféták tapasztalata volt, az ma - a Szentlélek ajándékeként - Isten gyermekeinek, az Ő fiainak, leányainak, a fiataloknak és a „véneknek” egyaránt adatik.

Természetesen az újszövetségi időkben is vannak olyan hívők, akiket prófétáknak hívnak, de ők a Gyülekezetbe ágyazódva szolgálnak, a Gyülekezet vezetése alatt állnak. Emellett a prófétaság Lelke sokféle formában, különböző kinyilatkoztatások által fejti ki hatását (IKor 14:26).

A látomásban kapott kijelentés gyakran kapcsolódik az Isten hangjának hallásával, mint ahogyan ezt Pál apostol is megtapasztalta megtérésekor a damaszkuszi úton: „Saul, Saul, mit kergetsz engem?” (Csel 9:4). És látomásban Anániás is kapott utasítást Damaszkuszban a Szentlélektől: „Eredj el, mert ő nekem

választott edényem, hogy hordozza az Én nevemet a pogányok és királyok, és Izrael fiai előtt. Mert Én megmutatom neki, mennyit kell neki szenvedni az Én nevemért" (Csel 9:15-16). Maga a Szentlélek tette alkalmassá Pált a bizonyágtételre: „Mert én sem embertől vettem azt, sem nem tanítottak arra, hanem a Jézus Krisztus kijelentése által" (Gál 1:12)

Ahogy Pál a bölcsesség adományát megkapva és általa Isten üdvtervébe bepillantást nyerve imádatban tör ki, úgy telik meg hálával és imádatlással az ő és a többi apostol szíve a prófétai adományokért. Ily módon a Szentlélek közvetlen vezetése alatt álltak, tudva, hogy mi az Isten akarata. A Szentlélek által Isten úgy szólt hozzájuk egy meghatározott helyzetben, mint apa a fiához, konkrét eligazítást adva.

Ám az ilyen kijelentésekben több is történt. Időről időre az Úr még az eget is megnyitotta, és Pál apostol beláthatott a harmadik égbe, mert Isten elvonta a leplet (2Kor 12:1-4). Mekkora ajándék a kinyilatkoztatás Lelke nekünk, akik korlátok között, lelki szegénységben élünk, sokszor nem tudva semmi másról, mint amit látunk. De ezzel az ajándékkal a szűk határok felnyílnak, és az isteni valóság szemmel látható módon belép az övéi életébe. A megdicsőült életből már itt a Földön ízelítőt kapunk, ahol Isten - mint a Paradicsomban - közvetlenül beszél az emberrel. Jézus valóra váltotta ígéretét, hogy: „Nem hagylak titeket árvakul, eljövök tihozzátok" (Jn 14:18), mikor a Szentlélek által szólt az Övéihez, s ígéretei még inkább megvalósultak, mikor a Lélek kinyilatkoztatásai - mint próféciák - az egész Gyülekezet előtt nyilvánvalóvá váltak.

Az újszövetségi prófétálás mennyei sugallatra történik, hasonlóan az Ószövetségben tapasztalhoz, hogy a prófétai ajándékokkal megajándékozottnak a megdicsőült Úr a szavakat a szájába adhatja, mint az Ószövetség idején Jeremiásnak: „Az én ígéimet adom a te szádba" (Jer 1:9). Az Újszövetségben ezt olvassuk: „Ezt mondja az Isten Fia, akinek a szemei olyanok, mint a tűzláng, és akinek lábai hasonlóak az izzófényű érchez. Tudom a te dolgaidat, szeretetedet, szolgálatodat... de van valami kevés panaszom ellened..." (Jel 2:18-20).

Így Jézus, a megdicsőült Úr hatalommal és személyesen szól Gyülekezetéhez, amit János a prófétálás kegyelmi ajándéka alapján közöl a kisázsiai gyülekezetekhez küldött körlevelében. A prófétai szóban Jézus valóságosan jelen van, miután testileg a Mennybe ment. Jelen van, a megígért Szentlélek által egyes szám első személyben szól az övéihez.

Valószínű, hogy amikor János evangéliuma, az eljövendő Szentlélekről beszél, már a próféta Lelkére gondol, Aki olyan valóságosan szól a Gyülekezetben, mintha

személyesen a testté lett Ige, az Úr tette volna. A tanítványoknak nem szabad árvákká válniuk. Amikor Jézus a Mennyből szól hozzájuk a Lélek által, ez foglalja el azt a helyet, amit az övéi az Atyához való menetelésben elvesztettek. Azért az újtestamentumi próféciaik összhangban lesznek Jézusnak és az Ő apostolainak a bizonyágtételével, mert a Szentlélek az „Enyéből vesz, és megjelenti nektek” (Jn 16:14).⁵

„Jézus bizonyágtétele a prófétaság Lelke” (Jel 19:10), mondja az Ige. Ami Jézus szívét megindítja, azt a Szentlélek meg akarja jelenteni a Földön élő Gyülekezetnek (Jn 16:13-14) a prófétálás ajándékán keresztül. „Ezért a prófétálás a Gyülekezetben Jézus szívének kifejezése, az Ő mennyei, mentő szeretetének, szenvedésének, örömeinek, vágyakozásának és vigasztalásának a kifejezése”.⁶

Ezért mondja Pál apostol is a Gyülekezetnek: „...Kívánjátok a lelki ajándékokat, de leginkább azt, hogy prófétáljatok” (IKor 14:1), és „...Törekedjete a prófétálásra...” (IKor 14:39). Pál apostol szívügye volt, hogy a Gyülekezetben bőségesen jelen legyen ez az adomány, mert „A Gyülekezetnek a prófétálás ajándékán keresztül kell megvilágosodnia azokra a dolgokra nézve, amiknek a megismerésére most van szüksége”.⁷ Az újtestamentumi Gyülekezetben ez az adomány nagy szerepet játszik ebben a vonatkozásban. A „próféta” főnév 144-szer, a „prófétáim” ige 28-szor és a „prófécia” fogalma 19-szer fordul elő az Újszövetségben.

Tudjuk, hogy Agabus által a Gyülekezet kijelentést kapott a közelgő nagy éhínségről, így fel tudtak rá készülni (Csel 11:28). Pálnak különböző helyeken prófétai szó jelenti ki, hogy szenvedés és börtön vár rá (Csel 20:23; 21:4 és 11). Asszonyok is kapták ezt az ajándékot. Mikor Pál Filep evangélista házában volt, annak a leányai is prófétáltak (Csel 21:9).

Az Ószövetség írói is tudatában voltak ennek az igazságnak: „Ha nincs mennyei látás, elvadul a nép” (Péld 29:18). Miért? Azért, mert a prófétálás a bűn leleplezését is magával hozza. Jézus földi napjaiban az emberek szívébe látott, és szembesítette őket rejtett gondolataikkal. Ezt ma is teszi a prófétálás Lelke által. Ez történik megrázó módon Anániás és Safira esetében is (Csel 5:1-11). Maguk a hitetlenek is fenyítettnek és megítéltetnek, mikor szívük titkai a prófétálás által nyilvánvalókká lesznek (IKor 14:24-25).

Istenfélelem ragadja meg a Gyülekezetet - a bűntől való iszonyodás ejti hatalmába az embereket, mikor az igazság fényében megismerik bűneiket. Az ilyen megrázkódtatás gyakran vezet bűnbánatra, a szív megváltozására, a bűnbocsánat megragadására. Mikor a próféta azt mondja, amit emberileg nem tudhatott, de amit Isten Lelke kijelentett neki látásban, vagy az Igében, akkor az az ember Isten

ítéletével szembesül, amely mint kétélű éles kard hatol belé.

Milyen nagy ajándék is ez! Valóban kegyelmi ajándék a prófétaság adománya. Hívőt és hitetlent felriaszt a bűnnel szembeni közömbösségből, titkos dolgokat leplez le, bűnöket hoz világosságra, és a bűnösöket összetöri. Általa Isten élő Istenként jelenti ki magát, és a dicsőség az Övé. Az apostol azt írja, hogy azok, akik a prófétálás által győződtek meg bűneikről, arcra borulva imádták az Istent (IKor 14:25).

A prófétaság lelki adományának gazdagságához tartozik a jövő feltárása is: „írd meg, amiket láttál, és amik vannak, és amik ezután lesznek” (Jel 1:19). János apostol, Pathmos látnoka is ezt a feladatot kapta, hogy továbbadja a jövőre vonatkozó kijelentéseket. Ezen, a jövőre vonatkozó erőteljes próféción túl Isten adott, és ma is ad olyan embereket a Gyülekezetnek, akiknek megengedte, hogy a jövőbe bepillantassanak, ha szűkebb keretek között is, csak a közvetlen előttük álló időbe.

A prófétaság ennél is többet jelent: „A prófétaság nemcsak az a képesség, hogy a jövőt megjelenti, hanem az az ajándék, ami a múltat, jelent és jövőt mintegy Isten szemével látja, és ezt az ismeretet továbbadja”.⁸ Inthet és figyelmeztethet, Isten mindenkori akaratát kinyilvánítva bűnbánatra szólít fel; az egész Gyülekezetre, egy népre és akár a világ minden lakosára nézve is. Amikor Isten felfedi az Ő prófétájának, hogy a világtörténelem melyik szakaszba lépett, akkor szívére helyezi az üzenetet is, amely erre a szakaszra vonatkozik.

Mivel a prófétaság olyan szent adomány, és mivel gyarló, esendő embereknek adatott ez az ajándék, ezért Pál apostol világos eligazítást, útmutatást ad, hogy hogyan lehet különbséget tenni az igazi és a hamis prófécia között. A prófétálásnak az írással egyeznie kell. Egy, vagy két másik prófétának is meg kell erősítenie, és az egész gyülekezetnek meg kell vizsgálnia (IKor 14:29; IThesz 5:21). Aki prófétái, annak hite mértéke szerint kell prófétálnia (Rom 12:6-7). A próféta felelős azért, hogy ne saját kútfejből vagy hiúságból vagy uralkodás! vágyból szóljon. Nem szabad a sátán felé semmiféle támadási felületet adnia, mert meg van írva: „A próféta-lelkek engednek a prófétáknak” (IKor 14:32). A próféta személyesen is érintett, személyiségét a próféciaiból nem kapcsolhatja ki, fe-lelő's azért, amit mond.

Amikor a prófétálásnak ez az ajándéka a Lélek fegyelme alatt áll, akkor az Istennek nagy jelentőségű szócsöve a Gyülekezet felé. Ennek hatása gyakran túllépi a helyi gyülekezet határait és nemcsak azokra érvényes, akik hallották. Ahol a prófétálás ajándékát kapják, ott a gyülekezet megtelik hálával, csodálattal és imádatl, amiért az Úr Jézus Krisztus kijelenti magát, és a Gyülekezethez oly közel jön.

Változás, gyógyulás csak hit által lehetséges

1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. 3Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. 4De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. 5Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.(Márk 2;1-4.)

Amikor a beteggel érkezett férfiak Jézus elé leeresztették a tetőről a hordágyat, akkor Jézus ezeknek az embereknek először a hitét méltányolta. Hit által találták meg az utat Jézushoz, és hit által volt bátorságuk ahhoz, hogy kibontsák a ház tetejét a beteg gyógyulása érdekében.

Ahhoz, hogy Jézus gyógyító ereje, szabadító hatalma megmutatkozzon az ember életében és szolgálatában ilyen bátor hitre van szükség. A hit megtalálja az utat Jézushoz és minden akadályt félre tud tenni az útból, minden akadályt le tud győzni. S amikor valaki Jézus előtt van, akkor hite által tudja elfogadni, működőképessé tenni a Jézusból áradó erőt, hite által válhat részesévé Jézus cselekvésének. Hit nélkül nem történik semmi. A hit nem csak azt jelenti, hogy valamit az eszemmel elhiszek! Nem az a hívő, aki csatlakozott a Bibliaszövetséghez, vagy a Bethániához, vagy más, egyébként nagyon áldásos, szervezethez: „²¹Nem mindenki megy be a mennyek országába, aki ezt mondja nekem: Uram, Uram, hanem csak az, aki cselekszi az én mennyei Atyám akarátát. ²²Sokan mondják majd nekem azon a napon: Uram, Uram, nem a te nevedben prófétáltunk-e, nem a te nevedben űztünk-e ördögöket, és nem a te nevedben tettünk-e sok csodat? ²³És akkor kijelentem nekik: Sohasem ismertelek titeket, távozzatok tőlem, ti gonosztevők!”. A hit cselekvés, életforma! A hit sokszor egy életveszélyesnek látszó döntés. A hit egy olyan magatartás, amikor az ember vakon tovább lép ott, ahol már nem lát utat maga előtt. A hitet ahhoz is hasonlíthatjuk, amikor valamilyen eszközt oda csatlakoztatunk az energiaforráshoz. A mennyei energia akkor árad az életünkbe, amikor hit által létrejön a kapcsolat a mennyei energiaforrással. S arra bátorítja Jézus az övéit, hogy minden esetben éljenek bátran ezzel a lehetőséggel. Így tanítja őket, és minket is: „Bizony mondom nektek: ha akkora hitetek volna, mint egy mustármag, és azt mondanátok ennek a hegynek: Menj innen oda - akkor odamenne, és semmi sem volna nektek lehetetlen.” (Máté 17;20). Másutt pedig így bátorítja övéit: „Higgyetek Istenben! ²³Bizony mondom nektek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magad a tengerbe! - és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az. ²⁴Ezért mondom nektek: higgyétek, hogy mindazt, amit imádságotokban kértek, megkapjátok, és megadatik nektek.” (Márk

11:22-24)

Keresztyénségünket és egyéni életünket vizsgálva azt mondhatjuk, hogy sokkal többre lennénk képesek akkor, ha hittel követnénk Jézust és így szolgálnánk Őt embertársaink felé. Lehet, hogy mi még a báméskodó tömegben állunk és nem azok között vagyunk, akik Jézusnak átadták az életüket, s benne bíznak? Dönteni kell, hogy báméskodni akarunk csak, vagy pedig átélni azt a csodát, hogy minden lehetséges annak, aki hisz!

Természetesen a hit mindig látja a lehetőségeket is. Ezért mondja Jézus másutt: „Ha valamit kértek az Atyától az én nevemben, megadja néktek!” A hit mindig elfogadja a jézusi kereteket, feltételeket, mert Isten csak így mutatja meg hatalmát, szeretetét.

November 21.

Mit jelent a bűnbocsánat?

1Néhány nap múlva ismét elment Kapernaumba, és elterjedt a híre, hogy otthon van. 2Erre olyan sokan gyűltek össze, hogy még az ajtó előtt sem volt hely; ő pedig hirdette nekik az igét. 3Oda akartak hozzá menni egy bénával, akit négyen vittek. 4De mivel a sokaság miatt nem vihették őt hozzá, megbontották a tetőt ott, ahol ő volt, és a résen át leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt. 5Jézus pedig látva a hitüket, így szólt a bénához: Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.(Márk 2;1-4.)

Jézus gyógyításainál, és az Ő életével kapcsolatos egyéb történetekben is elhangzik Jézusnak ez a mondata, megelőzve a gyógyulást: „Fiam, megbocsáttattak a te bűneid.”, vagy: „Megbocsáttattak a te bűneid, eredj el a többé ne vétkezzél!”

A farizeusok és az írástudók megbotránkoztak Jézusnak e szavai miatt. Csak Istennek van hatalma ahhoz, hogy a bűnöket megbocsássa! Nem értik, hogy Jézus milyen joggal mondja ki ezt a feloldozó mondatot. Istenkáromlásnak tartják.

Jézus azonban felháborodásuk ellenére mégis kimondja ezeket a szavak, jelezve azt, hogy Ő az Isten Fia, a megígért Szabadító, akinek igenis hatalma van a bűnöket megbocsátani. Sőt, azt is jelzi mindenki számára ezzel, hogy a testi gyógyulásnál fontosabb a bűnbocsánat. A testi gyógyulás ugyanis csak a földi élet egy rövid idejére kiterjedő isteni beavatkozás, de a bűnbocsánat az üdvösség, az örök élet feltétele. Aki

nem részesült bűnbocsánatban, annak az élete nincsen megoldva akkor sem, ha betegségéből felépülve, egészségesen megy tovább az útján.

De mit is jelent a bűnbocsánat? Mi a jelentősége? Természetesen ezt már a golgotai kereszt fényében lehet igazán megérteni!

Az emberi életére az a jellemző, hogy azt fogantatásától kezdve a bűn határozza meg. A Heidelbergi Káté 7. kérdés-felelete ezt így fogalmazza meg: "Első szüleink, Ádám és Éva az Édenkertben bűnbe estek, és engedetlené váltak. Emiatt a mi természetünk úgy eltorzult, hogy minden ember bűnben fogantatik és születik." Ezért minden ember Isten ítélete alatt van születésétől kezdve, mert élete Isten ellen lázadó élet, amely a halál, a Sátán hatalmában van. Nincs kivétel! Mindannyian így éljük az életünket születésünktől kezdve. Pál apostol így beszél erről az állapotról a római levélben: "...én pedig testi vagyok: a bűn rabszolgája. 15Hiszen amit teszek, azt nem is értem, mert nem azt cselekszem, amit akarok, hanem azt teszem, amit gyűlölök. 16Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor elismerem a törvényről, hogy jó. 17Akkor pedig már nem is én teszem azt, hanem a bennem lakó bűn. 18Mert tudom, hogy énbennem, vagyis a testemben nem lakik jó, hiszen az akarat megvolna bennem a jóra, de nem tudom véghezvinni azt. 19Hiszen nem azt teszem, amit akarok: a jót, hanem azt cselekszem, amit nem akarok: a rosszat. 20Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor már nem én teszem, hanem a bennem lakó bűn."(Róma 7;14-20)

A bűnbocsánat azt jelenti, hogy Jézusnak van hatalma arra, hogy ebből az állapotból kiszabadítson. Ezért mondja Pál apostol, hogy: „1Nincsen azért most már semmiféle kárhóztató ítélet azok ellen, akik Krisztus Jézusban vannak, 2mert az élet Lelkének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és a halál törvényétől.”(Róma 8;1-2), „14Akitet pedig Isten Lelke vezérel, azok Isten fiai. 15Mert nem a szolgaság lelkét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Lelkét kaptátok, aki által kiáltjuk: „Abbá, Atyám!” 16Maga a Lélek tesz bizonyosságot a mi lelkünkkel együtt arról, hogy Isten gyermekei vagyunk. 17Ha pedig gyermekek, akkor örökösök is: örökösei Istennek és örököstársai Krisztusnak, ha vele együtt szenvedünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk.”(Róma 8;14-17)

Jézus szabadító hatalma, bűnbocsánata kiszabadít bennünket hit által a Sátán rabságából, a bűnnek és a halálnak az állapotából és megadja számunkra azt, hogy Isten országában, uralmában éljünk, mint Isten gyermekei.

Az üdvösség, az örök élet egyedül ennek a szabadulásnak a következtében lehet a mienk. Enélkül a szabadulás, bocsánat nélkül elkárhoznánk. Semmit sem ér enélkül a szabadulás, uralomváltás nélkül a mi jóságunk, sokféle emberi nagyszerű tulajdonságunk, értékünk, A legnagyobb, legcsodálatosabb ember is a bűnnek és a

halálnak a foglya, aki minden jósága ellenére is csak a kárhozat, a pokol felé halad élete útján.

A megtérés lényege tulajdonképpen ez! Elsősorban nem valamilyen erkölcsi megtisztulás, hanem az óembernek, a bűnben és a halálban született embernek a halála és Jézus keresztyje által az új embernek a megszületése. Ezért mondja János evangélista: „12A kik pedig befogadták, azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek; mindazoknak, akik hisznek az ő nevében, 13akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.” (János 1:12-13)

A Jézus Krisztus által ajándékozott bűnbocsánat nem egy elmélet, hanem egy valóságos változást létrehozó csoda. Aki Jézus bocsánatát elfogadja, annak az élete azonnal, mindenki számára láthatóan, hatalmas változáson megy át. Ebben a változásban az ember élete Isten akarata, törvénye szerint tisztulni kezd, életfolytatása, magatartása, életének rendje Isten Lelkének ereje és Isten szeretete által hatalmas változáson megy át. Ez a változás aztán egy életen át tart, de az újjászületés pillanatában minden ember egy igen nagy, sokak számára döbbenetes változáson megy át.

Az újjászületés pillanatától kezdve az ember arra törekszik, hogy ne vétkezzon, hogy Isten akarata szerint élje az életét. Ez egy nagy harc, küzdelem lesz számára egész földi életén át. De nem ez a harc a döntő az üdvösség szempontjából, hanem a bűntől és a haláltól való megszabadulás Jézus Krisztus vére, áldozata által, amit Isten mindenkinek felajánl, s amit hit által fogadhat el minden ember.

Fontos ezért, hogy az ember életében megtörténjen ez az alapvető változás. Hiszen kizárólag csak ez által a változás által van üdvössége az embernek, és csak ez a változás teheti a földi életét is, boldog, tartalmas, szabad, Istent dicsőítő, szolgáló életté. A vallásos cselekmények, formák által ebben az ajándékban senki nem részesül. Nagy felelőssége az egyházaknak, a lelkipásztoroknak az, hogy az embereket Jézus Krisztushoz vezessék el és ne csak a templomig, mert a templom, a vallás nem ad új életet, egyedül Jézus Krisztusban van üdvösség, élet, bűnbocsánat. A zsidó emberek Jézus korában is nagyon komolyan vették a hitüket, buzgóságban példaképeink lehetnek, de ezzel a bűnnek, a halálnak a hatalmából még nem szabadultak ki, nem támadtak új életre. Jézus csak annyit mondhatott nekik, hogy: Nem vagytok messze az Isten országától! Közel vagytok, de nem vagytok polgárai Isten országának! Másutt azt mondja a vallásos zsidóknak, a farizeusoknak és az írástudóknak: „15Jaj nektek, képmutató írástudók és farizeusok, mert bejárjátok a tengert és a szárazföldet, hogy egyetlen pogányt zsidó hitre (templomba járóvá, vallásossá, reformátussá... tegyetek)

térítsetek, és ha ez megtörtént, akkor a gyehenna fiává teszitek, kétszerte inkább magatoknál." (Máté 23:15)

Az Úrra figyelj és megszabadulsz!

„Rám figyeljete a föld legvégéről is, és megszabadultok, mert én vagyok az Isten, nincs más!" (Ézs 45,22).

Ez az ígéreték ígérete, szellemi életünk alapja. Az üdvösség akkor kezdődik el számunkra, amikor először felnézünk az igaz és szabadító Istenre. Milyen egyszerűen jelöli meg Igénk a tennivalónkat: „Rám figyeljetek!" Mennyire józan ez a követelmény. A teremtménynek teremtőjére kell figyelnie. Elég sokáig figyelgettünk már másfelé, itt az ideje, hogy most már csak az Úrra figyeljünk, aki magához hív és üdvösséget kínál nekünk.

Csak figyelmet kér. Miért ne tennék ezt meg azonnal? Nem kell semmit magunkkal vinnünk, csak nézzünk Krisztusra, aki kereszthalála után a mennyei trónra ült. Nem kell ehhez sem előkészület, sem kínos erőfeszítés; nem szükséges hozzá gazdagság, bölcsesség vagy erő. Mindent megtalálunk az Úrban, a mi Istenünkben, amire szükségünk van, és ha mindent Tőle várunk, akkor minden a miénk is lesz és üdvözülünk.

Jöjjetek, távollévők, figyeljetek őreá! A föld legvégéről is irányítsátok Krisztusra tekinteteket. Ahogy a legelhagyottabb vidéken élők is látják a napot és élvezhetik fényét, úgy ti is, akik talán a halál kapujában vagy a pokol küszöbén élték, egy pillantás által befogadhatjátok Isten világosságát, a mennyei életet és az Úr Krisztus szabadítását. Ő Isten, és ezért tud megmenteni minket.

*

Mezőre kidobott csecsemő

**Azt mondtam neked, bár csupa vér voltál: Maradj életben!
(Ez 16,6)**

Ezékiel próféta megrendítő képekkel írja le, milyen helyzetbe került az emberiség Isten nélkül, mit tett Isten az érdekünkben, és kivé tudja ő tenni azt, akivel szövetséget köt.

Isten nélkül olyanok a nép esélyei, mint egy mezőre kidobott csecsemőé. Megszületett, de mivel nem gondoskodik róla senki, tehetetlen, életképtelen, egészen bizonyos, hogy elpusztul. Kiszárad, és tetemét megeszik a dögevők. Megrázó kép, de a Biblia azt tanítja, hogy mi is potenciális halottak vagyunk a lázadásunk miatt, s nem tudunk segíteni magunkon. Gondoljuk egyszer nyugodtan végig: Istent elhagyva az életet veszítettük el. Hisszük-e ezt (4-5. v.)?

Isten elmegy a kidobott újszülött mellett, és megkönyörül rajta. Miért? A Biblia nem ír arról, hogy miért szeret minket Isten, csak arról, hogy mennyire szeret. Egyszülött Fiát is feláldozta értünk. Azért szeret, mert ő maga a szeretet, és mert múlhatatlanul szükségünk van rá (6. v).

Megáll a gyermek mellett, és így szól: Maradj életben! És az ő szavának teremtő hatalma van. Ahogyan a teremtéskor kimondta: Legyen - úgy döntött isteni teljhatalommal az ellene fellázadt ember életben maradása mellett is. Sok szép példa mutatja, hogy Isten ma is így ad új életet embereknek, hogy megszólít bennünket igéjével, és aki komolyan veszi azt, annak megnyílik a szeme, a szíve, az értelme, egyszerre világosan látja, milyen végzetes helyzetbe került, nem ámítja többé magát azzal, hogy önerejéből ki tud szabadulni ebből, hanem két kézzel kap azon a tényleges szabadításon, amit Isten kínál nekünk.

Látom-e már világosan, mik az esélyeim Isten nélkül, és hogy mit kínál ő nekem végtelen nagy szeretetéből?

*

„Vagy nem tudjátok, hogy testetek, amit Istentől kaptatok, a bennetek levő Szentlélek temploma, és ezért nem a magatokéi vagytok? Mert áron vétettetek meg: dicsőítsétek tehát Istent testetekben.”

IKorinthus 6,19-20

Nagyon félelmetes ez az ige. A legnagyobb méltóságot jelenti, de ez már emberfeletti méltóság, nem is a mi képességeinkhez való. Borzalmas lehet egy templomban élni. Amilyen jóleső érzés bemenni, ott megtisztulni, irányítást nyerni, úgy menni vissza a mindennapi életbe, olyan félelmetes gondolat, magunkkal vinni a templomot és éjjel-nappal, asztal és ágy mellett, munka közben és jókedvű társaságban oda bezárva élni. De gondoljuk meg: mindennap kérjük, hogy Jézus legyen a vendégünk és áldja meg az ételünket. Ő ígéri: aki megnyitja az ajtaját, bemegy ahhoz, és vele vacsorázik. Meg kell tanulnunk és meg kell szoknunk a gondolatot, hogy Isten mindig velünk van. Soha nem hagy magunkra. Nincs magánéletünk, nem vagyunk a magunkéi. Ő az Úr az életünk felett.

És ez nem bajt, hanem a legnagyobb biztonságot jelenti számunkra. Krisztus élete árán tett saját gyermekévé. Úgy vigyáz ránk, mint a saját tulajdonára. Belülről irányít, a gondolatainkon át. Ne féljünk hát attól, hogy Isten Szentlelke bennünk lakik! Így lesz a testünk a Szentlélek temploma. Ha ezt megértettük és elfogadtuk, akkor találunk, ígérete szerint, nyugalmat a lelkünknek. Persze, vele jár az a kötelesség, hogy ne szennyezzük be ezt a templomot.

Istenem, nem vagyunk méltók arra, hogy bennünk találj lakást magadnak. De azt is tudom, hogy itt vagy, velünk, bennünk, körülöttünk. Másképp és másfelé is jelen vagy, de azt csak mi, gyermekeid tudjuk. Az egész világ a tulajdonod, mién akarnám én kivonni magam szereteted alóli A Tied vagyok, és Te is az enyém, Édesatyám vagy. Ha én néha bűneim, miatt jobban is szeretném, hogyne figyelj oda, ha arra gondolok, hogy szerettem, népem, jövődöm, mind a Tied, megnyugszom, és örömmel bízom minden kincsem a Te szeretetedre. Tegyé engem, házamat templomoddá, igaz lakóhelyeddé, hogy innen szállhasson tovább szereteted szava! Ámen.

*

Kedves családtagunk elvesztése

„Íme, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könnyed ne hulljon... halottakért való sírást ne tégy!” (Ez 24,16-17/a)

Jeruzsálem romlását az Úr egyfelől a forró fazékkal, másfelől Ezékiel próféta feleségének hirtelen halálával példázza. Az utóbbival kapcsolatban ezeket hagyja meg az Úr: „Embernek fia! Íme, én elveszem tőled szemeidnek gyönyörűségét hirtelen halállal, és ne sírj és ne jajgass, se könnyed ne hulljon. Fohászkodjál csendesen, halottakért való sírást ne tégy”. A próféta így mondja el a történeteket: „És szólék reggel a néphez, és estére meghala feleségem... Az Úr azt is megjelentette neki, hogy népének fiai és leányai fegyver által hullanak el. Majd felhangzanak jövődölései az ammoniták, a filiszteusok ellen, Tirusz pusztulásáról, Egyiptomról, majd Izrael megváltásáról, föltámadásáról, az új templomról. Feleségének elhunytával mennyi csapás zúdul a próféta szívére! Azok nem törik össze. Vigyáz, hogy teljesítse az Úr parancsait... Mi sem tehetünk egyebet.

A prófétának szóló isteni üzenetet küldte el egyik lelki testvérünk hozzánk, amikor fiatal lelkész fiunk halála hírért vette. Éreztük, hogy azon keresztül maga az Örökkévaló szólt hozzánk. Meg is értettük. Egy város zokogott koporsója fölött. Isten megerősített minket, szülői szemeink szárazok tudtak maradni. — Te, Uram, megerősítettél minket előre a nagy és nehéz utunkra, Krisztusban. Ámen.

„Taníts meg azért minket kegyelmesen, Hogy rövid voltát
életünknek értsük, És eszességgel magunkat viseljük! Ó, Úr

Isten, fordulj hozzánk ismétlen! Míg hagyod, hogy élünk nyomorogjon? Könyörülj már a te szolgálidon!" (Énekeskönyv 90. é. 7. v.)

*

M. Basilea Schlink, Ahol a Lélek szele fú...

A lelkek megítélésének ajándéka

A gyülekezeti életet nemcsak a hamis tanítás, hanem a lelki ajándékokkal való visszaélés is veszélyezteti. Hallunk hamis prófétákról és tévtanítókról. Létfontosságú volt a Gyülekezet számára egy olyan ajándék, amellyel különbséget tudtak tenni a lelkek között. Ez az adomány képessé tesz arra, hogy az ember felismerje azokat, „Akiknél megvan a kegyességnek látszata, de megtagadják annak erejét” (2Tim 3:5). Ez az adomány segít a lelki diagnózis megállapításában, a gyökeréig megvizsgálja az indítékokat, és világosan különbséget tesz az Istentől jövő, az emberi, avagy az ördögi dolgok között.

Az újtestamentumi Gyülekezet vezetőinek egyik nagyon fájdalmas tapasztalata volt, hogy báránybőrbe bújt farkasok lopódtak be a gyülekezetekbe, ott zavart keltettek, és mindent felforgattak. Gyakran a világosság angyalaként jelentkeztek, kegyes szavakkal, így nehezen voltak felismerhetők, hogy végeredményben a kárhóztak közül valók (2Kor 11:13-15), ezért nem is tettek ellenük semmit sem. Szabad kezet kaptak, és észrevétlenül sodorták a Gyülekezetet a pusztulás útja felé.

Az ilyen zavart okozó helyzet ellen csak a Szentlélektől felhatalmazottak, a lelkek megítélésének adományával felruházottak tudnak fellépni, amint erre Pál apostol is utal a leveleiben. Pál apostol, a Szentlélekkel beteljesedve Barjézust, a hazug prófétát egyszerűen „ördögfajzat”-nak nevezte (Csel 13 :9-10). Filippiben sem engedte magát elvakíttatni a jövendőmondó leány kegyesnek tűnő, és látszólag elismerő szavaitól. Leleplezi a démont és parancsolja, hogy menjen ki a leányból (Csel 16:17-18).

A lelkek megítélésének adománya által az apostolok nemcsak a nagy lelki irányzatok és a Gyülekezetbe belopakodó képmutatók között tudnak különbséget tenni, hanem a Szentlélek munkáját is felismerik a különböző lelki ajándékok megnyilvánulásában. Ez által az „ellenőrző” adomány által ismerte fel Pál apostol, hogy a leány nem prófétait, hanem jósolt. Pál tudta, hogy az ellenség minden egyes isteni ajándékot sátáni formába öltöztetve utánozhat. Ezért figyelmeztet János apostol: „Ne higgyetek minden léleknek, hanem vizsgáljátok meg a lelkeket, Istentől vannak-e” (IJn 4:1).

A megkülönböztetés adománya nemcsak az ördögöt leplezi le, hanem azt is megmutatja, hogy a lelki adományok mennyiben vannak Istentől, és mennyiben származnak az ember saját lelkéből. Ez az ajándék őrizte meg Pált, mikor a tirusbeli tanítványok a „Lélek által” azt mondták neki, nem kell Jeruzsálembe mennie (Csel 21:4). De ő nem a tanácsuk szerint cselekedett, mert nem a kérés maga, hanem csak a veszély megjelentése volt a Leiektől, amit később Agabus meg is erősített, mikor az apostolt saját övével megkötve, fejezi ki jelképesen Pál elfogatását (Csel 21:10). Pál apostol számol azzal, hogy az ember hiúságból, vagy hatalomvágyból a lelki adományokhoz a sajátjából is hozzákeverhet dolgokat. Ezért figyelmezteti a Thessaloniaiakat is arra, hogy vizsgálják meg a prófétálást. De ő nem azt mondja, hogy többé ne gyakorolják a prófétálást, mivel ahhoz emberi is keveredett. Ellenkezőleg, arra figyelmezteti a Thessalonikabelieket, hogy: „A prófétálást meg ne vessétek” (IThess 5:19-21).

Pál apostol bebizonyította annak az Igének igaz voltát, hogy: „A lelki ember azonban mindent megítél” (IKor 2:15). Úgy látszik, hogy minden helyzetben helyesen ítéli meg a dolgokat. Az pedig, akiben nincs meg a Szentléleknek ez ajándéka, akit nem töltött be a Szentlélek, az a mások megítélésében hibázhat. Nem tud különbséget tenni testi és lelki között, mert még maga is test szerinti életet folytat. A lelkek megítélésének ajándéka az újtestamentumi Gyülekezetben a legnagyobb szolgálatot tette. Igen, a Gyülekezet kezdettől fogva ki volt téve a sötét szellemi hatalmasságok kísértéseinek. Mindezekén túl, a „szent” és a „köz” keveredésének veszélye is leselkedett a gyülekezetekre.

Az intés, a buzdítás, a lelkigondozás ajándéka

A Szentlélek ezen munkája a Gyülekezetben arra irányul, hogy a keresztyének ezzel az adománnyal egymás felé szeretetben szolgáljanak. Pál apostol számára az intés ajándéka olyannyira fontos volt, hogy Timótheusnak azt írja: „Kérlek azért az Isten és Krisztus Jézusszine előtt... ints, feddj, buzdíts teljes béketűréssel és tanítással” (2Tim 4:1-2). A római gyülekezetnek azt írja, hogy mint „intő az intésben” végezze feladatát (Rom 12:8).

Az intést maga Pál is nagyon komolyan vette. „Mint együtt-munkálkodók intünk is, hogy hiába ne vettétek legyen az Isten kegyelmét” (2 Kor 6:1). Minden felmerülő problémát néven nevez: „Kérlek pedig titeket atyámfiak... ne legyenek köztetek szakadások...” (IKor 1:10). „Evódiát intem, Sintikhét is intem, hogy egyenlő indulattal legyenek az Úrban” (Fii 4:2). Az intéssel mindig együtt járt a bátorítás is. Még mikor Pál apostol azt írja is a thessalonikai gyülekezetnek, hogy egy megátalkodott bűnöst

zárjanak ki a gyülekezet közösségéből, azt is hozzáteszi, legyenek a kitalálással szemben irgalmasak, és vigasztalják őt, mint testvért (2Thess 3:14-15). Atyai szeretettel történik mindig az intés Pál apostol részéről, aki azt mondja magáról: „Valamint tudjátok, miként az atya gyermekeit úgy intettünk és buzdítottunk egyenként mindnyájukat és kérve kértünk, hogy Istenhez méltóan viseljétek magatokat...” (1Thess 2:11-12).

Pál azért tudta, hogy hogyan kell vigasztalni, és másokat inteni, mert ő maga is sok nyomorúsága és harcai, tusakodásai közepette úgy ismerte meg Istent, mint „az irgalmasság Atyját és a vigasztalás Istenét”, de ugyanakkor, mint „fenyítő” Atyát is. A korinthusi gyülekezetnek ezt írja Istenről: „...Aki megvigasztal minket minden nyomorúságunkban, hogy mi is megvigasztalhassunk bármely nyomorúságba esteket azzal a vigasztalással, amellyel Isten vigasztal minket” (2Kor 1:3-4). Pál apostol maga is bűnös ember, megtérése előtt az Isten Gyülekezetét kegyetlenül üldözte, de Jézusban a megbocsátás kegyelmét kapta. Ezért tudott másokat is vigasztalni Jézus Krisztus bűnbocsátó kegyelmével. Maga is végtelen sokat szenvedett, azért tudott más nyomorúságba esteket is vigasztalni azzal a vigasztalással, amivel ő is megvigasztalódott.

Csak azok kapják az intés, a lelkigondozás, a vigasztalás lelki adományát, akik maguk is már megtapasztalták az Istentől jövő bocsánat vigasztalását. Mivel bizalmukat az Atya szeretetébe vetették, megtapasztalták a bűneik bocsánatát, és az azokból való megtisztítást. Csak az olyanok tudják az intés szolgálatát elvégezni, akiknek személyes tapasztalatuk van Isten szentségéről és haragjáról, akiket megrettentett az a bűn, amelyből Jézus kegyelme által megváltást nyertek. Ezek az életek komolyan veszik a bűnt, van bátorságuk arra, hogy a lelkigondozás során elmondják az igazságot, hogy a rábízottakat szembeállítsák bűnük szörnyű voltaival, és a Szentlélek erejével bűnbánatra, megtérésre segítsék őket.

A lelkigondozás karizmája magába foglalja mások megértését és szeretését. Akik ezt az adományt bírják, azok irgalmas szívvel, de a bűnt megalkuvás nélkül nevének nevezve szólítják fel lelkigondozottjukat a bűn elhagyására. Ez a lelki ajándék rendkívül fontos a Gyülekezet felé való szolgálatban.

November 22

Nem kárhoztat

„Azokban a napokban, abban az időben - így szól az Úr - keresni fogják

Izrael bűnét, de nem lesz, és Júda vétkeit, de nem fogják találni, mert megbocsátok azoknak, akiket meghagyok" (Jer 50,20).

Valóban dicsőséges szózat ez! Tökéletes bűnbocsánatot ígér a bűnös Izraelnek és Júdának. Úgy eltörli bűnüket, „mint a felleget" (Ézs 44,22), nem találják, nem lesz többé. Dicsőség legyen a kegyelem Istenének!

A Sátán keresi vétkeinket, hogy vádolhasson, ellenségeink is ezt teszik, hogy megterhelhessenek, sőt még saját lelkiismeretünk is beteges igyekezettel keresi, hol marasztalhatja el magát. De amikor az Úr minden bűnünket elfedezi Jézus Krisztus vérével, nem kell tartanunk többé semmiféle vádaskodástól, „nem lesz", „nem fogják találni". Isten gondoskodott arról, hogy elvegye népe vétkeit, megváltotta népét bűneiből. Jézus Krisztus áldozata „a tenger mélyére dobja minden vétkünket" (Mik 7,19). Micsoda ujjongással tölti ez el a szívünket!

Bűneink eltörlése azért lehetséges, mert Isten megbocsát választottainak. Kegyelmeinek szava nemcsak királyi, hanem isteni szó. Kegyelmet hirdet, és mi szabadok vagyunk. Elvégezte értünk az engesztelést, és ettől kezdve népének nem kell félnie a kárhoztatástól.

Áldott legyen szent neved, bűnöket eltörlő Isten!

*

Szépségéről híres királyné

Megesküdtem neked, és szövetségre léptem veled - így szól az én Uram, az Úr -, és az enyém lettél. (Ez 16,8)

Isten mentő munkája folytatódik: életben maradt a gyermek, felserdül, érett ember lesz, kibontakozik. Nem önmagát valósította meg, hanem azzá lett, akinek Isten teremtette. De még „meztelen" - vagyis még nincstelen, védtelen, kiszolgáltatott. Még nem tudja, mivégre van a világon (7. v).

Ekkor Isten szövetséget köt vele. „...rád terítettem ruhám szárnyát" -ez azt jelenti, hogy vállallak, számíthatsz rám, összetartozunk, gondoskodom rólad. Ennek a feltétele megint nem bennünk van, hanem Isten kiválasztó kegyelme, meg nem érdemelt szeretete, elfogadó irgalma cselekszi ezt. - Igazi fordulatot ez a szövetség hoz egy ember életébe. Itt kap küldetést, itt telik meg tartalommal az

élete, ezen belül ismeri meg igazán Istent, az ő hűségét és gazdagságát, ebben lesz hozzá tartozó gyermekévé (8. v).

Isten szeretetének a közegében pedig teljesen átformálódik a hívő. Elfelejtheti a múltját, Isten biztosította a jövőjét, és boldog, tartalmas jellel ajándékozza meg. El egészen odáig, hogy „a királyságot is elérted” (9-14. v.). Ez lett a mezőre kidobott, halálra szánt csecsemőből.

Az Újszövetség erről úgy ír, hogy „Jézus Krisztus vére megtisztít minket minden bűntől”, hogy a vele való szövetségben isteni természet részeseivé leszünk, Jézusra jellemző tulajdonságok jelennek meg gyarló életünkben, és aki őhöz mindvégig ragaszkodik, az vele együtt ül az ő trónján (Jel 3,21).

Hol tartunk ezen az úton? Az indulásunk egyforma, esélyeink azonosak. De az ő kegyelme is készen van a benne hívőknek.

Köszönöm, Uram, hogy

Igazságod palástját Reám kiterjesztetted,
Szentlelkednek áldását Bennem
felgerjesztetted, Hogy megújulást vegyek:
Hozzád hasonló legyek.

(Losontzi István)

*

„Ez az én szolgám, akit támogatok, az én választottam, akiben gyönyörködöm. Lelkimmel ajándékoztam meg, törvényt hirdet a népeknek. Nem kiált, nem lármáz, és nem hallatja szavát az utcán. A megrepedt nádszálat nem töri össze, a füstölő mécsest nem oltja el, igazán hirdeti a törvényt... tanítására várnak a szigeteken.”
Ézsaiás 42,1 -4

A próféta a Messiásról beszél. Kijelentést kapott róla, azt foglalja írásba. Maga se látja tisztán az arcát. Csak a munkájáról tud vallani. De azt világosan látja, hogy Isten szeretete lakik majd benne. Ezen a helyen három vonását mutatja meg: Nem lesz benne semmi idegen, semmi rossz, mindenben Isten akaratát fogja megvalósítani, azért gyönyörködhet benne az Atya. Törvényt fog hirdetni, nemcsak a zsidó népnek, a föld minden népének. Még a távoli szigeteken is csak akkor lesz rend és békeség, amikor megismerik az ő törvényét. Mindezt hangoskodás nélkül, csendben, teljes szeretettel fogja végrehajtani. Megértéssel fordul majd a gyengék, a megtörték felé, és akikben már csak pislákol az élet öröme, mind hozzá fordulhatnak. Majdnem ötszáz

év kellett ahhoz, hogy ez a prófécia valóra váljék. De Jézus és tanítványai teljes joggal hivatkoznak rá. Ötszáz év múltán csodálatosan beteljesedett, kétezer-ötszáz évvel később pedig mi is gyönyörködhetünk benne, és vallhatjuk: igaz, ma is Őrá várunk, hogy pislákoló mécsesünkre életet leheljen az örökkön élő Messiás.

Köszönöm, Uram, ezt a szép tanítást. Csodálatos az, hogy ma is gyönyörködhetem benne, megérthetem és igaznak vallhatom a kétezer-ötszáz évvel ezelőtti szép versbe foglalt próféciát. Tudom, ez azért van, mén hozzám is Te szólsz általa, áld tegnap és ma és örökké ugyanaz vagy. A faekével kínlódó, báránnyal áldozó héberhez ugyanazzal a szeretettel fordultál, mint hozzám, aki az atomok és gének problémáin tépelődöm. O ugyanúgy várta szabadító Messiását Babilon nyilainak árnyékában, mint én az atombomba félelmében. Csak az eszközeink változtak, mi ugyanolyan bűnösök, gyengék, védtelenek és kiszolgáltatottak maradtunk. De a Messiás is ugyanaz, s én boldog vagyok, hogy engem is megváltott. Ámen.

*

Megrendítő halál alkalmával

„Naponként halál révén állok... ” (IKor 15,31/a)

El lehet mondani: mindannyian a halál révén állunk naponként. Egyikünk sem tudhatja, hol és mikor leselkedik ránk a halál? „Semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett”- mondja a Prédikátor könyve (8,8). A technika, különösen az gépjárművek óriási föllendülésével kapcsolatban nagyon megnövekedett a közlekedési balesetek száma is. Fájdalom, az emberekből mintha kiveszett volna a másokért való felelősség érzete: kevesen vigyáznak, hogy autóikkal ne veszélyeztessék a gyalogszerrel járók életét. Hány közlekedési eszköz tulajdonosa nem ügyel arra, hogy lelkiismeretesen tartózkodjék a szeszitaloktól, amelyek annyira fokozzák a szerencsétlenségek számát. Más vonatkozásokban is, hogy elfeledkeznek az emberek mások életére vigyázni. Káin kérdésétől visszahangzik szinte egész világunk: „avagy őrizője vagyok-e én az én atyámfiának?” (IMóz 4,9b). Ijesztően megnőtt az öngyilkosságok száma is: szinte elvesztette értékét az élet egy sereg ember számára. Ezek inkább csak azért élnek, mert „muszáj”. A háborúk sem szorítkoznak ma már a harcterekre: úgyszólván mindannyian ki vagyunk téve nemcsak a fronton, de a front mögött is a háború borzalmainak...

Imádkozom Hozzád, irgalmas Istenem, hogy az emberek lelke felelősségérzettel teljék meg újból embertársaik iránt: ne csak önmagukat lássák, saját érdekeiket szolgálják, de másokat és másokét is. Ha már nem szolgálják is, legalább ne veszélyeztessék azokat meggondolatlanságukkal, könnyelműségükkel. Növeld, Uram az emberekért való felelősségérzetünk tudatát! Krisztusért kérünk. Ámen.

„Ha botlanak a gyöngék, Segítsen az erős;
 Hordjuk, emeljük önként, Kin gyöngesége győz.
 Tartsunk jól össze hát, Tudjunk utolsók lenni, A
 bajt vállunkra venni E földi éltén át.”
 (Énekeskönyv 455. é. 7. v.)

*

Egy Istenünk van

82. zsoltár

Vannak a világon hatalmasságok és erősségek, méltóságok és fejedelemségek, királyi székek, amelyeknek a birtokosai sokszor azt képzelik magukról, hogy hatalmukkal korlátlanul rendelkeznek. Azonban bármekkora hatalommal legyen felruházva egy uralkodó vagy vezér, Isten gyermekei mindig tudják, hogy e világ hatalmasai és erősei felett végső soron Isten rendelkezik.

A világ kormányzását Isten nem adta ki a kezéből, Nem ruházta át mindenestől a hatalmasokra. Isten hívő gyermeke ezért bátran mondhatja: nekünk egy Istenünk van! Ugyanis „Isten áll az istenek gyülekezetében, és ítél az istenek között”. Azok a hatalmasok, istenként gyakorolják jogaikat a világban, Isten ítélete alatt állnak.

Aki fegyvert visel, könnyen visszaélhet hatalmával, amely az igazság és a jog védelmére adatott. A történelem számtalan példát szolgáltatott már az ilyen visszaélésekre, amikor az uralmon levők, indulataiktól vezettetve, nem voltak tekintettel sem a jogra, sem a méltányosságra, csak egyéni érdekeiket tartották szem előtt. Az ilyenek jogörzöből jogorzóvá válnak, ítéleteik nem a szegények és az árvák ügyét szolgálják. Hitetlenségük miatt vakon, „sötétségben járnak”; „nem tudnak, nem értenek”.

Ennek a következménye mindig az, hogy meginognak a föld fundamentumai. Minden bizonytalanná válik. Emberek tömegei lesznek törvényen kívül. Nincs, aki felelősségre vonja az erőszakoskodókat, a rablókat, a gyilkosokat. A hatalom fegyvert ad éppen ezeknek a kezébe, hogy megingott trónját általuk megerősítse.

Nehéz helyzetben van ilyenkor a hívő lélek: meddig engedelmeskedjen a törvénynek, és mikor következik el az a pont, amikor a törvényen kívüliség kockázatos állapotát kell a hit alapján vállalnia? Kálvin szerint addig tartozunk engedelmeskedni a vezetőségnek, amíg engedi szabadon hirdetni Isten Igéjét, és saját határozatait, rendelkezéseit Isten törvényének a szellemében igyekszik meghozni, illetve végrehajtani. Amennyiben ez a két feltétel nem teljesül, Isten gyermekének az engedelmességi kötelezettsége

megszűnik. Nem lesz forradalmár, nem vonul ellenzékbe, hanem törvényen kívülé válik, és adott esetben megtagadja, hogy a rendelkezéseknek magát alávesse.

A földi hatalom Isten akaratának a megtestesítője kellene, hogy legyen. Ezt olvassuk: „Én mondtam: istenek vagytok ti, és a Felségesnek fiai ti mindnyájan.” Amennyiben a hatalom visszaél ezzel a méltóságával, Isten gyermeke Istennek tartozik inkább engedelmességgel. „Nem tehetjük, hogy amiket láttunk és hallottunk, azokat ne szóljuk!” - mondhatjuk az apostollal. Amiképpen azt sem tehetjük, hogy Isten törvénye ellenére cselekedjünk bármit, bármiféle kényszerítésre.

A hatalom képviselői csak a rájuk ruházott jog tekintetében mások, mint a többi ember, egyébként a sorsuk ugyanaz. Tiszteleten kívül más nem illeti meg őket; imádattal csak egyedül Istennek tartozunk. Nyomorult emberek ők is, a halandóságuknak és a pusztulásnak alávetve, akik Isten Igéjének a világosságában ugyanúgy bűnösként, magukat megalázva állhatnak meg, mint akárki közülünk.

Az osztrák császárok temetési szokása szerint, amikor a koporsót vivő papok megérkeztek a családi kriptáéhoz, kopogtattak. Akkor az ajtón belül álló szerzetes megkérdezte, hogy ki az. A kívülállók felsorolták a császár összes címét és rangját, mire a belülről jövő válasz így hangzott: „Nem jöhet!” Akkor felsorolták a halott méltóság érdemeit. A válasz ugyanaz volt. Végül a koporsót vivők így szóltak: „Egy szegény bűnös kér bebocsátást!” Erre kitárult a kriptá ajtaja: „Jöhet!”.

A fejedelmek és hatalmasságok, ha mégoly hatalommal és erővel rendelkeznek is, csak nyomorult bűnösként állhatnak meg Isten előtt. Meghalnak, mint a közember, és elhullnak, mint akármelyik főember - nincs kivétel a halálban és az ítéletben. Amikor Isten majd felkel, és megítéli a földet, akkor a hatalmasok és erősek is egyaránt megítéltetés alá kerülnek. Lesznek, akik a földi korona helyett a gyalázat tövisét kapják, akiket pedig a gyalázat tövisével sújtottak, aranykoronával tündökölnék majd Isten jobbján.

Isten már a jelenvaló világban is számos esetben megmutatja, hogy övé a hatalom és az ország, és annak adja azt, akinek O akarja; megmutatja igazságos ítéletét és félelmetes haragját a jogtalan uralkodókkal szemben. Én szívem, ne rettegj, és ne csüggedj, mert eljön az Isten hatalommal, és karja uralkodik dicsőséggel! Történjék bármi, mondd bátran, az igazság győzelmének a teljes bizonyosságával: Egy Istenünk van!

November 23.

...Kelj fel, menj el, hited megtartott téged.«" Lukács 1 7,11 -l 9

„Szembe jött vele [Jézussal] tíz leprás férfi, akik távol megálltak és kiáltozva kérték: »Jézus, Mester, könyörülj rajtunk!« ... Egyikük pedig, amikor látta, hogy meggyógyult, visszatért és hangosan dicsőítette Istent... Jézus ekkor így szólt: »Vajon nem tízen tisztultak-e meg? Hol van a többi kilenc?

Nem miköztünk esett ez meg? Annyira ismerős. Ilyen kevés változás történt kétezer év alatt? Ne csodálkozzunk! A világ változik, de az ember ugyanaz. Minden kornak, minden egyes embernek meg kell vívnia a maga személyes harcát, meg kell tanulnia a saját leckéjét. A nyomorúságok sem sokban különböznek. Akkor a lepra volt gyógyíthatatlan, ma az AIDS. Mindkettő kizárja az embert mind a társadalomból, mind az életnek minden örömeiből és reménységéből. Ugyanúgy, mint a bűn, a szégyen, a kiderült lopás vagy a gyilkosság. A mások, a régiek tanulsága csak példa számunkra. Hogy tudunk mi is imádkozni halálos veszedelemben! És Isten ma is segít. Mint ez a tíz leprás, nem mindig, de sokszor menet közben meggyógyulunk. Azután megyünk tovább, és nagyon rosszulesik, amikor újabb nyomorúság kényszerít rá, hogy Istenhez forduljunk. Hányan könyörögtünk a rendszerváltás előtt! Hányan fogadkoznak, milyen mások lesznek nyugdíjazás után! Sajnos, az arány sem változott. Tíz közül ma sem kerül több, akinek nemcsak a nyomorúsága, de az élete is megváltozik. Pedig Isten azért gyógyít, hogy alkalmassá tegyen az új élet új szolgálataira. Jól gondold meg, érdemes volt-e, hogy Isten téged kimentett legutóbbi súlyos veszedelmedből?

Kegyelmes Istenem, nagyon meggondolkoztat ez az ige. Sokszor én is úgy gondolom, hogy ha körülményeim megváltoznak, az életem, a magatartásom is megváltozik. Pedig a körülményeim már többször is változtak, én pedig ugyanaz maradtam. Hányszor vagyok hajlandó segíteni anélkül, hogy haszon származzék belőle! Milyen veszedelmek kell még érjenek, hogy visszatérve hozzád a szolgálatodra szánjam magam! Mutasd meg, Uram, mire akarsz ránevelni! Mutasd meg, mire rendeltél, és segíts, hogy amit nyomorúságomban fogadtam, azután is megtarthassam, hogy megszabadítottál! Ámen.

*

A titkon való imádkozás

Te pedig amikor imádkozol, menj be a belső szobádba, és ajtódat bezárva imádkozzál Atyádhoz titokban. Máté 6,6

Jézus szereti az elrejtettséget. A farizeus! kegyesség még imádkozásával is önmagát akarja mutogatni az emberek előtt, pedig az imádságban csak Istennel van dolgunk.

Milyen borzasztó, amikor valaki olyan szívesen hallgatja saját imáit és azt akarja, hogy mások is hallják azt. A színpadias imádkozás utálatos Isten előtt, éppen úgy a 'díszimádság' is, amely azt a benyomást kelti, hogy nem Istenhez, hanem a jelenlevőkhöz szól. Jézus nem veti el a közös és nyilvános imádkozást, de imaéletünk súlypontja az egyéni imádkozás (belső csendben), különben csupán színészkedés az imádságunk.

„Menj be a belső szobádba”, azaz keresd a magányt, külsőleg is különülj el, hogy mennyei Atyáddal egészen egyedül légy. Az Ő szent jelenlétében maradj csendben, míg Szellemével betölt és az imádat szavai tolulnak az ajkadra. - „Zárd be az ajtót” - biztosítsd, hogy semmi ne zavarjon. Egész sereg olyan ellenséges gondolat van, ami akadállyá lehet: a hétköznapi gondjai, a munka, a világ, az értelméd; az éned a maga emberi és nem isteni vágyaival. Mennyi minden hathat gátlóan az imádkozásra! Rejtett helyeden emeld fel szívedet Istenhez, zárkózz el mindentől, ami megzavarhat.

A magányos imádság nélkülözhetetlen. Itt nyerjük a legmélyebb és legnagyobb megtapasztalásokat. Itt nemcsak a lelkünk beszél Istennel, hanem Isten is vele. Itt tudja kijelenteni csodálatos igazságait üdvösségünket illetően. Itt gyűjt a lélek „forrásvizet” (Zsolt 87,7); különben a hívő ember olyan, mint a kiszáradt kút, kiürül, és kegyes fecsegővé válik. A titkon való imádságot Isten nyíltan jutalmazza. Sok olyan imádkozó hívő kap majd jutalmat odafent, aki itt nem játszott nyilvános szerepet Isten országa munkájában. Sok evangélizáció és ébredés nem az igehirdetők, hanem a rejtett imádkozók tusakodásának az eredménye. Isten már itt láthatóan és megfoghatóan jutalmazza a rejtett imádságban való hűséget. Aki sokat tartózkodik csendben az Úr előtt, az áldott ember. Fellépése határozott lesz, járása biztos, munkája sikeres. Érezhető rajta a mennyei szentség illata. Minél kevésbé akar tündökölni az emberek előtt, annál inkább ragyog. Aki sokat imádkozik titkon, az erőt kap arra, hogy nyilvánosan is imádkozzék, így jutalmaz Isten.

*

HÍVŐK GAZDAGSÁGA

Ef. 1:

Efezus távoli országnak már régtől fogva romba dőlt városa. De amit Pál apostol „Isten akaratjából” szolgálva annak idején oda küldött levelében megírt, nekem is szól. Akkor sem minden ottani lakosra vonatkozott ennek a levélnek tartalma, hanem csak a „Krisztus Jézusban hívő szentekre”. S mindegy, hogy ezek hol és mikor élnek, Istentől ugyanaz az üzenet szól hozzájuk. Csak találtassam én is közülük valónak! (1)

Így az a jókívánság, amellyel az apostol az ő első olvasóit köszöntötte annak idején, foganatos lehet az én életemben is. „Istent” még jobban megismerve ennek a levélnek a tanításából, gazdagabb „kegyelemben” lehet részem és az a „békeség” is, amely ebből fakad, jobban eltöltheti a lelkemet. Erre mindennél nagyobb szükségem is van és erre kívánkozom is nagy kívánczósággal! (2)

Akkor aztán ráfelelhet az én hálaadásom szava is az apostol ujjongására, amellyel „áldja” az Istent az Ő „áldásainak” gazdagságáért. Mert lehetnek néha szegényesek az Isten jóságának a jelei evilági és testi ajándékaiban, de a „mennyeekben” biztosítva van a hívő számára „minden lelki áldása Krisztusban”. Ha Krisztus az enyém, akkor kimondhatatlan gazdagság birtokosa vagyok. Csak soha el ne feledkezném Őróla! (3)

Megingathatatlan alapokon nyugszik Krisztus híveinek az élete. Már „a világ teremtése előtt” rendelkezett felőlük Isten, „kiválasztva” őket a maga céljaira. S amit Isten „az Ő akaratjának jókedve szerint” így „eleve elhatároz” magában, azon soha semmi nem változtathat. A leghatalmasabb ember tervei is megghiúsulhatnak. De milyen akadályok állíthatnák meg Istent az Ő útjában?

Meghálálhatatlan kiváltság részesei azok, akik Krisztusban hisznek. Isten nem kisebb dolgot „határozott el eleve” felőlük, minthogy őket „fiává fogadja Jézus Krisztus által”. S ezzel az ajándékkal, amelyet nekik szánt, amikor eljön az ideje, meg is ajándékozza őket. Azt pedig, hogy mi mindent jelent „az Isten fiainak” lenni, ki tudná elsorolni és érdeme szerint méltatni!

Félreérthetetlen rendeltetés van kitűzve Krisztus hívei elé. Az Ő „kegyelme dicsőségének magasztalására” cselekedte Isten mindazt, amit velük cselekedett. Ez a cél pedig akkor valósul meg bennük és általuk, ha majd egyszer mint „szentek és feddhetetlenek” állanak meg „Öelötte”. Életük minden napjával egy-egy lépéssel közelebb kell jutniuk ehhez a célhoz — „szeretet által”.

Hogy ne bíznám rá magamat arra az atyai szeretetre, amely ilyen öröktől fogva eltervezett úton ilyen dicsőséges cél felé vezet?

Az első lecke, amelyet Krisztus iskolájában meg kell tanulni, a „váltságnak” mélységes igazsága. Semmit sem ért meg az Ő titkaiból az, aki előbb le nem roskadt bűneinek terhe alatt az Ő keresztjénél és nem értette meg, hogy „az Ő vére által” lehet csak része „bűneinek bocsánatában”, de ezen a drága áron csakugyan örökre biztos számára Isten „kegyelmének gazdagsága”. (7)

De, akik ezen az egyetlen lehetséges módon keresik Isten „kegyelmét”, azokkal Ő azt „nagy bőséggel közli”. Megnyílik így előttük a „minden bölcsességben és értelemben”

való gyarapodás útja, hogy egyre mélyebben „megismerhessék” Isten „akarátának titkát”. Krisztus keresztjének a tövében élve belelátunk a maguk és a világ életének igazi értelmébe. (8-9)

S így feltáruul előttük a legmélyebb „titok” is: a végső cél, amelyet Isten meg akar valósítani. Minden, ami velük és körülöttük történik, arra való, hogy egyszer az Isten egész teremtettsége „egybeszerkesztessék a Krisztusban”. Isten „az idők teljességére” az Ő uralma alatt helyre akarja állítani a világban azt a rendet és egységet, amelyet a bűn szétzilált. (10)

Ha velem is „közlötte” Isten az Ő megváltó kegyelmének „bőségét”, nem eshetem kétségbe a világ sorsa felől sem!

Áldjam Istent annak az „örökségnek” a gazdagságáért, amelyet Krisztusban „vettem”. Majd csak az örökkévalóságban fog kitárulni teljes valóságában, mit adott nekem és mit tett velem Isten, amikor nekem is részt juttatott abban a megváltásban, amelyet Krisztus által végez e világban. De már most is az enyém annak teljessége, mint valami az én nevemre írott birtok és senki meg nem foszthat annak örömétől!

Imádjám Istent az Ő örök végzéseikért, amelyek szerint ennek a gazdag „örökségnek” birtokába beiktatott engem is. Amikor én még nem is voltam, sőt világ sem volt, Ő már ismerte az én nyomorúságomat és megkönyörült rajtam. Mindaz, amit velem ez életben „cselekszik” ennek az „eleve elrendelt” tervnek a beteljesedése. S amit „akarátjának tanácsában” Ő elhatározott felőlem, azt véghez is fogja vinni!

Szánjam oda magamat teljes lélekkel az Isten akarátának megvalósítására magam is. Olyanokban teljesedik az be, akik „előre reménykednek a Krisztusban”. Lássam hát mindig magam előtt ragyogni az Ő eljövendő dicsőségét és igazgassam lépteimet annak irányában. Akkor nemcsak majd egykor, hanem már most is „az Ő dicsőségének magasztalására” szolgálhat az életem. Ez az én dolgom, a többit aztán Őreá hagyhatom!

Isten üdvözítő örök végzéseik azzal lépnek a megvalósulás útjára a mi életünkben, hogy „halljuk... az üdvösség Evangéliumát”. Isten hírnökei bezörgetnek a lelkünk ajtaján és tudtul adják nekünk „az igazságnak beszédét”, amelyből megismerhetjük Krisztust és a benne fölénk hajló örök isteni szeretetet. Isten nem kényszerrel terel bennünket az Ő akarátának útjára, hanem Igéjének áldott szavával jóságosán hívogat erre az útra.

Minden azon fordul meg, hogyan fogadjuk hozzánk érkező szavát. Akik „hisznek” annak, azok elnyerik a Szent Lélekkel való „elpecsételtetést”. Az Ige előtt bizalommal kitáruló lélekben tokozást vesz Isten Lelke. Életét Istennel való titokzatos közösség-

ben élheti és ebből naponként új bizonyosságot nyerhet afelől, hogy Isten őt is az Ő kiválasztotta! közé sorolta. Boldog az, aki ezt az „elpecsételést” elnyerte!

Amit Isten így elkezd a mi életünkben, azt nem is hagyja félbe, míg egyszer majd teljességre nem juttatja. A bennünk lakozó Lélek „az ígéretnek Szent Lelke”: mérhetetlenül többet rejteget magában, mint amennyit a jelenben megtapasztalhatunk belőle. Csak „záloga” annak, előleg és ízelítő abból, amit a jövőre tartogat számunkra Isten, amikor majd teljes valóság lesz „az Ő tulajdon népének megváltása”.

A hit a szívnek Istennel való belső ügye, de nem titkolható el az emberek elől sem. Az apostol is „hallotta” olvasóinak „hitét”. Megvannak a hitnek a megnyilatkozásai is. És ezek között a legbiztosabb a „szeretet”, mégpedig elsősorban az a szeretet, amely „minden szentek” iránt nyilvánul meg, vagyis azokkal érzi bensőleg egybekötözötteknek magát, akikben ugyanaz a hit él, és közöttük nem is válogat semmilyen emberi szempont szerint sem. (15)

Akiben él az ilyen szeretetben megnyilvánuló hit, annak nagy öröm azt mások életében is meglátnia. Ezért ad az apostol is állandóan hálát az Istennek azért, amit olvasói felől hallott. Mit érne jó híreket kapni vagy jó benyomásokat nyerni valakinek a testi egészsége és evilágbeli szerencsés boldogulása felől, ha ugyanakkor azt kellene tudnunk róla, hogy hit és szeretet dolgában üres a szíve és senyvedő az élete? (16)

Az élő hit azonban nem olyan végső állomás, amelyet, ha elér valaki, akkor megállhat haladásában. Ezért kér az apostol is az ő olvasóiért való „könyörgésében” Istentől növekedést és fejlődést számukra. Isten Lelke a „bölcességnek és kijelentésnek Lelke”, aki egyre beljebb vezet a hívőket a Krisztus „megismerésébe”. A hitnek egyre világosabbá, öntudatosabbá kell válnia. (17)

Van félhomályban tengődő hit is. Az apostol azt szeretné, hogy olvasóinak „világosítsa meg” Isten az ő „értelmük szemeit”, hogy az Ő kegyelmének teljes napvilágánál járhassanak.

Enélkül a hívők nem látnak elég messzire. A jelenben elébük tárulhatnak ugyan Isten áldásai, de nem látják maguk előtt a jövőnek még sokkal csodálatosabb ígéreteit. Nem „tudják”: mi az Isten „elhívásának a reménysége”, amelyre az „elhívás” igazában vonatkozik. Pedig minden jelenbeli áldás csak csírázó kezdete annak a jövőnek!

A homályos látású hívő szűk látókörben mozog gondolataival. Csak a maga szempontjából nézi Isten megváltó munkáját. Pedig akármilyen csodálatos ajándék is az, amiben az ember részesül azáltal, a legfontosabb mégis az, amit Isten maga nyer és ér el általa: „az Ő örökségének gazdagsága”, amelyet „szentjeiben” szerez magának.

És felszínes marad a hívó látása, ha Isten nem „világosítja meg”: rejtve marad előtte az Isten „hatalma erejének” az a munkája, amellyel céljai felé tör azokban, „akik hisznek”. A felszínen ebből sokszor vajmi kevés látszik és ezért sokszor megkísérti a hívót a csüggedés. Pedig valójában Isten „hatalmának felséges nagyságát” láthatná!

Nyisd meg, Uram, vaksi szemeimet!

Hogy milyen csodálatos és föltartóztatlan hatalommal munkaija Isten a megváltás művét e világban, az a Krisztus föltámadásából és fölmagasz-talásából tűnik ki. Az Ő kereszthalála látszólag a bűnnek teljes győzelme és Istennek gyászos alul-maradása volt. Valójában pedig megfordítva: a megcsúfolt és megölt Krisztusnak e látszólagos gyöngesége által diadalmaskodott az Isten hatalma és szenvedett döntő vereséget a Gonosz.

Azóta is ez a gyalázat és vereség mélységeiből mennyei dicsőségbe fölmagasztaltatott Krisztus az Isten hatalmának letéteményese és gyakorlója égen és földön. Ha a közönséges tekintet számára nem látható is az ő uralma, mégis Ő kormányozza a jelennek és a jövőnek minden látható és láthatatlan hatalmát ebben a világban. Isten „mindeneket az Ő lábai alá vetett”, hogy neki szolgáljanak.

S ha az Isten teremtményei, az emberek is nagy részükben, öntudatlanul szolgálják is ezt a láthatatlan legfőbb hatalmat, van azért egy olyan kör, amelyben öntudatos és boldog engedelmséggel ismerik el az Ő uralmát. Az Ő híveinek közössége, az „anyaszentegyház” ez, amelynek úgy osztogatja parancsait, mint a „fej” a „test” tagjainak. Itt érvényesül az Ő hatalma „teljessége” szerint. Itt ismerhetem meg Őt igaz valója szerint!

*

Hűtlenné lett asszony

...megszegted a szövetséget. De én emlékszem szövetségemre, amelyet ifjúkorodban kötöttem veled, és örök szövetségre lépek veled.

(Ez 16,59-60)

A szép történetnek szomorú folytatása van. A királynévá lett szépasszony elbízta magát, elfelejtette, honnan emelte ki, mentette meg jótevője, magának tulajdonította azt, amit Istentől kapott ajándékba, és megszegte vele kötött szövetségét.

Itt már egyértelmű, hogy Isten választott népéről, azon keresztül mindnyájunkról szól

a leírás. Mindnyájunkat kísért, hogy elfelejtjük, honnan szabadított ki az Úr, nem neki adunk dicsőséget életünk eredményeiért, a tőle kapott áldásokért, egy idő után úgy gondoljuk, boldogulunk mi már nélküle is. S ami a legrosszabb: mástól vagy mástól is várunk segítséget, megvonjuk tőle kizárólagos bizalmunkat, ami Izrael esetében a környező pogány népek bálványainak tisztelését jelentette. Ez a legdurvább istengyalázás, a szabadító Isten megcsúfolása. (A Biblia ezt lelki paráznaságnak, házasságtörésnek nevezi.)

Ennek mindig súlyos következményei vannak, mert aki ezt teszi, kilép Isten szövetségéből, s így egyedül marad. Isten nélkül pedig mindenféle bűn és baj áldozata lesz az ember.

A kérdés az, hogy mit tesz ebben a helyzetben. Ha rádöbben bűnére, kertelés nélkül megvallja azt, és bocsánatot kér, Isten kész visszafogadni a szövetségsgőzt. Ha azonban megkeményedik hűtlenségében, halálra ítélte önmagát.

Óvakodjunk az ilyen szövetségsgőztől! Mert, ha van is kegyelem a bűnbánónak, és ez óriási lehetőség, utólag mindig keservesen bánja a megtérő az elrontott, eltékozolt időt.

November 24

Kegyelem és bűnbocsánat

„Nem perel mindvégig, nem tart haragja örökké” (Zsolt 103,9).

Isten olykor megfedd bennünket. Ha ezt nem tenné, nem lenne az a bölcs Atya, aki figyelemmel van oktalan, tévelygő gyermekeire. Feddése fájdalmasan érinti azokat, akik hűségesek akarnak lenni, mert érzik, mennyire megérdemlik a szidást, és milyen hálátlan dolog volt tőlük, hogy megszorították Atyjukat. Mi már tudjuk, mit jelent ez a feddés, és meghajolunk az Úr előtt, őszintén megbánva, hogy megharagítottuk.

Milyen vigasztaló is ez az ígélet: „Nem perel mindvégig” az Úr. Ha büntől megtört szívvel megtérünk Hozzá és a bünt megtagadjuk, Atyánk tüstént kegyelmébe fogad. Mert nem szívesen fordít haragos arcot azok felé, akiket szeret. Abban van öröme, ha mi is teljes örömmel örvendezni tudunk.

Gyertek azért, keressük arcát! Nincs okunk sem kétségbeesésre, sem csüggedésre.

Szeressük a minket fenyegető Istent, és akkor nemsokára így énekelhetünk: „... bár haragudtál rám, elmúlt haragod, és megvigasztaltál” (Ézs 12,1). Félre minden sötét gondolattal, amely csak rágja a lelkünket. Jöjjenek az alázatos reménységek és hálára fakasztó emlékek, szívünk szelíd vigasztalói. Aki mint bíró régen megkegyelmezett nekünk, mint Atyánk, újra meg fog bocsátani. Örvendezzünk hát végtelen, változhatatlan szeretetének!

*

A keresztény szabadság

...többé ne emberi vágyak, hanem az Isten akarata szerint éljétek le testi életetek hátralevő idejét. (IPt 4,2)

A kereszténységet kezdettől fenyegette két végletes gondolkozás: a törvényeskedés és a szabadosság. A törvényeskedés azt vallja, hogy ha bizonyos előírásokat megtartunk, kapjuk érte az üdvösséget. A szabadosság ennek az ellenkezője: senki ne írjon elő semmit, mi szabjuk a normákat, és megoldjuk az életünket egyedül is. Mindkettő mögött az ember gőgje van. Az egyik így szól: én teljesítek, Isten fizet, a másik: nekem senki se parancsoljon!

Közben pedig észre sem vesszük, mennyire az emberi vágyak, szokások, igények szerint élünk: megmondják, mi illik, hogyan kell viselkedni, beszélni, öltözködni, boldogulni. És ezt gyakran gondolkozás nélkül áthagyományozzuk a gyerekeinkre is.

A keresztény szabadság ott kezdődik, amikor valaki felismeri: egyedül Isten tudja, hogyan lehetek azzá, akinek ő teremtett. S ebből a bizalomból az következik, hogy az illető önként elkezd cselekedni Isten akaratát. Már nem mások befolyása, az események kényszere vagy saját romlott szíve diktál neki, hanem arra hallgat, aki neki mindig jót akar. Nem sodródik, hanem céltudatosan él. Szabaddá vált az Isten nélküli gondolkozás minden kényszerétől, s szabaddá vált az Istennek való következetes engedelmségre. Ez így paradox fogalmazás, de aki így él, tapasztalja, hogy szabad, s minden korábbi kísérlete egyfajta rabság volt ehhez képest.

Ugyanakkor tudja, hogy ez nem olyan teljesítmény, amiért neki Istentől bármi járna. Ez nem megelőzi az üdvösséget, hanem követi azok életében, akik már előbb Isten kegyelmét hittel megragadták. Ez a szabadság, az Isten akaratának felismerése és boldog cselekvése már gyümölcs, következmény. Pál apostol így nevezi: az Isten gyermekeinek dicsőséges szabadsága (Róm 8,21).

*

**Halálunk után nyomban megítéltetünk
„Ma velem leszel a paradicsomban!” (Lk 23,43)**

Halálunk pillanatában halhatatlan lelkünk elválik testünktől. Nyomban megjelenik Isten ítélőszéke előtt. Ha valakinek kétsége volna efelől, aligha találhatnánk vitathatatlanabb bizonyítékot erre, mint Jézus nyilatkozatát, ki a keresztfán hozzá megtérő egyik latornak ezt az ígéretet teszi: „Ma velem leszel a paradicsomban”. Nem gondolható, hogy Jézus bizonytalanságban vagy tévedésben lehetne ebben a kérdésben. Ezt bizonyítja a dúsgazdag és a szegény Lázár története is, melyet Jézus mond el. A pokolba jutó gazdag, mikor fölemeli szemeit és látja a koldus Lázárt Ábrahám kebelén, azt kiáltja: „Atyám Ábrahám! könyörülj rajtam, és bocsásd el Lázárt, hogy mártsa az ő ujjának hegyét vízbe, és hűsítse meg az én nyelvemet; mert gyötrettetem e lángban” (Lk 16,24). Ábrahám figyelmezteti, hogy sem tőlük nem mehet oda valaki, sem hozzájuk nem jöhet onnan senki, íme, a gazdag is, Lázár is nyomban megítéltetik, így történik velünk is. Alaptalan az a felfogás, mintha egy harmadik hely is volna, ahová azok kerülnek, akik bizonyos tisztulási folyamat után juthatnak csak a mennybe. Mindannyiunknak volt bőséges alkalmunk halálunk órájáig megmutatnunk, Istenéi vagyunk-e? Nem lehet kétséges, hogy holtunk után hol a helyünk.

Uram, térjen szent nevedre dicséret, dicsőség, hogy nem hagysz minket bizonytalanságban afelől, hogy holtunk után meg kell mindannyiunknak jelennünk ítélőszéked előtt. Ott nyilvánvalóvá lesz, hol leszünk az örökkévalóságban. Ne engedd, Uram, hogy ez a hitem bármikor meginogjon! Az Úr Jézus Krisztusért! Ámen.

„Igazságod szerint ne ítéld meg engem, Mert semmi kegyelmet nem talál érdemem, Nem lehet kívüled soha idvességem: Jövel, Jézus Krisztus, édes reménységem!” (Énekeskönyv 403. é. 8. v.)

*

„Némelyek, akik Júdeából jöttek le, így tanították a testvéreket: »Ha nem metélkedtek körül a mózesi szokás szerint, nem üdvözülhettek«... Péter felállt és így beszélt hozzájuk: ...»Most tehát miért kísértitek azzal Istent, hogy olyan igát tegyetek a tanítványok nyakába, amelyet sem atyáink, sem mi nem tudtunk elhordozni? ...Mi is az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk. Éppen úgy, mint ők.«”

Apostolok cselekedetei 15,1 -

Tanulságos végigolvasni az első, jeruzsálemi zsinat történetét. Az egyház kezdettől fogva nem volt egységes. Gyakorlatában alkalmazkodott hívei állapotához. Az első keresztyének zsidók voltak, természetesen tartották tovább is a zsidó kóser szabályokat. A pogányokból lett keresztyéneknél ez szóba se került, ez pedig megbotránkoztatta a zsidó keresztyéneket, akik így asztalhoz ülni sem tudtak velük együtt. A kérdést rendezni kellett. Összegyűltek hát az apostolok és az egyház többi vezetői, alapos, kemény vita után a Szentlélek irányítása alatt megegyeztek, és minden keresztyénre kötelező törvényt hoztak. Eszerint a zsidó származásúak ezután is tartsák meg a mózesi törvényt, a pogány származásúakat ez ne kötelezze. Ezzel megszületett, és még évszázadokig fennállt a két felekezet. Ez volt az ősi ökuménia. Mindkettő a maga törvénye szerint élt, kölcsönös testvéri szeretetben. Ma is ez a keresztyén közösség egyetlen útja. Akkor még tudták, hogy „mi is az Úr Jézus kegyelme által üdvözülünk, mint azok.” Ma ezt meg kell tanulni.

Uram, olyan kellemetlen az, hogy Krisztus követői nem tudnak Téged egyféleképpen imádni és szolgálni. Mennyi harc, mennyi átok származott ebből, milyen sok családban okoz ma is meghasonlást! Köszönöm, hogy annyi csapás után kezdjük megtanulni egymás megbecsülését anélkül, hogy saját meggyőződéséről bárkinek le kellene mondania. Adj békességet közöttünk, Atyánk! Taníts meg arra, hogy mindnyájunk imája kedves előtted! Hadd tudjuk tisztán megőrizni hitünket, a veled való közvetlen közösség ajándékát, de tartsuk testvérünknek azokat is, akik másképpen keresnek Téged, s tanuljuk meg testvérként szeretni minden gyermekedet! Ámen.

*

„HOLTAK VOLTATOK...”

Ef. 2:

„Holtak voltatok vétkeitek és bűneitek miatt” -mondja az apostol olvasóinak. (1)

A halálhoz hasonlatos a bűnös ember állapota, míg Isten „megelevenítő” csodatétele nem menti meg, mert olyan magával tehetetlen, mint egy élettelen tetem. Sodródik „a világ folyásával” az istenellenes irányban ahelyett, hogy az ár ellen is tudna úszni. Olcsó prédája az „engedetlenség fiaiban” uralkodó minden sátáni jellegű szellemi áramlatnak. (2)

A halálra emlékeztető fölbomlás is jellemzi a bűnös ember állapotát, míg Isten új életre nem kelti. Széthull az élete „teste kívánságainak” és fegyelmetlen „gondolatainak” a szolgálatában ahelyett, hogy testének és lelkének minden ereje egyetlen cél szolgálatába volna állítva. Nem tud magán uralkodni, mert nincs miért uralkodnia magán. (3)

Főképpen pedig azért halálos a bűnös ember állapota, mert nincs kapcsolata az élet igazi forrásával: az élő Istennel. Közte és Isten között átkos ellentét van. Ezért Isten nem áraszthatja reá az áldásait, amelyeknek élvezetében igazán élet lehetne az élete. „Természet szerint haragnak fia” - kirekesztve Isten közösségéből. (3)

Minderről úgy beszél az apostol, mint ami így volt, de már elmúlt. Isten megmutatta, hogy a halálból is tud életre támasztani!

Krisztusnak a halálból való föltámadásában nem olyasmi történt, amire későbbi nemzedékek álmélkodva tekinthetnek csak vissza, mint egyszeri kivételre, hanem olyan hullámot vetett a diadalmas élet, amely azóta is nemzedékről nemzedékre továbbgyűrűzik. Híveinek megszámlálhatatlan sokasága is „együtt” támadt föl Ővele a „mennyebe”. Az Ő győzelme az övéi számára is szabadulást jelent a halál hatalma alól. (5-6)

Istennek a hatalma nyilvánult meg ebben a titokzatos győzelemben, de még inkább az Ő könyörülő szeretete, amellyel szánta és szeretete a bűn halálában pusztuló embereket Magukat ők sohasem tudták volna kiszabadítani a halál uralma alól, de Ő „gazdag lévén irgalmasságában”, megívta érettük a harcot és megnyitotta számukra a szabad utat az életre. Aki ezt megértette, az sohasem kétségkedhetik többé Isten szeretete felől! (4)

És Istennek ez a könyörülő beavatkozása nem valami kivételes felbuzdulásból eredt, hanem Istennek örök, változhatatlan természetéből. Azt akarta éppen megmutatni általa: milyen Isten Ő? És az „elkövetkezendő időkben”, amikor majd befejezett eredményeiben lesz szemlélhető szabadító kegyelmének műve, mindenek előtt nyilvánvaló is lesz „az Ő kegyelmének mérhetetlen gazdagsága”. (7)

„Kegyelemből van üdvösségetek...” Mindenestől fogva Isten ingyen való irgalmasságának köszönhetem, ha nem kell a bűn halálában elveszнем. Mivel járulhatna hozzá a halott ember az ő föltámasztásához? Mivel szolgálhattam volna rá meg-váltatásomra? „Isten ajándéka ez.” Nekem csak annyi részem van benne, hogy boldogan elfogadom és élvezem. „Hit által” az enyém ez az „ajándék”, de „nem tőlem van”, hanem egészen Istentől!

„Nem cselekedetekből...” Ha Isten „kegyelméből” átmenekültem a halálból a megújult életre, sok elvégezni való „jó cselekedet” vár rám és nem szabad benne megrestülnöm. De ez a jó gyümölcsöket termő megújult élet Isten „alkotása”. Az Ő „teremtő” erejének a műve bennem. S annak minden megnyilatkozását is ő „készítette elő előre” számomra, hogy rendre valósággá váljak. Soha nem játszhatom ki „cselekedeteimet” érdemképpen!

„Hogy senki ne kérkedjék...” Le kell hát vetnem Isten előtt annak a dicsekvésnek utolsó rongyos foszlányát is, amelybe föl szeretnék öltözni. Csak nyomorult érdemtelenségemnek mezítelenségében állhatok meg előtte. És „magatartásomért” s annak minden mutatkozó jó következményéért, ami életemben jó és értékes lehet, egyedül az Ő irgalmasságát áldhatom.

^ Isten kegyelmének munkája azoknak az életében vált a legszembeeszkőbbé, akik a pogány népek soraiból ismerték meg és fogadták el Krisztust. Az Izrael népében Istennek már sok évszázadon át folytatott munkája előzte meg Krisztus megjelenését, mint a derengő hajnal a nap fölkeltét. Ők régtől fogva elnyert lelki áldásoknak a beteljesedését kapták meg Krisztusban. Tehát Isten kegyelmének a forrásaihoz „közelvalók” voltak.

A pogány népek ellenben „távolvalók” voltak. Istennek akármilyen gazdag áldásaiban részesültek is evilági, mind testi, mind szellemi javak dolgában, magával Istennel nem volt közösségük. „Isten nélkül éltetek a világban”. Isten „ígéreteinek szövetségétől”, a belőlük fakadó „reménységtől” a Krisztus varasától „idegenek” voltak. Ez az a lelki sötétség, amelyet még a fölkelő napnak előre küldött sugarai sem derítettek föl.

És az ilyen „távolvalók” is egyszerre „közelvalókká” lettek, amikor Krisztust megismerték és hozzá megtértek. A lelki éjszakából egyszerre átérkeztek a teljes napfénybe. Pogány múltjuknak semmilyen hátrányát nem kellett többé szenvedniük. „Krisztus vére által” ugyanannak a kegyelemnek a teljes birtokába jutottak ők is, mint az izráelbeliek. A múltnak minden hiányát kipótolja Istennek kegyelme, amikor valaki Krisztust elfogadja!

Nagy „közbevetett válaszfal” választotta el egymástól Isten ószövetségi népét és a többieket, a pogányokat. „A parancsolatoknak tételekben való törvénye” volt ez, a külső szent szabályoknak az az egész rendszere, amelynek kereteibe bele volt foglalva Izrael élete. Ennek a „törvénynek” a megtartásával igyekeztek Istennek jótetszését elnyerni. Más népekre pedig úgy néztek, mint tisztátalanokra. Ebből ádáz „ellenségeskedés” született.

De Krisztus „eltörölte” a szent szabályok uralmát. „A keresztfa által” az Istennel való közösségnek egészen más útját nyitotta meg. Akár a „törvény” rendje alatt, akár annak keretein kívül élt a bűnös ember, elnyerheti az „az Istennel való megbékélést”, amelyet Krisztus szerzett élete áldozata árán. Az az „új ember” számít csak, amelyiknek élete az Ő halálából fakad.

Ezzel „lerontotta” a zsidók és pogányok közt fölmagasodó „válaszfalat” is. Nincs már

értelme az „ellenségeskedésnek" ha Őrajta át vezet az egyetlen út Isten kegyelméhez. A különben egymással szembenálló feleket Ő „eggyé tette", „egy új emberré teremtette". „Istennel megbékéltetve" őket, köztük egymás között is „békességet szerzett". S ha ez az ősi ellentét is föloldódhatott Őbenne, akkor milyen „válaszfal" állhat fent hívei között?

„Békességet hirdetett nektek..." Amerre Krisztus jár. elcsendesedik a perpatvar és szűnik az emberek közti ellenségeskedés. Különben örökösen állana közöttük a versengés: kinek van joga magái „közelvalónak" tekinteni és kinek kell ebből a kiváltságból kirekesztettnek lennie, mint „távolvalónak". De Krisztus szavára egymás felé hajolnak a szivek és örülnek, ha megoszthatják egymással minden kiváltságukat. (17)

„Őáltala van szabad utunk az Atyához ..." Ebből a legnagyobb kiváltságból úgysem tagadhatja ki az egyik ember a másikat, hiszen Krisztus maga mindnyájunkat egybefoglal, akármilyen különbségek vannak is közöttünk. Minden különbség eltörpül és elveszti a mérgét, ha emberek „egy Lélekben" egyugyanazon Isten kegyelmébe jutnak azon az egyetlen úton, amelyet Ő nyitott meg számukra. Ezt az utat csak együtt járhatják. (18)

„Nem vagytok jövevények és zsellérek..." Abban a közösségben, amelyet Krisztus teremt az emberek között, nincsenek első- és nincsenek másodrendű tagok. Nincsenek kiváltságos rangok és előnyök. Mindenki egyaránt „polgártársa" az Isten „szentjeinek" és egyformán „cseléd" az Isten házanépében. (19)

Az az egység, amely emberek között minden elválasztó különbségük ellenére is megszületik Krisztus által, építi föl az Ő egyházának a valóságát ebben a világban.

A közös alapot, amelyen ez az épület olyan sokféle ember életében fölépül, maga Krisztus és a róla bizonyosságot tévő „apostolok és próféták" szolgáltatják. Mindig olyankor támadnak ellentétek az egyház életében, amikor valami mást elébe helyeznek az emberek Krisztusnak, vagy Őt nem az Ő hiteles bizonyágtevőjének a szemén át nézik. (20)

Az egész épület elkészültét türelemmel kell kivárni. Most még folyamatban van az épülése. Csak tökéletlenül és hiányosan tárul a szemünk elé. De így is elárulja az a „szép rend", amelyben Isten munkálja falainak „egybeillesztését és növekedését", hogy milyen dicsőséges lesz majd teljességrejutása. Csak ne emberi órával mérjük az idejét! (21)

Az épület rendeltetése az, hogy „szent templom": „Isten hajléka" legyen. Isten, aki egész teremtett világát betölti hatalmával és dicsőségével, mindenkéül fölötte azoknak az embereknek a közösségében akarja kifejteni élete gazdagságát, akik a Krisztusban

lettek egyekké egymással. „A Lélek által" ezért építi magának lakóhelyévé az egyházat.
(22)

Hadd illeszkedjem bele hálásan ebbe a felséges „együtt-építtetésbe"!

November 25

A hegyek síksággá lesznek

„Ki vagy te nagy hegy? Síksággá válsz Zerubbábel előtt! Ő teszi föl a zárókövet, miközben ezt kiáltják: Áldás, áldás szálljon rá!" (Zak 4,7).

Lehet, hogy éppen a nehézségek, bajok és szükségek, mint egy nagy hegy tornyosulnak előttünk, és a természetes ész nem talál utat felettük vagy rajtuk keresztül, sem megkerülni nem tudja őket. Engedjünk ilyenkor a hit szavának, és egyszerre el fog tűnni a hegy, és síksággá válik. Hitünknek azonban először meg kell hallania az Úr szavát az előző versből: „Nem hatalommal és nem erőszakkal, hanem az én Szellememmel - mondja a Seregek Ura!" Ennek a nagy igazságnak kell a középpontban állnia, ha le akarjuk győzni az élet legyőzhetetlennek látszó nehézségeit. Be kell látnom, hogy magam nem tehetek semmit, és hiábavaló az emberekbe vetett bizodalom is. Erőszakkal és hatalommal semmire sem megyek. Be kell látnom, hogy semmiféle látható eszközben nem bízhatok, csak Isten láthatatlan Szellemének erejében. Hagynom kell, hogy Isten egyedül cselekedhessen, emberekre és dolgokra nem szabad számítanom. Ha azonban a mindenható Isten veszi kézbe népe ügyét, akkor még a legnagyobb „hegy" sem lehet akadály. Isten képes világokat megmozgatni, és ezt olyan könnyedén teszi, ahogyan a gyermekek labdáznak. Ezzel az erővel engem is felruházhat. Ha az Úr rajtam keresztül egy hegyet akar elmozdítani, akkor az Ő neve által meg is tudom ezt tenni. Akármilyen nagy az a hegy, még az én erőm erőtlenségem előtt is síksággá válik-- ha ez az Úr akarata. Miért félnék hát a tornyosuló nehézségektől, ha az Úr mellettem van?

*

Egy névtelen koldus

Jerikóba értek..., egy vak koldus, Bartimeus, a Timeus fia ült az út mellett. (Mk 10,46)

Bartimeus története az Úr Jézus szívébe enged bepillantást. Ki volt ő?

A leírás első mondata egy rövid életrajz. A neve? Kiderül, hogy nincs is saját neve, csak az apja után hívják így: a Timeus fia (bar - fia). Egy névtelen senki. Lakhelye Jerikó, foglalkozása koldus, munkahelye az út széle. Ide botorkál ki vagy vezetik ki mindennap, s ha annyi adomány összejön, amiből ehetsz valamit, legyen boldog!

Az úton jönnek-mennek az emberek, elkap egy-egy mondatfoszlányt, abból próbál tájékozódni. Néhány méternyi hallótávolság - ide zsugorodott az élete. Pedig csak egyetlen érzékszervét veszítette el.

A haszonelvű világ ezt mondja: értéktelen ember, semmit nem tud termelni, csak terhére van másoknak. Jerikóban pezseg az élet, kortársai építik a maguk világát, ő pedig csak tengődik egyik napról a másikra, minden távlat nélkül.

Az egész emberiség képe ez. Mi is csak egy „érezékszervünket” veszítettük el, az Istennel összekötő hitünket, és mennyire összezsugorodott a világunk! A valóság csak hittal érzékelhető részét nem ismerjük, s emiatt sok téves következtetésre jutunk. És nem látjuk sokszor önmagunkat sem helyesen, nem találjuk a helyünket, a feladatunkat, nem vagyunk tekintettel egymásra, nem látjuk a bűneinket és azok megoldását, nem érzékeljük Isten valóságát.

Bartimeus azonban egyvalakinek nagyon fontos: Jézus ismeri őt és számon tartja. És a keresztre vezető utolsó útján megáll mellette, és meggyógyítja. Ma pedig nekem üzeni: én nem feledkezem meg rólad (Ézs 49,15). És bátorít: végy tőlem szemgyógyító irt, hogy láss (Jel 3,18).

*

„Ezért én úgy gondolom: ne terheljük meg azokat a pogányokat, akik megtérnek Istenhez, hanem rendeljük el nekik, hogy tartózkodjanak a bálvány okozta tisztátalanságtól, a paráznaságtól, a megfulladt állattól és a vértől.” Apostolok cselekedetei 15,19-20.

Vajon miért éppen erre a négy dologra hívta fel a pogányból lett keresztyének figyelmét a jeruzsálemi zsinat? Nyilván nem azért, mert ezek a legfontosabbak a hit szempontjából. A hit tételeire a hittérítők már megtanították a megtérteket. De mivel ők a pogány világban éltek, fontos volt megkülönböztetniük magukat a pogányoktól. Legfontosabb volt tehát, hogy semmi közösséget ne vállaljanak a bálványokkal. A

paráznság természetes dolog volt abban a korban, a keresztyéneket tiszta életükről lehetett és kellett felismerni és elismerni. Mind a pogányok, mind a zsidók vérrel áldoztak, mivel úgy tudták, hogy minden élőlény lelke, azaz élete a vérben van. Ezért kellett abban is különbözniük, hogy sem a frissen megölt állatok vérét, sem a fúlva holt állatok húsát, mivel abból nem folyt ki a vér, nem illetik. Mennyiben érvényesek ma ránk ezek a szabályok? Amennyire a céljaik ma is érvényesek. Az első kettő ma is célszerű. A ma divatba jövő pogány vallások istenfélével nem szabad még játékból vagy kíváncsiságból se közösködni. Legyen tiszta a családi életünk. A vér kérdése elavult. Fúlva holt állatot senki nem fogyaszt. Nyugodtan eheti meg tehát minden istenfélő ember a véres hurkát!

Jó Istenem, úgy belekeveredett keresztyén néped a világi életbe, nagyon nehezen lehetne mindennapi magatartásunk alapján megkülönböztetni minket a mai pogányoktól. Nem is lehet elvárni tőlünk, míg hitünk nem tiszta. Szekták hebehurgyaságain komolyan elgondolkozunk: vajon nem nekik van-e igazuk? Sok magát hívő keresztyénnek valló társunk kacérkodik a lélekvándorlás meséjével, hát még a horoszkóp hazugságaival! Tömeges köztünk a paráznság, a válás. Szoktass le minket, Uram, a csak vasárnapi keresztyénségről! Úgy erősítsd meg hitünket, hogy életünket is az uralja! Ámen.

*

Az utolsó ítélet

„Amennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg... ” (Mt 25,40/b)

Jézus, miután elmondotta a talentumoktól szóló példázatát, előre elmondja az utolsó ítélet lefolyását is. Mikor eljön az Emberfia, beül majd... királyi székébe. Elébe gyűjtetnek minden népek. Elválasztja őket egymástól, miként a pásztor elválasztja a juhokat a kecskéktől. A juhokat jobb keze, a kecskéket bal keze felől állítja a. Ekkor azt mondja a jobb keze felől állóknak: „Jertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot, a mely számotokra készítettett a világ megalapítása óta.” Indoklásul azt mondja: „éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; Meztelen voltam, és megruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.” Akkor felelnek majd az igazak: „Uram, mikor láttuk, hogy éheztél, és tápláltunk volna...?” És felelvén Jézus azt mondja nekik: „Bizony mondom nektek, a mennyiben megcselekedtetek eggyel az én legkisebb atyámfiái közül, én velem cselekedtetek meg...”

Légy áldott, Krisztusunk, hogy mindazt, amit a Te kicsinyeid és szegényeid közül eggyel is cselekedtünk, úgy számítod, mintha Véled magaddal cselekedtük volna! Térjen nevedre dicsőség, amiért szavaidból is kiviláglik, hogy nem hittanvizsgát kívánsz velünk tartani az

utolsó ítélet napján, hanem azt bizonyítod be, hogy nem lehet senki sem a Tiéd, aki részvét nélkül tudott elhaladni a magukkal tehetetlenek, az önmagukról gondoskodni nem tudók mellett. Uram, indíts minket könyörülő szeretetre, hogy ott lehessünk majd, ahol Te vagy! Ámen.

„Elvégeztem immár pályafutásomat, E világon való
zarándoklatomat, Megtartottam hitem s igaz vallásomat: Jövel,
Jézus Krisztus, add meg koronámat!" (Énekeskönyv 403. é. 9. v.)

*

M. Basilea Schlink, Ahol a Lélek szele fú...

A lelki ajándékok - teher és áldás

A Szentléleknek mindezek az adományai örömet és áldást hoztak az újtestamentumi Gyülekezetnek, de egyúttal terhet és szenvedést is jelentettek. Ahol ugyanis Isten Lelke munkálkodik, ott az ellenségeskedés, az üldözés, és a gyalázás sem marad el. Ott az ellenség országába törnek be, és ott emberek menekülnek meg a gonosz karmaiból. Azért vigyáz, és azért aktivizálja magát, mert egyébként Isten országa diadalmasan terjed, ő pedig veszteséget szenved el.

Az ellenség a legélesebb fegyverekkel küzd, és harcmodora is mindig ugyanaz. Istvánnak szemére vetik: „Hallottuk őt káromló beszédeket szólni Mózes ellen és az Isten ellen...” (Csel 6:11). Ugyanezzel vádolták a mi Urunk Jézust is, mikor a Szentlélek erejével ördögöt űzött. Jézusról még azt is tudjuk: „Irigységből adták Őt kézbe...” (Mt 27:18). Egyes vallásos embereket éppen a „kegyes” féltékenység ingerelte István ellen. Láthatjuk, hogy a Gyülekezet tagjait érő gyűlölet, üldözés gyökerei ugyanazok, mint amik Jézust érték. Gyakran a vallásos emberek - akiknek életében nincs ott a Szentlélek ereje, - éppen ők üldözik azokat, akiknek életében jelen van a Szentlélek kenete. István vértanú, Péter, János és a többi tanítványok, és Pál apostol példája is mutatja, hogy miután a Lélekkel megteltek, részeseivé lettek a Krisztus szenvedésének is. „Semmi sem vezet oly mértékben a szenvedéshez, a megöletett Isten Báránya útjára, mint a lelki adományokban való részesedé. Akiknek életében ott vannak a lelki ajándékok, ők a meggyalázottak és a kitagadottak, de akikre titokban felnéznek, ők, akiket a kortársak elűztek és megégettek, de akiknek emlékét a későbbi generációk tisztelik.”

A lelki adományokkal megáldott embereknek ellene mondanak, amikor ők kortársaik felé Istennek intését és figyelmeztetését is magában foglaló üzenetét prófétai

lelkülettel továbbadják. Ezt a Szentírás több alkalommal is így mutatja be. Mivel az ilyen emberek által lelepleződik a bűn és nyilvánvalóvá lesz az Isten dicsősége és hatalma, ezért utálják, gyűlölik és üldözik őket. Ezt Isten áldott emberei, prófétái minden időben megtapasztalták. Minden gyűlöletnél, még a mártírhalálnál is nagyobb azonban Isten Szentlelkének az ajándéka, ti. a megnyílt ég és az Isten dicsőségének szemlélése, amelybe való betekintés István vértanúnak is megadatott.

A többi lelki adomány sem csupán áldást hozott magával, akár a gyógyítás adománya, vagy a hité, az új nyelveken szólásé, vagy a csodatevésé. Az apostolok életében is láthatjuk, hogy ez mennyi bajt is jelentett a számukra. Pál apostol, aki kapta a gyógyítás ajándékát, ő maga mégis beteg maradt, és Istent buzgó, és ismételt imádságban kereste (2Kor 12:7-9). Mélyen érintette az is, hogy Trofimust súlyos betegen kellett hátrahagynia (2Tim 4:20). Nagy lehet a csalódás azokban a közösségekben, ahol a Szentlélek erejével és adományaival számolnak, és mégsem hozza meg az elvárt eredményt. Ez is hozzátartozik a Leiektől megajándékozott egyén szenvedéséhez. Az adomány helyes használatának felelőssége súlyosan nehezedik azokra, akik azt megkapták. Ez azt jelenti, hogy újra meg újra át kell adniuk akaratukat Istennek, Őrá bízva, hogy tegyen az adománnyal azt, ami neki tetszik.

Pál apostol számtalanszor tapasztalta, hogy annak ellenére, hogy Isten neki a csodatevés ajándékát adta, bizonyos szükségekben mégsem nyilvánulhatott meg ereje. Sokszor nem volt számára szabadulás, a megvesszőzést, a megbotoztatást és a megkövezést is el kellett szenvednie. Egy nap és egy éjjel sodorták őt a tenger hullámai.

Jóllehet a hit adományát megkapta, ezzel ott élt szívében Isten vezetésének csodálatos bizonyossága, hogy pl: Isten nem engedi a hajó utasait elveszni a viharos tengeren, éppen őmiatta, de vajon előtte nem kellett-e a kísértés sötét óráin átmennie? A hit ajándékával bírókat Isten kilátástalanul nehéz úton vezet, ahol először semmi megoldás nem látszik, ahol végtelenül nehéz kitartani a hitben, míg végül a segítség megérkezik.

Csak az veszíthet, aki kockáztat, csak az csalódhat, aki sokat vár. Istenben azonban sohasem csalódik. Ez különösen is érvényes az apostolokra és a tanítványokra, akik magukat teljesen kiszolgáltatták a Szentléleknek, hogy így a Szentlélek adományaival meg gazdagítsa őket, és eszközeivé tegye őket. Megvolt a bátorságuk a hit kockázatához, s közben megtapasztalták, hogy Isten sohasem hagyta őket magukra a kísértések idején. Mikor például Pál apostol a legnagyobb csalódáson ment keresztül, mert nem gyógyult meg, Isten Szentlelkétől éppen akkor egy nagyobb ajándékot kapott. Megtanulta, hogy Isten ereje éppen az erőtlenségben jut el a célhoz. Erről bizonyóságot tett az általa plántált gyülekezetnek is (2Kor 12:9).

Amint a csodatevés és a prófétálás ellenségeskedést és üldözést hozott az apostolok számára, úgy a nyelveken szólás miatt is gyalázatot kellett elviselniük. És mindez azért, mert a Szentlélek minden ajándéka egyfajta szakadáshoz vezet.

Mivel a nyelveken szólás beszédcsoda volt, és így érthetetlen, ennek az adománynak a hordozóit kicsúfolták azok, akik ezt értelemmel képtelenek voltak felfogni. Megbotránkoztak azon, hogy a Szentlélek adta új nyelvet emberi értelem képtelen ellenőrizni. Az ilyen megvetés és csúfolódás nemcsak az első Pünkösdkor ütötte fel a fejét. Azoknak gúnyolódó szava, akik a tanítványokat új nyelveken hallották szólni, futótűzként terjedt el Jeruzsálemben a nép között: „Édes bortól részegedték meg" (Csel 2:13).

A nyelveken szólás ajándékát nemcsak az első tanítványok kapták meg, hanem a Jeruzsálemben kívül élő gyülekezetek is. Samáriában - ahol Simon látta, hogy az apostolok kézrátétele által töltetik ki a Szentlélek (Csel 8:18) - Cézáreában (Csel 10:46), Efézusban (Csel 19:6) és Korinthusban. Pál apostol leírásából megtudhatjuk, hogy a tanítványok ott is gúnyal és értetlenséggel találkoztak (IKor 14:22-23). A gyülekezeti összejövetelek missziói összejövetelek is voltak, ahol a hittől messze álló zsidók és pogányok hallották az új nyelveken való szólást. Pál apostol azt mondja magáról, hogy ő mindenkinél jobban tudott nyelveken szólni (IKor 14:18), valószínű ezt tette az összejöveteleken is, amit azután meg is magyarázott. Talán ezért ki is gúnyolták.

Ennél az adománynál ismét beigazolódtott, hogy a test a Lélek ellen vitézkedik. A testi ember ugyanis nem tudja megérteni Isten Lelkét, azért az isteni dolgokat emberi értelemmel akarja megmagyarázni, és ha nem képes megérteni, akkor harcol ellene. A Leiektől jövő nyelveken szólás ellenszenves annak, aki emberi értelem szerint akarja megérteni, sokszor magának a hívő embernek is. Az értelem ezért berzenkedik ellene. Az ilyen emberek számára sokszor „bolond" adománynak tűnik, az emberi bölcsesség ágaskodik ellene, és ezáltal az ember bölcsebb akar lenni Istennél, Aki pedig mindezt teremtette. Azt mondják, ha a nyelveken szólást utólag meg kell magyarázni, akkor miért nem lehet azonnal értelmes nyelven beszélni? Közben nem veszi észre az ember, hogy a nyelveken való szólásban éppen a „kifejezhetetlent" mondja ki az ember. A magyarázás nem mindig fordítás, hanem csak a tartalomra való utalás, amit emberi szóval nem lehet megfogalmazni; az utalás azonban világos üzenettel bír.

Erre az adományra is érvényes a különböző módon értelmezett pali Ige: „Mert az Isten bolondsága bölcsebb az embereknél..." (I Kor 1:25). Éppen ebben van elrejtve a bölcsesség, melyet a megromlott emberi értelem fel nem fog, de ami Isten Lelkétől származik, mert Isten titkait jelenti meg (IKor 14:2). Ezért figyelmeztet Pál apostol

„...a nyelveken szólást se tiltsátok" (IKor 14:39).

A lelkek megítélésének adománya is egyfelől egyedülálló segítség és útmutató, ám aki megkapta, annak nagy terhet is jelent. Jézus azt mondja az efézusi gyülekezetnek szóló levelében a gyülekezet vezetőjének: „Tudom a te dolgaidat, és a te fáradságodat és tűréseidet, és hogy a gonoszokat nem szenvedheted, és megkísértetted azokat, akik apostoloknak mondják magukat, holott nem azok, és hazugoknak találtad őket" (Jel 2:2). Ezen adomány segítségével felelősség is nehezedik a vállunkra a másokat megtévesztő, képmutató, a gyülekezeteknek kárt okozó embereket leleplezésére. Mindenütt, ahol ezt a feladatot végzik, szakadás keletkezik a Gyülekezetben. Pál apostol ezekről azt írja, az ilyeneknél „megvan a kegyesség látszata, de megtagadják annak erejét" (2Tim 3:5). Az ilyeneket kerülni kell. Ennek az adománynak a hordozói tehát a Gyülekezetben egyes emberektől való elszakadásra hívnak fel, és így Krisztus igazságáért szakadások is történnek a gyülekezetekben. Nagy bátorság kell ahhoz, hogy azt is vállalják, hogy azzal vádolják őket, hogy ők azok, akik a Gyülekezetben bajt és nyugtalanságot okoznak. Éppen azok, akiket lelepleznek és eltávolítanak, fordulnak gyűlölettel leleplezőjük ellen, hisz tisztátalan jellemükből adódóan az ilyenek igyekeznek megtorolni az őket ért sérelmet.

A lelkek megítélésének adománya akkor is terhet jelent, ha csupán testvéri figyelmeztetésben jut kifejezésre. Pál apostol ennek az adománynak a birtokában tudott különbséget tenni, látta az okokat és a következményeket, és ezért még Péter apostolnak is ellenállt (Gál 2:16). Milyen sokat kockáztatott Pál apostol, hiszen a legkisebb volt az apostolok között, Péter viszont a Gyülekezet egyik oszlopa volt. Ezzel együtt Pál apostol úgymond kész volt elveszíteni a Péter apostoltól jövő szeretetet, tiszteletet és megbecsülést, sőt, a hívők legtöbbszörét is. Mégis Isten Igéje szerint cselekedett, ahogyan írja is: „Mert most embereknek engedek-e, avagy az Istennek? Vagy embereknek igyekezem-e tetszeni? Bizonyára, ha még embereknek igyekezném tetszeni, Krisztus szolgálja nem volnék" (Gál 1:10).

A lelki adományokkal járó terhek ellenére a Pünkösöd csodáját átélt tanítványok - és velük Pál apostol is - szentnek tartották a Szentlelket, és a Lélek adományait. Nem engedték magukat félrevezetni akkor sem, ha ez sok szembenállásba és ellenkezésbe ütközött. Mielőtt Jézus elhagyta volna az övéit, utalt a Szentlélek eljövetelére, és azt mondta: „és... ismeritek Őt..." (Jn 14:17). Most megadatott nekik, hogy megismerjék és megtapasztalják a Mennyből jött segítséget, a Vigasztalót és az Ő erejét. Hogyan is zárhatnák ki az életükből ezt a királyi Vendéget? Mesterük megígérte nekik, hogy az örökkévalóságig bennük és velük marad - így számukra a Szentlélek és annak adományai szent örökséget és zálogot jelentettek, és így Őérette készek voltak minden szenvedést és gyalázatot elhordozni.

November 26.

Az Úr érkezése

¹³Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket. ¹⁴Amikor továbbment, meglátta Lévit, Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az pedig felkelt, és követte őt. ¹⁵És történt, hogy mikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és a tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt. ¹⁶Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, így szóltak a tanítványainak: Miért eszik együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel? ¹⁷Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt hozzájuk: Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket. (Márk 2:13-17.)

Lévi elhívásának története jól ismert minden bibliaolvasó számára, de talán még azok számára is, akik a Bibliát ritkábban veszik a kezükbe. Amikor olvassuk, akkor azonnal felfedezzük, hogy hasonlít ez a történet az első négy tanítvány elhívásának történetéhez, akik Lévihez hasonlóan Jézus hívó szavát meghallva mindent és mindenkit elhagytak és követték Jézust. Így olvassuk az ő történetükben: Simon és András „a hálókat otthagya azonnal követték őt”, Jakab és János pedig „apjukat, Zebedeust a napszámosokkal együtt a hajóban hagyva, elmentek őutána”. De akkor, ha végiggondoljuk ezt a két történetet, akkor mégis alapvető különbséget fedezhetünk fel a két elhívás között. A négy halász valószínűleg komolyan vette a hitét egész életében, aktív, megbecsült tagjai lehettek a zsinagógai közösségnek. Lévit azonban foglalkozása miatt nem látták szívesen a zsinagógai közösségben, a hívő zsidók szemében tisztátalan, bűnös ember volt, akivel szinte senki nem vállalt közösséget. A négy halászlól talán azt is elmondhatjuk, bár nem ismerjük a körülményeiket, hogy átlagos jövedelemmel rendelkező munkásemberek voltak, míg Lévi a gazdagok, a jómódúak közé tartozhatott, hiszen köztudomású, hogy a vámszedők abban az időben kimagasló jövedelemmel rendelkeztek, könnyen és gyorsan meggazdagodhattak.

Mi lehet a titka annak, hogy Jézus Lévit ilyen váratlanul megszólítja és Lévi pedig ilyen váratlanul Jézus követője lesz, mindent azonnal otthagya csatlakozik Jézushoz?

A történetben nem találunk semmiféle utalást arra, hogy mi lehetett Lévi gyors és határozott döntésének az oka. Csak feltételezéseink lehetnek arról, ami Lévi életében, szíve mélyén az ilyen szokatlan döntés meghozatalát segítette elő.

Lehetséges, hogy Lévi nem találta meg azt az örömet a megszerzett gazdagságban, amit várt tőle. Sok pénze volt, de azt érezte, hogy ez nem adja meg számára az életnek azt a tartalmát, azt az örömét, amire mindig vágyakozott.

Sokszor láthatunk olyan embereket már közvetlen közelünkben is, akik sikeres, csillogó életpályát futnak be, akiket mindenki irigyel, s vallomásukból, magatartásukból mégis mindenki számára világosan látható az, hogy ettől még nem boldogok. Hiányérzetük megnyilvánulhat abban, hogy önpusztító életet élnek, különféle szokatlan megoldásokkal, olykor szenvedélyekkel (drog, alkohol...) próbálják életüket tartalmassá, boldoggá tenni.

De az is lehetséges, hogy Lévit zavarta az a sok tisztátalan pénzszerzési lehetőség, amivel a vámszedők gátlástalanul élhettek. Ezek az emberek sokakat becsaptak, kifosztottak, hiszen hatalmuk volt ehhez. Talán Lévi szeretett volna egy tisztább, becsületesebb, normálisabb életet élni.

De az is feltételezhető, hogy vágyott a szíve mélyén az Isten után. Szeretett volna szombatontként ott lenni a zsinagógai közösségben, ahol ott voltak gyermekkori barátai, rokonai is, szeretete volna tanulmányozni az írásokat, szeretete volna istenfélő, igaz emberként élni az életét.

Mindezek természetesen csak feltételezések, amiket még hosszan lehetne sorolni. Nem tudjuk, hogy mi lehetett Lévi szívében, életében.

Az viszont valószínűnek látszik, hogy volt valami hiány, volt valami megoldatlan kérdés, ami gyötörte, kínozza ezt az embert, s amire nem talált sehol megoldást. És Jézus talán ezt látta meg, s ezért szólította meg őt ilyen váratlanul.

Amikor az ember érzi az életének a hiányosságait, amikor az ember szenved attól, hogy nem tudja megtalálni az igazi örömet, az igazi, emberhez méltó életet, amikor az ember felfedezi, hogy minden, amit a pénz, a siker által elérhet egyszer semmivé lesz a halál rombolása által, akkor válik alkalmassá arra, hogy Jézus hívó szavát meghallja és elfogadja. Az önmagával, életével elégedett emberhez, aki megbűvöl a siker, a karrier, a gazdagság hazug és mulandó csillogása, Jézus hiába szól, elutasítja, vagy meg sem hallja az Ő szavát.

Ezért mondja Jézus, hogy „Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek. 32Nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket megtérésre.”(Lukács 5:31-32), másutt pedig így szól: „28Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Máté11:28)

Nekünk embereknek, bárkik is vagyunk, be kell látni, meg kell érteni, hogy rászorulunk Isten kegyelmére, szeretetére, mert csak az Ő kegyelme, szeretete által lesz az életünk boldog, teljes életté. Ha ezt felfedezzük, megértjük, akkor érkezhetsz hozzánk Jézus.

*

Érdemes szomorkodni?

„...szomorúságotok örömmé változik” (Jn 16,20).

A tanítványok rendkívüli szomorúságának az oka az Úr halála volt. Ez a szomorúság örömmé fordult, amikor Jézus Krisztus halottaiból feltámadt és megjelent közöttük. Ugyanígy kell, hogy örömmé változzék ma is a hívők minden szomorúsága, még a legkeserveesebbek is, amelyek pedig úgy látszanak, mintha mindörökké a keserűség forrásává kellene lenniük az életünkben.

Minél nagyobb valahol a szomorúság, annál több lehet ott az öröm. Ha egy halom fájdalom van, az Úr hatalmas egy nagy hegynyi örömmé fordítja azt. Minél keserveesebb a baj, annál édesebb az Úr vigasztalása: ha az inga magasra lendül jobbra, ugyanolyan magasra fog kilendülni balra is. A fájdalmakat a velük kapcsolatban megtapasztalt örömök teszik emlékeztetővé, és ha szembeállítjuk egyiket a másikkal, az öröm gyémántjai kiragyognak a fekete háttérből.

Jöjj, én lelkem, örvendezzél. Még egy kis idő, és olyan boldog leszek, amilyen komor most vagyok. Az Úr Jézus azt ígéri, hogy a mennyei „gyógyszer” örömmé fogja változtatni szomorúságomat. Nem tudom, hogyan lesz ez lehetséges, de hiszek benne, és már előre énekelek boldog reménységben. A szellem szomorúsága nem tart sokáig. Nemsokára ott leszek az örvendezők között, velük együtt dicsérem az Urat szüntelen, és irgalmáról énekelek, mert megszabadított a nagy megpróbáltatásokból.

*

Kiáltts, mert van kihez!

Amikor meghallotta, hogy a názáreti Jézus az, így kiáltott fel: „Dávid Fia, Jézus, könyörülj rajtam!” (Mk 10,47)

Honnan ismerte Bartimeus Jézust? Minden bizonnyal sok mindent hallott róla az úton a járókelőktől. Tele volt akkor az a kis ország Jézus tanításával és

csodatetteivel. Talán még azt is hallotta, hogy vakon születettnek is megadta Jézus a látását.

Ez a jó hír hitet ébresztett benne, s várni kezdte, hátha egyszer ott megy el Jézus. A hit valóban hallásból születik. Ezért fontos, hogy hallgassuk Isten igéjét.

Két tényt kellett komolyan vennie ahhoz, hogy hittel tudjon kiáltani: azt, hogy ő vak, és nem tud magán segíteni, és azt, hogy Jézus valóban az, akinek mondta magát, Dávid Fia, a megígért Messiás, Isten teljhatalmú küldöttje.

Amíg valakinek nincs betegségtudata, nem lehet rajta segítem. S amíg valaki nincs meggyőződve arról, hogy Jézus Krisztus tud segíteni rajta, nem tud hozzá hittel kiáltani. Ez a kiáltás, ez az életre-halálra hangzó imádság hiányzik sok szenvedő emberből. Isten panasolja ezt a hitetlen népről: „Ahelyett, hogy szívből kiáltanának hozzám, csak jajgatnak fekvőhelyükön, keseregnek a gabona és a must hiánya miatt” (Hós 7,14).

Bartimeus tudta: segítségre szorul, és Jézustól várt segítséget. A Bibliában háromszor is meg van írva: mindenki megmenekül, aki segítségül hívja az Úr nevét (Jóéi 3,5; ApCsel 2,21; Róm 10,13).

Lelki vakságunkon, egész elrontott, Istentől elszakadt életünkön egyedül Jézus Krisztus tud segíteni. Ne csak elmélkedjünk ezen, hanem ténylegesen kiáltsunk hozzá, tudva, hogy

Csak Jézus az, aki segíthet,
Üdvöt nem ad más, csakis ő.
Itt áll, és türelmes vár még.
Mit késel? Nincs már sok idő!
Ó, bízd magad e kegyelemre,
Mely gazdagon árad feléd,
Váltságát tedd a magadévá,
Hidd, az számodra is elég!

(F. J. Crosby)

*

„Van-e olyan vak, mint az én szolgám, és olyan süket, mint követem, akit [^]küldök? Van-e olyan vak, mint az én megbízottam, olyan vak, mint az Úr szolgája? Sokat láttál, de nem ügyeltél rá, nyitva volt a füled, mégsem hallottál... Nem akartak útjain járni, és nem hallgattak tanítására. Ezért ontotta rá heves haragját és a háború tombolását.”

Ézsaiás42,19-25

Nem szívesen, de az ige alapján kénytelenek vagyunk szembenézni az egyház nyomorúságaival is. Az egyház, mint szervezet, személy szerint annak vezetői felelősek az egész nép hitéért és életéért. Elsősorban a tiszta igehirdetésért. Az emberek magatartását meggyőződésük, hitük irányítja. Ha az egyház bizonytalanul hirdeti az igét, az egész nép hite, ennek alapján magatartása is bizonytalanává válik. Sajnos, ma sem a társadalom, sem maguk a lekipásztörök zöme nem éh át ezt a hatalmas felelősséget. Benne élünk a legsúlyosabb lelki és közösségi káoszban. Nincs irányító vezéreszme egész Európában. A múlt század nagy ideológiai csődöt mondtak. Egyedül a keresztyén hit maradt, de a többivel együtt az is elvesztette hitelét és átütő erejét. Mintha valóban vakok és süketek lennének vezetőink, belemerülnek a káoszba, nem látják és nem hallják, hogy a lelkek segélykérése nekik szól, nem érzékelik, hogy a szájukba adott igének mekkora ereje és fontossága van. A hívők és keresők kell, hogy ráébredjék őket feladatuk fontosságára.

Uram, Isteneim, mit tehetnénk az egyháznál, hogy rásegítsük a tanult, szépen beszélő igehirdetőket arra, hogy ők maguk komolyabban vegyék életfontosságú feladatukat, és azt, amit hirdetnek! Nem elég az ő tudásuk, se a kívánságunk, egyedül Lelked képes arra, hogy felébressze félálomban szendergő egyházunkat. Ébreszd fel újra, amint a reformáció idején és máskor is tetted, és erőt addál vele a legszörnyűbb idők túléléséhez. Gyerekeink jövőjéért aggódunk, mert nélküled nem fognak közösséget, eszményt, erőt találni a cselekvéshez. Könyörüli rajtunk, az ige hirdetőin és egész egyházunkon! Ámen.

*

A feltámadás és a mennyei viszontlátás hite

„Hirdessétek Annak hatalmas dolgait, a ki a sötétségből az ő csodálatos világosságára hívott el titeket... ” (IPt 2,9)

A feltámadás és a szeretteinkkel való viszontlátás hite drága öröksége mindazoknak, akiket mennyei Atyánk kegyelme arra hívott el, hogy hirdessék annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el minket. A feltámadás hite nélkül vigasztalan lenne életünk, bármennyi szépségben, jóban volt is részünk, ha a halálunkkal mindennek vége szakadna és nem lenne földi életünknek méltó folytatása az örökkévalóságban. Szinte elviselhetetlenné válnék a szeretteinktől való elszakadásunk gondolata, ha könnyeinken nem ragyogna át az örökkévalóság világában való újabb találkozás reménysége! Ez a két legdrágább kincse Isten gyermekeinek! Többet ér ez a két kincs, mint a világ minden öröme! Botor volna az, aki a világ bármilyen örömeért, gyönyörűségéért, kincséért odaadná! Nem érzéki örömök várnak minket az örökkévalóságban. Mikor Jézust megkérdezik efelől, azt válaszolja: „E világnak fiai házasodnak és férjhez adatnak: De a kik méltókká tételnek, hogy ama világot elvegyék, és a halálból való feltámadást, sem nem házasodnak, sem férjhez nem adatnak” (Lk 20,31-35). Tiszta lelki öröm és

gyönyörűség az örökélet! Ezért olyan drága!

Légy áldott, Krisztusom, hogy ezeket a kincseket biztosítod Benned hívő gyermekeid számára! Légy áldott, hogy megnyugtatsz minket afelől, hogy életünk küzdelmei, imádságai nem voltak hiábavalók! Légy áldott, hogy drága bizonyosság számomra is a szerettemmel való boldog viszontlátás és mindenednek fölött a Te színről-színre látásod öröme, aki úgy szeretsz minket! Ámen.

„Sírva jöttünk e világra, Sírás közt költözünk el,
De ha jutunk boldogságra, Semmit se veszítettünk el.
Bár panasz tölti szánkat, Míg megfutjuk pályánkat,
Bár e földön csak bujdosunk: Lesz mennyben örök városunk.”
(Énekeskönyv 417. é. 2. v.)

*

Bárka a habok között

83. zsoltár

Vannak olyan időszakok Isten népének az életében, amikor úgy látszik, mintha Isten semmit sem cselekedne. Mintha magára hagyná a világ és az események folyását. Különösen olyan időszakokban keserves ez az érzés, amikor a hívő ember, vagy az egész gyülekezet nyomorúságok között hanyódik.

Ilyen keserves lehetett például a tanítványok helyzete, amikor csónakjuk a felkavart habok között hanykolódott, és nem volt velük Jézus. Panaszosan mondogathatták: „Meddig késel még, Uram?”

Hasonló fájdalommal tör fel a kiáltás a zsoltáríró ajkáról is: „Isten, ne vesztegelj, ne hallgass és ne nyugodjál, Isten!” Mi magunk is viharvert bárkák utasai vagyunk, akiknek az ajkát gyakran hagyja el a kiáltás, kiváltképpen, amikor a kétség hullámai kavarnak felettünk: „Meddig még, Uram, meddig még?”

Isten ellenségei ugyanis Isten népén igyekeznek a bosszújukat kitölteni. Nem az evangélium sokszor együgyű szolgálival van nekik alapvetően problémájuk, hanem Isten iránt van a szívükben gyűlölet, amelyet a sötétség hatalma támasztott bennük. Fellángolt gyűlöletükben ilyenformán Isten megváltott népe ellen törnek. Ez azonban egyúttal azt is jelenti, hogy aki Isten népe ellen tör, tulajdonképpen Isten ellen lázad, ezért Istennel gyűlik meg a baja.

A környező világ soha nincs kibékülve Isten gyermekeivel. Ne gondolja senki, hogy valaha

is létrejöhet egyezmény a környező népek és Isten népe között. Legfeljebb arról lehet szó, hogy Isten az Ő kegyelméből, és népe iránti gondoskodásból egy-egy rövid időre megrettentti a környező világot, hogy Isten népének a kedvét keresse, de előbb-utóbb újból az Ő megváltottai ellen fordul. Mindig elérkezik annak az ideje, hogy álnok tanácsot szőjenek ellene, mondván: „Jertek, vesszessük el őket, hogy ne legyenek nemzet.”

Az istentelenségre való törekvésben a világ népei együtt tanácskoznak, sőt még szövetséget is kötnek. Jóllehet a világi uralomra nézve homlokegyenest ellenkező terveik vannak, érdekeik keresztezik egymást, az Isten népe elleni indulatban, az Ő Igéje elleni lázadásban mégis tökéletesen egyek. Mindegy, hogy milyen köntösbe öltözve akarják nagyhatalmi törekvéseiket megvalósítani, egyaránt Krisztus, illetve Anyaszentegyház megrontására törnek.

A vér szerinti rokonság nem biztosíték a lelki egységre nézve. Mégis, nehezen tudjuk túltenni magunkat a vérségi kapcsolaton. A családi kötelék, a nemzeti neveltetés sokszor meghomályosítja látásunkat. Nehezen tudjuk elképzelni, hogy vér szerinti hozzátartozóink kívül maradjanak az üdvözültek seregén. Tiszteletre méltó a hivatkozás, miszerint „higgy az Úr Jézus Krisztusban, és üdvözülsz mind te, mind a te házad népe”, és nem is kívánok vitába szállni vele. Ha valakinek ez a hite, nem kívánom ezt a hitet megrontani. Isten Igéje azonban fölébe helyezi az Úrral és az Úrban való kapcsolatokat a vérségi kapcsolatoknak.

A zsoltárban emlegetett, az ammonitákkal és a filiszteusokkal összeszövetkezett edomiták Lót fiai. Az edomiták, akik Ézsautól származtak, még inkább vérszerinti közösségben álltak Izrael népével. És mégis, a vérszerinti kapcsolat semmiféle biztosítékot nem jelentett arra nézve, hogy adott esetben a választott nép legvadabb gyűlölőiként lépjenek fel.

Jézus még kiábrándítóbb képet rajzol a vérségi kapcsolatokról, amikor ezt mondja: „Halálra fogja pedig adni testvér testvérét, atya gyermekét; és magzatok támadnak szülők ellen, és megöletik őket.”

Az Úr Jézus Krisztussal való élő közösség tehát minden egyéb kapcsolatnak felette áll.

A környező világ gyűlöletét, az Ő népének az elvesztésére irányuló törekvéseit csak Isten törheti meg. Meg is töri majd, amikor érkezettnek látja az időt. Lehet, hogy évtizedeken át rettegésben tartja népét Sisera, Oreb és Zeéb által, mígnem elhozza végromlásuk idejét, amikor beteljesíti rajtuk ítéletét. Népének ereje nem elég megtörni őket, ám a maga idejében Isten segítségére siet szorongatott népének. „A

hegyek eltávoznak, a halmok megrendülnek, de az én irgalmasságom el nem távozik, békességemnek szövetsége meg nem rendül." - Ézs 54,10 ebben van az ígéret a megtartatásra nézve.

Az istentelenség nem elégszik meg a részleges győzelemmel; a bűn totális: „Isten hajlékát” is magának akarja elfoglalni, mind egyéni, mind közösségi létünk vonatkozásában. Testünk ugyanis a Szentlélek temploma. Az ördög nem elégszik meg annyival, hogy csak bizonyos részletében lesz ura a szívünknek, hanem teljes egészében az uralma alá akarja hajtani azt. Ugyanez áll a világra is: Istennek minden hajlékát megszállja, mert minden világosságot ki akar oltani.

Isten hatalma és fensége előtt azonban megfutamodnak e föld erőszakosai. Olyanokká válnak, „mint a porfelhő, és amilyen a polyva a szél előtt”. Bármilyen hatalommal rendelkeznek is átmenetileg, és bármennyire félelemben tudják tartani Isten népét, amikor Isten megfújja a kürtöt, porba hullnak, megaláztatnak, szégyen tölti el őket.

A megaláztatással Istennek mindig az a célja, hogy a megalázott népek összetörettetésükben az Ő orcáját keressék. Eltölt! orcájukat gyalázzattal, hogy keressék az Úr nevét. Isten legsúlyosabb ítéletében is jelen van az Ő kegyelme: akik az ítélet kiírása előtt Isten ellen kiáltoztak, az ítélet következtében megtört és megtért szívvel, imádattal és hódolattal keresik az Urat.

Így munkálja Isten a megalázott népek életében is a maga dicsőségét. A megszégyenült emberi erőszak is kénytelen elismerni, hogy a felséges Isten az Úr az egész földön. A habok, amelyek elnyeléssel fenyegették Isten népének a bárkáját, porrá zúzódnak az egyedüli „kősziklán”. Isten szorongatott népe, ne rettegi hát, ha bárkád a népek tengerének megvadult hullámai között hanyódik, mert az Úr parancsol, és előáll dicsőségében, és meg tudják a népek, hogy „Ő egymaga felséges Isten az egész földön”.

NOVEMBER 27.

¹³Azután ismét kiment a tenger mellé, az egész sokaság pedig odament hozzá, és tanította őket. ¹⁴Amikor továbbment, meglátta Lévit, Alfeus fiát, aki a vámszedőhelyen ült, és így szólt hozzá: Kövess engem! Az pedig felkelt, és követte őt. ¹⁵És történt, hogy mikor Lévi házában az asztalnál ült, sok vámszedő és bűnös is odatelepedett Jézus és a tanítványai mellé, mivel sokan voltak, és követték őt. ¹⁶Amint a farizeusok közül való írástudók látták, hogy bűnösökkel és vámszedőkkel eszik együtt, így szóltak a tanítványainak: Miért eszik együtt a vámszedőkkel és bűnösökkel? ¹⁷Amikor Jézus ezt meghallotta, így szólt hozzájuk: Nem az egészségeseznek van

szükségük orvosra, hanem a betegeknek; nem azért jöttem, hogy az igazakat hívjam, hanem a bűnösöket. (Márk 2;13-17)

Lévi szívében valószínűleg volt egy erős vágyakozás valami többre annál, mint amit az eddigi életében megtalált és elért. Ez a vágy volt az, ami ilyen határozottan arra indította, hogy Jézus hívásának engedve Jézus követőjévé legyen.

Amit azonnal láthatunk ebben a történetben, és más hasonló történetekben is, hogy Jézus Lévit személyes közösségre hívja magával. Nem valamilyen ismeretet szeretne átadni Lévinek, aminek segítségével jobbá, szebbé, tartalmasabbá tehetné az életét, hanem egyértelműen azt mondja neki: Kövess engem!

Az ember életének a megoldása, gyógyulása, kibontakozása egyedül az élő Krisztussal megtalált személyes kapcsolat által lehetséges. Krisztussal való közösségben Isten kimondhatatlan szeretete árad ki az ember életére, s ez a szeretet olyan öröm forrása lesz az ember számára, amely minden érzést, gondolatot és tettet áthat és mindent átformál. Ebben a szeretetben az ember biztonságot talál, mert tudatára ébred annak, hogy Isten figyel rá, gondja van rá. Megtapasztalja azt, amit a zsoltáros mondott: „URam, te megvizsgálasz és ismersz engem. ²Tudod, ha leülök vagy ha felállok, messziről is észreveszed szándékomat. ³Szemmel tartod járásomat és pihenésemet, gondod van minden utamra. ⁴Még nyelvemen sincs a szó, te már pontosan tudod, URam. ⁵Minden oldalról körülfogtál, kezedet rajtam tartod.” (139.zsoltár 1-5)

Ebben a személyes kapcsolatban azután olyan ismeretek elsajátítására is van lehetősége az embernek, amiket más módon elsajátítani nem lehet. Isten szeretetét és hatalmát ismerheti meg az ember a Krisztussal való közösségben. Megismeri saját magát, gyengeségét, hibáit, lehetőségeit. Ez az ismeret segíti abban, hogy tisztuljon, növekedjen, amihez a Lélek segítségét meg is kapja.

A Krisztussal megtalált személyes kapcsolatban sok olyan ismeretre juthat el, amely által az élete gazdagabb, Istennek tetszőbb élet lehet. Feltárul előtte Isten uralmának, országának sok szépsége, adottsága. Felragyog, érthetővé válik számára Isten törvényének csodálatos gazdagsága is, az a tény, hogy Isten törvényének követése által az ember élete gazdagabb és eredményesebb életté válik. Megérti Krisztusban az ember, hogy Isten az Ő törvényével nem korlátozni, nem megszegényíteni akar minket, hanem megvédeni és meggazdagítani. A törvény megtartása így nem valamilyen érdemre, jóságra való törekvés által motivált, hanem az öröm és a hálaadás által.

Kimondhatatlan nagy ajándék az, hogy az ember Isten Fiával, Jézus Krisztussal élő, személyes szeretetkapcsolatban élheti az életét. Isten végtelen kegyelme által lehetséges az, hogy megvalósulhat az életünkben, amit Jézus így mondott el: „⁵Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: aki énbennem marad, és én őbenne, az terem sok gyümölcsöt, mert nélkülem semmit sem tudtok cselekedni. .... ⁷Ha megmaradtok énbennem, és beszédeim megmaradnak tibennetek, akkor bármit akartok, kérjétek, és megadatik nektek. ⁸Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” (János 15:5-8)

Az ember élete egyedül a Jézus Krisztussal megvalósuló személyes kapcsolatban lesz teljes, boldog életté, Életté!

Csak vezess, Uram, végig!

Mivel azonban kijelentést kaptak..., más úton tértek vissza hazájukba. (Mt 2,12)

A napkeleti bölcseknek nagy csalódást jelenthetett, hogy az ország első embere nem is tud arról a nagy eseményről, ami miatt ők több ezer kilométert megtettek. Az írástudóknak akkor kell keresgélniük a szent könyvekben, s miután megtalálták a választ, nem indulnak el örömmel velük együtt, hanem csak útnak indítják őket.

Ilyen csalódást ma is átélhetnek Istent kereső emberek, mert képmutatók és tudatlanok a vallásosok között is vannak. De sose akadunk el náluk, mert ez a szomorú tény semmit nem változtat azon, hogy mindnyájunknak csak Jézus Krisztus tud segíteni, de ő tud, és érdemes egészen őhöz elmenni. Semmilyen csalódás miatt ne álljunk meg, és ne forduljunk vissza! Mindenkit ő vonz és vár, és nagy örömük a bölcseknek is Betlehemben lett, amikor Istennek kijáró tisztelettel imádták Jézust.

Ez a magyarázata annak, hogy útjuk harmadik szakasza egészen más volt, mint az előzők. Itt már közvetlenül kaptak kijelentést Istentől, és meg is értették azt. ....más úton tértek vissza hazájukba." Aki eljut egészen Jézushoz, az előtt megnyílik a menny, kapcsolatba kerül Istennel, és másként folytatódik az élete. Megváltozik a gondolkozása, felismeri, hogy más utak is vannak, mint amelyeket addig ismert. Megtanulja, hogy az emberek szívéhez a legeredményesebb út a szeretet. Hogy lehet tisztán is élni. Nem ez a legrövidebb út a meggazdagodáshoz, de ez a legbiztosabb út a

békességhez és boldogsághoz.

Nagy kegyelem, hogy Isten indítására elindulhatunk a magunk pogányságából Krisztushoz. Nagy kegyelem, hogy ha valami miatt elakadunk az úton, vissza lehet rá térni, lehet folytatni. Nagy kegyelem, ha Isten végigvezet rajta, és átformál, más emberként mehetünk vissza a mieink közé. Úgy, mint akiket már Krisztus visz, s akik Krisztust visszük.

*

Minden utadban nyugalmat ad

„Megnyugtat téged, ha az orcám megy veletek?” (2Móz 33,14).

Drága ígéret ez! - Uram, add, hogy a magamévá tudjam tenni!

Időnként el kell hagynunk lakóhelyünket, mert nincs itt maradandó városunk. Gyakran akkor kell elköltöznünk, amikor a leginkább otthon érezzük magunkat valahol. De van erre a bajra orvosság: maga az Úr jön velünk. Ő velünk van, bárhová visz utunk, velünk marad jótetszése, kegyelme, közössége, gondviselése és hatalma. Ez sokkal többet jelent, mint amit szavakkal ki lehetne fejezni: azt jelenti, hogy megvan mindenünk. Ha Isten jelen van életünkben, miénk a föld és a menny. Jöjj velem Uram, és parancsoljál velem, hogy arra menjek, amerre Te akarod.

Igehelyünk azt is ígéri, hogy így megtaláljuk a nyugalmat. Ez a nyugalomunk a teremtő, cselekvő és megőrző Istenben van. Jelenléte nyugalmat ad, még ha menetelünk, vagy éppen csatában vagyunk is. Nyugalom! Milyen áldott ez a szó! Élvezheti-e valaha ezt a halandó ember? Igen, mert ígéretünk van rá, tehát hittel elkerhetjük Istentől. A nyugalom a Vigasztalótól, a Békesség Fejedelmétől és mennybeli Atyánktól jön, aki maga is megnyugodott a teremtés hetedik napján minden munkájától. Istennel lenni nyugalmat jelent, a szó legigazibb értelmében.

*

Vágyakozás a közösség után

84. zsoltár

Az ószövetségi templom az újszövetségi gyülekezet, közösség előképe. Az első pünkösdkor a Szentlélek létrehozta az első gyülekezetet, melynek következtében a templom elveszítette a jelentőségét.

Azóta tulajdonképpen nincs is templom a szó bibliai értelmében. Az ószövetségi hit szerint ugyanis Isten ott lakott a szentek szentjében, a Kerubok között, a titokzatos „sekhinában”. Az újszövetség kijelentése szerint azonban „Isten Lélek, és akik Őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják”. Isten jelenléte tehát nincs kegyhelyekhez vagy kegyszerekhez kötve, hanem mindenütt jelen van, mindenütt hajléka van, ahol Jézus nevében ketten vagy hárman összegyűlnek Isten imáadására. Isten hajléka tehát a hívő közösség.

Az Úr Krisztussal igazi kapcsolatba jutott lélek sóvárog, kívánczik e közösség után. Hogyha egy időre elszakad tőle, akkor emésztődik lelke az Úrnak tornácai után, szíve és teste sóvárogja Isten közelségét. Isten a magányos csendességben is gazdagon kijelenti magát, és ez szintén nagyon fontos a hívő lélek számára, az Ő kegyelmének teljességével azonban mégis az Ő hajlékaiban van jelen. Ezért nélkülözhetetlen a hívő lélek számára a közösség. Egészséges lelki fejlődés közösség nélkül egyáltalán nem, vagy legalábbis nehezen képzelhető el.

Amilyen oltalmat nyújt egy épület egy veréb vagy egy fecske számára, olyan oltalom a lelki közösség a hívő lélek számára. Sőt, nemcsak oltalom, hanem puha, meleg fészkek is. Ahogyan a verebek és a fecskefiókák az eresz alatti meleg fészkekben növekednek, ugyanúgy az újonnan elindult szív is egy meleg lelki közösség falain belül tud igazán megerősödni és növekedni.

Az Énekek énekében említést találunk Salamon gyaloghintójáról, amelynek oszlopai ezüstből, oldalai aranyból készültek, belső részei pedig Jeruzsálem leányainak a szeretetével voltak kirakva. Az igazi lelki közösség is a szeretet szolgálatának a kedvességével, gyöngédségével van kirakva. Erre utal Pál apostol, amikor így szól a Thessalonikabeliekhez írt levélben: „Szívélyesek voltunk közöttetek, amiként a dajka dajkálgatja az ő gyermekeit.” És nemcsak a hitben „gyermek”, hanem a szolgálatban megfáradt szívnek is szüksége van a lelki közösség oltalmazó melegére.

Ahol igazi, meghitt lelki közösség van, ott a lélek arra vágyik, bárcsak állandóan együtt lehetne a többiekkel. „Boldogok, akik lakoznak a Te házában, dicsérhetnek téged szüntelen!” Nem csak 5. vers a három tanítvány szívében fogalmazódott meg az érzés, hogy „jó nekünk itt lenni”: minden szívben él ez a vágyakozás, aki a közösségi élet drága alkalmait átélte. Természetes vágyakozása ez a szívnek, amely majd akkor nyer beteljesedést, amikor valóban örökös örömmel, minden fájdalomtól és sóhajtól mentesen, együtt lehetünk Isten színe előtt.

Aki Istennel jár, aki a Szentlélekkel élő közösségben van, annak a szívében ott vannak Isten ösvényei. Az ilyen embernek az életében Isten gondolatai, tervei, szándékai

valósulnak meg. Vizsgáld meg a szívedet: kinek a lábnyomai vágtak benne ösvényt? Milyen utak, járatok ismerhetők fel benne? Ha leülsz beszélgetni valakivel, társalgásodon, szavaidon keresztül szíved ösvényei rajzolódni ki. Ha a szívedben Isten ösvényei vannak, akkor szavaidból, tetteidből, magatartásodból is ez fog kirajzolódni.

Akinek a szívében Isten ösvényei vannak, akiben tehát a Szentlélek lakozik, annak az élete a siralom völgyében is forrást fakaszt. Az Istennel közösségben élő szív nem juthat olyan nyomorúságos helyzetbe, hogy ne találna vigasztalást. Bármilyen mélységet, megaláztatást, megpróbáltatást kell is kiállnia, a pusztában is forrás fakad a számára; a kősziklából is víz zúdul ki, tikkadt, elgyötört lelke felüdítésére.

A „siralom völgyében” viszont csak az fakaszthat forrást, annak az életén keresztül áradhatnak a felüdülés vizei, akinek a szívében Isten útjai vannak. Igen sokan vannak azok, akiknek az élete átokhozó, keserű vizet fakaszt. Ezekkel a nyomorult szívekkel szemben, és ezek számára is, azoknak kell forrást fakasztaniuk, áldások bőségét alázódítaniuk, akiknek a szívében Isten útjai vannak.

Életünket egyedül a Szentlélek Isten teheti állottá. Azt mondta a mi Urunk, Jézus Krisztus: „Aki hisz énbenem, amint az írás mondta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” Csak az Úr Jézus Krisztussal való közösségben lehet tehát életünk forrássá, mások felüdítésére.

Isten a vele való közösség alkalmain keresztül közli velünk az Ő erejét. Ahogyan testünk sem képes a táplálékot hosszú ideig tartalékolni, ugyanúgy a lelki életben sem tartalékolhatunk hetekre, hónapokra, esetleg évekre előre lelki erőt és kegyelmi javakat. Isten gyermekei „erőről-erőre jutnak”: egyik szabadítástól a másik szabadításig, egyik kegyelmi helyzettől a másikig élünk. Ha Isten egyszerre kiadná ki az örökségünket, csak eltékozolnánk, mint a tékozló fiú. Így viszont szüntelen oda vagyunk kényszerítve Hozzá. Másrészt meg, nincs elég bölcsességünk jól élni a kegyelmi javakkal. Éppen ezért számunkra a legjobb, ha ajándékait, erejét, vigasz-tálasát a maga idejében közli velünk.

Balgatag dolog volna hát aggodalmaskodni a holnap felől: elég minden napnak a maga baja. Lényeges viszont tudni, hogy van célja az életünknek: megjelenni Isten előtt a Sionon. A siralom völgyének nyomorúságai, veszedelmei közepette Isten gyermekei erőről-erőre jutnak, mígnem elérkeznek útjuk céljához. A mi Urunk, Jézus Krisztus pedig, amiként beváltotta ígéretét, hogy feltámadása után a tanítványok előtt megy Galileába, ugyanúgy beváltja elmenetelekor tett ígéretét is, hogy „helyet készít” nekünk.

A „Seregek Istene” hatalmas Úr. Az alázatos szív ezért inkább „Jákob Istenéhez” kiált. Istennek seregek állnak a rendelkezésére: ezerszer ezer angyal, tízezerszer tízezer

mennyei sereg készen áll, hogy körülvegye Isten választottak. Ez az Úr, a „Seregeknek Ura”, a mi Istenünk. Ismervén azonban magunkat, bűnös, elesett állapotunkat, a „Jákob Istenéhez” kell kiáltanunk. Mindazonáltal nagy vigasztalás a számunkra, hogy a „Seregeknek Istene” egyben a „Jákob Istene” is: a csaló, hitetlenkedő Jákobé, aki magában hordozta emberi voltunk sokféle nyomorúságát és bűnét. Ha Isten nem szégyelli magát Jákob Istenének nevezni, remélhetjük, hogy nem szégyell minket sem gyermekeivé fogadni, és gyermekeiként bánni velünk. Nagy vigasztalás hát bűnökkel, hitetlenséggel terhelt szívünk számára, hogy a „Jákob Istenéhez” fordulhatunk. Isten gyermekének az ördög tüzes nyilával szemben pajzsra van szüksége. Az apostol „a hit pajzsát” ajánlja, amellyel az ördög minden tüzes nyilát megolthatjuk. Jó dolog viszont tudnunk, hogy a mi valóságos és igazi pajzsunk maga az Úr. Ő hűségével és szerelmével körülvesz bennünket, hogy az ördög minden hatalmával és erejével szemben megoltalmazzon.

Bár a Szentlélek által Isten gyermekévé kenettünk, meg kell maradnunk az alázatban. Isten gyermeke, noha tudatában van annak, hogy Jézus Krisztusban hatalmat nyert arra, hogy Isten fiának neveztesse, mégis így szól: „Tekints alá, ó Isten!” Tudja, hogy ő por, aki a mélységből kiált a magasságos és szentséges Istenhez. Bármilyen bizalmas legyen is a viszony Isten és közöttünk, megmarad a különbség, hogy mi a mélységben, Isten viszont a magasságban lakozik. Mi nyomorult bűnösök vagyunk, Ő dicsőséges Isten. Orcátlanság volna, ha a tékozló fiú megfeledkezne arról, hogy jogos igazát eltékozolta, és bármilyen fenntartás nélkül kapja is atyja asztalánál az ételt, atyja ruhatárából a ruhát, ez mégis mind kegyelem.

Isten országának, a mennyei dicsőségnek a legkisebb polgárai is sokkal nagyobbak a föld hatalmasainál, mert az Úr az ő pajzsuk. Nem mintha Isten országában volnának kicsinyek és nagyok, feljebb-és alábbvalók, mert ott mindenkinek „Istentől lesz dicsérete”. Mégis, azt kell mondanunk, hogy „jobb egy nap a Te tornácaidban, hogysen ezer másutt; inkább akarnék az én Istenem házában küszöbén ülni, hogysen lakni a gonosznak sátorában”.

„Nap és pajzs az Úr Isten” - azt jelenti ez, hogy élet és erő az Úr. Ez az élet és ez az erő viszont Isten hajlékában lesz a maga teljességével a miénk. Ebben a világban sem igazi élet, sem igazi erősség nincs. Lehetnek az életnek felbukkanásai, vagy olykor robusztus formában megmutatkozhat az erő, ám az igazi élet és az igazi erő az Úrban van. Ezt az életet és erőt legteljesebben a közösségben közli velünk.

A gyülekezet a Bárány véréért nyer kegyelmet és dicsőséget Istentől. Önmagunkban sohasem lehetünk ártatlanok. A szeplőtlen Bárány vére azonban megváltott bennünket a test cselekedeteitől, atyáinktól örökölt hiábavaló életünktől. Akik a Jézus vakságában reménykedve járulnak a Seregek Urának a színe elé, azoktól nem vonja meg kegyelmét

és dicsőségét, azokra kiterjeszti házának és kegyelmének bőséges javait.

Vigyázz, nehogy a magad érdemével, a magad igazságában reménykedve akarj megállni Ő előtt, mert míg a bűnösnek kegyelmet ad, az öngazultnak keményen ellenáll!

November 28

Csak azt tegyük, amit Isten megáldhat

„Áldást bocsát az Úr csűrjeidre és minden vállalkozásodra...” (5Móz 28,8).

Ha engedelmeskedünk az Úrnak, a mi Istenünknek, Ő megáldja mindazt, amit nekünk ad. A vagyon nem átok, ha megáldja az Úr. Ha az embernek több java lesz, mint amennyire szüksége van és elkezdi azokat raktározni, akkor a kapzsiság és a keményszívűség bűne könnyen eluralkodik rajta. Isten áldásával gazdagnak lenni egészen más. Ilyenkor a bölcsesség irányítja a takarékoskosságot, a nagylelkűség az adakozást, a hála Isten ügyének támogatására készíti, és Isten dicsérete édesíti meg az örömet. Nagy kincs, ha Isten áldása van a pénztárcánkon és minden anyagi javunkon.

Milyen nagy kiváltságot ígérnek Igénk utolsó szavai: „minden vállalkozásodra” áldást bocsát. Nem akarjuk a kezünket rátenni olyan vállalkozásra, amire nem kérhetjük Isten áldását, és még kevésbé akarunk imádság és hit nélkül nekikezdeni dolgainknak. Mekkora előjoga a hívőnek, hogy minden dolgában az Úr segítségére számíthat. Egyesek szerint jó szerencsésnek lenni. Nos, az Úr áldása jóval többet ér, mint a szerencse. A nagy emberekhez való összeköttetés semmi ahhoz képest, mint amikor Isten támogat minket. Az Úr áldása végtelenül többet jelent, mint az emberi tudás, képesség és vagyon valamennyi gyümölcse.

*

Mit kérsz Jézustól?

Jézus megkérdezte tőle: „Mit kívánsz, mit tegyek veled?” A vak ezt mondta: „Mester, hogy újra lássak!” (Mk 10,51)

Bartimeus ott áll Jézus előtt, és egyelőre nem történik semmi. Azaz mégis: Jézus

beszélgetni kezd vele. És ez igen jelentős dolog volt. Egy ilyen emberrel, aki ennyire a társadalom peremére került, egy országos hírű rabbi külön beszélget. Jézus nem tett különbséget ember és ember között.

Jézus kérdése nyilván vizsgáztatja Bartimeus hitét: kinek tartja őt valóban, mire tartja képesnek? De ennél fontosabb, hogy ezzel a kérdéssel kinyitja előtte Isten gazdagságának az ajtaját: bármit kívánhat.

És kitűnik ebből a kérdésből az is, hogy itt Jézusnak kell tennie valamit. Bartimeus semmit sem tehet magáért - mint ahogyan mi sem tehetünk semmit az üdvösségünkért. De nem is kell erőlködni. Hiszen nem Bartimeus kereste fel Jézust, ő jött oda, ahol a vak koldult. Nem Bartimeus találta ki, hogy Jézushoz kellene fordulnia, ő csak hallott a Megváltó tetteiről, és eközben született hit a szívében. És az említett akadályokon sem magától lépett át, Isten szeretete vonzotta őt.

És mostmit kíván Jézustól? Kérhetne egy kicsit több adományt, mint amennyit az emberek adni szoktak. Ő azonban nem komfortosabb vakságot kér, hanem látást. Nem tüneti kezelést, mint mi gyakran, hanem nyomorúsága okának a megszüntetését.

Lelki kérdésekben ne legyünk kis igényűek! Az egész életünk gyökeresen megromlott, Isten azt gyökeresen (radikálisan) újjá akarja és tudja teremteni. Ne érjük be annyival, hogy pénzt, egészséget és sikert többet adjál, Uram, hanem jussunk el ide: „Csak te kellesz, én Uram, benned mindent meglelek”. Mert Isten mindent nekünk akar ajándékozni, de mivel legfőbb ajándéka Jézus, ezt csak vele együtt kaphatjuk meg (Rom 8,32). Keressük hát mindenekelőtt Isten királyi uralmát, és ez után minden megadatik nekünk (Mt 6,33).

*

„Jézus keresztjénél ott állt anyja... Amikor Jézus meglátta ott állni anyját, és azt a tanítványt, akit szeretett, így szólt anyjához: »Asszony, íme a te fiad!« Azután így szólt a tanítványhoz: »Íme a te anyád!« És ettől az órától fogva otthonába fogadta őt az a tanítvány.” János 19,25-27.

Ne kívánj Isten kiválasztottja lenni! Azoknak „lelkét mindig éles kard járja át” (Lk 2,35). Szegény Mária mennyit szenvedhetett, mennyit aggódhatott a fiáért! Világosan látta, hogy a vesztébe rohan. Lehetetlen volt megértenie, hogy Jézus éppen ezért jött, ez a Messiás rendeltetése. Előbb tiltakozott ellene, örültségnek tartotta. A kereszt alatt talán megértette. Azt hiszem, ezt legszebben Muraközy Gyula fejezi ki „Az anya” c. versében, melyben János vigasztalja Máriát, és lelkesen magyarázza, hogy itt

nem az ő fia, hanem a Messiás, az Isten Fia, az Ige, az Igazság szenved. A vers végén János így szól: „Töröld le a könnyed... Hisz tudod már, a kereszten ki van! - Szólt Mária csöndesen: A fiam." - Kár Máriát mennyek királynőjeként említeni. Úgy tökéletes ő, ahogy a Szentírásban megjelenik: egyszerű, hívő, engedelmes, fiára büszke, fiáért aggódó, szerető és szenvedő asszony, a mindenkori, örökké érvényes anyaeszmény. Jézus a szenvedés legmagasabb fokán is kifejezi szeretetét, gondoskodik róla. Egymásra bízta azt a két embert, akit a legjobban szeret: legkedvesebb tanítványát, Jánost és Máriát. Azután még egyszer jelenik meg Mária a Szentírásban, az ApCsel I, 14-ben, ahol a mennybemenetel után együtt imádkoznak vele és Jézus testvéreivel az apostolok. Hittel imádkozva tűnik el a Bibliából.

Uram, Te megáldottad az anyaságot. Sok szép példa van erről a Bibliában, de a legszebb Jézus édesanyjává. Köszönöm, hogy megírtad, hogy ott állt a kereszttel. Az én édesanyám is sokszor állt miattam kereszttel. Olyan ritkán tudtam segíteni neki. Nem volt más, akire bízom, csak Te, Atyám. Most is kérlek, gondoskodj róla! Vezess minket úgy, hogy Krisztus örökkévaló közösségében is találkozassunk! Ámen.

*

Öregkorban is gyümölcsözhetünk!

„Még vén korban is gyümölcsöznek... " (Zsolt 92,15/a)

Az alkonyati tájakon járás, a vénkor előkészület az örökéletre. A vénkornak nemcsak nehézségei, de szépségei is vannak. Nagy kegyelem az, ha valaki Isten irgalmából a vénkort is megéri. Még nagyobb kegyelem, ha ez igazi előkészület lehet számára az örökéletre. Szépsége elsősorban abban áll, hogy azt ezt megérőkről el lehet mondani: vén korukban is gyümölcsöznek. Az öregkor szépségei közé tartozik mindenekelőtt a tapasztalatok gazdagsága, az élet Istentől rendelt szépségeinek meglátása. Minél tovább él az emberiség, annál bonyolultabb lesz az élet. Több évtizedes tapasztalatok gyűjtésére van szükség, hogy ebben az ezeroldalu világban ki tudja magát ismerni az ember és meg tudja különböztetni a lényegest a lényegtelenről, az igazit a látszattól, a jót a rossztól. Meg tudja látni az emberi életnek Istentől ajándékozott, igazi szépségeit. Akinek a számára ezek az igazi, magasabb értékek a fontosak, az örvend, ha mennyei Atyánk kegyelméből vénkort ér meg, amit az írás a szüleiket tisztelőknél ígér elsősorban...

Dicsőség Néked, életünk Ura, kinek létében nincs kezdet és nincs vég. Megköszönöm Néked, hogy a bibliai kor felső határán túlra nyújtottad már is életem fonálát. Nem tudom, meddig engedi nyúlni kegyelmed. Könyörgök Hozzád, hogy a még hátra levő időt még Néked tetszőbb módon tudjam fölhasználni igazi értékek megismerésére, igazi szépségek meglátására, az örökéletre szükséges gyümölcsök termésére. Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Haragod miatt napja életünknek Menten elmúlik nagy hirtelenséggel, Mint a mondott szót elragadja a szél. A mi napink, miket nekünk engedtek, Mintegy hetven esztendei idő, Hogyha több, tehát nyolcvan esztendő." (Énekeskönyv 90. é. 5. v.)

*

Mindent formálj imádsággá

**Szenved-e valaki közöttetek? Imádkozzék! Öröme van-e valakinek?
Énekeljen dicséretet! Jakab 5,13**

Az apostol azt akarja, hogy a keresztyén embernek minden lelkiállapota imádságban nyilvánuljon meg. Ha a szív imádkozásba merül, nem kerül rossz hangulatba. Milyen könnyen panaszkodik, jajgat az ember a nehéz napokban! Sok arcra rá is vésődött, hogy mennyi keserűség és rosszkedv járta át már a szívét. Formáld imádsággá gondjaidat és panaszaidat, akkor eltűnik a szorongás, szíved felszabadul, s egyszerre hála és dicséret hangzik fel. A zsoltárokból látjuk, hogy a meghallgatás bizonyosságában elmondott imádság következményeként sokszor a legmélyebb nyomorúságot a legmélyebb hála és dicsőítés váltja fel.

Az imádság az az emelő, amely a legsúlyosabb terheket is félregördíti. Hasznos gyógyszer minden bajra. Ha jó kedved van, könnyen féltelenség fog el, de az imádkozó ember nem veszíti el egyensúlyát. Nem zuhan kétségbeesésbe, de nem is lebeg a boldog érzések mámorában sem. A hívő keresztyén öröme tiszta és mély, ha hálaadásban csendül ki. E közben felismerjük, hogy örömünk Istentől való-e, vagy tisztátalan eredetű. Ha ez örömért nem tudunk szívből hálát adni az Úrnak, semmit sem ér az, vagy magában véve már tisztátalan, vagy úgy elfoglalja a szívünket, hogy Istent kiszorítja. Mindkettő elvetendő. „Akik örülnek, mintha nem örülnének" - írja Pál. Ide akkor jutunk el, ha örömünk hálaadásban száll Istenhez. A hétköznapi munkája közben lehet zsoltárokat énekelni a szívünkben az Úrnak. „Énekeljétek és mondjátok dicséretet szívetekben az Úrnak" (Ef 5,19). A szív éneklése persze együtthangzik a szájjal. Sokszor azonban csak a szánk énekel, a szívünk mit sem tud róla. Örömünkben Istennek adjunk hálát! Ha pedig a szenvedés hullámai elérnének, ha nyomorúság és gondok nagy, sötét felhői viharra tornyosultak is, „te Uram, a magasságban, még fenségesebb vagy" (Zsolt 92,2; 93,4).

Istent dicsőítve, Őt hálásan imádvá - csodálatos erőt kapunk. Boldog vagy ma? Szálljon fel hálaéneked a menny felé! De ha valami lesújt, gondolj arra, hogy Isten nagyobb a téged gyötrő nyomorúságnál, gondjaidnál, ezért adj hálát neki! Megtapasztalod majd, hogy a magasságos Isten nevét dicsőíteni, neki hálát adni jó

dolog. Ez az út vezet az új és nagyobb áldások felé.

*

Pilátus választ

Olvasásra: Jn 18,28-19,16

előző fejezetben a zsidóság vezetőiről esett szó, féktelen gyűlöletükről, és nekünk szembe kellett néznünk a magunk rejtett, titkolt, elnyomott, összegyűjtött haragunkkal, gyűlöletünkkel.

Most a Jézus-per másik főszereplőjéről, Pilátusról szólunk, ír róla Josephus Flavius, a zsidó történetíró, és Philón is, tehát nehéz volna őt mitológiai alaknak feltüntetni.

De hogy megértsük, ki volt ő, hadd beszéljünk arról a háttérről, amelyben működött, és zsidó kortársairól. Mindenekelőtt Nagy Heródesről, aki egész Palesztina „királya” volt. A bibliai szereplésétől eltekintve a maga módján ügyesen politizált és tartotta fenn a kapcsolatát Rómával. Végredelele szerint, amelyet a Római Birodalom is akceptált, országát három gyermeke között osztotta fel: Antipász, Filep (Filippusz), aki békés és aránylag jó természetű uralkodónak bizonyult; harmadik gyermeke pedig Arhelaosz, aki tizennyolc éves volt, amikor Palesztina harmadát megkapta, és kegyetlen tirannusként mutatkozott be.

Azt is tudnunk kell, hogy a rómaiak a megszállt területeket, országokat két osztályba sorolták. Egyfelől békeszerető provinciákba, amelyek örültek, hogy a Római Birodalomhoz tartoznak; az ilyen provinciákban nem tartottak katonaságot, legfeljebb kis létszámú rendfenntartó alakulatot. A békés provinciák közvetlen a szenátus igazgatása alatt álltak, ezért szenátus-provinciáknak is nevezték őket.

De akadtak olyan országok, ahol a rómaiaknak szüntelenül félniük kellett a lázadástól, a partizánoktól. Palesztina érthető okokból ez utóbbi provinciák közé tartozott. Ez a kis ország igen sok bajt és gondot okozott a császárságnak. A lázadó provinciákban megfelelő számú római katonaságot állomásoztattak, s ezek az országok közvetlen a császár fennhatósága alatt álltak, akit egy prokonzuli rangban lévő helytartó képviselt.

Nos, ilyen császári helytartó volt Pilátus is. Kipróbált diplomatának és katonának

kellett lennie, hiszen Palesztina bármilyen kicsi is volt, rendkívül fontos földrajzi jelentősége miatt igen vigyázott rá a birodalom, jobban, mint más helyekre.

Hogy Pilátust jobban megismerjük és a Jézus-perben való magatartását lélektanilag jobban áttekinthessük, tudnunk kell, hogy előtte már három baklövést követett el; ez arra mutat, hogy nem tartozott a hajlékony és ügyes diplomaták közé.

Első baklövését jeruzsálemi bevonulásakor követte el, amikor elfoglalta a hivatalát. Nyilván Cézareából vonulhatott katonáival Jeruzsálembe, mert ott volt az állandó székhelye. Bevonulásakor nem távolíttatta el katonái mellvédjéről a császár képét, ahogy azt a sokkal diplomatikusabb és hajlékonyabb elődje megtette. A császár az akkori római törvény szerint „istennek” számított, ezért a zsidókat ez igen felháborította. Végül a zsidóság vezetői könyörgésre fogták a dolgot, és napokon, sőt heteken át kérlelték Pilátust, hogy távolíttassa el a szerintük Jeruzsálemet tisztátalanná tevő bálványképeket. Ekkor Pilátus egy amfiteátrumba terelte a könyörögve tiltakozókat, hogy majd ott meghallgatja őket. De nem ez történt, hanem egy szálig lemészároltatta valamennyiüket.

Később minden okkal és joggal több és jobb minőségű vízzel akarta ellátni a szüntelen vízhiányban szenvedő Jeruzsálemet. Ez csak dicséretre méltó cselekedet! Igen ám, de az új vízvezeték a Nagytemplom pénztárának terhére csináltatta. Ennek is tiltakozás, majd újabb mézárulás lett a vége. Talán lehet vitatkozni, hogy mennyiben volt az oka Pilátus és mennyiben a zsidók ennek a szerencsétlen kimenetelű esetnek, de mindenesetre a vízvezetékügyet sem tudta diplomatikus módon megoldani.

Harmadik melléfogását a zsidók már nem nézték tétlenül. Ez az újabb jeruzsálemi bevonuláskor történt. Ekkor katonái pajzsáról ismét nem távolíttatta el Tibérius császár emblémáját, a zsidók kérésére, könyörgésére sem. - Hogy, hogy nem, mennyi pénzzel, milyen összeköttetéssel, nem tudni, de a zsidó nép vezetőinek messze elért a keze. Rómáig is, sőt a császárig is. Megérkezett Tibérius parancsa Pilátushoz, hogy azonnal távolíttassa el az emblémákat katonái pajzsáról, ne botránkoztassa tovább a rábízott provincia lakóit és vezetőit. - Ez rendkívül megalázó lehetett Pilátus számára, így érthető megvető dühe és gyűlölete a zsidó nép vezetői iránt az egész Jézus-perben.

Tulajdonképpen egy legyőzött helytartó fogcsikorgató dühe érződik egész magatartásán, akit egyszer már legyőztek, s aki tudja, hogy ez másodszor is megtörténhet, így érthető, hogy bár tudja - és ez János evangéliumából kiérződik -, hogy a Jézus elleni vád rágalom, kimondottan zsidó vallási belügy, s annak ellenére, hogy Jézus nagy hatást tett rá, a zsidó nép vezetőinek a fenyegetésére végül is enged. Egy zsarolásnak. A már egyszer magát megégetett ember enged, mert saját bőrén tapasztalhatta, hogy a zsidóság vezetőinek a keze elér a császárig.

„Ha ezt szabadon bocsátod, nem vagy a császár barátja!" - Ennél nagyobb fenyegetőzés el sem hangozhatott volna, hiszen a „császár barátja" egy igen magas hivatali cím is volt, nem sokan viselték abban a korban, s ha ezt valaki elvesztette vagy visszavonta tőle a császár, az az illető általában öngyilkosságot követett el. Pilátus pedig érzi, hogy ez a fenyegetés nem üres fecsegés.

Pilátus további életéről nem sokat tudunk. Kr. u. 35-ben egy szamáriai vérengzése miatt, amely ellen saját szíriai kollégája tiltakozott a császárnál, Tibérius hazarendelte, de mire Pilátus Rómába érkezett, Tibérius már halott volt. További sorsáról nem tudunk. Kilép a Bibliából és a történelemből.

Mit üzen ma nekünk Pilátus?

A helytartó olyan ember, aki a saját múltjának a foglya. Mint hallottuk, nem ok nélkül fenyegethették meg a zsidóság vezetői. - Múltunk úgy kísér bennünket, mint az üstökös a csóvája vagy mint az autóbust a kipufogógáz. Örök figyelmeztető, hogy a jelenben tett minden rossz és gonosz cselekedetünk holnap már kísértő múlttá válik, amelyen keresztül megfoghatók, zsarolhatók és lebuktathatók vagyunk.

Pilátus megkísérli el- és visszahárítani a felelősséget: „Vegyétek át ti, és ítéljétek el a ti törvényetek szerint!"

Két kompromisszumai is próbálkozott. Előbb Barabást ajánlja fel cseréül a zsidóknak, majd megkorbácsolatja Jézust, hátha ennyivel megelégszenek. De a népnek nem elég a kompromisszum!

Meglehetősen ügyetlenül, sőt tapintatlanul megkísérel valamiképpen érzelmi módon hatni a zsidókra: „A ti királyotokat feszítsem meg?"

Nos, nemcsak a múlt kísérthet bennünket, hanem be kell látnunk, hogy ha egyszer Jézussal szembekerültünk, nem lehet taktikázni! Nincsenek kompromisszumok. Nem lehet másra hárítani a felelősséget. Egyszer az életében mindenkinek magának kell döntenie magáért: Jézussal vagy Jézus ellen! Ma ez a második komoly üzenet.

Figyelemre méltó maga Pilátus alakja, aki típus, mégpedig örök emberi típus. Alig van ember, talán nincs is, akiben ne élne egy icipici Pilátus. (Talán nem is olyan icipici.) Ez a típus pedig az örökké taktikázó, a megalkuvó, az elvtelen: ha hatalma van, nagyot mutató, de belülről kicsi ember. A huszadik század két szóval fejezi ki ezt (milyen különös, hogy éppen Pilátus nyelvén, latinul): oportunista és karrierista. Mert ez volt Pilátus, ezek az örök pilátusok, és ez bennünk a Pilátus-énünk. Opportunizmusra is,

kARRIERIZMUSRA IS hajlamos. Ez a fajta ember mindig olyan, mint Pilátus is volt: gögös és büszke. Ahogy ő viselkedett a zsidókkal szemben. Pontosan ezért rossz hivatalnok, és azok a mai pilátusok is. Ugyanakkor fél, mert az evangéliumból kiérződik, hogy volt benne rejtett félelem Jézussal szemben.

Pilátust és minden idők pilátusát egyetlen valami menti, és illő, hogy felhozzuk mentségére: a kor, amelyben élt.

Jézus azt mondja Pilátusnak: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” Pilátus erre megkérdezi tőle: „Mi az igazság?” Jézus nem felel erre a kérdésre. Pilátus nem is vár választ. Talán ez az egyetlen kicsi ablak, ahol ennek az embernek, sőt ahol ennek a típusnak a szívébe bele lehet látni. Nem cinikus kérdés ez, vagy nem csak cinikus kérdés. Pilátus a világ legcinikusabb császárának, Tibériusnak, és minden császárok legkegyetlenebb kegyencének, Seianusnak volt kiszolgáltatva. Jól tudta, hogy egyiküktől sem várhat soha igazság szerint való döntést, semmiféle ügyben.

Van ebben a kérdésben valami tragikusan szomorú. Ezt a kérdést ugyanilyen tragikus szorongással kétezer év után is sok Pilátus-féle ember vagy pilátussá vált szerencsétlen fölteheti úgy, hogy éppen csak kérdez, de választ nem vár, mert tudja, olyanokkal van körülvéve, olyanoktól függ, akik nem az igazság szerint döntenek, hanem pillanatnyi szeszélyük szerint, így válhat valaki szinte kényszerűségből taktikázóvá, megalkuvóvá, elvtelenné, mai szóval opportunistává és karrieristává, ha csak nem dönt Jézus mellett. De ebben az esetben, ha Pilátus Jézus mellett dönt, maga ellen kellett volna döntenie, és holnapután már nem a császár barátja. Nos, itt a vagy-vagy. Alig képzelhető el ma is emberi sors, hogy legalább egyszer az életben ne kerüljön ilyen vagy-vagy döntés elé.

November 29

Várni tudni kell

„... aki benne hisz, az nem fut” (Ézs. 28,16 - Károli ford.).

A hívő siet megtartani az Úr parancsolatait, de nem jellemzi a türelmetlen futás, a kapkodás és a beteges versengés.

Nem fut el semmi elől, mert nem lesz úrrá rajta a pánikkeltő félelem. Amikor mások ide-oda menekülnek, mintha megzavarodtak volna, a hívő tud csendes, nyugodt

és határozott maradni, mert csak így tud majd bölcsen cselekedni a próbatétel órájában.

Nem sietteti az ígéretek beteljesedését, nem kívánja, hogy minden kérése most azonnal teljesüljön; kívárja az Istentől rendelt időt. Vannak, akik elkeseredetten igyekeznek „ma” megszerezni a „verebet”, mert Isten ígéletét holnapi „tűzoknak” tartják, ami valószínűleg nem is lesz az övék. A hívők azonban tudnak várni.

A hívő nem megy bele elsietve semmiféle jogtalan vagy kétes értékű vállalkozásba. A hitetlen emberben benne van a cselekvési láz, de ezzel gyakran saját romlását segíti elő. A hit nem hamarkodik el semmit, soha nem kényszerül bánatosan visszafordulni a helytelen útról, amelyen meggondolatlanul túl sokáig ment el.

Hát én hogy vagyok ezzel? Ha hívő vagyok, megtartom-e a hívőhöz illő magatartást, és Istennel járom-e utamat? Csendesedj el, felzaklatott lelkem! Nyugodj meg az Úrban, várj rá türelmesen, és kezdj el most mindjárt engedelmeskedni neki!

*

A megtartó hit

**Jézus ekkor így szólt hozzá: „Menj el, a hited megtartott téged.”
(Mk 10,52)**

Bartimeust nem a hite gyógyította meg, hanem Jézus, de az Úr külön megemlíti Bartimeus hitét. Jelzőt is tesz elé: megtartó hit.

Van másmilyen is? Van, sokféle hit van, szinte minden ember hisz valamiben. De a hitet a tartalma minősíti: mit hisz, kiben hisz valaki. Jézus szerint Bartimeusnak megtartó, üdvözítő hite volt. Azt mi jellemzi? Az, hogy mindig Isten igéjére épül, és Jézus Krisztussal kapcsol össze. Tehát a hívő nemcsak bizonyos hitigazságokat fogad el, hanem a feltámadott, élő Krisztussal kerül kapcsolatba. Nyugodtan mondhatjuk: a hit az a kinyújtott kéz, amellyel Jézust megragadjuk, s utána az ő ajándékait át vesszük. Ebben kifejeződik mindig a benne való bizalom is.

Ezért veszélyes a jóslás és varázslás minden formája, mert az viszont az ördöggel kapcsolja össze az embert, mert tőle kér és fogad el „ajándékokat”.

Hogyan lehet valaki hitetlenből hívővé? Hogyan tett szert Bartimeus erre a megtartó hitre? Hallott Jézusról, komolyan vette, amit hallott, és ennek

megfelelően viszonyult hozzá: bízott benne, tőle kért segítséget.

Vannak, akik panaszkodnak: ők keresik Istent, de nem tudnak benne hinni. Spurgeon a maga stílusában ezt írja: hagyd abba a keresést, mert ő itt van melletted, és kezdj el hinni benne! Az Istent kereső József Attila írta: „Az Isten itt állt a hátam mögött, S én megkerültem érte a világot.” Nem kell semmit megkerülni, csak meg kell fordulni, mert mi állunk háttal Istennek, azért nem látjuk.

Bartimeus elhitte, hogy Jézus az, aki, és azonnal így is szólította meg. És Isten Fiától isteni ajándékot kért: élete teljes megoldását.

Nyújtom-e én a hitem kezét Isten felé? Üres a kezem, vagy tele van kacatokkal? Bízom abban, hogy amit ő ad, az mind jó, és csak az a jó? S tudom-e utána őt dicsőíteni szabadításáért?

*

„Én vagyok az Úr, nincs más, nincs isten rajtam kívül!... Én alkottam a világot, én teremtettem a sötétséget, én szerzek békességet én teremtek bajt, én, az Úr, cselekszem mindezt.” Ézsaiás 45,5-7

A monoteizmusnak, az egyistenhitnek ez a legtisztább megfogalmazása. Nehéz a bűnös, rossz lelkiismeretű embernek tudomásul venni, hogy közte és a mindenható Isten között nincs semmi és senki, akire támaszkodhat. Tudat alatt is félelmetes dolog szemtől szemben állni az ítélő Istennel. Azért minden egyistenhívő vallásba betolakodik a közbeeső, közvetítő réteg. Pozitív irányban az őrangyalok, a szentek, a hívőkért imádkozó, bűneiket meghallgató és megbocsátó papok, mind elhárítják ezt a félelmes szembenállást, elvesznek a felelősségből, még az áldást is ők közvetítik. Negatív irányban ott van a Sátán, az ördögök, démonok világa, azokra át lehet hárítani, mentséget találni a bűnökre, lélektani kibúvót a felelősség alól. Ezt a kibúvót hárítja el az idézett ige. Nincs senki más ebben az életben, akivel az ember szemben áll, csak Isten és a többi bűnös ember. Az angyalok és az üdvözült emberek egy másik világhoz, a mennyhez tartoznak. Isten vállalja a felelősséget a jóért is, a rosszért is, nincs szükség és nincs lehetőség sem közvetítőkre, sem ördögökre. Személyesen kell vállalnunk vele a közvetlen kapcsolatot. De a közvetlenség félelmességét elvette, azt örvendetessé tette Krisztus, az egyedül közbenjáró, Isten és ember egy személyben, mikor Isten fiaivá emelte a benne hívőket. Ez a tiszta keresztyén hit.

Istenem, miért félnék én attól, hogy Te minden pillanatban velem vagy! Mi szükségem volna bárki közbenjárására, ha Te minden imádságomat meghallgatod, minden kérdésemet,

aggodalmamat, nyomorúságomat rád bízhatom! Ha bűneimet Krisztus veszi magára, Ő szerez nekem bocsánatot. Ha rendeltetésemet Tőled kapom, azért egyedül veled van elszámolásom. Ki szeretne engem jobban, mint Te, aki egyszülött Fiadat adtad, hogy nekem örök életet szerezzen. Hozzád vágyom, Atyám, itt a Te szeretettedben kívánok élni, úgy várom, hogy ha letelik földi időm, személyesen állhassak eléd a mennyben. Ámen.

*

Bíztatás imádkozásra

Mondott nekik példázatot, hogy mindenkor imádkozniuk kell, és nem szabad belefáradniuk.

Lukács 18, 1

Az ember belefáradhat az imádkozásba, ha úgy gondolja, hogy a meghallgatás elmarad. Aki belefárad az imádkozásba, az a harcba, a tűrésbe, a hordozásba és a szeretet gyakorlásába is belefárad. Az imádság erőt ad, lendületbe hoz, különben menthetetlenül összeroskadunk. Jézus az imádkozásra bátorít.

A hamis bíró sokáig nem akarta meghallgatni az őt kérésével ostromló szegény özvegyet. Isten gyermekeinél is előfordulhat, hogy éjjel-nappal tusakodnak, és úgy látszik, mintha Isten nem akarná kérésüket teljesíteni. Pedig Ő úgy szereti választottait, mint a szeme fényét. Ha mégis vár a kérés teljesítésével, akkor nyilván bölcs tervei vannak ezzel. Azt akarja, hogy teljes komolysággal kiáltunk, hogy imádkozásunkból minden félszívúség és lazaság eltűnjön. Azokat a bilincseket akarja leoldani, amelyek még a Földhöz kötnek. Ha eljutunk arra a pontra, ahol Isten szeretne látni minket, akkor hamarosan megadja a kimenekedést. Az igazságtalan bíró csak azért segít a szegény özvegyen, mert le akarja rázni a nyakáról. Terhére van. Nem nyomorúsága indítja meg a szívét; nem ismer kötelességet, Istent nem fél, embert nem becsül. Szívtelen. De Isten megmenti az övéit, mert igazságos és irgalmas és nem hagyja őket az ellenség kezében.

A Sátánnak és a bűnnek nincs joga hozzánk, ha Krisztus vérére hivatkozunk, amelynek jogán Isten tulajdonába visszakerültünk. Isten nem szolgáltatathat ki minket a sötétség hatalmának, különben ellentmondana önmagának. Szereti gyermekeit, szíve szakadt meg értük a Golgotán. Irgalommal teljes irántuk, nem hagyhatja őket elpusztulni. Ennél a példázatnál az Úr bizonyára a végső időkre gondol. Akkor az övéi hasonlók lesznek ehhez a tehetetlen özvegyhez, sőt olyanok lesznek, mint a vágójuhok. Akkor Isten gyermekeit nem menekíti ki a nyomorúság elől; beleengedi őket. De akkor, ott a nagy nyomorúságban lesz csak igazán sürgetővé számunkra az imádkozás a szabadulásért és a Szabadító eljöveteleért. Igazi kiáltássá lesz imádságuk, úgy tűnik majd, mintha az Ég be lenne zárva, mintha Isten szabad folyást engedne az

igazságtalanságnak. De egyszer csak elháríthatatlanul elérkezik a szabadulás! - Légy kitartó az imádkozásban és ne restülj meg!

*

Az öregeknek bőséges tapasztalatuk van az életről

„Mindennek rendelt ideje van, és ideje van az ég alatt minden akaratnak.”

(Préd ,1)

Az öreg ember hosszú élete alatt sok tapasztalatot gyűjt testi, lelki életünkkel kapcsolatban. Tudja azt a nagy igazságot, hogy „mindennek rendelt ideje van”. Ideje van minden akarásnak. Ideje van a hallgatásnak, ideje van a szólásnak. Ideje van mindenféle munkának: akár földünkkel kapcsolatban, akár a különböző munkaágak körében, akár szellemi téren. Ideje van a pihenésnek. Ideje van Isten munkái megértésének. Az öreg embernek több tapasztalata van azon a téren is, hogy Isten dolgaihoz mi semmit hozzá nem adhatunk, de el sem vehetünk abból! Több tapasztalata van abban a tekintetben is, hogy az életben, a munkában is, olyan jelenségek ismétlődnek, olyan csodálatos törvényszerűségek uralkodnak, amelyek egy öntudatos Rendező és Irányító létének szükségességét bizonyítják, Aki iránt mindannyian tiszteletre vagyunk kötelezve. Őt nevezzük Istennek és Őt lehet nekünk imádnunk lélekben és igazságban!

Légy áldott, Urunk, Istenünk, hogy olyan csodálatos rendet és összhangot teremtettél világodban minden vonatkozásban. Ez gondolkodó elménkben is megerősíti azt a hitet, hogy kell lennie egy Világrendező Hatalomnak, aki mindezt nemcsak megalkotta, de csodálatosan működésbe is hozta és fön is tartja. Légy áldott, hogy lelki gyermekeid Benned, a világot teremtő Örökkévalót, a világot kormányzó Istent ismerték meg és imádják. Köszönöm, hogy én is ilyenként imádkozhatlak Szent Fiaddal és Szentlelkeddel együtt! Vezess kegyelmesen életem végéig! Ámen.

„Ha halálra válik testem egykoron: Ragyogjon fel lelked e hitvány poron; Ama végső harcon rád bízom magam: Örök hajlékodbba fogadj be, Uram!” (Énekeskönyv 338. é. 4. v.)

*

A világból vagy a világba valók vagyunk-e?

Olvasásra: Jn 18,28- 19,6.

Ha komoly figyelemmel újra és újra elolvassuk a Jézus-per lefolyását, szinte lehetetlen, hogy ne támadjon olyan benyomásunk: itt még akkor is, ha Jézus néma marad, Ő az, aki kérdez. Sőt, Ő maga a vádló még véresen is, megcsúfolva is, töviskoronásan és halálra ítélve. János mesterien és drámaian pergeti előttünk az eseményeket, amelyekben mindig Jézus marad a helyzet ura. Pilátus szorongó kérdésére, hogy valóban Ő-e a zsidók királya-e, félreérthetetlenül válaszolja: „Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgálaim harcolnának, hogy ne szolgáltatassanak ki a zsidóknak. De az én országom nem innen való.”

Ha Pilátus nem is érti világosan - hogyan is érthetné -, miről van itt szó, mégis nagy kő gördülhet le a szívéről. Egyet megért, hogy Jézusnak nincsenek katonái, nem partizánvezér, és nem szít lázadást. Érthetően félhetett ettől a helytartó, hiszen mondtuk, nemegyszer kellett kegyetlen mézszárlással elbánnia a zsidókkal, hogy a maga elgondolása szerint rendet teremtsen. Most ismét óriási tömeg gyűlik össze Jeruzsálemben, s ilyenkor mindig feszültebb a hangulat, és felet több nagy hadsereg nem áll a rendelkezésre. Egy spontán megmozdulás könnyen elsöpörhette volna őt néhány száz emberével együtt. Még akkor is, ha a Római Birodalom ezt nem hagyta volna megtorlatlanul. Tehát Pilátus mindenképpen megkönnyebbül Jézus válaszából, és most már világosan látja, hogy ez az ember nem politikai vádlott, csak népe vezetői teszik azzá.

Most tegyük egy kis kitérőt azzal kapcsolatban, hogy Jézus országa nem e világból való.

Gyakran éppen ez volt a vád, és talán ma is ez a hívők, a keresztyének, a tanítványok ellen. Ezért mondják őket idealistáknak, akik egy nem e világból való ország képviselői. Következésképpen azzal vádolják Jézus követőit, hogy ha nem e világból való ország emberei, akkor olyanok lehetnek, akik csak a túlvilággal törődnek. Ez pedig irreális, bolondos dolog, s az ilyen ember a xxi. században idejét múlta és használhatatlan.

Ám nemegyszer tapasztaltam, hogy - tudatosan vagy tudat alatt - hívő keresztyén ember is szenved ettől a gondolattól. Vagy még inkább attól, amit a világ neki tulajdonít, hogy ő olyan valaki, aki nem e világból való. Ez kisebbségi érzésbe taszítja, s nem egy ember ezért szakít az egyházzal, Istennel, vallásával, hogy megmeneküljön e vád vagy e kisebbségi érzés nyomása alól.

Néhány dologra hadd hívjam fel a figyelmet.

Amikor Jézus azt mondja, hogy az Ő országa nem e világból való, ezzel nem azt állítja,

hogy az Ő országa nem e világba való. Hiszen így folytatja a „király vagyok” vallomását: „Én azért születtem, és azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról: mindenki, aki az igazságból való, hallgat az én szavamra.” - Vagyis azért jött, hogy megmondja az igazat Istenről, emberről, az életről, a halálról. Ő a végső és alapvető igazságokról akar bizonyosságot tenni, olyan kérdésekre felel, amelyekre más nem ad választ. Éppen ezek az alapvető jézusi igazságok állították akkor is az embereket kikerülhetetlenül vagyis döntések elé. Azaz: vagy Jézus igazságát fogadják el mint végső igazságot, vagy totálisan elvetik azt.

Sőt, éppen azért van szüksége a világnak Jézusra és a jézusi igazságokat elfogadó s képviselő tanítványokra, mert nem e világból valók. De e világra valók! Pontosan azokra van szüksége, akik hiányoznak ebből a világból, hogy ez a világ legyen. Mégpedig úgy hiányoznak, ha nincsenek, mint a só az ételből, mint a világosság a sötétségből, és a kovász a kenyérből.

Milyen stupid állítás volna, ha valaki azt mondaná: ma már nincs szükség a Nap fényére és melegére, mert a Nap nem a mi kis földi világunkba való, hanem egy másik világból árad felénk éltető ereje! A Nap sem a földi világból való, mégis az élteti Földünk világát. Jézus lényé és az Ő országa sem ebből a világból való, pontosan úgy nem, mint a Nap fénye és melege. De éppen úgy és éppen ezért e világba való.

Ezért tévedés áldozata az, aki bármilyen jóakarátú szándékkal vilá-gibbá akarja tenni a keresztyénséget, a tanítványságot, és mindenképpen a világhoz akarja igazítani, hogy így elfogadhatóbbá, szalonképesebbé tegye Jézust vagy saját tanítványságát. Az efféle kísérletből mindig csak valamiféle másodrendű világiasság született. Afféle múltó filozófiai rendszerbe oltott teológia, amely szinte mire teljesen megfogalmazódott, már idejét is múlta. Vagy az úgynevezett keresztyén szocializmus vagy a különböző keresztyén jelzővel ellátott sokféleség; az efféléket mindig elsöpörte a világ, vagy magába olvasztotta anélkül, hogy meggazdagodott volna.

A világnak tehát nem másodrendű világiasságra, hanem elsőrendű keresztyénségre, elsőrendű tanítványságra van szüksége, keveretlenül, arra, amiye neki nincs. Magára Jézus lényére. A jézusi többletre. A Krisztus-féle emberre, aki bár itt és most is, a XXI. századnak ebben az évtizedeiben Krisztus-féle módon, krisztusi etikával, krisztusi lelkiülettel, az agapé többletével és éppen azért nélkülözhetetlenül jó polgára népének, éljen bár Keleten vagy Nyugaton, mert só, mert világosság, mert kovász.

Az a tapasztalatom, hogy nem a másodrendű világias embert, azaz a keresztyénséget felhígító vagy éppen az uralkodó ideológiát keresztyénségével vagy teológiájával enyhítő embert becsüli meg a világ, hanem az elsőrendű keresztyént. Ezért, amikor azt halljuk Jézustól, hogy az Ő országa nem e világból való, gondoljunk mindig arra, hogy éppen

ezért e világba való. Nélkülözhetetlen!

A per folyamán Pilátus megkorbácsoltatja Jézust. A római hatóságnak ez a büntetése igen kegyetlen volt. Az elítéltet lemeztelenített háttal a korbácsolók felé karóhoz kötötték, és több ágú szíjostorral, amelynek a végébe ólom- vagy csontdarabok voltak befűzve, verték, mondhatni cafatokra szaggatták az áldozat hátát. Szinte kivétel nélkül eszméletlenül estek utána össze, sőt sokan belehaltak.

Jézusnak jajszava sem hallatszik a Bibliában, nem tudunk róla, hogy elájult volna, de tudjuk, hogy túlélte, sőt utána még folyt a kihallgatása, további megcsúfolása, és a megköpdösött, töviskoronás, vérző testű Jézust Pilátus még be is mutatja a tömegnek: „íme, az ember”. Csak találgatni lehet, hogy ebben a bemutatásban mennyi a sajnálat, mennyi a csodálkozás, mennyi a döbbenet, Ám akármiből is vegyült össze Pilátusban ez a meghatározás, végül örök igazsággá vált a kifejezés, amit itt Pilátus használ, az evangélium eredeti szövege szerint: „Hó antroposz”. A görög filozófia a következő fél században már az isteni embert, az ideális embert érti ez alatt.

Végül rá kell mutatnunk, hogy Jézus a nagy per alatt hátborzongatóan tud hallgatni is. Pilátus kérdésére, hogy mi az igazság, nem válaszol. Milyen feszültséget teremtő és a főpapokat mennyire ingerlő lehetett Jézus hallgatása, amikor előző éjjel a tanácsban szóra akarják bírni! Amikor a hamis tanúk vallomására a fölugró főpap így kiált rá Jézusra: „Semmit sem felelsz arra, amit ezek ellened vallanak?” - Ő hallgat (Mt 26,63; Mk 14,61). Milyen döbbenettel fogadhatta az efféléhez nem szokott magatartást Heródes, aki „hosszasan kérdezgette őt, de Jézus semmit sem válaszolt neki.” (Lk 23,9) Ugyanígy hallgat Jézus a vádjai hallatára. „Amikor a főpapok és a vének vádolták, semmit sem válaszolt. Akkor így szólt hozzá Pilátus: - Nem hallod, mi mindent vallanak ellened? - Jézus azonban nem felelt egyetlen szavára sem, úgyhogy a helytartó nagyon elcsodálkozott.” (Mt 27,12-14)

Lehet-e keservesebb, gyötrőbb érzés számunkra, mint az, ha egyszer Jézus, de mondhatjuk és mondanunk is kell: ha az Ige, míg olvassuk a Bibliát vagy hallgatjuk az igehirdetést, „nem mond semmit”? Hallgat.

Nehéz elfelejtenem azt a valamikori neves evangélikus lelkész barátomat, aki egyszer magába roskadva panaszolta, hogy szinte képtelen a szolgálatra, mert nem szól neki az Ige, így nincs miről szólnia. „Hónapok óta hallgat Jézusom” - nyögte keservesen.

Ha Jézus, ha az Ige vagy az igehirdetés nem szól hozzánk, akkor valami baj van. Ám nem Jézussal van baj, nem az Igével, talán még nem is az igehirdetéssel. Valószínűleg egyéb dolog történt velünk. Talán főpapi, pilátusi, heródesi énünk kerekedett felül, ezért nem szól hozzánk Jézus. Ezért nem esik jól az Ige. Ezért nem ízlik az

igehirdetés. Ha valakinek huzamosan nem esik jól az étel meg az ital sem, akkor az beteg ember. Jó, ha orvoshoz megy és kivizsgáltatja magát, így van ez, ha nem esik jól a lelki kenyér, az élő víz, más szóval, ha Jézus hallgat. Vizsgáljuk meg magunkat, mert csak bennünk lehet a hiba - mondhatnám úgy is, hogy a bűn. Ilyenkor is orvoshoz kell sietnünk, mégpedig igazán az Áldott Orvoshoz, aki éjjel és nappal rendel. Csak zörgetnünk kell az ajtaján, és bármikor és bárhol hajlandó hozzákezdeni gyógyításunkhoz, hiszen ezt tette egész életében. Nem volt olyan helyzet és szituáció, hogy valaki föl ne kereshette volna Őt a bajával.

Ha valamelyikünk valaha úgy érzi, hogy Jézus hallgat, akkor beteg, a beteg pedig menjen orvoshoz, magához Jézushoz. Sürgősen, míg nem késő!

November 30

Isten velünk harcol

**„Maga az Úr megy előtted, ő lesz veled. Nem hagy el téged, és nem marad el tőled. Ne félj hát, és ne rettegj!”
(5Móz 31,8).**

Ha egy nehéz munka vagy nagy küzdelem előtt állunk, ez az igehely segít, hogy megerősödjünk. Ha maga az Úr megy előttünk, akkor nem lesz nehéz Őt követni! Ki gátolhatná meg előrehaladásunkat, ha az Úr vezet minket? A hit harcában álló testvéreim gyertek, induljunk sietve tovább! Miért haboznánk, amikor a győzelemhez visz az út?

Az Úr azonban nemcsak előttünk megy, hanem velünk is lesz. Felettünk, alattunk, körülöttünk és bennünk van a Mindenható és mindenütt jelenlévő Isten. Mindenkor, még az örökkévalóságban is velünk akar lenni, ahogy eddig is mindig velünk volt. Mennyire megerősítene minket ez az ígéret, ha igazán tudnánk hinni Benne! Higgyünk hát, és törjünk előre bátran, kereszt katonái, mert a Seregek Ura velünk lesz!

Mivel velünk és előttünk megy az Úr, soha nem tagadja meg segítségét tőlünk. Az Ő karja nem lankad el soha, akkor sem, ha minket kell vezetnie. Mindig tovább segít minket, amint éppen szükségünk van rá, még utolsó óráinkban is. Nem hagy el soha, sem el nem marad tőlünk. Ő mindig tud és akar segíteni, erőt adni nekünk; mellettünk áll, amíg csak véget nem ér földi harcunk.

Ne féljünk és ne rettenjünk meg hát, mert a Seregek Ura jön velünk a harcba, Ő

viseli a küzdelem nehezét, és Ő adja a győzelmet is.

*

Követte őt

És azonnal újra látott, és követte őt az úton. (Mk 10,52)

Csodálatos, amikor Jézus Krisztus megnyitja valakinek a szemét! Bartimeus is először Jézust látta meg, s nem is akarta többé szem elől téveszteni: követte őt az úton.

Egy asszony sokat panaszkodott, hogy milyen szótlan, morcos ember a férje, milyen nehéz vele együtt élni. Egy lelki konferencián az Úr Jézus kinyitotta a szemét. Hetek múlva nem győzött áradozni arról, hogy milyen kedves, szellemes ember a férje, milyen jókat beszélgetnek. Később azt is meglátta, hogy őmiatta lett szótlan a párja.

Valaki szüntelenül panaszkodott, hogy milyen nehéz sorsa volt, az emberek milyen gonoszak, és vég nélkül sorolta a hiányait. Amikor Jézus Krisztus kinyitotta a szemét, először ő is Megváltóját látta meg, aztán a maga bűneit, s attól kezdve tele volt hálával, hogy mennyi jót ad neki Isten, pedig nem érdemli meg.

Más pedig azt vette észre az ilyen gyógyulása után, hogy milyen sok felesleges holmi van a szekrényében, és utána sokaknak szerzett örömet az ajándékaival.

Van, aki észreveszi végre a vele együtt élőket, vagy meglátja az Istentől neki elkészített szolgálatokat, elkezdi érteni a Bibliát, felismeri az események mögött az azokat mozgató Istent...

Bartimeus követte Jézust az úton. Csakhogy Jézus útja akkor már egyenesen a keresztre vezetett. Követőinek vállalniuk kell az ő szenvedését is, és azt is, hogy „vele együtt megfeszítetik” a régi természetük, s ő akar mindenben irányítani. Jézus követése a vele való állandó együttléteket jelenti. Ez az együttléteket azonban folytatódik a halálunk után is, amikor a hitünk látássá lesz, mi is „hasznalóvá leszünk hozzá, és olyannak fogjuk őt látni, amilyen valójában” (IJn 3,2).

*

„Egyszer csak megjelent Júdás... azonnal hozzálépett, és így szólt: »Mester!« - és megcsókolta. Azok pedig rátették kezüket, és elfogták. Egy valaki az ott állók

**közül kirántotta a kardját, lecsapott a főpap szolgájára, és levágta a fülét."
Márk 14,43-47**

Hihetetlen pimaszság a Júdás csókja, de esszém. A Jézus elfogatásá-ra kiküldött csapat a sötétben könnyen összetéveszthette volna az ott lévőket, és baj lett volna abból, ha mást fognak el. Az volt a biztos jel, ha megcsókolja Jézust. Igazi példája annak, hogy amikor valaki aljasságra határozza el magát, már mindegy, hogy abban milyen mélyre süllyed, de annál jobban vigyáz, hogy meglegyen a sikere. De Jézus szomorú szava a többi evangéliumok szerint: „Júdás, csókkal árulod el a Embernek Fiát?” - bizonyára komoly oka volt későbbi megbánásának és öngyilkosságának. Ott van a másik, meggondolatlan tanítvány, Péter. O sejtette, hogy itt baj lesz, megmondta előre, hogy nem fogja hagyni Mesterét, most álomból ébredve más nem tellett tőle: hősiezen odavágott, és levágta az egyik szolgálta fülét. Nevetséges, de annyira jellemző, hogy mind a négy evangélista szükségesnek tartotta megírni. Igazuk van. Jellemző példája az idétlen hősködésnek. Ennyit ér a mi nagy nekibuzdulásunk, ha nem Isten akarata szerint történik. Isten nem hősködést vár tőlünk, hanem helytállást. Ez a nehezebb. Ebben megbukott a hős Péter, amikor pár óra múlva megtagadta Jézust. Ő is, Júdás is tanítványok voltak. Meggondolkoztató. Hány követőjük támadt azóta?

Istenein, őrizz meg attól, hogy a két tanítvány közül bármelyiknek is követője legyek. Hiszem és feltételezem magamról, hogy árulója nem leszek Krisztusnak, sem földi testének, az anyaszentegyháznak. De azért már nem tudnék felelni, hogy Péter idegenkedését ne utánoznám le egy feszült helyzetben. Bizony, megtörtént nemegyszer, hogy éppen azért, mert nem tudtam elviselni mások aljasságát, családomnak, népemnek, egyháznak hántását, durván odavágtam, s csak azután derült ki, hogy nem is volt igazam, és meg kellett szégyellnem magam. Bocsásd meg, Uram, és adj elég bölcsességet és higgadtságot, hogy nyugodt tetteimmel, ne meggondolatlan kapkodással szolgáljalak! Ámen.

*

Drága ígéret

**KérjeteK, és adatik, keresseteK, és találtok, zörgesseteK, és megnyittatik nekteK.
Lukács 11,9.**

Ebben a három mondatban fokozás van. Ha valami értékeset, nélkülözhetetlent elveszítünk, azt nagy figyelemmel és sietséggel keressük. Csak akkor oldódik fel bennünk a feszültség, ha a nélkülözött tárgyat megtaláltuk. A zörgetéskor zárt ajtó előtt állunk. Nemcsak szeretnénk bemenni, hanem be kell mennünk rajta. Kopogunk, és a válaszra figyelünk, hallgatózunk, hogy hallunk-e valami mozgást. Nem mozdulunk el arról a helyről, amíg meg nem nyílik a kapu.

Aki Istentől kérés vár, annak nem kell emberektől koldulnia. Aki a lelki-szellemi életben el akar jutni valamire, annak az imádságra kell támaszkodnia. Ha rest vagy imádkozni, lelkileg elszegényedsz. Ezért hát szorgalmasan kérjük Istent, de ne önfejűen követelődünk, mintha ki akarnánk csikarni valamiféle adományt. Zörgessünk, de várjunk alázatosan, amíg Isten beenged. Ő ad, ha nem is azonnal, és ha nem is éppen azt, amit kérünk. Ha Isten mindig azonnal meghallgatná imádságunkat, ez éppolyan hátrányos lenne a számunkra, mint amikor a gyermeknek minden kívánságát teljesítik. A várakozási idő önvizsgálatra és a magunk megítélésére indít. A hitnek türelmi próbákra van szüksége. Nagyon hiányos hit az, amely mindent mindjárt látni akar, de azt a hitet, amely nem lankad meg, Isten nem hagyja megszégyenülni.

Határozottan számíthatunk az olyan kérések teljesítésére, amelyek világos ígéreteken alapulnak. Ilyen erős és biztos ígéret az, amelyekben örök üdvösségünkről van szó. Ha Jézus áldozatára hivatkozva bűneink bocsánatát kérjük, Isten nem tagadhatja meg kérésünket, mert Jézusról minden próféta bizonyosságot tesz, hogy az Ő nevében bocsánatot kap mindenki, aki benne hisz. Éppígy nem utasíthatja vissza Isten azt a kérésedet, amikor a gonosz legyőzéséhez kérsz erőt, mert Jézus nemcsak igazságunk, hanem szentségünk is lett. Isten azt akarja, hogy győzz a bűn felett, ezért megadja a szükséges erőt. Csak ne várj, amíg elég türelmed és szereteted lesz! Napról napra megkapod, amire szükséged van feladataidhoz, nehézségeidhez és a kísértéseidben való megálláshoz. Parancsként hangzik, amikor Jézus felszólít minket: „Kérjétek, keressétek, zörgessétek!” - Rendkívül drága előjog ez, amiről itt Ő biztosít minket.

*

Teljék meg lelkünk hálaadással!

„Erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja. " (Ézs 40,29)

Az öreg ember számára napról-napra nehezebbé válik az élet: egyfelől a maga sokféle kívánalmaival, másfelől egyre érezhetőbben megfogyatkozó testi és lelki erejével. Hálás minden legkisebb segítségért: még a megértő szóért, a pusztá ígéretért is. Hogy köszöni, ha valaki részéről meg is kapja! Elképzelhetjük, mennyi hálaival telik meg lelke Az iránt, aki igéjében azt ígéri nekünk, hogy „erőt ad a megfáradottnak, és az erőtlen erejét megsokasítja”. Isten hol valami betegségből, hol valami nehéz érzéstől szabadítja meg, hol valami életre való gondolattal jó irányba tereli őt. Mindezért mélységes hála fakad szívéből Isten iránt. Tudja, hogy bárkiben csalatkozhatik, de Istenben nem csalatkozott még meg soha senki! Érzi, hogy kétségei lehetnek az emberek szavaival, ígéreteivel kapcsolatban, de Istennek minden szava mögött színarany fedezet van. Azt is tudja, hogy sohasem érezheti az egyedül-létet (Jn 16,32b). Ezt is egyedül Istennek köszönheti, ki valóban

sohasem hagyja magára, ha mindenki elhagyná is.

Dicsőség térjen szent Nevedre, jóságos Istenem, hogy olyan gyöngéd szeretettel veszel körül engem, alkonyati tájakon járó, idős gyermeked. Lelkem mélyéből köszönöm, hogy bár annyian elköltöztek már szerettem, rokonaim, barátaim közül, mégsem kell sohasem egyedül éreznem magam, mert Te, ott vagy közelemben. Köszönöm, hogy Szentlelked olyan sokszor segítségemre van útmutatásával, erőadásával. Kisérd, Uram, egyre kisebbé és egyre bizonytalanabbá váló lépteim! Krisztusért kérlek! Ámen.

„Ha elfog utamon Félelem s fájdalom: Fogd
kezemet! Derítsd fel éjemet, Szárítsd fel
könnyemet: Tévelygésben ne hagyd Én lelkemet!
(Énekeskönyv 466. é. 3. v.)

*

Vezess a célig!

85. zsoltár

Egyedül Istennek van hatalma arra, hogy a bűn fogságából kiszabadítson. Nincs tisztában a bűn hatalmával és erejével az, aki azt képzelem, hogy emberi erőfeszítéssel letörheti magáról a bilincseit. Izrael elnyomói is sokkal hatalmasabbak voltak annál, minthogy emberi lázadással letörhették volna igájukat a nyakukról. A bűn is sokkal hatalmasabb, minthogy emberi erőfeszítés megtörhetné az erejét. Isten jóakarására volt szükség, hogy visszahozza, illetve kiszabadítsa népét a fogságból.

Hasztalan törné le rólunk Isten a bűn igáját, ha elkövetett bűneinkért meg kellene fizetnünk. Isten azonban, amellet, hogy visszahozza népét a fogságból, el is engedi álnokságukat, és elfedezi bűneiket. Mit érne a szabadság, ha közben bűnterhelten kellene járnunk? Olyan ez, mint ami gyakran megesik a társadalomban, hogy a börtönviselt ember a börtönből szabadulva megbélyegzett a társadalom szemében, és élete végéig hordoznia kell büntetének következményét. Isten viszont elveszi rólunk a büntetést is, és az „istenfiúság” csodálatos szabadságában és igazságában enged járnunk.

Szó sincs arról, hogy bűneink miatt Isten ne haragudnék, sőt rettenetesen haragszik, ámde elfordítja rólunk az Ő haragját. Ha az a harag, ami Isten szívében a bűn miatt van, ránk irányulna, akkor mindenestől elpusztulnánk. Csodálatos kegyelem, hogy ez a harag elfordul tőlünk, nem sújt le ránk.

Ahhoz, hogy a szabadságban megmaradhassunk, a kegyelem további munkálkodására van szükségünk. Sokkal nyomorultabbak vagyunk annál, minthogy a megtaláltatás önmagában biztosíthatná számunkra az üdvösséget. Istennek a hit útján való járásban is meg kell tartania bennünket, mert ha nem munkálkodna tovább bennünk, újra csak a halálba, a bűnbe zuhannánk vissza. Isten kegyelmének az állandó, megszakítás nélküli munkálkodására van szükségünk ahhoz, hogy az életben megmaradjunk. Újból és újból vissza kell, hogy térítsen magához, és meg kell, hogy szüntesse miattunk való bosszankodását. Megmentett életünkkel is minduntalan magunkra vonjuk Isten haragját, úgyhogy, ha megtartaná búsulását és haragját, akkor nem volna számunkra menekvés.

Isten megelevenítő kegyelmére is szüksége van fogságból kimentett életünknek. Amíg e jelenvaló világban élünk, állandóan ki vagyunk téve a száradásnak. A halódás, a haldoklás tünetei ismételten jelentkeznek életünkön. Szükséges hát, hogy Isten az Ő megelevenítő kegyelmével beavatkozzon életünkbe, és megújítsa, felüldítse, a keringést újra elindítsa benne. A kegyelemre tehát újabb kegyelem szükséges, hogy lelki életünk egészségesen növekedjék. Ezért mondja a fogságból való szabadulás után is a zsoltáros: „Mutasd meg nekünk, Uram, a Te kegyelmedet, és a Te szabadításodat adjad minekünk!”

A figyelmes fül meghallja Isten békességről szóló kijelentését. A világ zaja könnyen elnyomja Isten csendes szózatát életünkben. Akinek csak a világi zajokra van füle, az csak a környező nyomorúságokról, háborúságokról vesz tudomást, amelyek a szorongás és a kétségbeesés örvényébe kergetik. Egyre több zajos világunkban a megviselt idegrendszerű ember, aki a sátáni hangzavaron keresztül nem képes meghallani Isten békességről szóló üzenetét. Akinek azonban van füle a hallásra, az hallja, hogy Isten „kétség nélkül békességet szól az Ő népének”.

Isten gyermeke nem nyugodhat bele abba, hogy örökös csatazaj rontja meg a földet, hogy olyanok tartják uralmuk alatt, akiknek a dicsősége Isten népének a gyalázatában van, hanem szívében ott él a sóvárgás Isten szabadítása után. Nemcsak „a teremtett világ” várja „sóvárogva” „Isten fiainak a megjelenését”, hanem a Lélek zsengejének a birto kosai is várják a teljes váltságnak a napját, amikor Krisztus lesz minden mindenkben. Az ellentétek, amelyek ebben a világban dúlnak, amelyek között Isten gyermekei is őrlődnek, majd mind kiegyenlítődnek azon a napon.

„Irgalmasság és hűség összetalálkoznak, igazság és békesség csókolgatják egymást. Hűség sarjad a földből, és igazság tekint alá az égből" - olvassuk. Tökéletes, teljes összhangban lesz egymással az ég és a föld. Isten gyermekének nem lehet soha közelebbi célja ennél. Aki a Szentlélekkel igazi közösségre jutott, nem nyugodhat bele földi életének nyárspolgári békességébe és kiegyensúlyozottságába. Még ha minden úgy megy is neki itt a földön, mint a karikacsapás, akkor is maga előtt látja a távolabbi, a végső célt, és szíve az után az eljövendő ország után vág, ahol az igazi harmónia és kiegyenlítődség lehetséges, mert a hamisság és a gonoszság teljesen megsemmisül.

„Igazság jár előtte és követi Őt az Ő lépéseinek útján" - ez az a teljesség, amelyik után sóvárog Isten gyermeke, ez az az út, amelyikre állította őt a szabadítás Istene, amikor kihozta őt a fogságból. Hívő lélek, ne nyugodj hát bele a féleredményekbe, még kevésbé a félúton való megállásba, hanem állj oda újra és újra bizakodással, vágyakozással Urad elé, mondván: „Vezess engem, Uram, mindvégig!"

